

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *THE HOUSE IN THE CERULEAN SEA*

TJ KLUNE

UNDER THE WHISPERING DOOR

DEATH IS ONLY THEIR BEGINNING.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Okumaya Başla
İçindekiler
Yazar Hakkında
Telif Hakkı Sayfası

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
Tom Doherty Associates e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler,
Haber bültenlerimize abone olun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda okuyabilmeniz için Dijital Haklar Yönetimi (DRM) yazılımı uygulanmadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı yazdıramaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali kanuna aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın yazarın telif hakkını ihlal ettiğine inanıyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Eric için.
Umarım garip bir yerde uyanmışsındır.

Yazarın Notu

Bu hikaye hayatı ve aşkı, aynı zamanda kaybı ve kederi ele alıyor.
Ölümün farklı biçimleri tartışılıyor: sessiz ölüm, beklenmedik ölüm ve
intihar sonucu ölüm.
Lütfen dikkatlice okuyunuz.

BÖLÜM

1

Patricia ağlıyordu.

Wallace Price insanların ağlamasından nefret ederdi.

Küçük gözyaşları, büyük gözyaşları, tüm bedenini sarsan hıçkırığa hıçkırığa ağlamalar, fark etmezdi. Gözyaşları anlamsızdı ve o sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu.

"Nereden bildin?" dedi, yanakları ıslak bir şekilde masasının üzerindeki mendil kutusuna uzanırken. Onun yüzünü buruşturduğunu görmedi. Muhtemelen en iyisi de buydu.

"Nasıl yapmazdım ki?" dedi. Meşe masasının üzerine ellerini kavuşturdu, Arper Aston sandalyesi gıcırdarken, bir yandan çamaşır suyu ve Windex kokusundan yüzünü buruşturmamaya çalışırken, bir yandan da talihsiz bir tiyatro gösterisine dönüşeceğinden emin olduğu şeye hazırlanıyordu. Gece vardiyasından biri ofisine bir şey dökmüş olmalıydı, koku yoğun ve bayıcıydı. Herkese hassas bir burnu olduğunu ve bu tür koşullarda çalışmasının beklenmemesi gerektiğini hatırlatmak için bir not göndermeyi aklına not etti. Bu kesinlikle barbarcaydı.

Ofisindeki pencerelerin perdeleri öğleden sonra güneşine karşı sıkıca çekilmişti, klima son derece güçlü çalışıyor ve onu tetikte tutuyordu. Üç yıl önce biri, klimanın ayarını yetmiş dereceye çıkarıp çıkaramayacaklarını sormuştu. Gülmüştü. Sıcaklık tembelliğe yol açardı. İnsan üşüdüğünde sürekli hareket halinde olurdu.

Ofisinin dışında, firma tıkr tıkr işleyen bir makine gibi hareket ediyordu; Wallace'ın tam da istediği gibi, önemli bir müdahaleye ihtiyaç duymadan, yoğun ve kendi kendine yeten bir şekilde çalışıyordu. Her çalışanı mikro yönetmek zorunda kalsaydı, bu kadar ilerleyemezdi. Elbette, yine de dikkatli bir gözle bekliyordu; çalışanları, hayatları buna bağlıymış gibi çalışmalarını gerektiğini biliyordu. Müşterileri, dünyadaki en önemli insanlardı. "Zıpla" dediğinde, duyma mesafesindekilerin "Ne kadar yükseğe?" gibi önemsiz sorular sormadan tam olarak bunu yapmalarını bekliyordu.

Bu da onu tekrar Patricia'ya getirdi. Makine bozulmuştu ve kimse kusursuz olmasa da Wallace'ın parçayı yenisiyle değiştirmesi gerekiyordu. Şimdi başarısız olmasına izin veremeyecek kadar çok çalışmıştı. Geçen yıl

firmanın tarihindeki en karlı yıldır. Bu yıl daha da iyi olacağı benziyordu. Dünyanın durumu ne olursa olsun, her zaman birilerine dava açılması gerekiyordu.

Patricia burnunu sildi. "Umursadığını sanmıyordum."

Ona dik dik baktı. "Böyle bir şeyi nereden düşündün ki?"

Patricia göz yaşlarıyla karışık bir gülümsemeyle, "Sen tam olarak o tipe uymuyorsun," dedi.

Sinirlendi. Nasıl olur da böyle bir şeyi, hele de patronuna söyleyebilirdi? On yıl önce, onu hukuk asistanı pozisyonu için mülakata aldığı anda bunun başına bela olacağını anlamalıydı. Neşeliydi, Wallace bunun zamanla azalacağına inanmıştı, çünkü bir hukuk bürosu neşeli olmak için uygun bir yer değildi. Ne kadar yanılmıştı. "Elbette ki ben—"

"Son zamanlarda işler çok zor geçti," dedi, sanki adam hiç konuşmamış gibi. "İçimde tutmaya çalıştım ama senin bunu hemen anlayacağını bilmeliydim."

"Aynen öyle," dedi, konuşmayı tekrar doğru yöne çevirmeye çalışarak. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse, ikisi için de o kadar iyi olurdu. Patricia bunu eninde sonunda anlayacaktı. "Her şeyi anladım. Şimdi, eğer yapabilirsen—"

"Ve gerçekten de önemsiyorsunuz," dedi. "Biliyorum. Geçen ay doğum günüm için bana çiçek aranjmanı verdiğiniz an anladım. Çok nazik bir davranıştı. Kart falan olmasa da ne demek istediğinizi anladım. Beni takdir ediyorsunuz. Ben de sizi çok takdir ediyorum, Bay Price."

Kadının neyden bahsettiğini anlamadı. Ona tek bir şey bile vermemişti. Hukuk asistanı olmalıydı. Onunla konuşması gerekecekti. Çiçeklere gerek yoktu. Ne anlamı vardı ki? İlk başta güzel görünmüşlerdi ama sonra solmuşlar, yaprakları ve taç yaprakları kıvrılıp çürümüş, baştan gönderilmeselerdi önlenebilecek bir karmaşa yaratmışlardı. Bunu aklında tutarak, son derece pahalı Montblanc kalemini eline aldı ve bir not yazdı (NOT İÇİN FİKİR: BİTKİLER BERBATTIR VE KİMSE ONLARA SAHİP OLMAMALIDIR). Başını kaldırmadan, "Ben öyle bir şey yapmaya çalışmıyordum—" dedi.

"Kyle iki ay önce işten çıkarıldı," dedi kadın ve Wallace, kimden bahsettiğini anlamak için itiraf etmek istediğinden daha uzun bir süreye ihtiyaç duydu. Kyle, kadının kocasıydı. Wallace onunla bir şirket etkinliğinde tanışmıştı. Kyle sarhoştur, belli ki Moore, Price, Hernandez & Worthington'ın bir başka başarılı yılın ardından ikram ettiği şampanyanın tadını çıkarıyordu. Yüzü kızarmış bir şekilde, Kyle partidekilere Wallace'ın

umursamadığı ayrıntılı bir hikaye anlatmıştı, özellikle de Kyle'ın hikaye anlatımında hacmin ve süslemenin bir gereklilik olduğuna inandığı düşünüldüğünde.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi sert bir şekilde telefonunu masaya bırakırken. "Ama bence şu konuya odaklanmalıyız..."

"İş bulmakta zorlanıyor," dedi Patricia, mendilini buruşturup yenisini alırken. Gözlerini sildi, makyajı dağılmıştı. "Ve bundan daha kötü bir zaman olamazdı. Oğlumuz bu yaz evleniyor ve düğünün yarısını biz ödemek zorundayız. Nasıl halledeceğimizi bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız. Her zaman buluruz. Bu sadece yolun bir engeli."

"Tebrikler," dedi Wallace. Kadının çocukları olduğunu bile bilmiyordu. Çalışanlarının özel hayatlarına burnunu sokan biri değildi. Çocuklar bir dikkat dağıtıcıydı, asla ısınmadığı bir şeydi. Ebeveynlerinin – çalışanlarının– resitaller ve hastalık gibi şeyler için izin istemelerine neden oluyor, diğerlerinin de bu açığı kapatması gerekiyordu. İnsan Kaynakları ona çalışanlarından aile kurmaktan kaçınmalarını isteyemeyeceğini söylediğinden ("Onlara 'sadece köpek alın' diyemezsiniz, Bay Price!"), çocuklarının kusmasını veya şekiller, bulutlar veya diğer saçmalıklar hakkında çığlık atarak şarkı söylemesini dinlemek için öğleden sonra izin isteyen anneler ve babalarla uğraşmak zorunda kalmıştı.

Patricia mendiline tekrar uzun ve korkunç derecede ıslak bir ses çıkardı, bu ses adamın tüylerini diken diken etti. "Bir de kızımız var. Onun yönünü şaşırdığını ve sonunda gelincik biriktireceğini düşünmüştüm, ama sonra şirket ona cömertçe bir burs sağladı ve sonunda yolunu buldu. Hem de işletme fakültesi. Bu harika değil mi?"

Ona gözlerini kısarak baktı. Ortaklarla konuşması gerekecekti. Burs verdiklerinden haberdar değildi. Hayır kurumlarına bağış yapıyorlardı, evet, ama vergi indirimleri bunu fazlasıyla telafi ediyordu. İşletme okulu gibi saçma bir şey için para vermenin ne tür bir getiri sağlayacağını bilmiyordu, bu da vergi indirimine konu olsa bile. Kızları muhtemelen restoran açmak veya kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurmak gibi aptalca bir şey yapmak isteyecekti. "Sanırım seninle benim 'harika' kavramına dair farklı tanımlarımız var."

Kadın başını salladı ama adam onun kendisini duyduğunu sanmadı. "Bu iş benim için her zamankinden daha önemli. Buradaki insanlar ailem gibi. Hepimiz birbirimizi destekliyoruz ve onlarsız bu kadar nasıl ilerleyebileceğimi bilmiyorum. Ve bir şeylerin ters gittiğini sezmeniz ve

içimi dökebilmem için beni buraya çağırmanız, benim için asla bilemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor. Başkalarının ne dediği umurumda değil, Bay Price. Siz iyi bir insansınız.”

Bu ne anlama geliyordu? "Herkes benim hakkımda ne diyor?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Ah, kötü bir şey yok. Nasıl olduğunu biliyorsun. Bu şirketi sen kurdun. Antetli kağıtta senin adın yazıyor. Bu... göz korkutucu."

Wallace rahatladı. Kendini daha iyi hissetti. "Evet, sanırım bu..."

"Yani, evet, insanlar soğuk ve hesapçı olabileceğinizden, bir şey istediğiniz anda yapılmadığında sesinizi korkutucu seviyelere çıkardığınızdan bahsediyorlar, ama sizi benim gördüğüm gibi görmüyorlar. Pahalı takım elbiselerin altında yatan ilgili adamın maskesi olduğunu biliyorum."

"Bir maske," diye tekrarladı, ancak onun tarzına hayran kalmasından memnundu. Takımları lükstü. Sonuçta sadece en iyisi. Bu yüzden firmaya yeni katılanları karşılayan paketin bir parçası olarak, kabul edilebilir kıyafetlerin ayrıntılı maddeler halinde listelenmesi yer alıyordu. Herkesten tasarımcı markaları talep etmese de (özellikle öğrenci kredisi borcunu anlayabildiği için), eğer biri açıkça indirimli bir yerden alınmış bir şey giyerse, görünüşüne özen göstermesi konusunda sert bir uyarı alırdı.

"Dışarıdan sert görünüyorsun ama içten içe bir pamuk şeker gibisin," dedi.

Hayatında hiç bu kadar gücenmemişti. "Bayan Ryan—"

"Patricia, lütfen. Bunu sana daha önce birçok kez söyledim."

Evet, öyleydi. "Bayan Ryan," dedi kararlı bir şekilde. "Coşkunuzu takdir ediyorum, ancak görüşmemiz gereken başka konular olduğuna inanıyorum."

"Doğru," dedi aceleyle. "Tabii ki. İnsanların sana iltifat etmesinden hoşlanmadığını biliyorum. Söz veriyorum, bir daha olmayacak. Sonuçta burada senin hakkında konuşmak için bulunmuyoruz."

Rahatlamıştı. "Aynen öyle."

Dudakları titriyordu. "Buraya benim hakkımda ve son zamanlarda işlerin ne kadar zorlaştığı hakkında konuşmak için geldik. Bu yüzden beni malzeme deposunda ağlarken buldunuz ve buraya çağırdınız."

Adam, kadının envanter sayımı yaptığını ve tozun alerjilerini etkilediğini düşündü. "Sanırım yeniden odaklanmamız gerekiyor..."

“Kyle bana dokunmuyor,” diye fısıldadı. “Ellerini üzerimde hissetmeyeli yıllar oldu. Kendime bunun uzun süredir birlikte olan çiftlerde olan bir şey olduğunu söyledim, ama bunun altında daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

İrkilerek, "Bunun uygun olup olmadığından emin değilim, özellikle de sen..." dedi.

“Biliyorum!” diye bağırdı. “Ne kadar uygunsuz olabilir ki? Haftada yetmiş saat çalıştığımı biliyorum, ama kocamın evlilik görevlerini yerine getirmesini istemek çok mu fazla? Evlilik yeminlerimizde yazıyordu zaten.”

Ne kadar berbat bir düğün olmalıydı. Muhtemelen resepsiyonu bir Holiday Inn'de yapmışlardır. Hayır. Daha da kötüsü. Bir Holiday Inn Express'te. Düşüncesi bile onu ürpertti. Karaoke yapıldığına hiç şüphesi yoktu. Kyle'ı hatırladığı kadarıyla (ki çok az şey hatırlıyordu), muhtemelen Journey ve Whitesnake şarkılarından oluşan bir medley söylerken, sevgiyle "brewski" dediği içeceği bir dikişte içmiştir.

“Ama uzun çalışma saatlerinden şikayetçi değilim,” diye devam etti. “Bu işin bir parçası. Beni işe aldığınızda bunu biliyordum.”

Ah! Bir fırsat! "İşe alımlardan bahsetmişken—"

"Kızım burun septumunu deldirdi," dedi Patricia kederli bir şekilde. "Boğaya benziyor. Küçük kızım, peşinden koşup vücuduna bir şeyler sokacak bir matador istiyor sanki."

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Wallace, elini yüzüne sürerken. Bunun için vakti yoktu. Yarım saat sonra hazırlanması gereken bir toplantısı vardı.

“Biliyorum!” diye haykırdı Patricia. “Kyle, bunun büyümenin bir parçası olduğunu söyledi. Kanatlarını açmasına ve kendi hatalarını yapmasına izin vermemiz gerektiğini söyledi. Bunun, burnuna bir halka takması anlamına geldiğini bilmiyordum! Oğlumdan hiç bahsetmeyelim bile.”

“Pekala,” dedi Wallace. “Yapmayacağım.”

“Düğün yemeğini Applebee’s’in yapmasını istiyor! Applebee’s!”

Wallace dehşet içinde ağzını açtı. Kötü düğün planlamasının genetik olduğunu bilmiyordu.

Patricia öfkeyle başını salladı. “Bunu karşılayabilecek durumda mıyız? Para ağaçta yetişmiyor! Çocuklarımıza finansal anlayış kazandırmak için elimizden gelenin en iyisini yaptık, ama gençken her zaman bunu tam olarak kavrayamıyorsunuz. Şimdi de müstakbel eşi hamile olduğuna göre, bizden yardım bekliyor.” Dramatik bir şekilde iç çekti. “Sabahları

kalkabilmemin tek sebebi buraya gelip... her şeyden kaçabileceğimi bilmek.”

Göğsünde garip bir burkulma hissetti. Göğüs kemiğini ovuşturdu. Büyük ihtimalle mide yanmasıydı. Acı biberli yemeği yememeliydi. "Varoluşunuzdan bir sığınak olabildiğimiz için mutluyum, ama bu yüzden sizi bu toplantıya çağırmadım."

Burnunu çekti. "Öyle mi?" Tekrar gülümsedi. Bu seferki gülümsemesi daha güçlüydü. "Öyleyse nedir, Bay Price?"

"İşten kovuldun," dedi.

Gözlerini kırptırdı.

Bekledi. Eminim şimdi anlayacaktı ve o da işine geri dönebilecekti.

Etrafına bakındı, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. "Bu bir reality şov mu?" diye sordu. Eskiden var olan ve çoktan yok olduğunu sandığı neşesinin bir hayaleti gibi güldü. "Beni mi çekiyorsunuz? Biri çıkıp 'Sürpriz!' diye bağırarak mı? O programın adı neydi? 'İşten Kovuldun Ama Aslında Kovulmadın' mı?"

"Bundan çok şüpheliyim," dedi Wallace. "Film çekimine veya kayda izin vermedim." Kucağındaki çantasına baktı. "Ya da kayda alınmasına."

Gülümsemesi biraz soldu. "O zaman anlamıyorum. Ne demek istiyorsunuz?"

"Daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum, Bayan Ryan. Bugünden itibaren Moore, Price, Hernandez & Worthington şirketinde artık çalışmıyorsunuz. Buradan ayrıldığınızda, güvenlik görevlileri eşyalarınızı toplamanıza izin verecek ve ardından binadan çıkarılacaksınız. İnsan Kaynakları, gerekirse kaydolmanız gereken son evraklarla ilgili olarak kısa süre içinde sizinle iletişime geçecektir... ah, neydi adı?" Masadaki kağıtları karıştırdı. "Ah, evet. İşsizlik maaşı. Çünkü görünüşe göre, işsiz olsanız bile, vergi paralarım aracılığıyla devletin desteğinden faydalanabiliyorsunuz." Başını salladı. "Yani, bir bakıma, size hala ödeme yapıyorum. Sadece eskisi kadar çok değil. Ya da burada çalışırken. Çünkü çalışmıyorsunuz."

Artık gülümsemedi. "Ben... ne?"

"İşten kovuldun," dedi yavaşça. Onun anlamakta bu kadar zorlandığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

"Neden?" diye sordu.

Şimdi konuşuyorlardı. Wallace'ın uzmanlık alanı, olayların nedenini açıklamaktı. Sadece gerçekler. "Cortaro davasındaki dostluk dilekçesi yüzünden. Son teslim tarihinden iki saat sonra dosyaladınız. Dosyanın

onaylanmasının tek nedeni, Yargıç Smith'in bana bir iyilik borçlu olmasıydı ve bu bile neredeyse işe yaramadı. Ona, kendisini ve bakıcısı olan metresini orada gördüğümü hatırlatmak zorunda kaldım—önemi yok. Firmaya binlerce dolara mal olabilirdi ve bu, müvekkilimize vereceği zararı bile karşılamaz. Bu tür bir hataya müsamaha gösterilmeyecek. Moore, Price, Hernandez & Worthington'a yıllarca gösterdiğiniz özveri için teşekkür ederim, ancak hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmayacağından korkuyorum."

Sandalye parke zeminde sürtünerek ses çıkarırken aniden ayağa kalktı. "Geç teslim etmedim."

"Evet," dedi Wallace sakın bir şekilde. "İsterseniz, memurluktan aldığım zaman damgasını burada gösterebilirim." Masasının üzerindeki klasöre parmaklarıyla vurdu.

Gözleri kısıldı. En azından artık ağlamıyordu. Wallace öfkeyle başa çıkabilirdi. Hukuk fakültesindeki ilk gününde, işleyen bir toplumda avukatların bir gereklilik olsa da her zaman öfkenin odağı olacağı söylenmişti. "Geç teslim etmiş olsam bile, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Tek seferlik bir olaydı."

Wallace, "Artık burada çalışmadığınız için bir daha böyle bir şey yapmayacağınızdan emin olabilirsiniz," dedi.

"Ama... ama kocam. Ve oğlum. Ve kızım!"

"Doğru," dedi Wallace. "Bunu gündeme getirdiğinize sevindim. Açıkçası, kızınız bizden herhangi bir burs alıyorsa, bu burs artık iptal edildi." Masa telefonundaki bir düğmeye bastı. "Shirley? Lütfen İnsan Kaynakları departmanına Bayan Ryan'ın kızının artık bizden burs almadığını not eder misin? Ne gerektirdiğini bilmiyorum ama eminim doldurmam gereken bir form vardır ve benim de imzalamam gerekiyor. Hemen halledin."

Asistanının sesi hoparlörden cızırtılı bir şekilde geldi. "Evet, Bay Price."

Eski hukuk asistanına baktı. "İşte. Gördün mü? Her şey halledildi. Şimdi, gitmeden önce, profesyonel olduğumuzu hatırlamanı rica ediyorum. Bağırma, bir şeyler fırlatmaya veya tehdit etmeye gerek yok, bunlar kesinlikle suç sayılır. Ve mümkünse, masanı temizlerken firmaya ait hiçbir şeyi almamaya dikkat et. Yerine geçecek kişi Pazartesi günü başlayacak ve zimba veya bant makinesinin eksik olması durumunda onun için ne olacağını düşünmek bile istemem. Biriktirdiğin ıvır zıvırlar elbette senin." Masasındaki firmanın logosu olan stres topunu aldı. "Bunlar harika, değil

mi? Sanırım firmada yedi yılını kutlamak için sana bir tane almıştım. Benim iznimle al. İşine yarayacağından eminim.”

"Ciddi misin?" diye fısıldadı.

"Kalp krizi gibi," dedi. "Şimdi, izninizle, gitmem gerekiyor..."

"Sen... sen... sen canavar!" diye bağırdı. "Özür dilemeni istiyorum!"

Elbette yapardı. "Özür dilemek, yanlış bir şey yaptığım anlamına gelir. Yapmadım. Aksine, özür dilemesi gereken sizsiniz."

Verdiği tiz çığlıkta bir özür yoktu.

Wallace, telefonundaki düğmeye tekrar basarken soğukkanlılığını korudu. "Shirley? Güvenlik geldi mi?"

"Evet, Bay Price."

"Güzel. Bir şey kafama fırlatılmadan önce onları içeri gönderin."

Wallace Price, Patricia Ryan'ı en son Geraldo adında iri bir adamın onu sürükleyerek götürdüğü sırada görmüştü; adam, Wallace'ın ağır tehditler hakkındaki uyarısını görünüşe göre hiçe sayarak, tekmeleyip bağıırıyordu. Bayan Ryan'ın, kendi deyimiyle "sıcak bir demir çubuk"u boğazına sokup, "alt bölgelerini delip aşırı acı verene kadar" sokma isteğine duyduğu isteksizlikten etkilenmişti. "Ayaklarınızın üzerine düşeceksiniz!" diye seslendi ofisinin kapısından, tüm kadın dinlediğini biliyordu. Onların umursadığını bilmelerini istiyordu. "Bir kapı kapanır, bir pencere açılır ve bunun gibi şeyler olur."

Asansör kapıları kayarak kapandı ve öfkesinin dinmesini engelledi.

"Ah," dedi Wallace. "İşte bu daha iyi. Herkes işe geri dönsün. Cuma diye tembellik yapabileceğiniz anlamına gelmiyor."

Herkes hemen hareket etmeye başladı.

Mükemmel. Makine tekrar sorunsuz çalışmaya başladı.

Kapıyı arkasından kapatarak ofisine geri döndü.

O öğleden sonra, İnsan Kaynakları müdüründen bursla ilgileneceğini bildiren bir e-posta aldığıında Patricia'yı bir kez daha düşündü. Göğsündeki o sızı geri geldi, ama sorun değildi. Eve giderken bir şişe Tums alacaktı. Bunu ya da Patricia Ryan'ı bir daha düşünmedi. Her zaman ileriye bak, diye kendi kendine söyledi ve e-postayı ÇALIŞAN ŞİKAYETLERİ klasörüne taşıdı.

Daima ileriye.

Kendini daha iyi hissetti. En azından artık sessizdi.

Gelecek hafta yeni hukuk asistanı işe başlayacaktı ve hatalara tahammül etmeyeceğini ona mutlaka bildirecekti. İleride beceriksizlikle

uğraşmaktansa, erkenden korku salmak daha iyiydi.

Ona bu fırsat hiç verilmedi.

Ancak iki g¼n sonra Wallace Price hayatını kaybetti.

BÖLÜM

2

Cenazesine katılım çok azdı. Wallace bundan memnun değildi. Buraya nasıl geldiğinden bile emin değildi. Bir an bedenine bakıyordu. Sonra gözünü kırptı ve bir şekilde kendini kapıları açık, çanları çalan bir kilisenin önünde buldu. Önünde duran büyük tabelayı görünce işler daha da kötüleşti. "WALLACE PRICE'IN HAYATININ KUTLAMASI" yazıyordu. Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, bu tabelayı hiç sevmiyordu. Hayır, hiç sevmiyordu. Belki içerideki biri ona neler olup bittiğini anlatabilirdi.

Arka taraftaki bir sıraya oturmuştu. Kilisenin kendisi nefret ettiği her şeydi: gösterişli, büyük vitray pencereleri ve çeşitli acı ve ıstırap pozlarında İsa'nın birkaç farklı tasviri, elleri taştan yapılmış gibi görünen bir haça çivilenmiş halde. Wallace, kilisenin her yerinde sergilenen bu önemli figürün ölüm sancıları içinde tasvir edilmesine kimsenin aldırış etmemesine hayret etmişti. Dini asla anlayamayacaktı.

Daha fazla insanın içeri girmesini bekledi. Ön taraftaki tabelada cenaze töreninin tam dokuzda başlayacağı yazıyordu. Duvardaki dekoratif saate göre (yine bir İsa figürü, kolları saatin kolları gibiydi, görünüşe göre Tanrı'nın tek oğlunun bir akrobat olduğunu hatırlatıyordu) saat beşe gelmişti ve kilisede sadece altı kişi vardı.

Onlardan beşini tanıyordu.

İlki eski karısıydı. Boşanmaları acı bir süreç olmuştu, her iki taraf da temelsiz suçlamalarla doluydu, avukatları bile masanın karşısında birbirlerine bağırmaclarını zorlukla engelleyebiliyordu. Ondan uzaklaşmak için ülkenin öbür ucuna taşındığı için uçakla gelmesi gerekecekti. Onu suçlamıyordu.

Çoğunlukla.

Ağlamıyordu. Adam, tam olarak açıklayamadığı bir nedenden dolayı sinirliydi. Hıçkırarak ağlaması gerekmez miydi?

Tanıdığı ikinci, üçüncü ve dördüncü kişiler Moore, Price, Hernandez & Worthington hukuk firmasının ortaklarıydı. MPH&W'nin yirmi yıl önce bir garajda kurulup eyaletin en güçlü firmalarından biri haline geldiğini göz önünde bulundurarak, firmanın diğer üyelerinin de onlara katılmasını bekliyordu. En azından, makyajı dağılmış, elinde mendil tutan ve onsuz

nasıl yaşayacağını bilmediğini haykıran asistanı Shirley'nin orada olmasını bekliyordu.

O orada değildi. Elinden geldiğince odaklandı, onun bir anda var olmasını diledi, bunun adil olmadığını, onu doğru yolda tutmak için Wallace gibi bir patrona ihtiyacı olduğunu haykırdı. Hiçbir şey olmayınca kaşlarını çattı, zihninin bir köşesinde huzursuzluk kıpır kıpır etti.

Ortaklar kilisenin arka tarafında, Wallace'ın oturduğu sıranın yakınında toplandılar ve alçak sesle konuşuyorlardı. Wallace, hâlâ burada, tam önlerinde oturduğunu onlara bildirme çabasından vazgeçmişti. Onu göremiyorlardı. Onu duyamıyorlardı.

"Üzücü bir gün," dedi Moore.

"Çok üzücü," diye onayladı Hernandez.

Worthington, "Tam bir felaket," dedi. "Zavallı Shirley, cesedini o halde buldu."

Ortaklar durakladılar, kilisenin ön tarafına doğru baktılar ve Naomi onlara dönüp baktığında saygıyla başlarını eğdiler. Naomi onlara alaycı bir bakış attıktan sonra ön tarafa doğru döndü.

Daha sonra:

"İnsanı düşündürüyor," dedi Moore.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Hernandez.

Worthington, "Kesinlikle," dedi. "Birçok şey hakkında düşünmenizi sağlıyor."

Wallace ona, "Hayatında hiç özgün bir düşüncen olmadı," dedi.

Bir an sessiz kaldılar ve Wallace, onların onunla ilgili en sevdikleri anılara dalmış olduklarından emindi. Bir süre sonra, her biri sırayla, hayatlarının yarısını geçirdikleri adam hakkında küçük birer hikaye anlatarak ve onun üzerlerinde bıraktığı etkiyi dile getirerek, sevgiyle anılarını anlatmaya başlayacaklardı.

Belki bir iki damla gözyaşı bile dökmüşlerdir. Öyle umuyordu.

Moore sonunda, "O tam bir pislikti," dedi.

"Tam bir pislik," diye onayladı Hernandez.

Worthington, "En büyüğü," dedi.

Hepsi güldü, ama yankılanmaması için seslerini bastırmaya çalıştılar. Wallace iki şeye şaşırmıştı. Birincisi, kilisede, özellikle de bir cenaze töreninde gülmenin serbest olduğunu bilmiyordu. Bunun bir şekilde yasa dışı olması gerektiğini düşünüyordu. Doğru, on yıllardır bir kiliseye girmemişti, bu yüzden kuralların değişmiş olması mümkündü. İkincisi, ona

nasıl "şerefsiz" diyebiliyorlardı? Hemen yıldırım çarpmasına maruz kalmadıklarında hayal kırıklığına uğradı. "Onları vurun!" diye bağırdı, tavana bakarak. "Onları hemen... şimdi... vurun..." Durdu. Neden sesi yankılanmıyordu?

Moore, görünüşe göre üzüntüsünün geçtiğine karar vermiş bir şekilde, "Dün geceki maçı izlediniz mi? Adamım, Rodriguez inanılmaz formdaydı. O pozisyonu nasıl seçtiklerine inanamıyorum." dedi.

Ve sonra, eski eşlerinin kilisenin önünde, yedi bin dolarlık, masif kırmızı kiraz ağacından yapılmış bir tabutta, kolları göğsünde kavuşturulmuş, teni solgun, gözleri kapalı bir şekilde yattığına aldırış etmeden spor hakkında konuşmaya başladılar.

Wallace kararlılıkla öne döndü, çenesi kenetlenmişti. Birlikte hukuk fakültesine gitmişler, mezun olduktan hemen sonra, ebeveynlerinin dehşetine rağmen, kendi hukuk firmalarını kurmaya karar vermişlerdi. O ve ortakları, her ikisi de genç ve idealist olan arkadaşlar olarak başlamışlardı. Ama yıllar geçtikçe, arkadaşlıktan öte bir şey olmuşlardı: meslektaş olmuşlardı ki bu, Wallace için çok daha önemliydi. Arkadaşlarına ayıracak zamanı yoktu. Onlara ihtiyacı yoktu. Şehrin en büyük gökdeleninin otuzuncu katındaki işi, ithal ofis mobilyaları ve nadiren vakit geçirdiği çok büyük bir dairesi vardı. Her şeye sahipti ve şimdi...

Kuyu.

En azından tabutu pahalıydı, ama geldiğinden beri ona bakmaktan kaçınıyordu.

Kilisedeki beşinci kişi, tanımadığı biriydi. Kısa kesilmiş, dağınık siyah saçlı genç bir kadındı. İnce, kalkık burnunun üzerinde koyu gözleri ve soluk dudak çizgisi vardı. Kulakları delikti, pencerelerden süzülen güneş ışığında parıldayan küçük küpeler takmıştı. Şık, ince çizgili siyah bir takım elbise giymişti, kravatı parlak kırmızıydı. Tam bir güç kravatıydı. Wallace onayladı. Kendi kravatlarının hepsi güç kravatıydı. Hayır, şu anda tam olarak bir güç kravatı takmıyordu. Görünüşe göre öldüğünüzde, ölmeden önce üzerinizde olan son şeyi giymeye devam ediyordunuz. Gerçekten de talihsiz bir durumdu, çünkü görünüşe göre Pazar günü ofisinde ölmüştü. Önümüzdeki haftaya hazırlanmak için gelmiş ve ofisin boş olacağını bilerek eşofman, eski bir Rolling Stones tişörtü ve terlik giymişti.

Şimdi ise, büyük bir hayal kırıklığıyla, kendini tam da bunu giyerken buldu.

Kadın, onu duymuş gibi ona doğru baktı. Onu tanımıyordu ama burada olduğuna göre hayatına bir şekilde dokunmuş olduğunu varsaydı. Belki de bir zamanlar onun minnettar bir müşterisiydi. Bir süre sonra hepsi birlikte çalışmaya başlamıştı, bu da olabilirdi. Muhtemelen onun adına sıcak kahve veya taciz gibi bir şey için büyük bir şirkete dava açmış ve kadın da bundan büyük bir tazminat almıştı. Elbette minnettar olurdu. Kim olmazdı ki?

Moore, Hernandez ve Worthington, spor müsabakaları hakkındaki çılgın sohbetlerini bir kenara bırakmaya karar vermiş gibiydiler; Wallace'a bir bakış bile atmadan yanından geçip kilisenin ön tarafına doğru ilerlediler, her birinin yüzünde ciddi bir ifade vardı. Takım elbiseli genç kadını görmezden geldiler, bunun yerine Naomi'nin yanına durup tek tek eğilerek başsağlığı dileklerini iletiler. Kadın başını salladı. Wallace gözyaşlarını bekledi, bunun patlamaya hazır bir baraj olduğundan emindi.

Ortaklar, başlarını öne eğerek tabutun önünde bir an durdular. Wallace'ın kilisenin önünde gözlerini kırptığından beri içini saran huzursuzluk hissi daha da güçlendi, uyumsuz ve korkunç bir hal aldı. İşte buradaydı, kilisenin arka tarafında oturmuş, kilisenin ön tarafında, bir tabutta yatan kendi bedenine bakıyordu. Wallace yakışıklı bir adam olduğu izlenimine kapılmamıştı. Çok uzun boylu, çok sıksa, elmacık kemikleri çok keskin, solgun yüzü sürekli bir zayıflık halindeydi. Bir keresinde, bir şirket Cadılar Bayramı partisinde, bir grup çocuk kostümüne bayılmış, cesur bir genç kız onun mükemmel bir Azrail olduğunu söylemişti.

Kostüm giymemişti.

Oturduğu yerden kendini inceledi, etrafındaki ortaklar kıpır kıpır hareket ederken vücuduna ara sıra göz atıyordu; bir şeylerin ters gittiğine dair korkunç his onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Ceset, en güzel takım elbiselerinden birini, Tom Ford marka köpekbalığı derisi yününden iki parçalı bir takımı giymişti. İnce yapısına iyi oturmuş ve yeşil gözlerini daha da belirginleştirmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, gözleri kapalı ve yanakları onu yüksek profilli bir avukat yerine bir fahişe gibi gösterecek kadar allıkla kaplı olduğu için şu an pek de hoş görünmüyordu. Alnı garip bir şekilde solgundu, kısa koyu saçları geriye doğru taranmış ve tavandaki ışıklarda ıslak bir şekilde parlıyordu.

Sonunda, eşler Naomi'nin karşısındaki sırada oturdular, yüzleri kurumuştu.

Bir kapı açıldı ve Wallace, tanımadığı bir rahibin (bu da yine göğsünde bir ağırlık gibi, bir gariplik, bir yanlıklık hissi uyandırdı) kilisenin giriş

holünden içeri girdiğini gördü. Rahip, kilisenin kendisi kadar gülünç cübbeler giymişti. Kilisenin ne kadar boş olduğuna inanamıyormuş gibi birkaç kez göz kırptı. Cübbesinin kolunu sıyrıp saatine baktı ve başını salladıktan sonra yüzüne sessiz bir gülümseme yerleştirdi. Wallace'ı fark etmeden yanından geçip gitti. "Sorun değil," diye seslendi Wallace arkasından. "Eminim kendini önemli sanıyorsunuz. Organize dinin bu halde olması hiç de şaşırtıcı değil."

Rahip Naomi'nin yanına durdu, elini tuttu ve yumuşak, teselli edici sözlerle, kaybından dolayı ne kadar üzgün olduğunu, Tanrı'nın gizemli yollarla hareket ettiğini ve O'nun planını her zaman anlayamasak da, emin olun ki bir planı olduğunu ve bunun da o planın bir parçası olduğunu söyledi.

Naomi, "Ah, bundan hiç şüphem yok, Peder. Ama bütün bu laf kalabalığını bırakalım ve işe koyulalım. İki saat sonra defnedilmesi gerekiyor ve benim de bu öğleden sonra bir uçağım var," dedi.

Wallace gözlerini devirdi. "Tanrım, Naomi. Biraz saygı göstersen olmaz mı? Kilisedesin." Ve ben öldüm, diye eklemek istedi ama eklemedi, çünkü bu her şeyi gerçek kılardı ve bunların hiçbirisi gerçek olamazdı. Olamazdı.

Rahip başını salladı. "Elbette." Elinin arkasına hafifçe vurduktan sonra, eşlerin oturduğu karşı sıralara geçti. "Başınız sağ olsun. Tanrı gizemli yollarla hareket eder..."

"Elbette öyle düşünüyor," dedi Moore.

"Çok gizemli," diye onayladı Hernandez.

Worthington, "Yukarıda kendi planları olan büyük bir adam var," dedi.

Tanımadığı yabancı kadın homurdanarak başını salladı.

Wallace ona öfkeli bir bakış attı.

Rahip ilerledi ve başını eğerek tabutun önünde durdu.

Öncesinde Wallace'ın kolunda bir ağrı, göğsünde yanma hissi ve midesinde vahşi bir bulantı vardı. Bir an için, bunun önceki gece yediği acı biberli yemeğin artığı olduğuna neredeyse kendini inandırmıştı. Ama sonra ofisinin zemininde, aşırı miktarda para harcadığı ithal İran halısının üzerinde yatıyordu ve nefes nefese kalmış bir halde lobideki çeşmenin şırıltısını dinliyordu. "Lanet olası acı biberli yemek," diye zar zor fısıldadı, kendini kendi bedeninin üzerinde ayakta bulmadan önceki son sözleriydi bu; aynı anda iki yerdeymiş gibi hissediyor, hem tavana bakıyor hem de kendine bakıyordu. Bu bölünme ortadan kalkmadan önce bir an geçti ve

ağız açık kaldı, boğazından çıkan tek ses sünen bir balon gibi ince bir cıvıltıydı.

Bu sorun değildi, çünkü sadece bayılmıştı! Hepsi bu. Sadece mide yanması ve yerde uyuklama ihtiyacı. Herkesin başına bir noktada gelirdi bu. Son zamanlarda çok fazla çalışmıştı. Tabii ki sonunda bunun bedelini ödemişti.

Bu kararı verdikten sonra, cenazesinde kiliseye eşofman, terlik ve eski bir tişörtle gitmek konusunda kendini biraz daha iyi hissetti. Rolling Stones'u bile sevmiyordu. Tişörtün nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rahip, toplanmış birkaç kişiye bakarak boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Kutsal Kitap'ta şöyle yazıyor ki..."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Wallace.

Yabancı boğuldu.

Rahip konuşmaya devam ederken Wallace başını hızla kaldırdı.

Kadın, sanki kahkahalarını bastırmaya çalışıyormuş gibi elini ağzına götürmüştü. Wallace çok sinirlenmişti. Eğer onun ölümünü bu kadar komik buluyorsa, burada ne işi vardı ki?

Meğer ki ...

Hayır, olamaz, değil mi?

Ona uzun uzun baktı, onu tanımaya çalışıyordu.

Peki ya o, onun müşterisi olsaydı?

Peki ya onun için arzu edilmeyen bir sonuç elde etmiş olsaydı?

Belki de toplu dava. Ama umduğu kadar kazanç sağlamamıştı. Yeni bir müvekkil edindiğinde büyük vaatlerde bulunuyordu; adalet ve olağanüstü maddi tazminat vaatleri. Eskiden beklentileri düşürebilecekken, lehine çıkan her kararla birlikte özgüveni daha da artmıştı. Adı, mahkemelerin kutsal salonlarında büyük bir saygıyla fısıldanıyordu. Acımasız bir köpekbalığıydı ve yoluna çıkan herkes genellikle yere serilip ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ama belki de bundan daha fazlasıydı.

Profesyonel bir avukat-müvekkil ilişkisi olarak başlayan şey daha karanlık bir şeye mi dönüşmüştü? Belki de ona takıntılı hale gelmiş, pahalı takım elbiselerine ve mahkeme salonundaki hakimiyetine hayran kalmıştı. Kendine, Wallace Price'ı elde edeceğine, yoksa kimsenin elde edemeyeceğine söz vermişti. Onu takip etmiş, geceleri penceresinin önünde durmuş, uyurken onu izlemişti (daresinin on beşinci katta olması onu bu

düşünceden vazgeçirmemişti; bildiği kadarıyla, binanın yanından balkonuna tırmanmıştı). Ve isteyken, içeri girip yastığına uzanmış, kokusunu içine çekmiş, Bayan Wallace Price olabileceği günü hayal etmişti. Sonra belki de bilmeden onu reddetmiş ve ona duyduğu aşk kara bir öfkeye dönüşmüştü.

Olay bu kadardı.

Bu her şeyi açıklıyordu. Sonuçta, emsalsiz değildi, değil mi? Çünkü Patricia Ryan'ın da ona takıntılı olması muhtemeldi, onu işten kovduğunda verdiği talihsiz tepkiye bakılırsa. Bildiği kadarıyla, birbirleriyle iş birliği içindeydiler ve Wallace'ın yaptığı şeyle birlikte... ne yapacaklardı? Güçlerini birleştirip... durun bir dakika. Tamam. Zaman çizelgesi bunun için biraz bulanıktı, ama yine de.

“—ve şimdi, sevgili Wallace’ımız hakkında birkaç söz söylemek isteyen herkesi öne gelmeye ve bunu şu anda yapmaya davet ediyorum.” Rahip sakın bir şekilde gülümsedi. Kimse hareket etmeyince gülümsemesi biraz soldu. “Herhangi biri.”

Ortaklar başlarını öne eğdiler.

Naomi iç çekti.

Açıkçası, duygulanmışlardı ve dolu dolu yaşanmış bir hayatı özetlemek için doğru kelimeleri bulamıyorlardı. Wallace onları bu yüzden suçlamıyordu. Onun tüm özelliklerini nasıl özetleyebilirdi ki insan? Başarılı, zeki, takıntılı derecede çalışkan ve çok daha fazlası. Elbette ki suskun kalacaklardı.

Kilisenin önündekilere sertçe bakarak mırıldandı: "Kalkın ayağa. Kalkın ve benim hakkımda güzel şeyler söyleyin. Şimdi. Size emrediyorum."

Naomi ayağa kalkınca nefesi kesildi. "İşe yaradı!" diye fısıldadı coşkuyla. "Evet. Evet."

Rahip kenara çekilirken ona başıyla selam verdi. Naomi uzun bir süre Wallace'ın bedenine baktı ve Wallace, yüzünün sanki ağlayacakmış gibi buruştuğunu görünce şaşırdı. Sonunda. Sonunda biri bir tür duygu gösterecekti. Tabutun üzerine atılıp, hayatın neden, neden, neden bu kadar adaletsiz olmak zorunda olduğunu soracak mıydı acaba? Ve Wallace, seni hep sevdim, bahçıvanla yattığım zamanlarda bile. Biliyorsun, çalışırken gömlek giymekten hoşlanmayan, güneş geniş omuzlarına vururken, ter kaslarından aşağı süzülürken, sanki bakmamaya çalıştığın bir Yunan heykeliymiş gibi duran, ama ikimiz de aynı erkek zevkine sahip olduğumuz için bunun saçmalık olduğunu biliyoruz.

Ağlamadı.

Bunun yerine hapşırdı.

"Affedersiniz," dedi burnunu silerek. "Bu bir süredir birikiyordu."

Wallace sıranın içinde daha da çöktü. Bu durum onu hiç iyi hissettirmiyordu.

Kilisenin önünde, rahibin yanındaki kürsüye çıktı ve şöyle dedi: "Wallace Price... kesinlikle hayattaydı. Ve şimdi değil. Ne yaparsam yapayım, bunun korkunç bir şey olduğunu söyleyemem. İyi bir insan değildi."

"Aman Tanrım," dedi rahip.

Naomi onu görmezden geldi. "İnatçı, pervasız ve sadece kendini düşünen biriydi. Bill Nicholson ile evlenebilirdim ama onun yerine, kaçırılan yemekler, unutulmuş doğum günleri ve yıldönümleri ve banyo zeminine tırnak kırpıntıları bırakma gibi iğrenç bir alışkanlığın olduğu bir yere doğru giden Wallace Price Express'e bindim. Yani, hadi ama. Çöp kutusu hemen oradaydı. Nasıl olur da onu kaçırsın?"

"Berbat," dedi Moore.

"Kesinlikle," diye onayladı Hernandez.

Worthington, "Kesilen gazete parçalarını çöpe atın," dedi. "Çok zor değil."

"Bekle," dedi Wallace yüksek sesle. "Bunu yapmaman gerekiyor. Üzülmelisin ve gözyaşlarını silerken, benimle ilgili özleyeceğin her şeyden bahsetmelisin. Bu nasıl bir cenaze töreni?"

Ama Naomi dinlemedi, ki gerçekten de ne zaman dinlemişti ki? "Haber aldığım günden beri geçen birkaç günü, beni pişmanlıkla, kayıtsızlıkla ya da güneşin üzerinde duruyordum gibi yakıcı bir öfkeyle doldurmayan, birlikte geçirdiğimiz zamana dair tek bir anı bulmaya çalışarak geçirdim. Zaman aldı ama bir tane buldum. Bir keresinde Wallace hasta olduğumda bana bir kase çorba getirmişti. Ona teşekkür ettim. Sonra işe gitti ve onu altı gün boyunca görmedim."

"Bu kadar mı?" diye haykırdı Wallace. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

Naomi'nin ifadesi sertleşti. "Birisi öldüğünde belli bir şekilde davranmamız ve hissetmemiz gerektiğini biliyorum, ama size bunun saçmalık olduğunu söylemek için buradayım. Üzgünüm, Peder."

Rahip başını salladı. "Sorun yok evladım. Her şeyi dışarı vur. Tanrı..."

"Bir de, ailesinden çok işine önem verdiği gerçeğinden bahsetmeyelim bile. Yumurtlama dönemimi onun iş takvimine işaretledim. Ne yaptığını biliyor musunuz? Bana 'TEBRİKLER, MEZUN' yazan bir kart gönderdi."

“Hâlâ buna mı tutunuyorsun?” diye sordu Wallace yüksek sesle. “Naomi, terapin nasıl gidiyor? Paranı geri almalısın gibi görünüyor.”

Kilisede oturan kadın, "Eyvah," dedi.

Wallace ona öfkeyle baktı. "Eklemek istediğin bir şey var mı? Biliyorum, iyi bir eş adayıyım, ama seni sevmeyecek olmam, beni öldürme hakkını sana vermez!"

Kadının doğrudan ona baktığında çıkardığı sesi hayal gücüne bırakmak daha iyi, özellikle de kadın oldukça yüksek sesle, "Hayır. Tam olarak benim tipim değilsin ve cinayet kötü bir şey, biliyorsun?" dediğinde.

Wallace, Naomi'nin Tanrı'nın evinde onu karalamaya devam etmesiyle neredeyse yerinden düşecekti, sanki o garip kadın hiç konuşmamış gibiydi. Tırnakları tahtaya saplanarak sıranın arkasına tutunmayı başardı. Kadına bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Gülümsedi ve kaşını kaldırdı.

Wallace konuşmakta zorlanıyordu. "Sen... sen beni görebiliyor musun?"

Kendi oturduğu sırada dönerken başını salladı ve dirseğini arkasına dayadı. "Yapabilirim."

Titremeye başladı, elleri sıraya o kadar sıkı tutunmuştu ki parmaklarının kırılacağını sandı. "Nasıl? Ne? Ben... ne?"

“Kafanın karışık olduğunu biliyorum Wallace, ve işler bazen karmaşık olabiliyor—”

"Sana asla adımı söylemedim!" dedi tiz bir sesle, sesi çatlamayı engelleyemeden.

Kadın homurdandı. "Kilisenin önünde, isminizin altında fotoğrafınızın olduğu bir tabela var zaten."

“Bu değil...” Ne? Tam olarak ne değildi? Kendini doğrulttu. Bacakları istediği gibi çalışmıyordu. “Lanet olası tabelayı boş ver. Bu nasıl oluyor? Neler oluyor Allah aşkına?”

Kadın gülümsedi. "Öldün."

Kahkahalarla gülmeye başladı. Evet, kendi bedenini bir tabutta görebiliyordu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir hata olmalıydı. Kadının ona katılmadığını fark edince gülmeyi kesti. "Ne?" dedi ifadesiz bir şekilde.

“Öldü, Wallace.” Yüzü buruştu. “Bekle. Sebebini hatırlamaya çalışıyorum. Bu benim ilk deneyimim ve biraz gerginim.” Yüzü aydınlandı. “Ah, doğru! Kalp krizi.”

Ve işte bu yüzden bunun gerçek olmadığını anladı. Kalp krizi mi? Saçmalık. Hiç sigara içmemişti, elinden geldiğince sağlıklı besleniyordu ve aklına geldikçe egzersiz yapıyordu. Son muayenesinde doktor, tansiyonunun biraz yüksek olduğunu ancak diğer her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Kalp krizinden ölmüş olamazdı. Bu mümkün değildi. Bunun sonu olacağından emin olarak, ona da bunu söyledi.

“Doğru,” diye tekrarladı yavaşça, sanki aptal olan oymuş gibi. “Moralini bozmak istemem ama olan bu.”

“Hayır,” dedi başını sallayarak. “Eğer... hissetseydim bilirdim...” Neyi hissedirdi? Kolundaki acıyı mı? Göğsündeki kekelemeyi mi? Ne kadar uğraşsa da nefes alamamasını mı?

Omuz silkti. “Sanırım bu da olan şeylerden biri.” Kadın sıradan kalkıp ona doğru yaklaşıncı adam irkildi. Beklediğinden daha kısa boyluydu, başının tepesi muhtemelen çenesine kadar geliyordu. Elinden geldiğince ondan uzaklaşmaya çalıştı ama fazla uzaklaşamadı.

Naomi, görünüşe göre birlikte yaptıkları Poconos gezisi hakkında söylenip duruyordu (“Tüm zaman boyunca otel odasında konferans görüşmeleri yaptı! Balayımızdı!”), kadın ise aralarında biraz mesafe bırakarak onun oturduğu sırada yanına yerleşmişti. Kadın, ilk düşündüğünden bile daha genç görünüyordu—belki yirmili yaşlarının başlarında veya ortalarında—ki bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Ten rengi onunkinden biraz daha koyuydu, dudakları küçük dişlerinin üzerinde hafif bir gülümsemeye geri çekilmişti. Ona bakmadan önce parmaklarıyla sıranın arkasına vurdu. “Wallace Price,” dedi. “Benim adım Meiying, ama bana Mei diyebilirsiniz, ay gibi, sadece biraz farklı yazılmış. Sizi eve götürmek için buradayım.”

Konuşmadan ona baktı.

“Hım. Bunun seni susturacağını bilmiyordum. Baştan beri bunu denemeliydim.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” dedi dişlerini sıkarak. “Seni tanımıyorum.”

“Umarım öyle değildir,” dedi. “Öyle olsaydı, çok tuhaf olurdu.” Duraksadı, düşündü. “En azından daha tuhaf olurdu.” Kilisenin ön tarafına doğru başını salladı. “Bu arada, güzel bir tabut. Ucuz görünmüyor.”

Sinirlendi. “Öyle değil. Sadece en iyisi için...”

“Ah, eminim,” dedi Mei. “Yine de. Oldukça tuhaf, değil mi? Kendi vücuduna böyle bakmak. Ama kötü bir vücut değil. Benim zevkime göre

biraz zayıf, ama zevkler farklıdır.”

Sinirlendi. "Şunu bilmenizi isterim ki, zayıf halimle gayet iyiydim—hayır. Dikkatim dağılmayacak! Bana şu anda neler olup bittiğini söylemenizi talep ediyorum."

"Tamam," dedi sessizce. "Bunu yapabilirim. Bunun anlaşılması zor olabileceğini biliyorum, ama kalbiniz durdu ve öldünüz. Otopsi yapıldı ve koroner arterlerinizde tıkanıklık olduğu ortaya çıktı. İsterseniz Y kesiğini gösterebilirim, ama tavsiye etmem. Oldukça iğrenç. Otopsi yapıldıktan sonra bazen organları talaşla birlikte bir torbaya koyup sizi kapatıyorlar biliyor muydunuz?" Yüzü aydınlandı. "Ah, ve ben sizin Azrailinizim, sizi ait olduğunuz yere götürmek için buradayım." Ve sonra, sanki o an yeterince garip değilmiş gibi, caz el hareketleri yaptı. "Ta-da."

"Ölüm Meleği," dedi sersemlemiş bir halde. "Bu da ne...?"

"Benim," dedi, biraz daha yaklaşarak. "Ben bir Azrail'im. Birisi öldüğünde kafa karışıklığı olur. Gerçekten ne olup bittiğini bilemezsiniz ve korkarsınız."

"Korkmuyorum!" Bu bir yalandı. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

"Tamam," dedi. "Demek korkmuyorsun. Bu iyi. Ne olursa olsun, herkes için zor bir dönem. Geçiş kolaylaştırmak için yardıma ihtiyacın var. İşte ben de burada devreye giriyorum. Bu geçişin olabildiğince sorunsuz geçmesini sağlamak için buradayım." Bir an durakladı. Sonra, "İşte bu kadar. Sanırım her şeyi hatırladım. Bu işi almak için çok şey ezberlemem gerekti ve belki bir iki detayı unutmuş olabilirim, ama özü bu."

Ona şaşkınlıkla baktı. Arka planda Naomi'nin ona "bencil, öz farkındalığı olmayan bir herif" diye bağırdığını zar zor duydu. "Geçiş."

May başını salladı.

Bu sözlerden hoşlanmadı. "Neye?"

Sırıttı. "Aman Tanrım. Bekle de gör." Elini ona doğru uzattı, avuç içini yukarı çevirdi. Başparmağı ve orta parmağını birbirine bastırıp şıklattı.

Serin bahar güneşi yüzüne vuruyordu.

Sendeleyerek bir adım geri attı ve etrafına çılgınca bakındı.

Mezarlık. Bir mezarlıktaydılar.

"Özür dilerim," dedi Mei yanına gelerek. "Hâlâ alışmaya çalışıyorum." Kaşlarını çatı. "Bu işte biraz yeniyim."

"Neler oluyor!" diye bağırdı ona.

"Gömüleceksin," dedi neşeyle. "Hadi gel. Bunu görmek isteyeceksin. Aklında kalan tüm şüpheleri gidermene yardımcı olacak." Kolundan tuttu

ve çekti. Kendi ayaklarına takıldı ama ayakta kalmayı başardı. Ayakta kalmaya çalışırken terlikleri topuklarına çarpıyordu. Mezar taşlarının arasından sıyrılıp geçtiler, etraflarını saran yoğun trafik sesleri ve sabırsız taksi şoförlerinin açık pencerelerden bağırıp çağırdıkları sesler arasında ilerlediler. Mei'den kurtulmaya çalıştı ama kadının tutuşu sıkıydı. Görüldüğünden daha güçlüydü.

"İşte geldik," dedi durarak. "Tam zamanında."

Omuzunun üzerinden baktı. Naomi oradaydı, ortaklar da öyle, hepsi yeni kazılmış dikdörtgen bir çukurun etrafında duruyorlardı. Pahalı tabut toprağa indiriliyordu. Kimse ağlamıyordu. Worthington sürekli saatine bakıp dramatik bir şekilde iç çekiyordu. Naomi ise telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Wallace'ın odaklanması gereken onca şey arasında, mezar taşı olmaması onu şaşkına çevirmişti. "Mezar taşı nerede? Adım. Doğum tarihim. Hayatı dolu dolu yaşadığımı söyleyen ilham verici bir mesaj."

"Bunu mu yaptın?" diye sordu Mei. Alay eder gibi değil, sadece meraklı bir şekilde soruyordu.

Elini hızla çekti ve savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Evet."

"Harika. Mezar taşları genellikle törenden sonra geliyor. Üzerinde oyma işlemi falan da yapıyorlar. Bütün bir süreç bu. Endişelenmeyin. Bakın, işte burada. El sallayın ve veda edin!"

El sallamadı.

Mei ise parmaklarını oynatarak bunu yaptı.

"Buraya nasıl geldik?" diye sordu. "Kilisedeydik işte."

"Çok dikkatlisin. Bu gerçekten iyi, Wallace. Az önce kilisedeydik. Seninle gurur duyuyorum. Diyelim ki birkaç şeyi atladım. Acele etmem gerek." Yüzünü buruşturdu. "Ve bu benim hatam, dostum. Ciddi söylüyorum, bunu yanlış anlama çünkü kesinlikle bunu kastetmedim, ama sana ulaşmakta biraz geç kaldım. Bu benim kendi başıma hasat yapmaya ilk gidişim ve hata yaptım. Yanlış yere yanlışlıkla gittim." Mutluluk dolu bir şekilde gülümsedi. "Anlaştık mı?"

"Hayır," diye hırladı ona. "Aramızda iyi bir ilişki yok."

"Ah, bu çok kötü. Üzgünüm. Bir daha olmayacağına söz veriyorum. Öğrenme deneyimi işte. Anketi aldığınızda hizmetime yine de on üzerinden on puan vereceğinizi umuyorum. Bu benim için çok şey ifade eder."

Kadının neyden bahsettiğini hiç anlamadı. Neredeyse kadının deli olduğuna ve her şeyin sadece kendi hayal ürünü olduğuna kendini ikna

edebilirdi. "Üç gün oldu!"

Ona gülümsedi. "Kesinlikle! Bu işimi çok kolaylaştırıyor. Hugo benden çok memnun kalacak. Ona anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu da kim?"

"Durun bir dakika. Burası en sevdiğim kısımlardan biri."

Kadının işaret ettiği yere baktı. Ortaklar bir sıra halinde duruyordu, Naomi onların arkasındaydı. Hepsinin tek tek eğilip bir avuç toprak alıp mezara attığını izledi. Toprağın tabutun kapağına çarpma sesi Wallace'ın ellerinin titremesine neden oldu. Naomi elindeki toprakla açık mezarın üzerinde duruyordu ve onu atmadan önce yüzünde garip bir ifade belirdi, sonra kayboldu. Başını salladı, toprağı bıraktı ve sonra hızla arkasını döndü. Eski karısını son gördüğü şey, bekleyen bir taksiye doğru aceleyle giderken saçlarına vuran güneş ışığıydı.

"Bu her şeyi özetliyor aslında," dedi Mei. "Tam bir döngü. Topraktan geldik ve toprağa döneceğiz. Düşünürseniz, oldukça güzel."

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Mei elinin arkasına dokundu. Teninin serinliği rahatsız edici değildi. "Sarılmaya ihtiyacın var mı? İstersen sana sarılabiliyim."

Kolunu hızla geriye çekti. "Sarılmak istemiyorum."

Başını salladı. "Sınırlar. Tamam. Buna saygı duyuyorum. İznin olmadan sana sarılmayacağıma söz veriyorum."

Bir keresinde, Wallace yedi yaşındayken, ailesi onu sahile götürmüştü. Dalgaların arasında durmuş, kumun ayak parmaklarının arasından akışını izlemişti. Bacaklarından midesine doğru yükselen garip bir his vardı. Batıyordu, ancak dönen kum ve beyaz köpüklü suyun birleşimi bunu çok daha fazla hissettiriyordu. Bu onu çok korkutmuştu ve ailesi ne kadar yalvarsa da okyanusa geri dönmeyi reddetmişti.

Wallace Price'ın şimdi hissettiği de buydu. Belki de tabutun üzerindeki toprağın sesiydi. Belki de fotoğrafının açık mezarın yanına yerleştirilmiş olması ve altına bir çiçek çelengi ileştirilmiş olmasıydı. Bu fotoğrafta, sıkıca gülümsüyordu. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, sağa ayrılmıştı. Gözleri parıltıyordu. Naomi bir keresinde onun kendisine Oz'daki korkuluk gibi geldiğini söylemişti. "Keşke biraz aklın olsaydı," demişti. Bu, boşanma davalarından birinde olmuştu, bu yüzden Wallace bunu sadece Naomi'nin onu incitmeye çalışması olarak görmüştü.

Yere sertçe oturdu, parmak uçları terliklerinin üzerinden çimenlere saplandı. Mei yanına oturdu, bacaklarını altına katladı ve küçük bir

karahindiba kopardı. Onu yerden kopardı ve ağzına yaklaştırdı. "Bir dilek tut," dedi.

Dilek dilemedi.

İçini çekti ve karahindiba tohumlarına üfledi. Tohumlar beyaz bir bulut gibi patladı, parçacıkları hafif bir esintiyle açık mezarın etrafında savruldu. "Biliyorum, sindirmesi zor bir durum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı, ellerini yüzüne kapatarak.

"Kelimenin tam anlamıyla değil," diye itiraf etti. "Ama iyi bir fikrim var."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Bunun ilk deneyimin olduğunu söylemiştin."

"Evet, öyle. Solo yani. Ama eğitimi tamamladım ve oldukça iyiydim. Empatiye mi ihtiyacınız var? Size verebilirim. Kızgın olduğunuz için bir şeye yumruk atmak mı istiyorsunuz? Bunda da size yardımcı olabilirim. Ama bana değil. Belki bir duvara." Omuz silkti. "Ya da burada oturup, sonunda küçük bir buldozerle gelip eski bedeninizin üzerine tüm toprağı yığmalarını ve böylece her şeyin bittiğini kesinleştirmelerini izleyebiliriz. Seçim sizin."

Ona uzun uzun baktı.

Başını salladı. "Doğru. Bunu daha iyi ifade edebilirdim. Özür dilerim. Hâlâ işin püf noktalarını öğreniyorum."

"Ne oluyor...?" Boğazındaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı. "Neler oluyor?"

"Şöyle dedi: 'Olan şu ki, hayatını yaşadın. Yaptıklarını yaptın ve şimdi bitti. En azından o kısmı bitti. Buradan ayrılmaya hazır olduğunda seni Hugo'ya götüreceğim. O gerisini açıklayacak.'"

"Gidin," diye mırıldandı. "Hugo ile birlikte."

Başını salladıktan sonra kendini durdurdu. "Eh, bir bakıma öyle. O bir kayıkçı."

"Ne?"

"Feribotçu," diye tekrarladı. "Karşıya geçmenize yardım edecek olan kişi."

Zihni karmakarışık. Tek bir şeye odaklanamıyordu. Her şey kavranamayacak kadar büyük görünüyordu. "Ama senin..."

"Ah, beni seviyorsun. Ne tatlı." Güldü. "Ama ben sadece bir Azrail'im, Wallace. Benim işim seni kayıkçıya ulaştırmak. Gerisini o halleder. Göreceksin. Ona ulaştığımızda her şey yoluna girecek. Hugo'nun insanlar

üzerinde böyle bir etkisi var. Karşıya geçmeden önce her şeyi, aklınızda kalan tüm soruları açıklayacak.”

"Çapraz," dedi Wallace isteksizce. "Nereye?"

Mei başını yana eğdi. "Elbette, sırada ne var diye soruyorum."

"Cennet mi?" Yüzü bembeyaz oldu, korkunç bir düşünce fırtınanın arasından zihnini deldi. "Cehennem mi?"

Omuz silkti. "Elbette."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor."

Güldü. "Biliyorum, değil mi? Bu çok eğlenceli. Ben çok eğleniyorum. Sen de eğlenmiyor musun?"

Hayır, gerçekten de öyle değildi.

Onu acele ettirmedi. Gökyüzü pembe ve turuncu tonlarla aydınlanmaya başlarken, Mart güneşi ufukta alçalırken bile orada kaldılar. Söz verilen buldozer gelirken de orada kaldılar; kadın, dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarayla, burnundan dumanlar fışkırarak buldozeri ustaca kullanıyordu. Mezarlık Wallace'ın beklediğinden daha hızlı doldu. İşini bitirdiğinde ilk yıldızlar görünmeye başlamıştı, ancak şehrin ışık kirliliği nedeniyle soluklardı.

Ve olay bu kadarla kaldı.

Wallace Price'tan geriye kalan tek şey bir toprak yığını ve solucanlara yem olacak bir cesetti. Bu, son derece yıkıcı bir deneyimdi. Bunun böyle olacağını fark etmemişti. Tuhaf, diye düşündü kendi kendine. Ne kadar da tuhaf.

Mei'ye baktı.

Ona gülümsedi.

"Ben..." dedi. Cümlesini nasıl tamamlayacağını bilemedi.

Elinin arkasına dokundu. "Evet, Wallace. Gerçek."

Ve tüm mucizelerin en büyüğü, ona inandı.

"Hugo ile tanışmak ister misiniz?" diye sordu.

Hayır. Yapmazdı. Koşmak istiyordu. Bağırarak istiyordu. Yumruklarını yıldızlara doğru kaldırıp, her şeyin adaletsizliğine isyan etmek istiyordu. Planları vardı. Hedefleri vardı. Yapılacak çok şey vardı ve şimdi asla... yapamazdı...

Yanağından bir damla gözyaşı süzülünce irkildi. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayatta mı? Her zaman."

“Peki ya ölümdede?”

Omuz silkti. “Biraz daha... disiplinli. Ama bu senin iyiliğın için. Yemin ederim,” diye ekledi hızla. “Bu tür şeylerin böyle olmasının sebepleri var. Hugo her şeyi açıklayacak. Harika bir adam. Göreceksin.”

Bu durum onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı.

Ama yine de, kadın onun üzerinde durup elini uzattığında, adam eline sadece bir iki saniye baktıktan sonra elini tuttu ve kadının onu yukarı çekmesine izin verdi.

Yüzünü gökyüzüne çevirdi. Derin bir nefes alıp verdi.

Mei, "Bu biraz garip gelebilir. Ama mesafe daha uzun, bu yüzden beklenen bir şey. Çok geçmeden bitecek," dedi.

Ama o tepki vermeden önce, kadın tekrar sinirlendi ve her şey patladı.

BÖLÜM

3

Ormanın ortasındaki asfalt bir yola indiklerinde Wallace çığlık atıyordu. Hava soğuktu, ama bağırmaya devam etmesine rağmen önünde nefes bulutu oluşmadı. Bu mantıklı değildi. Ölü olduğu halde nasıl üşüyebilirdi? Gerçekten nefes alıyor muydu, yoksa... Hayır. Hayır. Odaklan. Buraya odaklan. Şimdiye odaklan. Bir seferde bir şey.

"İşin bitti mi?" diye sordu Mei ona.

Hâlâ çığlık attığının farkına vardı. Ağzını hızla kapattı, dilini ısırırken acıdan gözü döndü. Bu da onu tekrar çıldırttı, çünkü nasıl olur da acı hissedebilirdi ki?

"Hayır," diye mırıldandı, Mei'den uzaklaşırken, düşünceleri sonsuz bir düğüm gibi birbirine karışmıştı. "Böylece yapamazsın—"

Ardından bir araba ona çarptı.

Beklemek.

Bir araba ona çarpmalıydı. Araba yaklaşıyordu, farları parlaktı. Yüzünü korumak için ellerini zamanında kaldırmayı başardı, ancak araba ona çarptı. Gözünün ucuyla sürücünün yüzünün kendi yüzünden birkaç santim öteden geçtiğini gördü. Hiçbir şey hissetmedi.

Araç yolda ilerlemeye devam etti, arka lambaları bir kez yanıp söndükten sonra bir köşeyi döndü ve tamamen gözden kayboldu.

Donakalmıştı, elleri önünde uzanmış, bir bacağı havada, uyluğu karnına bastırılmıştı.

Mei kakhaha attı. "Aman Tanrım. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Aman Tanrım, muhteşem!"

Yavaşça bacağı indirdi, yere düşüp parçalanacağına neredeyse ikna olmuştu. Ama düşmedi. Ayaklarının altındaki zemin sertti. Titremesi durmuyordu. "Nasıl. Ne. Neden. Ne. Ne?"

Gözlerini sildi, hâlâ kıkırdıyordu. "Özür dilerim. Bunun olabileceği konusunda seni uyarmalıydım." Başını salladı. "Ama sorun değil, değil mi? Yani, artık arabaların çarpmayacak olması ne kadar harika, değil mi?"

"Bundan çıkardığın sonuç bu mu?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

"Düşünürseniz, oldukça büyük bir şey bu."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum," diye çıkıştı. "Bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum!"

Anlaşılmaz bir şekilde, "Keşke dilekler balık olsaydı, hepimiz zenginlik içinde yüzerdik" dedi.

Kadın yola koyulurken adam arkasından baktı. "Bu hiçbir şeyi açıklamıyor!"

"Sadece inatçı olduğun için. Biraz rahatla dostum."

İssız bir yerde yalnız kalmak istemediği için peşinden koştu. Uzakta, küçük bir köye benzeyen yerin ışıklarını görebiliyordu. Etraftaki hiç kimseyi tanımadı, ama kadın durmadan konuşuyordu ve araya bir kelime bile sokamıyordu.

"O, resmiyet falan takıntılı biri değil, o yüzden endişelenme. Ona Bay Freeman deme çünkü bundan nefret ediyor. Herkes ona Hugo der, tamam mı? Ve belki de bu kadar çok kaşlarını çatmayı bırakmalısın. Ya da bırakma, sana kalmış. Sana nasıl davranman gerektiğini söylemeyeceğim. O senin..." Kadın garip bir şekilde öksürdü. "Şey, bu tür şeylerin ne kadar karmaşık olabileceğini biliyor, o yüzden endişelenme. Sorman gereken tüm soruları sor. Biz bunun için buradayız." Ve sonra, "Anladın mı?"

Ne saçmaladığını sormaya başladı ama sonra kadın başını onun göğsüne doğru salladı. Adam kaşlarını çatarak aşağı baktı.

Dilinin ucundaki özlü yanıt, yerini dehşet dolu bir çığlığa bıraktı.

Göğsünden dışarı doğru uzanan, neredeyse el büyüklüğünde bir balık olmasına benzeyen kavisli bir metal parçası vardı. Gümüş rengindeydi ve loş ışıktaki parıldıyordu. Acıtmıyordu ama sivri ucu göğüs kemiğine saplanmış gibi görüldüğünden acıtması gerekirdi. Oltanın diğer ucuna ise... bir kablo mu bağlıydı? Soluk bir ışıkla parıldayan, neredeyse plastik gibi görünen ince bir şerit. Kablo, önlerindeki yolda uzanıp uzaklaşıyordu. Oltayı çıkarmak için göğsüne vurdu ama elleri içinden geçti. Kablodan gelen ışık yoğunlaştı ve olta sıcak bir şekilde titreşerek, şişlenmiş olmasına rağmen beklemediği tuhaf bir rahatlama hissiyle doldurdu. Bu his, elbette, şişlenmiş olması gerçeğiyle dengelenmişti.

"Bu ne?" diye bağırdı, hâlâ göğsüne vurarak. "Çıkarın şunu, çıkarın şunu!"

"Hayır," dedi Mei uzanıp ellerini tutarak. "Gerçekten bunu yapmak istemiyoruz. İnan bana, bu sana yardımcı oluyor. Buna ihtiyacın var. Sana zarar vermeyecek. Göremiyorum ama tepkine bakılırsa, diğerleriyle aynı. Bununla uğraşma. Hugo açıklayacak, söz veriyorum."

Tüyleri diken diken olmuş bir halde, "Bu nedir?" diye tekrar sordu. Önlerindeki yol boyunca uzanan kabloya baktı.

“Bir bağ.” Omuzuna hafifçe vurdu. “Seni yere sağlam basmanı sağlıyor. Hugo'ya ulaşmanı sağlıyor. Yakın olduğumuzu biliyor. Hadi gel. Onunla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Köy sessizdi. Merkezden geçen tek bir ana cadde varmış gibi görünüyordu. Trafik ışıkları yoktu, kaldırımlarda insanların telaşı yoktu. Birkaç araba geçti (Wallace, o deneyimi tekrar yaşamak istemediği için kenara sıçradı), ama bunun dışında çoğunlukla sessizdi. Yolun her iki tarafındaki dükkanlar çoktan kapanmıştı, pencereleri kararmış, kapılarından sabahın ilk saatlerinde geri döneceklerine dair tabelalar asılıydı. Tenteleri kaldırıma doğru uzanıyordu, hepsi kırmızı, yeşil, mavi ve turuncu gibi parlak renklerdeydi.

Yolun iki tarafında sokak lambaları sıralanmış, ışıkları sıcak ve yumuşaktı. Yol kaldırım taşıydı ve Wallace, bisikletleriyle yanından geçen bir grup çocuğun yolundan çekildi. Ne ona ne de Mei'ye aldırış etmediler. Gülüp bağıyorlardı, tekerleklerinin tellerine mandallarla tutturulmuş kartlar, nefesleri arkalarından küçük trenler gibi akıyordu. Wallace bu düşünceyle biraz acı çekti. Özgürdüler, uzun zamandır kendisinin yaşamadığı bir özgürlük. Bunu kabullenebilir bir şeye dönüştüremedi, bununla mücadele etti. Ve sonra bu his kayboldu, onu boş ve titrek bir halde bıraktı.

"Burası gerçek mi?" diye sordu, göğsündeki kancanın ısındığını hissederek. Yürümeye devam ederken kablo beklediği gibi gevşemedi. Şimdiye kadar ona takılıp düşeceğini sanmıştı. Bunun yerine, ilk fark ettiği zamandan beri olduğu gibi gergin kalmıştı.

Mei ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Tam olarak bilmiyordu. "Onlar... buradaki herkes öldü mü?"

"Ah. Evet, anladım. Evet, burası gerçek. Hayır, herkes ölmedi. Sanırım burası da her yer gibi. Epey uzaklara seyahat etmek zorunda kaldık ama şehirden ayrılmaya karar vermiş olsaydınız kendi başınıza gidemeyeceğiniz bir yer değil. Çok fazla dışarı çıkmamışsınız gibi görünüyor."

"Çok meşguldüm," diye mırıldandı.

"Artık dünyanın tüm zamanı senin," dedi Mei ve bu sözün ne kadar açık ve net olması onu şaşırttı. Göğsü sıkıştı ve gözlerindeki ani yanma hissiyle gözlerini kırıştırdı. Mei kaldırımda tembelce yürüyordu, onu takip ettiğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyordu.

Evet, öyle yaptı, ama sadece yabancı bir yerde geride kalmak istemediği için. Eskiden neredeyse şirin görünen binalar şimdi etrafında uğursuz bir şekilde yükseliyordu, karanlık pencereler ölü gözler gibiydi. Ayaklarına baktı, bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklandı. Gözleri daralmaya başladı, teni zonkluyordu. Göğsündeki o sancı daha da şiddetleniyordu.

Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

“Hey, hey,” diye seslendiğini duydu Mei’nin ve gözlerini açtığı anda kendini yere çömelmiş, kollarını karnına sarmış, parmaklarını morluk bırakacak kadar sert bir şekilde derisine saplamış halde buldu. Eğer morluk oluşabiliyorsa tabii. “Sorun yok Wallace. Ben buradayım.”

"Çünkü bu beni daha iyi hissettirecek," diye kekeledi.

"Bu herkes için çok fazla. İhtiyacınız varsa burada biraz oturabiliriz. Sizi acele ettirmeyeceğim, Wallace."

Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Net düşünemiyordu. Bunu kavramaya, tutunacak bir şey bulmaya çalıştı. Ve bulduğunda, içinden geldi, unutulmuş bir anı hayalet gibi yükseldi.

Dokuz yaşındaydı ve babası onu oturma odasına çağırdı. Okuldan yeni gelmişti ve mutfakta fıstık ezmeli muzlu sandviç yapıyordu. Babasının isteği üzerine donakaldı, başını belaya sokacak ne yapmış olabileceğini düşünmeye çalıştı. Tribünlerin arkasında bir sigara içmişti, ama bu haftalar önce olmuştu ve birisi onlara söylemedikçe anne babasının bunu bilmesinin imkanı yoktu.

Sandviçi tezgâhın üzerine bıraktı, kafasında bahaneler uydurmaya, bir daha asla yapmayacağım, yemin ederim, sadece bir kerelikti diye kendi kendine sözler vermeye başladı.

Kanepede oturuyorlardı ve annesinin ağladığını görünce birden donup kaldı, gerçi ağlamasını bastırmaya çalışıyor gibiydi. Yanakları kızarmıştı, elindeki mendil küçük bir top haline gelmişti. Burnu akıyordu ve onu görünce gülümsemeye çalışsa da, omuzları titrerken gülümsemesi de titredi ve aşağı doğru kıvrıldı. Daha önce onu ağlarken gördüğü tek zaman, bir köpeğin sahibine kavuşmak için zorlukların (kirpi dikenleri) üstesinden geldiği rastgele bir film yüzündendi.

"Sorun ne?" diye sordu, ne yapması gerektiğinden emin değildi. Birini teselli etme fikrini anlıyordu ama bunu hiç uygulamaya koymamıştı. Sevgi dolu bir aile değillerdi. En iyi ihtimalle, babası elini sıkar, annesi de ondan memnun olduklarında omzunu sıyıırırdı. Umursamıyordu. Durum böyleydi işte.

Babası, "Büyükbaban vefat etti," dedi.

"Ah," diye fısıldadı Wallace, birden her yeri kaşınmaya başlamıştı.

"Ölümü anlıyor musunuz?"

Hayır, hayır, bilmiyordu. Ne olduğunu biliyordu, kelimenin anlamını biliyordu, ama bu belirsiz bir şeydi, çok çok uzaktaki insanların başına gelen bir olaydı. Wallace'ın aklına tanıdığı birinin ölebileceği hiç gelmemişti. Büyükbabası dört saat uzaklıkta yaşıyordu ve evi hep ekşi süt kokardı. Atılmış bira kutularından el işleri yapmayı severdi: gerçekten hareket eden pervaneli uçaklar, verandasının tavanından iplerle asılı küçük kediler.

Ve henüz bir çocukken, kendisinden çok daha büyük bir kavramla boğuştuğu için, ağzından çıkan ilk sözler şunlar oldu: "Birisi onu öldürdü mü?" Büyükbabası savaşta savaştığını söylemeyi severdi (hangi savaşta olduğunu Wallace bilmiyordu; hiçbir zaman bu konuda bir soru sorma fırsatı bulamamıştı), bu da genellikle Wallace'ın annesinin babasına bağırmasına ve Wallace'ın kulaklarını kapatmasına neden olan sözlerle takip edilirdi; daha sonra da tek oğluna duyduklarını asla tekrarlamamasını, çünkü bunun son derece ırkçı olduğunu söylerdi. Büyükbabasının öldürülmüş olmasını anlayabilirdi. Aslında çok mantıklıydı.

"Hayır, Wallace," diye hıçkırarak söyledi annesi. "Öyle değildi. Kanserd. Hastalandı ve daha fazla dayanamadı. Artık... bitti."

Bu, Wallace Price'ın -çocukların sık sık yaptığı gibi, kesin ve korkusuzca- bunun bir daha asla başına gelmesine izin vermemeye karar verdiği an oldu. Büyükbabası hayattaydı, sonra öldü. Ailesi bu kayıptan dolayı üzgündü. Wallace üzülmeyi sevmezdi. Bu yüzden üzüntüsünü bastırdı, bir kutuya koyup sıkıca kilitledi.

Gözlerini yavaşça kırıştırdı, etrafının farkına vardı. Hâlâ köydeydi. Hâlâ kadınla birlikteydi.

Mei onun önünde çömeldi, kravatı bacaklarının arasında sallanıyordu. "İyi misin?"

Konuşmaya cesaret edemediği için başını salladı, oysa durumu hiç de iyi değildi.

"Bu normal," dedi, parmaklarıyla dizine vurarak. "Ölümünden sonra herkesin başına gelir. Ve birkaç kez daha olursa şaşırmayın. Üstesinden gelmesi zor bir durum."

"Nereden biliyorsun?" diye mırıldandı. "İlk sevgilin olduğumu söylemiştin."

"İlk solo denemem," diye düzeltti. "Tek başıma çıkabilmek için yüz saatten fazla eğitim aldım, yani daha önce de gördüm. Dayanabileceğini düşünüyor musun?"

Hayır, yapmadı. Ama yine de yaptı. Ayakları üzerinde biraz sendeliyordu, ama saf irade gücüyle ayakta kalmayı başardı. O kanca hâlâ göğsündeydi, kablo hâlâ loş bir şekilde parlıyordu. Bir an için hafif bir çekme hissettiğini sandı, ama emin olamadı.

"İşte oldu," dedi Mei. Göğsüne hafifçe vurdu. "İyi gidiyorsun, Wallace."

Ona dik dik baktı. "Ben çocuk değilim."

"Ah, biliyorum. İnanabiliyor musun, çocuklarla daha kolay. Genellikle sorun çıkaranlar yetişkinler oluyor."

Ne diyeceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi.

"Hadi gel," dedi. "Hugo bizi bekliyor."

Kısa bir süre sonra köyün sonuna ulaştılar. Binalar bitti ve önlerinde uzanan yol, çam ormanının içinden kıvrılarak ilerliyordu; çam kokusu Wallace'a Noel'i, tüm dünyanın bir nefes alıp hayatın ne kadar acımasız olabileceğini -kısa bir süreliğine de olsa- unuttuğu bir zamanı hatırlatıyordu.

Ne kadar yol daha yürümeleri gerektiğini sormak üzereyken, köyün dışındaki toprak bir yola ulaştılar. Yolun kenarında tahta bir tabela duruyordu. Karanlıkta yazıları seçemedi, ancak yaklaşıncaya görebildi.

Harfler, tahtaya son derece özenle oyulmuştu.

CHARON'UN GEÇİDİ

ÇAY VE İKRAMLAR

"Char-ron mu?" dedi. Daha önce hiç böyle bir kelime duymamıştı.

Mei yavaşça telaffuz ederek, "Kay-ron," dedi. "Bu biraz şaka. Hugo böyle komik biri."

"Anlamıyorum."

Mei iç çekti. "Tabii ki gerek yok. Merak etme. Çay dükkanına varır varmaz..."

Wallace, tabelaya küçümseyerek bakarak, "Çay dükkanı," diye tekrarladı.

Mei duraksadı. "Vay canına. Çaya karşı bir düşmanlığın mı var dostum? Bu hiç iyi karşılanmayacak."

"Hiçbir şeye karşı değilim—Tanrı ile buluşacağımızı sanıyordum. Neden o—"

Mei kahkahalarla gülmeye başladı. "Ne?"

"Hugo," dedi telaşla. "Ya da her kimse."

"Aman Tanrım, ona bunu söylediğini anlatmak için sabırsızlanıyorum. Aman Allahım. Bu onun kafasına vuracak." Kaşlarını çattı. "Belki de ona söylememeliyim."

"Komik olan ne anlamıyorum."

"Biliyorum," dedi. "İşte işin komik yanı da bu. Hugo Tanrı değil, Wallace. O bir kayıkçı. Sana söylemiştim. Tanrı... Tanrı fikri insana özgü bir şey. Bundan biraz daha karmaşık bir durum."

"Ne?" dedi Wallace kısık bir sesle. Zaten ölmüş olmasına rağmen ikinci bir kalp krizi geçirmesinin mümkün olup olmadığını merak etti. Sonra kalbinin artık attığını hissedemediğini hatırladı ve bir kez daha küçük bir top gibi kıvrılma isteği onu ele geçirmeye başladı. Agnostik olsun ya da olmasın, bu kadar büyük bir şeyin bu kadar kolayca söyleneceğini beklemiyordu.

"Hayır, hayır," dedi Mei, ayakta durabilmesi için elini sıkıca tutarak. "Burada uzanmayacağız. Sadece biraz daha yol var. İçerisi daha rahat olacak."

Kendini yolda sürüklenmeye bıraktı. Ağaçlar daha sık, yaşlı çam ağaçları, yerden uzanan parmaklar gibi yıldızlı gökyüzüne doğru uzanıyordu. En son ne zaman bir ormanda, hele ki gece vakti bulunduğunu hatırlayamıyordu. Çelik sesleri ve korna seslerini, asla uyumayan bir şehrin seslerini tercih ederdi. Gürültü, nerede olursa olsun yalnız olmadığı anlamına geliyordu. Burada ise sessizlik her şeyi kaplıyor, boğuyordu.

Köşeyi döndüler ve ağaçların arasından, onu çağıran bir işaret fişegi gibi sıcak ışıklar gördü. Ayaklarının yere değdiğini zar zor hissediyordu. Havada süzülüyor olabileceğini düşündü ama aşağıya bakmaya cesaret edemedi.

Yaklaştıkça kanca göğsünü daha çok çekiyordu. Tam olarak rahatsız edici değildi ama görmezden de gelemiyordu. Kablo yolda ilerlemeye devam ediyordu.

Mei'ye bunu sormak üzereydi ki, önlerindeki yolda bir şey hareket etti. Zihninde, keskin dişleri ve parlayan gözleri olan korkunç bir yaratığın

gölgeli ormandan sürünerek çıktığı hayali kuruldu. Bunun yerine, yolda aceleyle ilerleyen bir kadın belirdi. Yaklaştıkça daha fazla ayrıntı ortaya çıktı. Orta yaşlı görünüyordu, paltosunu daha sıkıca üzerine çekerken dudakları ince bir çizgi halindeydi. Gözlerinin altında torbalar, yüzüne dövme yapılmış gibi duran koyu halkalar vardı. Wallace neden bir tür onay beklediğini bilmiyordu, ama kadın onlara bir bakış bile atmadan yanlarından geçti, sarı saçları arkasında savrulurken hızla yolda ilerledi.

Mei'nin yüzünde gergin bir ifade vardı, ama başını salladı ve o ifade kayboldu. "Hadi ama. Onu zaten yeterince beklettik, daha fazla bekletmek istemiyorum."

Tabelayı okuduktan sonra neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Daha önce hiç çay dükkanı denilebilecek bir yere girmemişti. Sabah kahvesini ofis binasının önündeki seyyar satıcıdan alırdı. Hipster değildi. Saçları topuz değildi ya da ironik bir moda anlayışı yoktu, şu anki kıyafeti de umurunda değildi. Okurken taktığı gözlükler pahalı olsa da kullanışlıydı. Çay dükkanı olarak tanımlanabilecek bir yere ait değildi. Ne saçma bir fikir!

Bu yüzden dükkana vardıklarında, binanın bir eve benzediğini görünce şaşırdı. Elbette, daha önce gördüğü hiçbir eve benzemiyordu, ama yine de bir evdi. Ön cepheyi saran ahşap bir veranda, parlak yeşil bir kapının iki yanında büyük pencereler, içeriden mum yakılmış gibi titreyen bir ışık. Çatıda tuğla bir baca vardı ve tepesinden küçük bir duman kıvrımı çıkıyordu.

Ama Wallace'ın daha önce gördüğü herhangi bir eve olan benzerlik burada sona eriyordu. Bunun bir kısmı, göğsündeki kancadan uzanan ve merdivenlerden yukarı çıkan, kapalı kapının içine kaybolan kabloyla ilgiliydi. Kapalı kapının içinden.

Evin kendisi, sanki başlangıçta bir şekilde inşa edilmiş, sonra inşaatçılar yarı yolda tamamen başka bir yöne gitmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Wallace'ın bunu tarif etmek için aklına gelen en iyi yol, bir çocuğun üst üste bloklar yığarak tehlikeli bir kule yapmasına benzetmektir. Ev, en ufak bir esintiyle bile yıkılacakmış gibi görünüyordu. Baca tam olarak eğri değildi, daha çok bükülmüş, tuğla işçiliği imkansız açılarda dışarı doğru çıkıntı yapıyordu. Evin alt katı sağlam görünüyordu, ancak ikinci kat bir tarafa, üçüncü kat karşı tarafa, dördüncü kat ise tam ortaya doğru sarkıyordu ve birden fazla pencerenin önüne perdeler çekilmiş bir kule oluştuyordu.

Wallace, perdelerden birinin sanki biri dışarı bakıyormuş gibi hareket ettiğini gördüğünü sandı, ama bu ışığın bir oyunu da olabilirdi.

Evin dış cephesi panel kaplama ile inşa edildi.

Ama aynı zamanda tuğla.

Peki ya... kerpiç?

Bir tarafı kütüklerden yapılmış gibi görünüyordu, sanki bir zamanlar bir kulübeymiş gibiydi. Bir peri masalından fırlamış gibiydi, ormanın derinliklerinde saklı, sıradışı bir ev. Belki içeride iyi kalpli bir oduncu vardı, ya da Wallace'ı fırınında pişirmek isteyen, derisi karardıkça çatlayacak bir cadı. Wallace hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Bu tür evlerde, çok değerli bir ders vermek adına, korkunç şeylerin yaşandığına dair çok fazla hikaye duymuştu. Bu, kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı.

"Burası neresi?" diye sordu Wallace, verandaya yaklaştıklarında. Küçük yeşil bir scooter, sarı, yeşil, kırmızı ve beyaz çiçeklerle dolu bir çiçek tarhının yanında duruyordu; çiçekler karanlıkta soluk görünüyordu.

"Harika, değil mi?" dedi Mei. "İçerisi daha da çılgın. İnsanlar her yerden gelip görüyor. Çok ünlü, bunun da bariz nedenleri var."

Kadın verandaya doğru yürümeye çalışırken adam kolunu ondan çekti. "İçeri girmeyeceğim."

Omuzunun üzerinden bir bakış attı. "Neden olmasın?"

Eve doğru el salladı. "Güvenli görünmüyor. Belli ki standartlara uygun değil. Her an yıkılabilir."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Ona dik dik baktı. "Aynı şeyi görüyoruz, değil mi? Çöktüğünde içeride mahsur kalmayacağım. Bu, dava açılmasını bekleyen bir durum. Ve ben davalar konusunda bilgiliyim."

"Hım," dedi Mei, tekrar eve bakarak. Başını olabildiğince geriye eğdi. "Ama..."

"Ancak?"

"Öldün," dedi. "Yıkılsa bile fark etmez."

"Bu..." Bunun ne olduğunu bilmiyordu.

"Hem zaten, ben burada yaşadığım sürece hep böyleydi. Henüz yıkılmadı. Bugünün de yıkılacağı gün olacağını sanmıyorum."

Ona şaşkınlıkla baktı. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet," dedi. "Burası bizim evimiz, belki biraz saygı göstersek iyi olur? Ve ev için endişelenmeyelim. Sürekli küçük şeylerle uğraşırsak, daha büyük şeyleri kaçırma riskimiz olur."

Wallace kendi kendine, "Sana hiç fal kurabiyesi gibi konuştuğunu söyleyen oldu mu?" diye mırıldandı.

"Hayır," dedi Mei. "Çünkü bu bir nevi ırkçılık olur, sonuçta ben Asyalıyım."

Wallace'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ben... yani, öyle demek istemedim..."

Bir süre ona baktı, kekeleyesine izin verdikten sonra, "Tamam. Demek bunu o şekilde kastetmemişsin. Bunu duyduğuma sevindim. Biliyorum, bu senin için tamamen yeni bir durum, ama konuşmadan önce biraz düşünsen iyi olur, değil mi? Özellikle de seni görebilen az sayıdaki kişiden biri ben olduğum için." dedi.

Verandadaki basamakları ikişer ikişer çıktı ve kapının önünde durdu. Tavandan saksı bitkileri sarkıyordu, uzun sarmaşıklar aşağı doğru uzanıyordu. Pencerede "ÖZEL ETKİNLİK NEDENİYLE KAPALI" yazan bir tabela vardı. Kapının kendisinde yaprak şeklinde eski bir metal kapı tokmağı bulunuyordu. Mei tokmağı kaldırdı ve yeşil kapıya üç kez vurdu.

"Neden kapıyı çalıyorsun?" diye sordu. "Burada yaşamıyor musun?"

Mei ona baktı. "Ah, biliyorum, ama bu gece farklı. İşler böyle yürüyor. Hazır mısın?"

"Belki daha sonra geri gelmeliyiz."

Kadın eğlenmiş gibi gülümsedi ve Wallace bir türlü komik olanın ne olduğunu anlayamadı. "Şimdi tam zamanı. Her şey ilk adımla ilgili, Wallace. Bunu başarabilirsin. Biliyorum, özellikle bilinmeyen karşısında inanç zordur. Ama ben sana inanıyorum. Belki sen de bana biraz inanıyorsundur?"

"Seni tanımıyorum bile."

Kendi kendine hafifçe mırıldandı. "Elbette öyle düşünmüyorsun. Ama bunu düzeltmenin tek bir yolu var, değil mi?"

Ona dik dik baktı. "O on puan için gerçekten çok çalışıyorsun, değil mi?"

Güldü. "Her zaman." Elini kapı koluna koydu. "Geliyor musun?"

Wallace geriye, yola doğru baktı. Her yer zifiri karanlıktı. Gökyüzü, hayatında hiç görmediği kadar çok yıldızla doluydu. Kendini küçük, önemsiz ve kaybolmuş hissediyordu. Ah, gerçekten de kaybolmuştu.

"İlk adım," diye fısıldadı kendi kendine.

Eve doğru geri döndü. Derin bir nefes aldı ve göğsünü kabarttı. Sundurmanın basamaklarını çıkarken terliklerinin çıkardığı saçma sapan sesi umursamadı. Bunu yapabiliirdi. O, Wallace Phineas Price'tı. İnsanlar

onun adını duyduklarında ürperiyorlardı. Hayranlıkla karşısında duruyorlardı. O, soğukkanlı ve hesapçıydı. Suda bir köpekbalığı gibiydi, sürekli daireler çiziyordu. O—

—Üst basamağın çökmesi sonucu ayağı takılıp öne doğru sendeledi.

“Evet,” dedi Mei. “Sonuncusuna dikkat et. Kusura bakma. Hugo'ya bunu düzeltmesini söylemeyi düşünüyordum. Senin o anını ya da her neyse onu bölmek istemedim. Önemli görünüyordu.”

Wallace dişlerini sıkarak, "Her şeyden nefret ediyorum," dedi.

Mei, Charon's Crossing Çay ve Tatlılar Dükkanı'nın kapısını iterek açtı. Kapı menteşelerinde gıcırdadı ve içeriye sıcak bir ışık doldu, ardından yoğun baharat ve ot kokusu yayıldı: zencefil ve tarçın, nane ve kakule. Bunları nasıl ayırt edebildiğini bilmiyordu ama hepsi aynıydı. Ofise benzemiyordu; kendi evinden bile daha tanıdık, temizlik sıvıları ve yapay hava kokan, tamamen çelikten yapılmış ve hiçbir inceliği olmayan bir yerdi orası. O kokudan nefret etse de, ona alışmıştı. Güvenlikti. Gerçeklikti. Bildiği şeydi. Bildiği tek şey buydu, dehşetle fark etti. Bu onun hakkında ne söylüyordu?

Kancaya bağlı kablo bir kez daha titreşti, sanki onu ileriye doğru çağırıyordu.

Ayaklarının götürebildiği yere kadar koşmak istiyordu.

Bunun yerine, kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan Wallace, Mei'nin peşinden kapıdan içeri girdi.

BÖLÜM

4

Evin iç kısmının da dışı gibi, yaşamaktan çok yıkılmaya daha uygun, mimari açıdan korkunç bir karmaşa olmasını bekliyordu.

Hayal kırıklığına uğramadı.

Işık loştu, duvarlara monte edilmiş uyumsuz apliklerden ve kapının yanındaki küçük bir masanın üzerinde duran aşırı büyük bir mumdan geliyordu. Hasır sepetlerde bitkiler tonozlu tavandan sarkıyordu ve hiçbir çiçek açmamış olsa da, kokuları neredeyse bunaltıcıydı, duvarlara işlemiş gibi görünen güçlü baharat kokusuyla karışıyordu. Sarmaşıklar yere doğru uzanıyor, uzaktaki duvardaki açık pencereden gelen esintiyle hafifçe sallanıyordu. Aniden yaprakların tenine değmesini hissetmek için can atarak birine uzanmaya başladı, ama son anda elini büktü. Kokularını alabiliyordu, bu yüzden gözleri ona oyun oynuyor olsa bile orada olduklarını biliyordu. Ve Mei ona dokunabilirdi—hatta hâlâ parmaklarının hayaletini teninde hissedebiliyordu—ama ya her şey buysa? Wallace hiçbir zaman boş zamanlarını değerlendiren, gülleri koklamak için duran bir adam olmamıştı, en azından öyle derlerdi. Öyleyse, şüphe, ona sinsice yaklaşan, omuzlarından kayan ve onu aşağı çeken, pençe gibi saplanan parmaklar gibi bir şüphe.

Geniş odanın ortasında, yüzeyleri yeni silinmiş gibi parıldayan on iki masa duruyordu. Altlarına yerleştirilmiş sandalyeler eski ve yıpranmıştı, ancak köhne değildi. Onlar da birbirine uymuyordu; bazılarının ahşap oturma ve sırtlıkları, diğerlerinin ise kalın ve solmuş minderleri vardı. Bir köşede bir ay sandalyesi bile gördü. Çocukluğundan beri böyle bir şey görmemişti.

Mei'nin arkalarından kapıyı kapattığını zar zor duydu. Odanın duvarları dikkatini dağıtmıştı, ayakları onu kendi kendine duvarlara doğru sürüklüyordu. Duvarlar resimler ve posterlerle kaplıydı, bazıları çerçevelenmiş, bazıları raptiyelerle tutturulmuştu. Bir hikaye anlatıyorlardı, diye düşündü, ama takip edemediği bir hikaye. İşte bir şelale resmi, su püskürtmeleri güneş ışığını gökkuşağı fraktalları şeklinde yakalıyordu. İşte masmavi bir denizde bir adanın fotoğrafı, ağaçlar o kadar sıkı ki, yeri göremiyordu. İşte piramitlerin devasa bir duvar resmi, ustaca ama deneyimsiz bir elle çizilmişti. İşte bir uçurumun üzerindeki bir kalenin

fotoğrafi, taşlar ufalanıyor ve yosunlar tarafından ele geçiriliyordu. İşte bulutların üzerinde yükselen bir volkanın çerçevesiymiş posteri, lavlar sıcak yaylar halinde fışkırıyordu. İşte kışın ortasında bir kasabanın resmi, ışıklar parlak ve neredeyse parıldıyor, işaretlenmemiş bir kar tabakasından yansıyor. Garip bir şekilde, bunların hepsi Wallace'ın boğazında bir yumruya neden oldu. O, bu tür yerlere hiç vakit ayırmamıştı ve artık ayırmayacaktı.

Başını sallayarak ilerledi, sağındaki duvarın yarısını kaplayan şömineye göz attı; közler kıvılcımlar saçarken tahtalar kıpırdıyordu. Şömine beyaz taşandı, şömine rafı meşe ağacındandı. Şömine rafının üzerinde küçük biblolar vardı: taştan oyulmuş bir kurt, bir çam kozalağı, kurutulmuş bir gül, bir sepet dolusu beyaz taş. Şöminenin üzerinde bir saat vardı, ama bozuk görünüyordu. Saniye ibresi titriyordu ama hiç ilerlemiyordu. Şöminenin önünde yüksek sırtlı bir sandalye duruyordu, kolçaktan ağır bir battaniye sarkıyordu. Görünüşü... davetkardı.

Wallace sola doğru baktığında, üzerinde yazar kasa bulunan bir tezgah ve camına bantlanmış, el yazısıyla yazılmış küçük tabelalarla on iki farklı türde pastanın reklamını yapan boş, karanlık bir vitrin gördü. Tezgahın arkasındaki duvarlarda kavanozlar sıralanmıştı. Bazıları ince yapraklarla, diğerleri çeşitli tonlarda tozlarla doluydu. Her birinin önünde, daha da fazla çay çeşidini anlatan küçük el yazısı etiketler vardı.

Kavanozların üstündeki duvarda, yuvarlak pencereli iki adet sallanan kapının yanında büyük bir kara tahta asılıydı. Birisi kara tahtaya yeşil ve mavi tebeşirle küçük geyikler, sincaplar ve kuşlar çizmişti; sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen bir menüyü çevrelemişlerdi. Yeşil çay ve bitki çayları, siyah çay ve oolong. Beyaz çay, sarı çay, fermente çay. Sencha, gül, yerba, sinameki, rooibos, chaga çayı, papatya. Hibiskus, essiac, matcha, moringa, pu-erh, ısırgan otu, karahindiba çayı... ve Mei'nin yerden karahindiba çiçeğini koparıp üflediği, küçük beyaz tüylerin uçup gittiği mezarlığı hatırladı.

Bunların hepsi panonun ortasındaki bir mesajın etrafına basılmıştı. Sivri ve eğik harflerle yazılmış kelimeler şunlardı:

İlk kez birlikte çay içtiğinizde birbirinize yabancısınızdır.

İkinci kez çay paylaştığınızda, onur konuğu olursunuz.

Üçüncü kez birlikte çay içtiğinizde, aile olursunuz.

Bütün yer ateşli bir rüya gibiydi. Gerçek olamazdı. Çok... bir şeydi, Wallace'ın tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şeydi. Vitrinin önünde

durdu, kara tahtadaki mesaja bakakaldı, gözlerini ondan ayıramadı.

Ta ki bir köpek duvardan fırlayana kadar.

Gözlerine inanamayan adam geriye doğru sendelerken çığlık attı. Göğsünde neredeyse yıldıza benzeyen beyaz bir desen bulunan iri, siyah bir melez köpek, çılgıncasına havlayarak ona doğru koştu. Kuyruğunu öfkeyle sallayarak Mei'nin etrafında daireler çizdi, arka kısmı ona sürtünürken kıpır kıpır hareket ediyordu.

“Kim iyi bir çocuk?” diye mırıldandı Mei, Wallace'ın nefret ettiği bir ses tonuyla. “Tüm dünyadaki en iyi çocuk kim? Sen misin? Bence sensin.”

Görünüşe göre dünyanın en iyi köpeği olduğuna ikna olmuş olan köpek, neşeyle havladı. Kulakları büyük ve sivriydi, ancak sol kulağı aşağı doğru sarkmıştı. Mei'nin önünde yere yığıldı, sırt üstü yuvarlandı, Mei dizlerinin üzerine çökerken (Wallace'ın şaşkınlığına rağmen, takım elbise giymiş olmasına aldırmış etmeden) ellerini köpeğin karnında gezdirdi. Wallace'a bakarken dili ağzından sarktı. Tekrar yuvarlandı ve ayaklarının üzerine kalktı, kendini bir yandan diğer yana silkeledi.

Ve sonra Wallace'a saldırdı.

Ona çarpmadan ve onu yere sermeden önce ellerini son anda kaldırmayı başardı. Sırt üstü yere düştü ve yüzünü, bulabildiği tüm açıkta kalan deriyi yalayan çılgın, ıslak dilden korumaya çalıştı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Beni öldürmeye çalışıyor!"

“Evet,” dedi Mei. “Tam olarak öyle yapmıyor. Apollo öldürmez. Sever.” Kaşlarını çatı. “Görünüşe göre epey seviyor. Apollo, hayır! Biz insanlarla cinsel ilişkiye girmeyiz.”

Ardından Wallace, kuru, paslı bir kıkırdama ve ardından derin, çatlak bir ses duydu. "Onu genellikle bu kadar heyecanlı görmem. Acaba sebebi nedir?"

Wallace buna odaklanamadan köpek üzerinden atladı ve tezgahın arkasındaki kapalı çift kanatlı kapılara doğru koşmaya başladı. Ancak kapıları iterek açmak yerine, hareket etmeyen kapılardan içeri girdi. Wallace, kuyruğunun ucunun kaybolduğunu görmek için tam zamanında doğruldu. Göğsünden gelen kablo tezgahın etrafına dolanmıştı ve nereye gittiğini göremiyordu.

Evin içinden gelen köpek havlamasını duyunca, "Bu da neydi?" diye sordu.

"Bu Apollo," dedi Mei.

“Ama o, duvarların içinden geçiyordu.”

Mei omuz silkti. "Eh, tabii. O da senin gibi öldü."

"Ne?"

"Çok hızlısın galiba," dedi çatlak ses ve Wallace başını şömineye çevirdi. Yüksek sırtlı sandalyenin kenarından bakan yaşlı bir adamı görünce irkildi. Çok yaşlı görünüyordu, koyu kahverengi teni ağır kırışıklıklarla doluydu. Güçlü dişleri şömine ışığını yansıtıırken sırttı. Kaşları büyük ve gürdü, beyaz Afro saçları başının üzerinde ince bir bulut gibi duruyordu. Dudaklarını şapırdatarak tekrar kıkırdadı. "Aferin sana, Mei. Yapabileceğini biliyordum."

Mei kızardı, ayaklarını sürüyerek. "Teşekkürler. Başlangıçta biraz sorun yaşadım ama hepsini hallettim." Wallace, cinsel olarak saldırgan hayalet köpeklerden ve birdenbire ortaya çıkan yaşlı adamlardan bahsetmeye devam ederken onu zar zor duydu. "Sanırım."

Adam sandalyeden kalktı. Kısa boylu ve hafifçe kamburdu. Eğer beş fit boyuna ulaşabilseydi, Wallace şaşırırdı. Flanel pijaması ve eski bir çift terliği vardı. Sandalyenin kenarına bir baston yaslanmıştı. Yaşlı adam bastonu kaptı ve öne doğru sendeleyerek ilerledi. Mei'nin yanına durdu, yerde yatan Wallace'a gözlerini kısarak baktı. Bastonun ucuyla Wallace'ın ayak bileğine vurdu. "Ah," dedi. "Anladım."

Wallace gördüklerini bilmek istemiyordu. Mei'nin peşinden çay dükkanına girmemeliydi.

Adam, "Biraz tuhaf birisin, değil mi?" dedi ve bastonunu tekrar Wallace'ın bastonuna vurdu.

Wallace topu savuşturdu. "Şunu durdurur musun?!"

Adam buna engel olmadı. Hatta bir kez daha yaptı. "Bir noktaya dikkat çekmeye çalışıyordum."

"Sen ne yapıyorsun—" Ve sonra Wallace anladı. Bu, Mei'nin onu görmeye getirdiği adam, Hugo olmalıydı. Tanrı olmayan, ama Mei'nin kayıkçı dediği adam. Wallace ne beklediğini bilmiyordu; belki de beyaz cübbeli, uzun sakallı, etrafı alev alev yanan ışıklarla çevrili, baston yerine tahta bir değnek taşıyan bir adam. Bu adam en az bin yaşında görünüyordu. Etrafında bir varlık vardı, Wallace tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Bu... sakinleştirici miydi? Ya da o kadar yakındı ki, önemi yoktu. Belki de bu, Mei'nin geçiş dediği sürecin bir parçasıydı. Wallace neden bastonla dövülmesi gerektiğini bilmiyordu, ama Hugo bunu gerekli görüyorsa, Wallace'ın aksini söylemeye hakkı yoktu.

Adam bastonunu geriye çekti. "Şimdi anladın mı?"

Hayır, gerçekten öyle düşünmedi. "Sanırım öyle."

Hugo başını salladı. "Güzel. Kalk, kalk. Yerde kalmamalısın. Hava akımı oluyor. Ölümcül bir hastalığa yakalanmak istemem." Dünyanın en komik şeyiymiş gibi kıkırdadı.

Wallace da güldü, ama bu inanılmaz derecede yapmacıktı. "Ha-ha, evet. Bu... çok komik. Anladım. Şakalar. Şaka yaparsın işte."

Hugo'nun gözleri gizlenemeyen bir neşeyle parıldıyordu. "Gülmek istemediğin zamanlarda bile gülmek iyi gelir. Gülerken üzgün olamazsın. Çoğunlukla."

Wallace yavaşça ayağa kalktı, önündeki iki kişiyi şüpheyile süzdü. Üzerini silkeledi, ne kadar gülünç görüldüğünün farkındaydı. Dik durdu, omuzlarını dikleştirdi. Hayattayken korkutucu bir adamdı. Ölmüş olması, onunla dalga geçileceği anlamına gelmiyordu.

"Benim adım Wallace," dedi.

Adam, "Uzun boylu bir adamsın, değil mi?" dedi.

Wallace göz kırptı. "Şey, sanırım?"

Adam başını salladı. "Bilmiyorsanız diye söylüyorum. Orada hava nasıl?"

Wallace ona dik dik baktı. "Ne?"

Mei elini ağzına götürdü, ama Wallace yüzündeki gülümsemenin büyüdüğünü görmeden önce değil.

Adam (Hugo mu? Tanrı mı?) öne doğru sendeleyerek ilerledi, etrafında dönerken bastonunu tekrar Wallace'ın bacağına çarptı. "Hı hı. Tamam. Anladım. Yani. Doğru. Sanırım bununla çalışabiliriz." Elini uzatıp Wallace'ın yanını çimdikledi. Wallace acıyla bağırdı ve elini itti. Hugo, dairesini tamamlayıp tekrar Mei'nin yanında dururken, bastonuna yaslanarak başını salladı. "Mei, atanan ilk dava için ne kadar da kötü bir seçim."

"Öyle mi? Ama sanırım ona bir şeyler anlatmayı başarıyorum." Kaşlarını çatarak Wallace'a baktı. "Belki."

"Hiçbir şey yapmadın," diye çıkıştı Wallace.

Hugo başını salladı. "Bu bize baş belası olacak. Bekleyip göreceğiz." Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti, sırtıttı. "Baş belası olanları severim."

Wallace sinirlendi. "Benim adım Wallace Price. Ben bir avukatım..."

Hugo onu görmezden gelerek Mei'ye baktı ve gülümsedi. "Seyahatin nasıl geçti canım? Biraz kayboldun mu?"

“Evet,” dedi Mei. “Dünya, özellikle tek başıma seyahat ederken, hatırladığımdan çok daha büyük.”

"Genellikle öyledir," dedi Hugo. "İşin güzelliği de bu zaten. Ama artık evdesin, endişelenme. Umarım hemen tekrar gönderilmezsin."

Mei, kollarını başının üstüne doğru uzatırken sırtından çıtırtılar geldi ve başını salladı. "Ev gibisi yok."

Wallace tekrar denedi. "Kalp krizinden öldüğüm söylendi. Resmi bir şikayette bulunmak istiyorum, çünkü..."

Hugo, Wallace'ı baştan aşağı süzerek, "Ölü olmaya oldukça iyi alıştı," dedi. "Normalde bağırıp çağırır, tehditler savurur. Tehdit etmeleri hoşuma gidiyor."

"Ah, bazı anları iyiydi," dedi Mei. "Ama genel olarak fena değildi. Onu nerede bulduğumu tahmin et bakalım?"

Hugo, Wallace'ı baştan aşağı süzdü. Sonra, "Öldüğü yer. Hayır, dur. Evinde, neden hiçbir şeyi yoluna koyamadığını anlamaya çalışırken." dedi.

"Onun cenazesi," dedi Mei ve Wallace, onun bu kadar neşeli bir şekilde konuşmasından rahatsız oldu.

"Hayır," diye fısıldadı Hugo. "Gerçekten mi?"

"Kilise sıralarında oturmak falan."

"Vay canına," dedi Hugo. "Bu çok utanç verici."

"Tam burada duruyorum," diye çıkıştı Wallace.

"Elbette öylesin," dedi Hugo, nazıkçe. "Ama bunu dile getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bak Hugo, Mei senin bana yardım edebileceğini söyledi. Beni sana getirmek zorunda olduğunu, çünkü sen kayıkçı olduğunu ve bir şeyler yapman gerektiğini söyledi. Kabul ediyorum, o kısma pek dikkat etmedim, ama bu konunun dışında. Burada ne tür bir düzen kurduğunu bilmiyorum ve seni buna kimin teşvik ettiğini de bilmiyorum, ama mümkünse ölmek istemem. Yapacak çok işim var ve bu korkunç bir rahatsızlık oldu. Müşterilerim var. Hafta sonuna kadar teslim etmem gereken ve ertelenemeyecek bir dosyam var!" Zihni hızla çalışırken inledi. "Ve Cuma günü mahkemede kaçırmamam gereken bir duruşma var. Beni tanıyor musun? Eğer tanıyorsan, bunun için zamanım olmadığını da biliyorsun. Sorumluluklarım var, evet, göz ardı edilemeyecek son derece önemli sorumluluklarım var."

"Elbette kim olduğunu biliyorum," dedi Hugo kuru bir sesle. "Sen Wallace'sın."

Daha önce hiç yaşamadığı bir rahatlama hissi onu sardı. Doğru kişiye gelmişti. Mei, her kim olursa olsun, bir ast gibi görünüyordu. Bir robot gibiydi. Hugo ise yetkili konumdaydı. Sonuç almak için her zaman, her zaman müdürle konuşmak gerekirdi. "Güzel. O zaman bunun hiç de iyi olmayacağını anlıyorsunuz. Bu durumu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapabilirsiniz, çok minnettar olurum." Ve sonra, bu adamın Tanrı olmadığından kesin olarak emin olamadığı için, "Lütfen. Teşekkür ederim, efendim." diye ekledi.

"Hımm," dedi Hugo. "Bu biraz kelime karmaşası oldu."

"Böyle yapmaya meyilli," diye fısıldadı Mei yüksek sesle. "Muhtemelen avukat olduğu için."

Yaşlı adam Wallace'ı baştan aşağı süzdü. "Bana Hugo dedin. Duydun mu?"

"Evet," dedi Mei. "Belki de şöyle yapmalıyız—"

"Hugo Freeman, hizmetinizdeyim." Olabildiğince derin bir şekilde eğildi.

Mei iç çekti. "Ya da şöyle de yapabiliriz."

Hugo homurdandı. "Biraz eğlenmeyi öğren. Her şey her zaman kasvetli ve karanlık olmak zorunda değil. Şimdi, nerede kalmıştık? Ha, evet. Ben Hugo'yum ve sen öldüğün için üzgünsün, ama arkadaşların, ailen ya da buna benzer saçmalıklar yüzünden değil, yapman gereken işlerin olduğu için ve bu bir rahatsızlık olduğu için." Durakladı, düşündü. "Korkunç bir rahatsızlık."

Wallace rahatlamıştı. Daha büyük bir mücadele bekliyordu. Hukuki işlem tehditlerine başvurmak zorunda kalmadığı için memnundu. "Aynen öyle. Aynen öyle."

Hugo omuz silkti. "Pekala."

"Gerçekten mi?" En geç yarın öğleden sonra ofise dönebilirdi, eve ne kadar sürede ulaşacağına bağlı olarak belki de ertesi gün. Cüzdanı olmadığı için Mei'den onu geri getirmesini istemek zorunda kalacaktı. İşler iyice kötüye giderse, firmayı arayıp asistanından uçak bileti almasını isteyecekti. Ehliyeti yoktu elbette, ama bu kadar önemsiz bir şey Wallace Price'ı durduramazdı. Son çare olarak otobüse binebilirdi, ama mümkünse bundan kaçınmak istiyordu. Neredeyse bir haftalık işi yetiştirmesi gerekiyordu, ama bu küçük bir bedeldi. Cenaze/açık tabut olayını nasıl açıklayacağını bulması gerekecekti, ama bir yolunu bulacaktı. Naomi, mirasından hiçbir şey

alamayacağı için hayal kırıklığına uğrayacaktı, ama boş ver onu. Cenazede çok kaba davranmıştı.

"Tamam," dedi. "Hazırım. Bunu nasıl yapacağız? Bir ayın mı yapacağız yoksa bir keçi mi kurban edeceğiz?" Yüzünü buruşturdu. "Umarım keçi kurban etmek zorunda kalmazsınız. Kandan çok tiksiniyorum."

"Şanslısınız," dedi Hugo. "Keçilerimiz tükendi."

Wallace çöktü. "Harika. Yeniden hayata dönmeye hazırım. Dersimi aldım. İnsanlara daha iyi davranacağıma söz veriyorum, vesaire vesaire."

"Hissettiğim sevincin sınırı yok," dedi Hugo. "Kollarınızı başınızın üstüne kaldırın."

Wallace da aynen öyle yaptı.

"Şimdi zıpla bakalım."

Wallace'ın yaptığı gibi, kablo yerden inip kalkıyordu.

"Benden sonra tekrarlayın: 'Yaşamak istiyorum.'"

"Yaşamak istiyorum."

Hugo iç çekti. "Ciddi olmalısın. Gerçekten duymama izin ver. Beni inandır."

Wallace, kollarını başının üstüne kaldırıp zıplarken, "Yaşamak istiyorum!" diye bağırdı. "Yaşamak istiyorum! Yaşamak istiyorum!"

"İşte orada!" diye bağırdı Hugo. "Bir şeylerin olduğunu hissediyorum. Gerçekten geliyor. Devam et! Daireler çizerek zıpla!"

Wallace, bir daire çizerek zıplarken "Yaşamak istiyorum!" diye bağırdı. "Yaşamak istiyorum! Yaşamak istiyorum!"

"Ve durun. Ne yaparsanız yapın, sakın kıpırdamayın."

Wallace donakalmıştı, kolları başının üstünde, bir bacağı havada, terliği ayağından sarkıyordu. İşe yaradığını hissedebiliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama işe yarıyordu. Yakında bunların hepsi bitecek ve o da yaşamaya geri dönecekti.

Hugo'nun gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ben söyleyene kadar öyle kal. Gözünü bile kırpmayın."

Wallace öyle yapmadı. Olduğu gibi kaldı. Bunu tekrar düzeltmek için her şeyi yapardı.

Hugo başını salladı. "Güzel. Şimdi, benden sonra tekrar etmeni istiyorum: 'Ben bir aptalım.'"

"Ben bir aptalım."

"Ve ben öldüm."

"Ve ben öldüm."

“Ve hayata geri dönmemin hiçbir yolu yok çünkü işler böyle yürümüyor.”

"Peki ya... ne var?"

Hugo iki büklüm oldu, hırıltılı bir kahkaha attı. "Aman Tanrım. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Paha biçilmez!"

Wallace kollarını yavaşça indirip ayağını yere koyarken sağ gözünün altındaki deri seğirdi. "Ne?"

“Öldün,” diye bağırdı Hugo. “Hayata geri döndürülemezsin. Hiçbir şey böyle işlemez. Gerçekten.” Mei’nin yanına dirseğiyle vurdu. “Bunu görüyor musun? Ne kadar da şapşal. Onu sevdim. Gitmesi yazık olacak. Çok eğlenceli biri.”

Mei çift kanatlı kapılara doğru baktı. "Bizi başımıza bela sokacaksın, Nelson."

“Ölüm her zaman üzücü olmak zorunda değil. Ölümden önce kendimizle dalga geçmeyi öğrenmeliyiz—”

"Nelson," dedi Wallace yavaşça.

Adam ona baktı. "Evet?"

"Sana Nelson diye seslendi."

"Çünkü bu benim adım."

“Hugo değil.”

Nelson elini salladı. "Hugo benim torunum." Gözlerini kısarak, "Ve eğer senin iyiliğin için bir şey istiyorsan, ona ne yaptığımızı söylemeyeceksin," dedi.

Wallace ona şaşkınlıkla baktı. "Sen... sen ciddi misin?"

"Kalp krizi gibi," dedi Nelson, Mei'nin sesi titrerken. "Eyvah. Çok mu erken?"

Wallace, adama doğru kekeleyerek bir adım attı; ne yapacağını bilmiyordu. Düşünemiyordu, tek bir kelime bile söyleyemiyordu. Kendi ayaklarına takılıp Nelson'a doğru düştü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, boğazından kapı gıcırtısı gibi bir ses çıktı.

Ancak Nelson'a çarpmadı, çünkü Nelson ortadan kayboldu ve Wallace sert bir şekilde yüzüstü yere düştü.

Başını kaldırdığında, Nelson'ın birkaç metre ötede, şöminenin yanında yeniden hayata döndüğünü gördü. Parmaklarını Wallace'a doğru salladı.

Wallace sırt üstü döndü, tavana bakıyordu. Göğsü inip kalkıyordu (bu can sıkıcı bir şeydi, çünkü bu noktada ciğerlerine pek de ihtiyaç yoktu) ve derisi zonluyordu. "Öldün."

“Bir kapı çivisi gibiydi,” dedi Nelson. “Gerçekten bir rahatlamaydı. Bu yaşlı beden yıpranmıştı ve ne kadar uğraşsam da artık istediğim gibi çalışmasını sağlayamıyordum. Bazen ölüm bir nimettir, bunu hemen fark etmesek bile.”

Sonra başka bir ses geldi, derin ve sıcak, kelimeler sanki bir ağırlık taşıyormuş gibi tınlıyordu ve Wallace'ın göğsündeki o kancaya güçlü bir çekme hissetti. Acıtması gerekirdi. Ama acıtmadı.

Neredeyse bir rahatlama hissiydi.

"Büyükbaba, yine mi baş belası oldun?"

Wallace başını sesin geldiği yöne çevirdi.

Çift kanatlı kapılardan bir adam göründü.

Wallace yavaşça göz kırptı.

Adam sessizce gülümsedi, dişleri şaşırtıcı derecede parlaktı. Ön iki dişi biraz çarpık ve tuhaf bir şekilde çekiciydi. Wallace'tan belki bir iki santim daha kısaydı, ince kolları ve bacakları vardı. Kot pantolon ve açık yakalı bir gömleğin altında, önünde CHARON'UN GEÇİŞİ yazısı işlenmiş bir önlük giyiyordu. Önlüğün ön kısmı, karnının hafif şişkinliğine karşı hafifçe çıkıntı yapıyordu. Ten rengi koyu kahverengiydi, gözleri neredeyse ela rengindeydi ve aralarında yeşilimsi çizgiler vardı. Saçları yaşlı adamınkine benziyordu, kısa bir Afro şeklinde sık bukleler halindeydi, ancak onunki siyahtı. Genç görünüyordu; Mei kadar genç değildi ama kesinlikle Wallace'tan daha gençti. Attığı her adımda tahta zemin gıcırdıyordu.

Taşıdığı tepsiyi tezgâhın üzerine bıraktı, çaydanlık büyük çay fincanlarına çarparak şangırtı çıkardı. Nane kokuyordu. Tezgâhın etrafından dolandı. Wallace, köpeğin—Apollo'nun—adamın bacaklarının arasından geçip gittiğini gördü. Adam köpeğe güldü. "Bunu görebiliyorum. İlginç, değil mi?"

Köpek onaylayarak havladı.

Wallace, adam yaklaşırken gözlerini ondan ayırmadı. Neden adamın ellerine odaklandığını bilmiyordu; parmakları tuhaf bir şekilde narin, avuç içleri sırtlarından daha soluk, tırnakları hilal şeklindeydi. Adam, Wallace'ın yanına çömelmeden önce ellerini birbirine sürdü, sanki Wallace'ın ürkek olduğunu düşünüyormuş gibi ondan biraz uzak durdu. Wallace ancak o zaman göğsüne bağlı kablonun adama doğru uzandığını fark etti, ancak bir kanca görünmüyordu. Kablo, kalbinin olması gereken yerde, kaburgalarının içine doğru kayboluyordu.

"Merhaba," dedi adam. "Wallace, değil mi? Wallace Price?"

Wallace başını salladı, konuşamıyordu.

Adamın gülümsemesi daha da genişledi ve Wallace'ın göğsündeki sızı sanki yanıyormuş gibi hissetti. "Benim adım Hugo Freeman. Ben bir kayıkçıyım. Eminim sorularınız vardır. Hepsini cevaplamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama önce ilk iş. Bir fincan çay ister misiniz?"

BÖLÜM

5

Wallace hiçbir zaman çay hayranı olmamıştı. Zorlanırsa, çayın bu kadar abartılmasının nedenini hiç anlamadığını söylerdi. Sıcak suya atılan kuru yapraklardan ibaretti.

Ve muhtemelen hâlâ Hugo Freeman olarak bilinen adama bakıyor olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Zarifçe hareket ediyordu, her hareketi kasıtlıydı, neredeyse dans ediyormuş gibiydi. Wallace'ı ayağa kaldırmak için elini uzatmadı, bunun yerine yerden kalkması için işaret etti. Wallace kalktı, ancak mesafesini korudu. Eğer bir tanrı varsa, Mei ona ne söylemiş olursa olsun, bu adam olurdu. Bildiği kadarıyla, bu başka bir oyun, nasıl davranacağını görmek için bir testti. Burada dikkatli olması gerekiyordu, özellikle de bu adamdan hayatını geri vermesini isteyecekse. İkisini birbirine bağlayan kablonun, birbirlerine ne kadar yakın olduklarına bağlı olarak uzayıp kısalması da işleri kolaylaştırmıyordu.

Apollo, tezgahın yanında Hugo'nun ayaklarının dibinde oturmuş, ona hayranlıkla bakıyor ve kuyruğunu sessizce yere vuruyordu. Mei, Nelson'ı tezgaha doğru götürmesine yardım etti, ancak Nelson kendi başına da yapabileceğini homurdanıyordu.

Wallace, Hugo'nun tepsideki dumanı tüten kalay çaydanlığı almasını izledi. Çaydanlığı yüzüne doğru kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Başını salladı ve "Demlenmesi için zamanı oldu. Şimdi hazır olmalı." dedi. Neredeyse özür dilercesine Wallace'a baktı. "Organik yaprak çay, senin hakkında bildiklerime pek uymuyor gibi geldi ama bu tür şeylerde oldukça iyi bir geçmişim var. Bildiğim kadarıyla, sevdiğin her şey organik. Ve nane."

Wallace, "Organik olan hiçbir şeyi sevmiyorum," diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedi Hugo çayı doldurmaya başlarken. "Bunu beğeneceğini düşünüyorum." Dört fincan vardı, her birinde farklı bir çiçek deseni bulunuyordu. Wallace'a kenarlarından başlayıp fincanın içine doğru uzanan çiçek desenli fincanı almasını işaret etti.

"Öldüm," dedi Wallace.

Hugo ona gülümsedi. "Evet. Evet, öylesin."

Wallace dişlerini sıktı. "Bu öyle bir şey değil—boş ver. Bardağı nasıl alabilirim ki?"

Hugo güldü. Göğsünden başlayıp ağzından dökülen, kısık ve hırıltılı bir kahkahaydı bu. "Ah, anladım. Başka bir yerde haklı olabilirdin. Ama burada değil. Bunlarla değil. Dene bakalım. Söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Bunu kimse kesin olarak garanti edemezdi. Dokunabildiği tek şey Mei ve ayaklarının altındaki topraktı. Bir de Apollo, ama ondan ne kadar az bahsedilirse o kadar iyiydi. Bu bir test gibiydi ve bu adama zerre kadar güvenmiyordu. Wallace daha önce hiç kimseyi yere atmamıştı ve şimdi de başlamak istemiyordu.

İçini çekti ve elini bardağa uzattı, elinin bardaktan geçmesini bekliyordu, Hugo'ya sanki "Gördün mü?" der gibi dik dik bakmaya hazırды.

Ama sonra çayın sıcaklığını hissetti ve parmakları fincanın yüzeyine değdiğinde nefesi kesildi. Fincan katıydı.

Sağlamdı.

Elini hızla yukarı kaldırdığında tısladı, çay fincanın kenarından taşarak parmaklarına döküldü. Kısa bir süre sıcaklık hissetti, ama sonra kayboldu. Parmaklarına baktı. Her zamanki gibi solgundular, derileri lekesizdi.

"Bu çay fincanları özel," dedi Hugo. "Sizin gibi insanlar için."

"Benim gibi insanlar," diye tekrarladı Wallace cansız bir sesle, hâlâ parmaklarına bakarak.

"Evet," dedi Hugo. Çayı kalan fincanlara doldurmayı bitirdi ve çaydanlığı tepsiye geri koydu. "Bir hayata hazırlık olarak diğerini geride bırakanlar. Onlar, şu anki halime gelmemde bana birer hediye oldular."

"Bir feribotçu," dedi Wallace.

Hugo başını salladı. "Evet." Göğsündeki işlemeli harflere dokundu. Kabloyu fark etmemiş gibiydi, parmakları kablonun içinden kaybolmuştu. "Charon'u tanıyor musun?"

"HAYIR."

"O, dünyayı yaşayanlar ve ölüler arasında ayıran Styx ve Acheron nehirleri üzerinden ruhları Hades'e taşıyan Yunan kayıkçısıydı." Hugo kıkırdadı. "Biliyorum, incelikten yoksun ama bu yere bu ismi verdiğimde daha gençtim."

"Daha genç," diye tekrarladı Wallace. "Zaten gençsin." Sonra, görünüşe göre bir şeylerin sorumlusu olan bir tür tanrıya hakaret edip etmediğinden emin olamadan, hızla ekledi: "En azından öyle görünüyorsun. Yani, bunun nasıl işlediğini bilmiyorum ve—"

"Teşekkür ederim," dedi Hugo, Wallace'ın rahatsızlığını komik bulmuş gibi dudaklarını kıvrarak.

"Ah, aman," diye homurdandı Nelson, çay fincanını alıp kenarından yudumlarken. "Artık yaşlı bir adam olmuş. Belki benim kadar yaşlı değil ama yaklaşıyor."

"Otuz yaşındayım," dedi Hugo kuru bir sesle. Wallace'ın önündeki masada duran bardağı işaret etti. "İç bakalım. Sıcakken daha güzel."

Wallace çaya baktı. Üstte bir şeyler yüzüyordu. İçmek isteyip istemediğinden emin değildi, ama Hugo onu dikkatle izliyordu. Mei veya Nelson'a zarar vermiyor gibiydi, bu yüzden Wallace dikkatlice bardağı alıp yüzüne yaklaştırdı. Nane kokusu yoğun ve Wallace'ın gözleri kendiliğinden kapandı. Apollo'nun köpekler gibi esnediğini ve evin kemiklerinin yerleştiğini duyabiliyordu, ama zemin ve duvarlar yıkıldı, çatı gökyüzüne doğru fırladı ve o, o, o—

Gözlerini açtı.

Evdeydi.

Şu anki evi değil, ithal mobilyaları olan, boyamayı düşündüğü kırmızı vurgu duvarına ve metal ve camdan bir şehre açılan büyük pencerelerine sahip yüksek katlı apartman dairesi.

Hayır, çocukluğunun geçtiği evdi, gıcırdayan merdivenleri ve asla yeterince sıcak suyu olmayan su ısıtıcısının olduğu ev. Mutfak kapısının eşiğinde duruyordu, eski radyoda Bing Crosby şarkı söylüyordu ve duyabilen herkese neşeli bir Noel geçirmelerini diliyordu.

Annesi mutfakta dönerken, "O zamana kadar bir şekilde idare etmek zorundayız," diye şarkı söyledi.

Dışarıda kar yağıyordu ve dolapların üstüne ve pencere pervazlarına çelenkler asılmıştı. Annesi fırının zil sesiyle kendi kendine güldü. Tezgahtan üzerinde kardan adam resmi olan bir fırın eldiveni aldı. Fırın kapağını menteşelerin gıcırdamasıyla açtı ve ev yapımı şeker kamışlarından oluşan bir tepsi çıkardı. Bu onun bayram spesiyalitesiydi, annesinden öğrendiği bir tarifti; iri yapılı Polonyalı bir kadın olan annesi Wallace'a "pociecha" derdi. Odayı nane kokusu doldurdu.

Annesi kapı aralığında duran oğluna baktı; hem on yaşında hem de kırk yaşındaydı, eşofmanları ve terlikleriyle, ama aynı zamanda pazen pijamalarıyla, saçları dağınık, ayak parmakları soğuk zeminde çıplaktı. "Bak," dedi annesi, ona şeker kamışlarını göstererek. "Sanırım bu şimdiye kadarki en iyi parti. Mamusia gurur duyardı diye düşünüyorum."

Wallace bundan şüphe duyuyordu. Büyükannesi, sivri dilli ve açık sözlü, korkutucu bir kadındı. Yaşlılar evinde ölmüştü. Wallace aynı anda hem üzölmüş hem de rahatlamıştı, ancak bu düşüncesini kendine saklamıştı.

Annesine doğru bir adım attı ve aynı anda çayın boğazından aşağı kayıp midesine yerleşirkenki sıcak tadını hissetti. Tadı şeker kamışlarının kokusuna benziyordu ve bu çok fazlaydı, çok rahatsız ediciydi çünkü gerçek olamazdı. Yine de annesinin şeker kamışlarının tadını sanki gerçekten oradaymış gibi alabiliyordu ve "Anne?" dedi ama annesi cevap vermedi, bunun yerine Bing Crosby'nin yerini Ol' Blue Eyes'a bırakmasıyla birlikte mırıldanmaya devam etti.

Yavaşça göz kırptı.

Bir çay dükkanındaydı.

Gözlerini tekrar kırptırdı.

Çocukluğunu geçirdiğı evin mutfağındaydı.

"Anne, ben—" dedi ve kalbinde bir acı, keskin bir darbe hissetti, inledi. Annesi ölmüştü. Bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yok olmuştu. Babası telefonda sert bir sesle, her şeyin çok hızlı olduğunu, fark ettiklerinde çoktan geç kaldığını söylüyordu. Kuzenlerinden biri daha sonra ona, akciğerlerine metastaz yapmış olduğunu söylemişti. Özellikle yaklaşık bir yıldır konuşmadıkları için Wallace'ın bilmesini istememişti. Bu yüzden ona çok kızgındı. Her şey için.

Çayın tadı işte böyleydi. Anı. Ev. Gençlik. İhanet. Acı tatlı ve sıcak.

Wallace gözlerini kırptırdı ve kendini hâlâ çay dükkanında buldu, fincan ellerinde titriyordu. Daha fazla dökölmeden önce fincanı tezgâhın üzerine geri koydu.

Hugo, "Sorularınız var," dedi.

Wallace titrete bir sesle, "Bu, insan dilinin şimdiye kadar söylediğı en büyük hafife alma olabilir," diye yanıtladı.

Mei, Hugo'ya sanki her şeyi açıklıyormuş gibi, "Abartılı konuşmaya meyilli," dedi.

Hugo kendi çay fincanını kaldırıp bir yudum aldı. Kaşları bir an çatıldıktan sonra düzeldi. "Elimden geldiğince cevaplayacağım, ama her şeyi bilmiyorum."

"Öyle değil mi?"

Hugo başını salladı. "Elbette hayır. Nasıl yapabilirim ki?"

Sinirlenen Wallace, "Öyleyse bunu olabildiğince basitleştireyim. Ben neden buradayım? Bütün bunların amacı ne?" diye çıkıştı.

Mei güldü. "Buna mı basitlik diyorsun? Bravo dostum. Etkilendim."

"Burada olmanızın sebebi ölmeniz," dedi Hugo. "Diğer sorunuza gelince, en azından kastettiğiniz kapsamda size cevap verip veremeyeceğimi bilmiyorum. Sanırım kimse tam olarak cevap veremez."

"O zaman senin ne anlamın var?" diye sordu.

Hugo başını salladı. "Bunu cevaplayabilirim. Ben bir kayıkçıyım."

"Bunu ona söyledim," diye fısıldadı Mei, Nelson'a.

Nelson fısıldayarak, "Bilgiyi hemen sonrasında aklında tutmak zor," dedi. "Ona biraz daha zaman verelim."

"Peki bir kayıkçı ne yapar?" diye sordu Wallace. "Tek siz misiniz?"

Hugo başını salladı. "Bizden çok var. İnsanlar ki... yani... Başkalarına, senin gibi olanlara yardım etmek için görevlendirilmiş insanlar. Şu anda hissettiklerine anlam kazandırmak için."

Wallace sert bir şekilde, "Zaten bir terapistim var," dedi. "Ona ödediğim işi yapıyor ve hiçbir şikayetim yok."

"Gerçekten mi?" dedi Mei. "Hiçbir şikayetim yok. Kesinlikle yok."

"Mei," diye tekrar uyardı Hugo.

"Evet, evet," diye mırıldandı. Kendi çayından bir yudum aldı. Geri kalanını üç büyük yudumda içmeden önce gözleri hafifçe irileşti. "Aman Tanrım, bu çok güzel." Wallace'a baktı. "Vay canına. Senden bunu beklemiyordum. Tebrikler."

Wallace neyden bahsettiğini anlamadı ve sormayı da umursamadı. Göğsündeki o kanca daha ağır geliyordu ve hoş bir şekilde çekse de, bu his onu giderek daha çok rahatsız ediyordu. "Dağlardayım."

"Öylesin," diye onayladı Hugo.

"Şehrin yakınlarında hiç dağ yok."

"Yok."

"Bu da çok yol kat ettiğimiz anlamına geliyor."

"Var."

Wallace, "Herkesin kurtarıcısı olmasanız bile, bu nasıl işliyor? İnsanlar sürekli ölüyor. Yüzlerce. Binlerce. Burada daha fazla insan olmalı. Neden kapının önünde kuyruk yok?" dedi.

Hugo, "Şehirdeki insanların çoğu şehirdeki kayıkçıya gidiyor," dedi ve Wallace, onun kelimelerini ne kadar dikkatli seçtiğinden rahatsız oldu. "Bazen de bana gönderiliyorlar."

"Taşma."

"Öyle bir şey," dedi Hugo. "Dürüst olmak gerekirse, sizin gibi insanların neden bana getirildiğini her zaman bilmiyorum. Ama nedenini sorgulamak benim işim değil. Buradasınız ve önemli olan da bu."

Wallace ona şaşkınlıkla baktı. "Nedenini sorgulamıyor musun? Neden olmasın ki?" Şeylerin nedenini sorgulamak Wallace'ın uzmanlık alanıydı. Bazılarının saklamaya çalıştığı gerçeklere götürüyordu. Ona sırttan Mei'ye baktı. Oradan da bir yardım gelmedi. Ama Nelson... Nelson da onunla aynı durumdaydı. Belki bir faydası olabilirdi. "Nelson, sen—"

"Ah hayır," dedi Nelson, çıplak bileğine bakarak. "Saate bir bakın. Sanırım şöminenin önündeki sandalyemde oturmam gerekiyordu." Bastonuna yaslanarak şömineye doğru yürüdü. Apollo da peşinden gitti, ancak sanki doğru yerde kaldığından emin olmak istercesine Hugo'ya bir göz attı.

Bu durum Wallace'ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. "Birileri bana cevap vermeli yoksa..." Cümlesini nasıl tamamlayacağını bilemedi.

Hugo uzanıp ensesini kaşıdı. "Bak, Wallace—sana Wallace diyebilir miyim?" Sonra, cevap beklemeden, "Wallace, ölüm... karmaşık bir şey. Şu anda aklımdan neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Herkes için farklıdır. Hayatta ya da ölümden iki insan aynı değildir. Öfkelenip bağırarak, tehdit etmek istiyorsun. Bunu anlıyorum. Pazarlık yapmak, anlaşma yapmak istiyorsun. Bunu da anlıyorum. Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, burada istediğini söyleyebilirsin. Kimse seni yargılamayacak."

"En azından sesli olarak değil," dedi Nelson oturduğu yerden.

"Kalp krizi geçirdin," dedi Hugo sessizce. "Anı oldu. Bunu önlemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Senin suçun değildi."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Wallace. "Ben hiçbir şey yapmadım." Duraksadı. "Bekle, nasıl bildin ki benim..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Bazı şeyleri biliyorum," dedi Hugo. "Daha doğrusu, bana bazı şeyler gösteriliyor. Bazen... belirsiz oluyor. Bir taslak gibi. Bazen de son derece açık, ama bunlar nadir. Sen benim için çok açıktın."

"Öyle olacağımı tahmin ediyordum," dedi Wallace sert bir şekilde. "Bu da işi kolaylaştırıyor, çünkü daha ne kadar açık olabileceğimi bilmiyorum. Beni geri gönderin."

"Bunu yapamam."

"Öyleyse bana bunu yapabilecek birini bulun."

“Bunu da yapamam. Bu böyle olmaz Wallace. Bir nehir sadece tek yönde akar.”

Wallace başını salladı, zihni karmakarışık. Belli ki kimse onu dinlemiyordu. Burada hiçbir yardım bulamayacaktı. "Öyleyse size iyi günler dilerim ve şehre geri gönderilmemi rica ederim. Eğer bana yardım edemezseniz, kendi başıma hallederim." Tam olarak nasıl olacağını bilmiyordu ama burada olup da bu üç aptalın boş yere laf kalabalığı yapmasından daha iyiydi her şey.

Hugo başını salladı. "Gidemezsin."

Wallace gözlerini kısarak, "Yani burada tuzağa düşürüldüğümü mü söylüyorsunuz? Beni isteğim dışında mı tutuyorsunuz? Bu adam kaçırma suçu. Hepinizin bunun için yargılanmasını sağlayacağım, yapmayacağımı sanmayın." dedi.

Hugo, "Ayakta duruyorsun," dedi.

"Ne?"

Hugo başını yere doğru salladı. "Ayaklarınızın altındaki zemini hissedebiliyor musunuz?"

Wallace ayak parmaklarını büktü. İnce, ucuz terliklerinin içinden, tahta zeminin ayak tabanlarına uyguladığı baskıyı hissedebiliyordu. "Evet."

Hugo tepside bir kaşık alıp tezgâhın üzerine koydu. "Şu kaşığı al."

"Neden?"

“Çünkü senden rica ettim. Lütfen.”

Wallace istemiyordu. Bunun bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Ama tartışmak yerine, tezgâhın önüne geri döndü. Kaşığa baktı. Çok küçük bir şeydi. Sapına çiçekler oyulmuştu. Uzanıp kaşığı almak istedi. Parmağı sapı kavradığında elleri titredi ve kaşığı kaldırdı.

"Güzel," dedi Hugo. "Şimdi onu yerine koy."

Kendi kendine homurdanarak söylenenleri yaptı. "Şimdi ne olacak?"

Hugo ona baktı. "Sen bir hayaletsin, Wallace. Öldün. Tekrar eline al."

Gözlerini devirerek tam da bunu yapmaya kalkıştı. Ama bu sefer eli kaşığın içinden geçti. Dahası, eli tezgâha saplandı. Derisinde garip bir vızıltı hissi oluştu ve sanki yanmış gibi elini geri çekerken nefesi kesildi. Bütün parmakları hâlâ yerindeydi ve vızıltı hissi çoktan geçmeye başlamıştı. Tekrar denedi. Ve tekrar. Ve tekrar. Her seferinde eli kaşığın içinden geçip tezgâha saplandı.

Hugo, Wallace'ın eline uzandı ama elinin üzerinde durdu, havada asılı kaldı ve daha fazla yaklaşmadı. "Bunu ilk seferinde yapabildin çünkü her

zaman yapabildin. Bunu bekliyordun çünkü her zaman senin için böyle işledi. Ama sonra sana öldüğünü ve artık ona dokunamayacağını hatırlattım. Beklentilerin değişti. Bunu beklememeliydin." Başının yanına dokundu. "Her şey zihnin ve onu nasıl odakladığınla ilgili."

Wallace paniklemeye başladı, boğazı düğümlendi, elleri titredi. "Bu hiç mantıklı değil!"

"Çünkü tüm hayatınız boyunca tek bir şekilde düşünmeye şartlandırıldınız. Artık işler farklı."

"Öyle diyorsun." Tekrar kaşığa uzandı ama bir kez daha içinden geçtiğinde kolunu hızla yukarı kaldırdı. Eli çay fincanına takıldı ve fincan devrildi. Çay tezgâhın üzerine döküldü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, dişlerini sıkarak geriye sendeledi. "Ben... Ben burada olamam. Eve gitmek istiyorum. Beni eve götürün."

Hugo tezgâhın etrafından dönerken kaşlarını çattı. "Wallace, sakinleşmen gerekiyor, tamam mı? Derin bir nefes al."

"Bana sakın ol demeyin!" diye bağırdı Wallace. "Hem eğer ölmüşsem, neden bana nefes al diyorsunuz? Bu imkansız."

Mei ikinci fincan çayını bitirirken, "Haklı," dedi.

Hugo ona doğru her adım attığında, Wallace da karşılık olarak bir adım geri atıyordu. Nelson, Apollo'nun başının üstünde bir eliyle sandalyenin kenarından bakıyordu. Köpeğin kuyruğu, sessiz bir metronom gibi ritmi tutarak yere vuruyordu.

"Geri dur," diye hırladı Hugo'ya.

Hugo yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Sana inanmıyorum. Yanıma yaklaşma. Gidiyorum ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Hayır," diye fısıldadı Mei. Çay fincanını yere bıraktı ve Wallace'a baktı. "Bu kesinlikle iyi bir fikir değil. Wallace, bunu yapamazsın—"

"Bana ne yapamayacağımı söyleme!" diye bağırdı ona ve duvar lambalarından birindeki ampul cızırdadı ve patladıktan sonra cam kırıldı. Wallace başını hızla ona doğru çevirdi.

"Eyvah," diye fısıldadı Nelson.

Wallace arkasını dönüp koşmaya başladı.

BÖLÜM

6

İlk engel kapıydı.

Kapı kolunu kavradı.

Eli tam içinden geçti.

Boğuk bir çığlıkla kapıya doğru atladı. Kapıdan içeri girdi. Gözlerini açtığı anda kendini çay dükkanının verandasında buldu. Aşağı baktı. Kanca ve kablo hâlâ yerindeydi, ikincisi çay dükkanının içine doğru uzanıyordu, tüm eşyaları hâlâ bağlı görünüyordu. Kapıya doğru gürültülü bir şekilde ağır bir şey hareket etti ve verandadan atlayarak çakılların üzerine düştü. Gökyüzünde yıldızlar titriyordu, ağaçlar ilk geldiğinde olduğundan daha tehditkâr görünüyordu. Sanki onu çağırıyormuş gibi eğilip sallanıyorlardı. Solundaki ağaçlarda bir hareket gördüğünü sandığında sendeledi, başının üstünde boynuzlu bir taç olan büyük bir canavar onu izliyordu, ama bu gölgelerin bir oyunu olmalıydı çünkü gözünü kırptığında sadece dalları gördü.

Mei ile birlikte daha önce geldikleri yoldan geri dönmek üzere yola koyuldu. Köye varırsa, kendisine yardım edecek birini bulabilirdi. Onlara ormanın ortasındaki çay dükkanındaki çılgın insanlardan bahsedecekti.

Göğsündeki kanca sertçe çekildi, kablo yan tarafına dolanırken gerildi. Neredeyse dizlerinin üzerine düşecekti. Ayakta kalmayı başardı, terliklerinin alt kısımları ayaklarının altına çarparak çıtırdadı. Terlik giymenin iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünmüştü ki?

Omuzunun üzerinden çay dükkanına doğru baktığında, Mei ve Hugo'nun verandaya fırlayıp arkasından bağırdıklarını gördü. Mei, "Bütün bu aptalca şeylerden biri de bu," derken Hugo da, "Wallace, Wallace, yapamazsın, dışarıda ne olduğunu bilmiyorsun—" diye bağırdı, ama Wallace daha da hızlı koşarak direndi.

Hiçbir zaman iyi bir koşucu olmamıştı, hele ki herhangi bir türde tempolu yürüyüş hiç yapmamıştı. Ofisinde bir koşu bandı vardı ve konferans görüşmeleri sırasında sık sık uzun mesafeler yürüyordu. Başka şeylere pek vakti yoktu ama en azından bir şeydi.

Nefesinin kesilmediğini, yan tarafında bir sızı hissetmediğini görünce şaşırdı. Parmak arası terlik giymek bile onu fazla yavaşlatmamış gibiydi. Hava garip bir şekilde durgun, yoğun ve boğucuydu, ama koşuyordu,

hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordu. Şok içinde kendi bacaklarına baktı. Ayakları köye giden yolun kaldırımına değdiği anda bacakları neredeyse bulanık bir görüntü oluşturuyordu. İstemsizce güldü, daha önce hiç kendi kendine çıkardığını duymadığı, aklını kaçırmış gibi gelen vahşi bir kahkaha attı.

Tekrar omzunun üzerinden geriye baktı.

Orada hiçbir şey yoktu, peşinden koşan kimse yoktu, adını bağırان kimse yoktu, sadece bilinmeyen yerlere giden boş, karanlık bir yol vardı.

Bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamalıydı.

Öyle olmadı.

İlerideki benzin istasyonuna doğru olabildiğince hızlı koştu; sodyum ark lambaları bir işaret feneri gibi parlıyordu, güveler etraflarında uçuşuyordu. Pompalardan birinin yanında eski bir minibüs park halindeydi ve içeride insanların dolaştığını görebiliyordu. Ona doğru koştu ve ancak otomatik kapılara ulaştığında durdu.

Açmadılar.

Önlerinde zıplayıp durdu ve kollarını salladı.

Hiç bir şey.

“Kapıları açın!” diye bağırdı.

Tezgahın arkasındaki adam sıkılmış bir şekilde telefonuna bakmaya devam ediyordu.

Mağazanın arka tarafında bir kadın, içecek soğutucusunun önünde durmuş, esnerken çenesini kaşıyordu.

Kapıları zorla açmadan önce kendi kendine homurdandı. Elleri kapıların arasından geçti.

“Ah, doğru,” dedi. “Öldüm. Kahretsin.”

Kapılardan içeri girdi.

İçeri girdiği anda, üst kattaki dükkânın floresan lambaları yanıp sönmeye başladı. Tezgahın arkasındaki adam—iri kaşlı ve yüzü onlarca çil ile kaplı bir çocuk—yukarı bakarken kaşlarını çattı. Omuz silkip telefonuna geri döndü.

Wallace onu elinden alıp yere fırlattı.

En azından denedi.

İşe yaramadı.

Aynı şekilde adamın yüzünden de yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Başparmağı adamın gözüne girince Wallace geri çekildi. "Bu çok saçma," diye mırıldandı. Arkadaki kadına döndü, hâlâ soğutuculara bakıyordu. Çok

umutlu olmadan ona doğru gitti. Kadın onu duymadı. Onu görmedi. Bunun yerine, iki litrelik bir Mountain Dew aldı.

"Bu iğrenç," dedi ona. "Utanmalısın. İçinde ne olduğunu biliyor musun?"

Ancak onun görüşü dikkate alınmadı.

Otomatik kapılar açıldı ve Wallace, görevli "Hey, Hugo. Geç saate kadar dışarıdasın." dediğinde eğildi.

"Uyuyamadım," dedi Hugo. "Birkaç şey alayım dedim."

Wallace patates cipsi rafına yaslanmaya çalıştı. Geriye doğru düşüp rafın içine girince küfretti, gözlerini hızla kırptırdı. Kapılar tekrar açıldığında öne doğru sıçradı, kaçmaya hazırlandı. Tezgahın arkasındaki adam, "Hey, Mei. Sen de uyuyamıyor musun?" dediğinde donakaldı.

"Biliyorsun işte," dedi Mei. "Patron ayaktaysa, ben de ayaktaım demektir."

Adam onu görebiliyordu.

Onu görebiliyordu.

Bu da şu anlama geliyordu—

Wallace bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Bu yeni bilgiyi idrak etmeye bile fırs bulamadan tuhaf bir şey oldu: etrafında toz parçacıkları havaya yükseldi.

Kaşlarını çatarak, gözlerinin önünde yükselip tavana doğru ilerleyen toz zerreciklerini izledi. Toz zerrecikleri garip bir renkteydi, neredeyse et gibiydi. Oldukça büyük bir toz zerresine dokunmak için elini uzattı, ancak tozun nereden geldiğini görünce eli donup kaldı.

Kendi kolları.

Derisi parça parça pul pul dökülüyordu, üst deri tabakası yukarı doğru kalkıp uzaklaşıyordu.

Kollarını öfkeyle ovuştururken acıyla bağırdı.

"Seni yakaladım," dedi Mei, onun yanına belirerek. Ve sonra, "Aman Tanrım. Wallace, seni kurtarmamız gerek—"

Soğutuculara doğru atıldı.

Soğutucuların içinden.

Bir sıra gazozun arasından ve ardından bir beton duvarın önünden geçerken anlamsızca bağırdı. Tekrar dışarıdaydı, dükkanın kenarında. Derisi pul pul dökülmeye devam ederken ellerini kollarının üzerinde gezdirdi. Göğsündeki kanca öfkeyle döndü, kablo az önce hızla geçtiği duvara geri uzanıyordu. Dükkanın arkasına doğru koştu. Arkasında sonsuz gibi görünen

bir gece gökyüzünün altında boş bir alan uzanıyordu. Diğer tarafta başka bir mahalle vardı, evler birbirine yakın, bazılarının ışıkları yanıyor, diğerleri karanlık ve kasvetliydi. Kollarını hâlâ çılgınca ovuşturarak onlara doğru koştu.

Tarlayı geçti ve iki evin arasından ilerledi. Sağındaki evden müzik sesleri yükseliyordu; solundaki ev ise sessiz ve karanlıktı. Sağdaki evin duvarını kırarak doğrudan bir yatak odasına girdi. İçeride, kırmızı deri tulum giymiş bir kadın avucuna kırbaç vuruyor, dikkati ise ayaklı pijama giymiş bir adamdaydı. Adam, "Bu çok harika olacak," dedi.

"Aman Tanrım," diye hırıltılı bir sesle inledi Wallace, ardından yavaşça evden geri geri çıktı. Evlerin önündeki sokağa doğru döndü.

Ayakları kaldırıma değdiğinde duraksadı. Nereye gideceğinden emin değildi ve şimdi bacaklarındaki deri eşofmanının altından ve ayaklarının üstünden dökülüyordu. Kulakları çınılıyordu ve dünya puslu bir parıltı almıştı, renkler birbirine karışmıştı. Kablo şiddetle parladı, kanca sallandı.

Kaldırımında olabildiğince hızlı bir şekilde ilerliyordu. Ama sanki terliklerinin altı erimiş, betona yapışmış gibiydi. Her adım bir öncekinden daha zordu, sanki su altında hareket ediyormuş gibiydi. Zorlanmadan homurdandı. Kulaklarındaki çınlama daha da şiddetlendi ve odaklanamadı. Dişlerini sıkarak ilerlemeye çalıştı. Sağ elinin serçe parmağının tırnağı kayıp parçalandı.

Yukarı bakarken elini yumruk yaptı. Orada, caddenin ortasında, bir adam duruyordu.

Ama bir şekilde yanılıyordu, Wallace'ın tüylerini diken diken eden şekillerde. Adam kamburlaşmış, sırtı Wallace'a dönük, gömleksiz gövdesi gri, hastalıklı bir deriyle kaplı, omurgası sivri bir şekilde çıkıntı yapıyordu. Omuzları sanki nefes nefese kalmış gibi titriyordu. Pantolonu kalçalarının üzerinde düşük duruyordu. Spor ayakkabıları çizik ve kirliydi. Kolları kemiksiz bir şekilde yanlarında sarkıyordu.

Wallace bir adım daha attığında bile tüyleri diken diken oldu; içindeki her şey geri çekilmesini, adam arkasını dönmeden önce kaçmasını haykırıyordu. Adamın yüzünün nasıl görüldüğünü görmek istemiyordu, emindi ki yüzünün geri kalanı kadar korkunç olacaktı. Sanki kulakları pamukla tıkanmış gibi tüm sesler boğuk geliyordu. Konuştuğunda, sesi çatlayarak, sanki başka birinden geliyormuş gibi çıktı. "Merhaba? Siz... beni duyabiliyor musunuz?"

Adamın başı aniden yukarı kalktı, kolları da seğirdi. Her iki bileğinde de, ön kollarının uzunluğu boyunca T şeklinde iltihaplı şişlikler oluşmuştu.

Yavaşça arkasına döndü.

Wallace Price, neredeyse insanüstü bir titizliğe sahipti. Ayrıntılar onun işiydi; başkalarının gözden kaçırmış olabileceği küçük şeyler, bir ifade sırasında veya ön görüşmelerde söylenen ufak tefek şeyler. Ve işte bu özelliği, karşısındaki adamın her bir parçasını kataloglamasına neden oluyordu: donuk, cansız saçlar, kararmış dişlerle açık ağız, gözlerindeki korkunç, ifadesiz bakış. Şey insan şeklindeydi, ama vahşi, tehlikeli görünüyordu ve Wallace daha önce korku hissetmişse, şimdi içinden geçen korkuyla kıyaslanamazdı. Bir hata. Bir hata yapmıştı. Bu... bu şeye, her neyse, asla konuşmaya kalkışmamalıydı. Derisi etrafında kabarmaya devam ederken, Wallace bir adım geri çekilmeye çalıştı.

Bacakları çalışmıyordu.

Yıldızlar kayboldu, Wallace'ın bildiği tek şey gecenin karanlığıydı, gölgeler etrafını sarıp uzanıyordu, uzanıyordu, uzanıyordu.

Adam ona doğru yaklaştı, ama hareketleri garipti, sanki dizlerindeki eklemler donmuş gibiydi. Her adımda bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bir kolunu kaldırdı, parmaklarının hepsi yere doğruydu, sadece biri Wallace'a dikilmişti. Ağızını tekrar açtı ama hiçbir kelime çıkmadı, sadece alçak, hayvansı bir homurtu. Wallace'ın zihni dehşet içinde karardı ve biliyordu, biliyordu ki adam ona dokunduğunda derisi kağıt gibi ince, kuru ve felaket bir hale gelecekti. Ve Tanrı'nın var olmadığı söylenmiş olmasına rağmen, Wallace o an, yıllar sonra ilk kez, kafasında kayan bir yıldız gibi dönen, son bir nefes gibi bir düşünceyle dua etti:!! YARDIM ET BANA, LÜTFEN BUNU DURDUR!!

Sonra, Hugo aniden ve hızlı bir şekilde aralarına girdi, sırtı Wallace'a dönüktü. Wallace'ın daha önce hiç hissetmediği bir rahatlama dalgası onu sarstı, göğüs kafesini şiddetle titretti. Kablo sadece birkaç santim kadar kısalmış, Wallace'tan Hugo'nun göğsüne kadar uzanıyordu.

"Cameron, hayır. Yapamazsın. O senin değil," dedi.

Ardından boğuk bir tıkırtı sesi geldi ve Wallace adamı göremese de, sesin onun dişlerini birbirine şaklatmasından kaynaklandığını anladı.

"Biliyorum," dedi Hugo sessizce. "Ama o sana göre değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Mei yanında belirince Wallace başını hızla çevirdi. Hugo'nun omzunun üzerinden bakarak parmak uçlarında yükselirken kaşlarını çattı.

"Kahretsin." Topuklarının üzerine geri indi, sonra ellerini göğsüne yakın bir şekilde kaldırdı, sol avucu gökyüzüne dönüktü. Sağ elinin parmaklarını sol avucuna kesik kesik vurdu. Elinden küçük bir ışık patlaması çıktı ve uzanıp Wallace'ın kolundan tuttu.

"Onu eve götürün," dedi Hugo.

"Ya sen?" diye sordu, Wallace'ı çoktan uzaklaştırmaya çalışırken. Bileğinin derisi elinin arasından süzülünce yüzünü buruşturdu.

"Takip edeceğim," dedi Hugo, karşısındaki adama dosdoğru bakarak. "Cameron'ın olduğu yerde kalmasını sağlamalıyım."

Mei iç çekti. "Sakin aptalca bir şey yapma. Bugünlük yeterince aptalca şey yaşadık zaten."

Mei onu köşeden döndürmeden hemen önce Wallace bir kez arkasına baktı. Cameron başını gökyüzüne doğru eğmiş, ağzı açık, beyaz dili sanki kar yakalamaya çalışıyormuş gibi dışarı çıkmıştı. Wallace daha sonra Cameron'ın diline düşen şeyin kar taneleri olmadığını fark edecekti.

Dönüş yolunun tamamında hiç konuşmadı.

Mei ise, ilk görevinin böylesine can sıkıcı olmasının elbette normal olduğunu, sınındığını ama Tanrı şahit olsun ki, bu işi sonuna kadar götüreceğini kendi kendine mırıldanarak görevi kabul etti.

Wallace'ın zihni karmakarışık. Çay dükkanına yaklaştıkça derisinin parçalanmasının azaldığını, hem dehşet hem de hayretle fark etti. Bu azalma, Charon Geçidi'ne giden toprak yola ulaşana kadar devam etti ve orada tamamen durdu. Kollarına baktığında, tüyleri diken diken olsa da, her zamanki gibi göründüklerini fark etti. Kanca ve kablo hala ona bağlıydı, ancak kablo şimdi geldikleri yere doğru uzanıyordu.

Mei onu verandadaki merdivenlerden yukarı sürükledi ve kapıdan içeri itti. "Burada kal," dedi ve kapıyı yüzüne çarptı. Adam pencereye gitti ve dışarı baktı. Mei verandada durmuş, ellerini ovuşturarak karanlığa bakıyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye fısıldadı Wallace.

"Bir tane gördün mü?"

Hızla arkasına döndü. Nelson, şöminenin önündeki sandalyesinde oturuyordu. Ateş artık çoğunlukla közden ibaretti, geriye kalan kömürleşmiş kütük kırmızı ve turuncu renkte parlıyordu. Apollo, sandalyenin önünde sırtüstü yatıyordu, bacakları havada çırpınıyordu.

Yanına doğru düşerken homurdandı, çenesi esneyerek açıldıktan sonra gözlerini kapattı.

Wallace başını salladı. "Ben... ne gördüğümü bilmiyorum."

Nelson, bastonunu kullanarak sandalyeden kalkarken homurdandı. Wallace neden daha önce fark etmediğini bilmiyordu ama Nelson'ın terlikleri küçük keçe tavşanlardı, kulakları sarkık ve yıpranmıştı. Pencereden dışarı baktı. Mei volta atıyordu, çay dükkanının önündeki yol karanlık ve boştu.

Nelson dudaklarını şapırdatarak ona doğru yürüdü. Wallace'ı baştan aşağı süzdükten sonra pencereden dışarı baktı. "Hâlâ sapasağlamsın, görüyorum. Şansına şükretmelisin."

Wallace, ne kadar sağlam kaldığından emin değildi. Sanki zihni, vücudunun diğer parçalarıyla birlikte rüzgârda savrulmuştu. Odaklanamıyordu ve üşüyordu. "Bana ne oldu? O... adam. Cameron."

Nelson iç çekti. "Zavallı adam. Hâlâ bir yerlerde saklandığını tahmin ediyordum."

"Onun neyi var?"

"Öldü," dedi Nelson. "Birkaç yıl, ya da civarı. Zaman... burada biraz akıp gidiyor. Bazen yavaş yavaş duruyor, sonra da atlayıp zıplıyor. Bir kayıkçıyla yaşamının bir parçası bu. Bakın, Bay Price, yapmanız gereken —"

"Wallace."

Nelson şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra, "Wallace, odağını kendine çevirmelisin. Cameron seni ilgilendirmiyor. Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu olay başına gelmeden önce ne kadar ilerlemiştin?" dedi.

Wallace, Nelson'ın neyden bahsettiğini hiç anlamamış gibi davranmayı düşündü. Bunun yerine, "Benzin istasyonu" dedi.

Nelson alçak sesle ıslık çaldı. "Beklediğimden çok daha uzak, bunu kabul etmeliyim." Tereddüt etti. "O dünya yaşayanlar içindir. Artık ölenlerimize ait değil. Ve oraya girmeye çalışanlar kendilerini kaybediyorlar. Buna delilik deyin, başka bir ölüm biçimi deyin. Ne olursa olsun, bu kapılardan dışarı adım attığınız anda sizi içine çekmeye başlıyor. Ve orada ne kadar uzun süre kalırsanız, o kadar kötüleşiyor."

Wallace dehşete kapılarak, "Günlerce oradaydım. Mei cenazeme kadar gelmedi," dedi.

“Charon’s Crossing’e adım attığınız anda süreç hızlandı. Ve eğer ayrılmaya çalışırsanız, Cameron’ın başına gelenlerin aynısı sizin de başınıza gelecek.”

Wallace geriye doğru sendeledi. "Burada kapana kısıldım."

Nelson iç çekti. "Bu öyle değil—"

“Evet, öyle. Bana buradan gidemeyeceğimi mi söylüyorsunuz? Mei beni kaçırdı ve buraya getirdi, ben de lanet olası bir tutsağım!”

“Saçmalık,” dedi Nelson. “Evin arkasında bir merdiven var. Seni dördüncü kata çıkaracak. Dördüncü katta bir kapı var. O kapıdan geçersen, tüm bunlar, her şey yok olacak. Burayı geride bırakacaksın ve sadece huzuru bileceksin.”

Wallace o anda, daha önce hiç düşünmediği bir şeyi fark etti. Bunu neden daha önce görmediğini bilmiyordu. Gün gibi apaçık ortadaydı. "Hâlâ buradasın."

Nelson ona şüpheyile baktı. "Öyleyim."

"Ve sen öldün."

"Hiçbir şey senin gözünden kaçmıyor, değil mi?"

“Sınırı geçmedin.” Wallace’ın sesi yükselmeye başladı. “Bu da söylediklerinin tamamen saçmalık olduğu anlamına geliyor.”

Nelson elini Wallace’ın koluna koydu ve Wallace’ın beklediğinden daha sıkı sıktı. "Öyle değil. Sana yalan söylemem, bu konuda asla. Buradan ayrılırsan, Cameron gibi olursun."

“Ama sen değilsin.”

“Hayır,” dedi Nelson yavaşça. “Çünkü ben hiç ayrılmadım.”

“Ne zamandır buradasınız—”

Nelson burnunu çekti. "Başka birinin ölümü hakkında soru sormak kabalıktır."

Wallace’ın yüzü bembeyaz oldu, alışılmadık bir şekilde telaşlandı. "Bunu kastetmedim—"

Nelson güldü. "Sana dalga geçiyorum evlat. Eğlenmeyi bulabildiğim her yerde bulmalıyım. Birkaç yıldır ölüyüm."

Wallace şaşkına döndü. Yıllar geçmişti. "Ama sen hâlâ buradasın," dedi kısık bir sesle.

“Öyleyim. Ve sebeplerim var, ama onları boş ver. Burada kalmayı seçiyorum. Riskleri biliyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Beni buradan göndermeye çalıştılar, ama onlara hadlerini bildirdim.” Başını salladı. “Ama bunun Hugo’nun senin için yapması gerekenleri etkilemesine

izin veremezsin. İhtiyacın olan zamanı ayır, Wallace. Acele yok, yeter ki buranın, senin için iyi olanı biliyorsan, geçmeden önce bir daha asla bulunmayacağın son yer olduğunu anla. Bunu kabul edebilirsen, her şey yoluna girecek. Bak. İşte geliyor.”

Wallace pencereye doğru döndü. Hugo, elleri önlüğünün ceplerinde, başı öne eğik bir şekilde yolda yürüyordu.

“Çok iyi bir çocuktu,” dedi Nelson sevgiyle. “Küçüklüğünden beri neredeyse aşırı derecede empatikti. Bu da dünyanın yükünü omuzlarına almasına neden oluyordu. Onu dinleyip ondan bir şeyler öğrenmeniz iyi olur. Kendinizi ondan daha iyi ellerde bulabileceğinizi sanmıyorum. Suçlamalara başlamadan önce bunu unutmayın.”

Mei, verandada Hugo'yu bekledi. Hugo ona baktı, yorgun bir gülümsemeyle. Konuştuklarında sesleri boğuk ama netti. "Sorun yok," dedi. "Cameron... şey. O Cameron işte. Wallace?"

“İçeri,” dedi Mei. Sonra, “Sence müdürü getirecek mi?” diye sordu.

Hugo başını salladı. "Muhtemelen hayır. Ama daha tuhaf şeyler de oldu. Gelirse açıklarız."

"Müdür mü?" diye fısıldadı Wallace.

“Ah, bilmek istemezsin,” diye mırıldandı Nelson, bastonunu alıp sandalyesine doğru yavaşça geri dönerken. “Bana güven. Mei ve Hugo’nun patronu. Pis bir adam. Umarım asla onunla karşılaşmak zorunda kalmazsın. Eğer karşılaşırsan, ne derse onu yapmanı öneririm.” Köpek ayağa kalkarken elini Apollo’nun sırtına sürdü. Apollo kapının önünde ileri geri yürürken neşeyle havladı. Kapı açılırken geri çekildi, Mei bir dakika içinde bir mil hızla konuşurken Hugo da onun ardından içeri girdi. Apollo ikisinin etrafında dolandı. Hugo elini uzattı. Apollo parmaklarını kokladı ve yalamaya çalıştı, ama dili Hugo’nun elinin içinden geçti.

"İyi misin?" diye sordu Hugo, Mei ise Wallace'a öfkeyle bakıyordu.

Hayır, Wallace iyi değildi. Bu durumun hiçbir yanı iyi değildi. "Neden bana tutsak olduğumu söylemedin?"

Hugo iç çekti. "Büyükbaba."

“Ne?” dedi Nelson. “Onu doğru yola sokmam gerekti.” Duraksadı, düşündü. “Muhtemelen hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey, değil mi? Çünkü şu eşcinsel meselesi yüzünden—”

"Büyükbaba."

“Yaşlıyım. İstedığimi söylemeye hakkım var. Bunu biliyorsunuz.”

“Başımın belası,” diye mırıldandı Hugo, ama Wallace yüzündeki sessiz gülümsemeyi görebiliyordu. Kanca göğsünde hafifçe, sıcak ve yumuşak bir şekilde çekiyordu. Hugo, Wallace'a baktığında gülümsemesi soldu. “Benimle gel.”

Wallace birden, "Kapıdan geçmek istemiyorum," diye patladı. "Hazır değilim."

"Kapı," diye tekrarladı Hugo.

"Merdivenlerin en üstünde."

"Büyükbaba."

"Eh?" dedi Nelson, kulağını eliyle kapatarak. "Seni duyamıyorum. Sağır oluyor olmalıyım. Vay halime. Sanki hayatım yeterince zor değilmiş gibi. Bu gece kimse benimle konuşmasın ki kendimi toparlayayım."

Hugo başını salladı. "Sen de hakkını alacaksın, yaşlı adam."

Nelson homurdandı. "Ne kadar az şey bildiğini gösteriyor."

Hugo, Wallace'a baktı. "Seni kapıya kadar götürmeyeceğim. Hazır olana kadar. Söz veriyorum."

Wallace nedenini bilmiyordu ama ona inandı. "Nereye gidiyoruz?"

"Size bir şey göstermek istiyorum. Çok uzun sürmeyecek."

Mei ona öfkeyle bakıyordu. "Bir daha kaçmaya kalkarsan, seni saçından sürükleyerek geri getiririm."

Wallace daha önce de birçok kez tehdit edilmişti; avukatlık hayatı böyleydi işte. Ama bu, tehditlere gerçekten inandığı ilk seferdi. Bu kadar ufak tefek biri için, kadın gerçekten korkutucuydu.

Mei daha konuşmadan, "Mei, yarınki hazırlıkları bitirebilir misin? Çok fazla bir şey kalmamış olmalı. Sen dönmeden önce çoğunu ben hallettim." dedi.

Hugo'yu iterek geçip tezgahın arkasındaki çift kanatlı kapılardan içeri girerken daha fazla tehdit savurdu. Kapılar ileri geri sallanırken Wallace, çelikten yapılmış aletleri ve kare fayanslarla kaplı zeminiyle büyük bir mutfak gibi görünen bir yer gördü.

Hugo odanın arka tarafındaki koridora doğru başını salladı. "Hadi gel. Bence burayı seveceksin."

Wallace bundan son derece şüphe duyuyordu.

BÖLÜM

7

Apollo nereye gittiklerini biliyor gibiydi, koridorda kuyruğunu sallayarak neşeyle ilerliyordu. Hugo'nun onu takip ettiğinden emin olmak için arada bir arkasına bakıyordu.

Hugo, Wallace'ın onu takip edip etmeyeceğine bakmadan başka bir girişten geçti. Duvarlar eski ama temiz duvar kağıdıyla kaplıydı: küçük çiçekler işlenmişti ve yanlarından geçerken açıyor gibiydiler, ancak Wallace bunun ışığın bir oyunu olabileceğini düşündü. Sağdaki bir kapı küçük bir ofise açılıyordu; içeride, eski bir bilgisayarın yanında kağıtlarla dolu bir masa vardı.

Soldaki kapı kapalıydı, ama mutfığa giden başka bir yol gibi görünüyordu. İçeride Mei'nin hareketlerini ve tabakların şıkırtısını duyabiliyordu; yaşımdan daha eski bir rock şarkısı söylüyordu, avaz avazdı. Ama Wallace, Mei'nin kaç yaşında olduğundan (ya da dürüst olmak gerekirse ne olduğundan) emin olamadığı için, yorum yapmadan geçiştirmeye karar verdi.

Sağdaki başka bir kapı, üzerinde "ERKEKLER, KADINLAR VE CİNSİYETSİZ DOSTLARIMIZ" yazan bir tabelanın asılı olduğu yarım banyoya açılıyordu. Bunun ötesinde bir merdiven vardı ve Wallace'ın kalbi hâlâ atıyor olsaydı, emindi ki çok hızlı atıyordu.

Ancak Hugo buna aldırış etmeden merdivenleri geçti ve koridorun sonundaki kapıya yöneldi. Apollo kapıyı açmasını beklemeyen içeri girdi. Wallace o zaman bu tür şeylere hala alışkın olmadığını anladı ve aynı şeyi yapabileceğinden emin olmasına rağmen, Hugo'nun kapıyı açmasını bekledi.

Dışarıya ve karanlığa açılıyordu.

Wallace, Hugo ona geçmesi için işaret edene kadar tereddüt etti. "Sorun yok. Sadece arka bahçe. Orada sana hiçbir şey olmaz."

Hava daha da soğuktu. Wallace titredi ve neden titrediğini tekrar merak etti. Bahçede Apollo'nun kuyruğunu seçebiliyordu, ancak gözlerinin alışması zaman aldı. Hugo kapının yanındaki bir düğmeye basınca sessizce nefes nefese kaldı.

Üzerlerinde asılı duran ışık zincirleri birdenbire canlandı. Bir çeşit arka güvertede duruyorlardı. Üzerinde daha fazla masa vardı, sandalyeler ters

çevrilmiş ve masaların üzerine yerleştirilmişti. Işıklar güverte korkuluğuna ve üstteki saçaklara asılmıştı. Daha fazla bitki aşağı sarkıyordu, geceye karşı içe doğru kıvrılmış parlak çiçekler.

“İşte burada,” dedi Hugo. “İzleyin.” Merdivenlerin yanındaki güverte kenarına gitti. Ahşap bir direğe dayalı başka bir düğmeye bastı ve güvertenin altındaki daha fazla ışık yandı; kuru, kumlu toprak ve sıra sıra...

Wallace sormadan önce Hugo, “Çay bitkileri,” dedi. “Mümkün olduğunca kendi çayımı yetiştirmeye çalışıyorum, sadece iklime dayanamayacak yaprakları ithal ediyorum. Kendi yetiştirdiğiniz yapraklardan yapılan bir fincan çayın tadı hiçbir şeye benzemez.”

Wallace, Apollo'nun bitki sıraları arasında bir aşağı bir yukarı koşuşturmasını, sadece kısa bir süre yaprakları koklamak için durmasını izledi. Wallace, gerçekten bir şey koklayıp koklayamayacağını merak etti. Wallace koklayabiliyordu; derin ve topraksı bir koku, onu beklediğinden daha çok sakinleştiren bir koku.

Wallace, “Onların topraktan bittiğini bilmiyordum,” diye itiraf etti.

“Onların nereden geldiğini sandın?” diye sordu Hugo, eğlenmiş bir ses tonuyla.

“Sanırım... bunu hiç düşünmedim. Bu tür şeylere ayıracak vaktim yok.” Sözler ağzından çıkar çıkmaz nasıl duyulduğunu fark etti. Normalde bunu ikinci kez düşünmezdi, ama bunlar garip günlerdi. “Kötü bir şey değil ama...”

Hugo kısaca, “Hayat elinizden kayıp gidiyor,” dedi.

“Evet,” diye mırıldandı Wallace. “Buna benzer bir şey.” Sonra, “Neden çay?”

Hugo'nun peşinden merdivenlerden aşağı indi. Bitkiler uzundu, en büyük ve en olgun olanları Wallace'ın beline kadar uzanıyordu. Geçerken, neredeyse aklının bir köşesinde, kendisiyle Hugo arasında gerilmiş olan kabloyu fark etti.

Hugo yere çömelip en uzun bitkilerden birinin yapraklarına dokunmak için elini uzattığında durdu. Yapraklar küçük, düz ve yeşildi. Birine kısaca dokundu, parmakları ucunda gezindi. “Tahmin et bakalım bu bitki kaç yaşında?”

“Bilmiyorum.” Diğer bitkilere baktı. “Altı ay mı? Bir yıl mı?”

Hugo kıkırdadı. “Bundan biraz daha eski. Bu benim ilk eserlerimden biriydi. Gelecek hafta on yaşında olacak.”

Wallace göz kırptı. “Ne dersiniz?”

“Çay yetiştirmek herkes için değil,” dedi Hugo. “Çoğu çay bitkisi üç veya dört yıla kadar olgunlaşmaz. Yaprakları daha önce hasat edebilirsiniz, ancak lezzet ve kokuda bir eksiklik olur. Zaman ayırmanız ve sabırlı olmanız gerekir. Çok erken hasat ederseniz, bitkiyi öldürme ve baştan başlama riskini alırsınız.”

"Bu, bizim bir şeyden bahsettiğimiz ama sizin tamamen başka bir şeyi kastettiğiniz durumlardan biri mi?"

Hugo omuz silkti. "Çay bitkilerinden bahsediyorum, Wallace. Aklında bir şey var mı?"

Wallace ona inanıp inanmadığından emin değildi. "Aklımı meşgul eden birçok şey var."

Hugo, "Sonbaharda bazı bitkiler çiçek açar, sarı merkezli ve beyaz taç yapraklı bu küçük şeyler. Kokusu tarif edilemez. Orman kokusuyla karışır ve dünyada eşi benzeri yoktur. Yılın en sevdiğim zamanı. Ya senin en sevdiğin zaman?" dedi.

"Neden umursuyorsun?"

"Bu sadece bir soru, Wallace."

Wallace ona baktı.

Hugo konuyu geçiştirdi. "Bazen bitkilerle konuşuyorum. Tuhaf geliyor biliyorum, ama bitkilerin teşvike tepki verdiğini gösteren çalışmalar var. Kesin bir sonuç değil ve mesele kelimelerden ziyade sesin titreşimleriyle ilgili. Yakında hoparlörler kurup bitkilerin duyabileceği müzik çalmayı düşünüyorum. Hiç bir bitkiyle konuştunuz mu?"

"Hayır," dedi, koyu toprakla yerinde tutulan yeşil sıralara dalmış bir şekilde. Ağaçlar yaklaşık bir buçuk metre arayla dikilmişti, yaprakları yıldız ışığında parıltıyordu ve o kadar keskin kokuyordu ki Wallace burnunu buruşturdu. Kötü bir koku değildi (tam tersine, aslında çok hoştu), sadece dayanılmazdı. "Bu aptalca."

Hugo gülümsedi. "Biraz öyle. Ama yine de yapıyorum. Ne zararı olabilir ki, değil mi?" Önündeki bitkiye tekrar baktı. "Yaprakları toplarken dikkatli olmalısın. Çok sert davranırsan bitkiyi öldürebilirsin. Doğru yöntemi öğrenmem çok zaman aldı. Acelem yüzünden kaç tanesini koparıp atmak zorunda kaldığımı sana anlatamam bile."

Wallace, "Bitkiler canlı varlıklardır," dedi.

"Öyleler. Senin ve benim gibi değiller ama kendilerine özgü bir şekilde."

"Hayalet bitkiler var mı?"

Hugo ağız açık bir şekilde ona bakakaldı.

Wallace ona kaşlarını çatı. "Bana öyle bakma. Bana soru sormamı söylemişin."

Hugo başını sallarken ağızını kapattı. "Hayır, öyle değil—bunu hiç böyle düşünmemiştim. İlginç." Wallace'a doğru gözlerini kısarak baktı. "Düşünce tarzını beğeniyorum."

Wallace başka yöne baktı.

"Hayır," dedi Hugo. "Hayalet bitkilerin var olduğunu sanmıyorum, olsa harika olurdu gerçi. Evet, yaşıyorlar. Ve belki de teşvike tepki veriyorlar. Ya da belki de vermiyorlar ve bu, dünyayı olduğundan daha gizemli göstermek için kendimize anlattığımız küçük bir hikaye. Ama ruhları yok, en azından benim bildiğim kadarıyla. Aramızdaki fark bu. Onlar ölüyor ve hepsi bu. Biz ölüyoruz ve—"

Wallace acı bir şekilde, "İstemedim de olsa ıssız bir yerdeki bir çay dükkanında mahsur kaldık," dedi.

Hugo iç çekti. "Başka bir şey deneyelim. Yaşamaktan hoşlanıyor muydun?"

Şaşkına dönen Wallace, "Elbette yaparım," dedi. Yüz ifadesi sertleşti. "Yaptım. Elbette yapardım." Bu sözler kendi kulağına bile yalan gibi geldi.

Hugo yavaşça ayağa kalkarken ellerini önlüğüne sürdü. "Neyi beğendin?" diye sordu ve bitki sırasının boyunca ilerlemeye devam etti.

Wallace, mantığına aykırı olsa da onu takip etti. "Herkes hayatta olmaktan hoşlanmaz mı?"

"Sanırım çoğu insan," dedi Hugo. "Herkes adına konuşamam. Ama siz çoğu insan değilsiniz ve burada başka kimse de çoğu insan değil, bu yüzden size soruyorum."

"Bunun hangi yönünü beğeniyorsun?" diye sordu Wallace, soruyu ona geri yönelterek. Kendini tedirgin hissediyordu, siniri giderek artıyordu.

"Birçok şey," dedi Hugo rahatça. "Örneğin bitkiler. Ayaklarımın altındaki toprak. Burası. Burası farklı, ve bu sadece benim kim olduğum veya ne yaptığım yüzünden değil. Uzun bir süre nefes alamadım. Kendimi... boğulmuş hissettim. Ezilmiş. Sanki omuzlarımda bir ağırlık vardı ve onu nasıl atacağımı bilmiyordum." Wallace'a baktı. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Evet, öyleydi ama bunu burada itiraf etmeyecekti. Ne şimdi, ne de asla. "Sen benim terapistim değilsin."

Hugo başını salladı. "Hayır, değilim. Tam olarak böyle bir şey için yeterli niteliğe sahip değilim, gerçi zaman zaman bu rolü oynuyorum. Bu işin bir parçası."

"Konser," diye tekrarladı Wallace.

"Çay satıyorum," dedi Hugo. "İnsanlar içeri giriyor ve bazılarının ne aradıkları hakkında hiçbir fikri yok. Onları tanımaya, ne tür çayın en uygun olacağına karar vermeden önce ne tür çaylardan hoşlandıklarını anlamaya çalışıyorum. Bu bir keşif süreci. Genellikle doğru tahmin ediyorum, ama her zaman değil."

"Nane aromalı," dedi Wallace.

"Nane aromalı," diye onayladı Hugo. "Doğru mu anladım?"

"Sen beni daha hiç tanımamıştın bile."

Omuz silkti. "Bazen böyle bir hisse kapılıyorum."

"Bir his." Wallace, sözlerinden sızan alaycılığı gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Bunun nasıl duyulduğunu bilmelisin."

"Evet, öyle. Ama sadece çay. Bu kadar telaşlanmaya gerek yok."

Wallace bağırarak istedi. "İçimden bir his nane aromalı bir şey söyledi."

"Öyleydi." Başka bir bitkinin önünde durdu, çömeldi ve yerden kurumuş yaprakları topladı. Sanki onları ezmekten endişe ediyormuş gibi, son derece dikkatli bir şekilde önlüğünün cebine koydu. "Yanlış mıydı?"

"Hayır," dedi Wallace isteksizce. "Yanlış değildi." Hugo'nun ondan nane şekerinin ne anlama geldiğini açıklamasını isteyeceğini düşünmüştü.

Yapmadı. "Güzel. Bence oldukça isabetliyim, ama dediğim gibi, her zaman işe yaramıyor. Bu konuda dikkatli olmaya çalışıyorum. Ağaçlara bakıp ormanı kaçırmak istemezsiniz."

Wallace bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikre sahip değildi. Her şey altüst olmuştu ve göğsündeki kanca tekrar çekiyordu. Sonuçları ne olursa olsun, onu söküp atmak istiyordu. "Yaşamayı seviyordum. Tekrar yaşamak istiyorum."

"Kübler-Ross."

"Ne?"

"Elisabeth Kübler-Ross adında bir kadın vardı. Adını hiç duydunuz mu?"

"HAYIR."

"Kendisi bir psikiyatristti—"

"Aman Tanrım."

“Ölüm ve ölüme yakın deneyimleri inceleyen bir psikiyatrist. Biliyorsunuz, bedeninizin üzerinden parlak beyaz bir ışığa doğru yükseliyorsunuz, ama bunun biraz daha karmaşık olduğunu tahmin ediyorum. Birçoğunu anlamak zor olabilir.” Çenesini ovuşturdu. “Kübler-Ross, egonun aşılması ve uzay-zaman sınırları gibi şeylerden bahsetti. Karmaşık bir konu. Ve ben gerçekten anlamıyorum.”

"Öyle değil misin?" diye sordu Wallace inanmaz bir şekilde.

"Dikkatli ol Wallace," dedi Hugo dudaklarını kıvrarak. "Bu neredeyse bir iltifat gibi geldi."

"Öyle değildi."

Hugo onu görmezden geldi. "Birçok şeyle tanınıyordu, ama bence en büyük başarısı Kübler-Ross modeliydi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Wallace başını salladı.

"Muhtemelen biliyorsunuzdur, ama o isimle değil. Ve evet, o zamandan beri yapılan bazı araştırmalar onun bulgularıyla uyuşmuyor, ama bence iyi bir başlangıç noktası. Bu, yasın beş aşaması."

Wallace içeri geri dönmek istedi. Hugo tekrar ayağa kalktı ve ona doğru döndü. Daha fazla yaklaşmadı ama Wallace hareket edemiyordu, ağzı neredeyse acı verecek kadar kurumuştı. O, henüz hasat edilecek kadar olgunlaşmamış, yerine kök salmış bir çay bitkisi gibiydi. Aralarındaki kablo vızıldıyordu.

Hugo şöyle dedi: "Bunu yeterince uzun süredir yapıyorum ve onun ne kadar haklı olduğunu görüyorum. İnkâr. Öfke. Pazarlık. Depresyon. Kabul. Her zaman bu sırayla olmaz ve her aşama her zaman aynı olmaz. Mesela seni ele alalım. İnkâr aşamasını tamamen atlamış gibisin. Öfke aşamasını çok iyi yaşıyorsun, biraz da pazarlık yapmışsın. Belki de birazdan fazla."

Wallace gerildi. "Bu ölenler için değil, geride kalanlar içinmiş gibi geliyor. Kendim için yas tutamıyorum."

Hugo yavaşça başını salladı. "Elbette yapabilirsiniz. Bunu her zaman yaparız, hayatta olsak da olmasak da, küçük şeylerde de büyük şeylerde de. Herkes her zaman biraz üzgündür. Evet, Kübler-Ross yaşayanlardan bahsediyordu, ama bu sizin gibi insanlar için de aynı derecede geçerli. Belki de daha da iyi. Onun öldükten sonra neler hissettiğini sık sık merak etmişimdir. Her şeyi kendi başına mı yaşadı, yoksa hâlâ keşfedilecek sürprizler mi vardı? Ne düşünüyorsunuz?"

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

"Pekala," dedi Hugo.

"Tamam aşkım?"

"Elbette. Bitkileri beğendin mi?"

Wallace ona dik dik baktı. "Bunlar bitki."

"Şşş," dedi Hugo. "Bunu söylediğini duymalarına izin verme. Çok hassaslar."

"Aklını kaçırmışsın."

"Kendimi eksantrik biri olarak görmeyi tercih ederim." Gülümsemesi geri geldi. "En azından kasabadaki insanlar benim hakkımda böyle düşünüyor. Hatta bazıları buranın perili olduğuna inanıyor." Kendi kendine güldü. Wallace, insanların gülerken nasıl ses çıkardığına hiç dikkat etmezdi, ama her şeyin bir ilki vardı. Hugo için bu, tüm vücudu saran, alçak ve derin bir şeydi.

"Bu sizi rahatsız etmiyor mu?"

Hugo başını yana eğdi. "Hayır. Neden olsun ki? Doğru. Sen bir hayaletsin. Büyükbaba ve Apollo da öyle. Ve ilk değilsin, son da olmayacaksın. Charon Geçidi her zaman perili, ama çoğu insanın düşündüğü gibi değil. Zincir şıkırtısı çıkaran ya da gürültü yapan kimse yok." Kaşlarını çattı. "Çoğu zaman yok. Büyükbaba sağlık müfettişi geldiğinde biraz huysuzlaşabiliyor, ama genellikle perili bir evin özelliklerinden kaçınıyoruz. İşler için kötü olurdu."

"Hâlâ buradalar," dedi Wallace. "Nelson. Apollo."

Hugo onun etrafından dolaşarak eve doğru geri döndü. En uzun bitkilerin tepelerinde parmaklarını gezdirdi. Dokunuşuyla eğildiler, sonra hızla tekrar dikleştiler. "Öyleler."

Wallace onu takip etti. "Neden?"

"Büyükbabam adına konuşamam," dedi Hugo. "Ona sormanız gerekecek."

"Yaptım."

Hugo şaşkınlıkla arkasına baktı. "Ne dedi?"

"Bu benim işim değildi."

"Mantıklı geliyor. O zaten böyle inatçı biri."

"Peki ya Apollo?"

Köpek, adını duyunca boğuk ve keskin bir şekilde havladı. Soldaki sıralardan birine doğru hızla koştu. Patileri yere değdiğinde toz veya kir kalkmadı. Verandanın yakınında durdu, sırtı kamburlaşmış, burnu ve bıyıkları seğirirken karanlık ormana doğru bakıyordu. Wallace uzağı

göremiyordu ve gecenin burada şehre kıyasla ne kadar farklı olduğunu, gölgelerin neredeyse canlı, bilinçli olduğunu fark etti.

“Buna da cevap verip veremeyeceğimi bilmiyorum,” dedi Hugo. Wallace cevap vermeden önce ekledi: “İstemediğimden değil, tam olarak bilmediğimden. Köpekler bizim gibi değiller. Onlar... bizden farklı bir şekilde saflar. Daha önce buraya gelip karşıya geçmek için yardıma ihtiyacı olan başka bir köpek görmedim. Bazı hayvanları idare etmekle görevli kayıkçıların hikayelerini duydum, ama ben öyle bir iş yapmıyorum. Yine de çok isterdim. Hayvanlar insanlar kadar karmaşık değiller.”

“Öyleyse neden—” Wallace sözünü kesti. Sonra, “O senindi.” dedi.

Hugo merdivenlerin dibinde durdu. Apollo ona hayranlıkla bakıyordu, yüzünde aptalca bir gülümseme vardı, ağaçlarda dikkatini çeken her neyse unutmuştu. Hugo elini Apollo'nun burnuna doğru uzattı. Köpek parmaklarını kokladı. “Öyleydi,” dedi Hugo sessizce. “Öyle. Bir hizmet köpeği idi. Ya da en azından olmaya çalıştı. Eğitiminin çoğunda başarısız oldu, ama sorun değil. Yine de onu aynı şekilde seviyorum.”

“Hizmet köpeği mi?” diye sordu Wallace. “Mesela...” Cümlesini nasıl tamamlayacağını bilemedi.

“Ah, muhtemelen düşündüğünüz gibi değil,” dedi Hugo. “Ben bir gazi değilim. Travma Sonrası Stres Bozukluğum yok.” Omuz silkti. “Gençken işler zordu. Günlerce yataktan kalkmakta bile zorlanıyordum. Depresyon, anksiyete, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir sürü teşhis. Doktorlar, ilaçlar ve ‘Şunu yap Hugo, bunu yap Hugo, kendini daha iyi hissetmene izin verirsen daha iyi hissedeceksin Hugo’ gibi şeyler vardı.” Güldü. “O zamanlar farklı bir insandım. Şimdi bildiklerimi bilmiyordum, ama bu her zaman benim bir parçam olacak.” Apollo'ya doğru başını salladı. “Bir gün, pencerenin dışında küçük bir havlama sesi duydum. Yağmur yağıyordu ve haftalardır sürüyormuş gibi geliyordu. Duyduğum sesi neredeyse görmezden gelecektim, başımı yorganın altına çekip her şeyi dışarıda bırakmak istiyordum. Ama bir şey beni kalkıp dışarı çıkmaya zorladı. Evimin yanındaki bir çalının altında titreyen bir köpek buldum, o kadar zayıflamıştı ki, kaburgalarını derisinin altından sayabiliyordum. Onu alıp içeri götürdüm. Kuruladım ve besledim. Bir daha hiç gitmedi. Komik, değil mi?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmemekte bir sakınca yok,” dedi Hugo. “Çoğu şeyi bilmiyoruz ve asla da bilemeyeceğiz. Buraya nasıl geldiğini, nereden geldiğini

bilmiyorum. İyi bir hizmet köpeği olabileceğini düşündüm. Yeterince zeki görünüyordu. Ve öyleydi de—hala öyle. Ama pek de tutmadı. Her şeyden çok fazla dikkati dağılıyordu, ama kim onu suçlayabilir ki? Kesinlikle ben değil, çünkü elinden gelenin en iyisini yaptı ve önemli olan da bu. Meğer o... eksikliğini bilmediğim bir parçammış. Her şeyin cevabı değildi, ama bir başlangıçtı. İyi bir hayat yaşadı. İstedğim kadar uzun olmasa da, yine de iyiydi.”

“Ama o burada.”

"Öyle," diye onayladı Hugo.

"Burada kapana kısıldım," dedi Wallace, ellerini yumruk yaparak.

Hugo başını salladı. “Hayır. Onun bir seçeneği var. Onu defalarca merdivenlerin tepesindeki kapıya yönlendirmeye çalıştım. Ona bundan sonra ne olursa olsun gitmesinin sorun olmadığını söyledim. Onu asla unutmayacağımı ve birlikte geçirdiğimiz zaman için her zaman minnettar olacağımı söyledim. Ama o seçimini yaptı. Büyükbaba seçimini yaptı.” Wallace'a baktı. “Senin de bir seçeneğin var, Wallace.”

“Seçenek mi?” diye tısladı Wallace. “Eğer gidersem, o şeylerden birine dönüşürüm... Eğer bu yerden dışarı adım atarsam, toza dönüşürüm. Ve göğsümdeki şu saçma şeyden hiç bahsetmeyelim bile.” Aralarındaki kabloya baktı. Bir kez parladı. “Bu nedir?”

Mei buna "kaderin kırmızı ipliği" diyor.

Wallace göz kırptı. "Kırmızı değil. Ya da bir iplik değil."

“Biliyorum,” dedi Hugo. “Ama bence uygun bir benzetme. Mei... nasıl demişti? Ha, doğru. Çin mitolojisinde, eski tanrılar, birbirleriyle karşılaşmaya ve birbirlerine yardım etmeye yazgılı olanların ayak bileklerine kırmızı bir iplik bağlarlar. Güzel bir düşünce, değil mi?”

"Hayır," dedi Wallace açıkça. "Bu bir pranga. Bir zincir."

"Ya da bu bir bağ," dedi Hugo, kötü niyetle değil. "Gerçi şu an sana öyle görünmediğini biliyorum. Burada olduğun sürece seni yere bağlıyor. Kaybolursan seni bulmama yardımcı oluyor."

Bu durum onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı elbette. "Ya onu çıkarırsam ne olur?"

Hugo'nun yüzü asıktı. "Uzaklara savrulacaksın."

Wallace şok olmuştu. "Ne?"

“Eğer onu çay dükkanının sınırları içindeyken kaldırmaya çalışırsanız... yükseleceksiniz. Ve sanırım asla durmayacaksınız. Ama eğer onu sınırların

dışında kaldırırsanız, insanlığınızı kaybetmeye başlarsınız, pul pul dökülerek geriye sadece bir kabuk kalır.”

Wallace kekeledi. "Bu... bu hiç mantıklı değil! Bu kuralları kim uyduruyor Allah aşkına?"

Hugo omuz silkti. "Evren, sanırım. Kötü bir şey değil Wallace. Sana yardım etmeme yardımcı oluyor. Ve burada olduğun sürece yapabileceğim tek şey sana seçeneklerini, önünde serili olan tercihleri göstermek. Korkacak hiçbir şeyin kalmadığını anlamayı sağlamak."

Wallace'ın gözleri yanıyordu. Hugo'nun bakışlarıyla karşılaşmadan hızla göz kırptı. "Bunu söyleyemezsin. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bu adil değil."

“Ne değil ki?”

“İşte bu!” diye bağırdı Wallace, kollarını çılgınca sallayarak. “Hepsi. Her şey. Bunu istemedim. Bunu istemiyorum. Yapacak işlerim var. Sorumluluklarım var. Bir hayatım var. Cameron gibi olmakla sizin lanet olası kapınızdan geçmek arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda nasıl olur da bir seçeneğim olduğunu söyleyebilirsiniz?”

"Sanırım inkâr baştan beri vardı."

Wallace ona dik dik baktı. "Senden hoşlanmıyorum." Bu, çocukça ve kaba bir davranıştı, ama Wallace bunu umursamayı beceremedi.

Hugo tuzağa düşmedi. "Sorun değil. Oraya da ulaşırız. İstemediğin hiçbir şeye seni zorlamayacağım. Ben sana yol göstermek için buradayım. Tek istediğim, denememe izin vermen."

Wallace boğazındaki yumruyu yutkunarak, "Neden bu kadar önemsiyorsun? Neden bunları yapıyorsun? Nasıl yapıyorsun bunları? Bütün bunların amacı ne?" diye sordu.

Hugo sırtıttı. "Bu bir başlangıç. Senin için hâlâ umut olabilir."

Bunun üzerine, Apollo da yanından koşarak çıkarken, verandadaki merdivenlerden yukarı çıktı. Kapıda durdu ve hâlâ çay yapraklarının arasında duran Wallace'a baktı. "Geliyor musun?"

Wallace başını öne eğdi ve ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı.

Hugo, kapıyı arkalarından kapatırken esnedi. Uykulu gözlerle gözlerini kırıştırdı ve çenesini ovuşturdu. Wallace, öndeki saatin tıkır tıkır sesini duyabiliyordu. Çay dükkanından kaçmadan önce saniyeler kaybolmuş, takılarak ve durarak geçiyormuş gibiydi. Sanki düzelmişti. Tekrar normaldi. Wallace bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Geç oldu," dedi Hugo ona. "Burada günler erken başlıyor. Hamur işlerinin pişirilmesi, çayın demlenmesi için zamana ihtiyacı var."

Wallace kendini garip ve kararsız hissediyordu. Bundan sonra ne olması gerektiğini bilmiyordu. "Pekala. Beni odama kadar götürürseniz, sizi rahat bırakırım."

"Senin odan mı?"

Wallace dişlerini sıktı. "Ya da bana bir battaniye verin, yerde uyuyabilirim."

"Uykuya ihtiyacınız yok."

Wallace irkildi. "Ne?"

Hugo ona merakla baktı. "Öldüğünden beri uyudun mu?"

Şey... hayır. Uyumamıştı. Ama zamanı da olmamıştı. Bütün bu saçmalıkları anlamlandırmaya çalışmakla çok meşguldü. Her şey biraz bulanıklaştığında ve kendini kendi cenazesinde bulduğunda bile, uyuma fikri aklından bile geçmemişti. Sonra Mei ortaya çıkmış ve onu buraya sürüklemişti. Yani, hayır. Uyumamıştı. "Yapacak işlerim vardı."

"Elbette yaptın. Yorgun musun?"

Tuhaf bir şekilde, öyle değildi. Bitkin olması gerekirdi. Yaşanan her şeyden sonra, tükenmiş ve ağır ağır hareket etmesini bekliyordu. Ama öyle değildi. Hiç bu kadar uyanık hissetmemişti. "Hayır," diye mırıldandı. "Bu mantıklı değil."

"Ölüsün," diye hatırlattı Hugo ona. "Sanırım bundan sonra uyku en az endişe duyacağın şey olacak. Yıllardır kayıkçı olarak çalıştığım süre boyunca uyuyan bir hayalet hiç rastlamadım. Bu yeni bir şey olurdu. Deneyebilirsin, sanırım. Nasıl sonuçlandığını bana bildir."

"Peki şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Wallace. "Burada durup uyanmanı mı bekleyeceğim?"

"Bekleyebilirsiniz," dedi Hugo. "Ama beklemeniz için daha rahat yerler var."

Wallace ona kaşlarını çatarak baktı. "Hiç komik değilsin."

"Biraz," dedi Hugo. "Çay dükkanının sınırlarının dışına çıkmadığınız sürece istediğinizi yapabilirsiniz. Sizi tekrar kovalamak zorunda kalmak istemem."

"Ne istersem?"

"Elbette."

Wallace, çay dükkanına geldiğinden beri ilk kez gülümsedi.

“Mei.”

"Yol."

“Mei.”

“Zaman oturuyor.”

"Mei. Mei. Mei."

Yatağında doğruldu, battaniler beline kadar düşmüştü. Üzerinde Friedrich Nietzsche'nin yüzünün basılı olduğu bol bir tişört giyiyordu. Başını bir o yana bir bu yana salladıktan sonra, odasının köşesinde duran Wallace'a baktı. "Ne? Ne oldu? Sorun ne? Saldırıda mıyız?"

“Hayır,” dedi Wallace. “Ne yapıyorsun?”

Ona baktı. "Uyumaya çalışıyorum."

"Öyle mi? Peki, bu iş senin için nasıl gidiyor?"

Kaşlarını çattı. "İyi değilim."

"Biliyor muydun, bir daha asla uyuyamayacağım?"

"Evet," dedi yavaşça.

Başını salladı. "Güzel." Arkasını döndü ve duvardan geçerek odasından çıktı.

“Ooooooh!” diye olabildiğince yüksek sesle inledi. “Ooooooh!” Alt kattaki koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdü, ne kadar uğraşsa da ayaklarını yere vuramadığı için biraz rahatsızdı. Ellerini duvarlara vurdu ama neredeyse düşecek gibi oluyordu. Bu yüzden korku filmlerinde duyduğu tüm hayalet seslerini bağırarak taklit ediyordu. Zincirlerini şakırdatamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. “Öldüm. Öldüm! Vay halime!”

"Bir susar mısınız!" diye bağırdı Mei odasından.

"Hadi bakalım!" diye bağırdı ve ardından çabalarını ikiye katladı.

Wallace, başına bir baston darbesi almadan önce on altı dakika daha oynamaya devam etti.

"Ah!" diye bağırdı, kafasının arkasını ovuşturarak. Arkasını döndüğünde, kaşları çatık bir şekilde karşısında duran Nelson'ı gördü. "Bu ne içindi?"

“Uslu duracak mısınız? Durursan, tekrar yaparım.”

Nelson'ın bastonuna uzandı, onu elinden alıp fırlatmak niyetindeydi, ancak hiçbir şey bulamadı ve Nelson'ın ortadan kaybolmadan önce durduğu yere doğru sendeleyerek bir adım attı.

Wallace, bomboş çay dükkanına çılgınca bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey," dedi. "Merhaba? Nereye... nereye gittiniz?"

"Boo," diye fısıldadı bir ses kulağına.

Wallace ıglık atmaktan çok, ciyakladı. Arkasını dönerken neredeyse yere düşüyordu. Nelson arkasında durmuş, gür beyaz kaşını kaldırarak sordu: "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben bir hayaletim," dedi Nelson kuru bir sesle. "Neredeyse her şeyi yapabilirim." Bastonunu sanki Wallace'a tekrar vuracakmış gibi kaldırdı. Wallace geriye doğru sıçradı. "İşte böyle daha iyi. Bu saçmalık yeter. Burada olmaktan hoşlanmayabilirsin, ama bu, bunun yüzünden geri kalanımızı acı ektirebileceğın anlamına gelmez. Ya ağzını kapalı tut ya da benimle gel."

"Seninle neden herhangi bir yere gideyim ki?"

"Ah, bilmiyorum," dedi Nelson. "Belki de burada senden başka tek insan hayaleti olduğum içindir? Belki de senden çok daha uzun süredir ölü olduğum ve bu yüzden senden çok daha fazla şey bildiğım içindir? Ya da belki de, sadece belki de, ben de uyumadığım ve uyanık kalacak birinin olması güzel olacağı içindir? Birini seç evlat, ya da hiçbir şey seçme, yeter ki bu cehennemî gürültüyü kes yoksa sana bastonumun ucunu tekrar göstereceğım."

"Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Nelson'ın kaşları çatıldı. "Bunun seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, değil. Torunuma yardım ediyorum. Bunu sakın unutma." Wallace'ı iterek geçti ve tavşan terliklerinin küçük kulakları sallanarak koridorda evin önüne doğru yürüdü. "Seninle ilgili," diye mırıldandı. "Bah."

Wallace arkasından baktı. Kaldığı yerden devam etmeyi düşündü ama baston tehdidi hoşuna gitmedi. Yaşlı adamın peşinden aceleyle yürüdü.

Nelson homurdanarak şöminenin önündeki sandalyesine geri döndü. Apollo şöminenin önünde yan yatmış, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Birisi daha önce kırılan ampulün cam parçalarını temizlemişti ve duvar apliklerinin ışıkları kısılmıştı.

Nelson ona bakmadan, "Şu sandalyeye otur," dedi.

Wallace içini çekti ama isteneni yaptı.

En azından denedi.

En yakınındaki masaya gitti ve devrilmiş sandalyelerden birine uzandı. Eli sandalye ayağının arasından geçince kaşlarını çattı. Burnundan derin

derin nefes alarak tekrar denedi, sonuç aynıydı. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Wallace, Nelson'ın güldüğünü duydu ama onu önemsemedi. Nelson bir sandalyeye oturabiliyorsa, Wallace da oturabilirdi. Sadece nasıl yapacağını bulması gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra sandalyeye hâlâ dokunamayınca daha da sinirlendi.

"Kabul."

"Ne?"

"Öldüğünüzü kabul ettiniz," dedi Nelson. "En azından biraz. Bu yüzden bedensel dünyayla etkileşim kuramayacağınızı düşünüyorsunuz. Zihniniz size oyun oynuyor."

Wallace alaycı bir şekilde, "Hepinizin benden istediği bu değil miydi? Öldüğümü kabullenmemi?" dedi.

Nelson'ın yüzünde beliren gülümsemeyi beğenmedi. "Buraya gel."

Wallace öyle yaptı.

Nelson, Wallace'a önüne yere oturmasını işaret etti. Wallace içini çekti, ama başka seçeneği yoktu. Yere çöktü, bacaklarını çaprazladı, elleri dizlerinde seğiriyordu. Apollo başını kaldırdı ve ona baktı. Kuyruğu şakırdadı. Wallace'a doğru döndü, sırt üstü yuvarlandı, bacakları havada çırpınıyordu. Wallace, karnını kaşıma davetini kabul etmeyince, acınası bir şekilde inledi.

"Hayır," dedi Wallace. "Kötü köpek."

Apollon karşılık olarak uzun ve yankılı bir ses çıkararak osurdu.

Wallace, geceyi atlatmak için nasıl güç bulacağından emin olamayarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Kim uslu bir çocuk?" diye mırıldandı Nelson. Apollo, övgüler karşısında kıpırdanırken neredeyse Wallace'ı devirecekti.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Nelson, sandalyesine yaslanarak, "Lütfen kibarca sorun," dedi. "Ölmüş olmamız, görgü kurallarını kullanmamamız gerektiği anlamına gelmez."

"Lütfen," dedi Wallace dişlerini sıkarak.

"Lütfen ne?"

Wallace, Nelson'ı öldürebilmek için ikisinin de hayatta olmasını diledi. "Lütfen bana yardım edin."

"Bu daha iyi," dedi Nelson. "Zemin nasıl? Rahat mı?"

"HAYIR."

“Ama sen onun üzerinde oturuyorsun. Bunu bekliyorsun. Zemin her zaman orada. Onu düşünmüyorsun. Ama şimdi düşünüyorsun, değil mi?”

Öyleydi. Bu konu hakkında epey düşünüyordu.

Bu yüzden birdenbire kendini zeminin içine doğru batarken buldu.

Düşmeyi durdurmak için tutunacak bir şey bulmaya çalışarak çabaladı. Nelson bastonunu uzattığında, Wallace göğsüne kadar suya batmıştı bile; Nelson bunu yaparken kahkahalar atıyordu. Wallace, sanki bir can simidiymiş gibi bastona yapıştı ve kendini yukarı çekti, ancak neredeyse anında tekrar batmaya başladı.

"Bunu düşünmeyi bırak," dedi Nelson ona.

"Yapamam!" Aslında, aklından başka hiçbir şey geçmiyordu. Daha da kötüsü, zeminden tamamen aşağı düşüp, altındaki toprağa çarptıktan sonra oradan da geçip gitmesi durumunda ne olacağını merak ediyordu.

Ancak Nelson, dünyanın merkezine doğru batıp (muhtemelen) erimiş çekirdekte yok olmadan önce, "Ölürken canın acıdı mı?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırdı, bastonunu sıkıca kavramıştı. "Ne?"

"Öldüğünde canın acıdı mı?" diye sordu Nelson.

"Ben... biraz. Çok hızlı oldu. Bir an oradaydım, sonra yoktum. Ne olduğunu bilmiyordum. Bunun ne alakası olduğunu anlamıyorum—"

"Orada olduğunuzda ve sonra orada olmadığınızda, aklınızdan geçen ilk şey neydi?"

"Bunun gerçek olamayacağı, bir hata olması gerektiği, belki de sadece korkunç bir rüya olduğu düşüncesi."

Nelson, sanki beklediği cevap buymuş gibi başını salladı. "Rüya görmediğini nasıl anladın?"

Tereddüt etti, bastonunu daha sıkı kavradı. "Hatırladığım bir şey. Duymuş ya da okumuş olmalıyım. Rüyada kendi yüzünüzü gerçek anlamda net bir şekilde görmenizin mümkün olmadığını."

"Ah," dedi Nelson. "Ve bu sizin için de açıldı."

"Crystal," dedi Wallace. "Burnumdaki gözlük izlerini, çenemdeki ve yanaklarımdaki sakalları görebiliyordum. İşte o zaman bunun bir rüya olmayabileceğini düşünmeye başladım." Bir an için aklından geçen, olabildiğince uzaklaştırmaya çalıştığı bir düşünceydi bu. "Ve sonra..." Boğazını yutkunarak, "Cenazede... Mei... Onu daha önce hiç görmemiştim." dedi.

"Aynen öyle," dedi Nelson. "Zihin tuhaf bir şey. Rüya gördüğümüzde, bilinçaltımız hiçbir şeyden yeni yüzler yaratma yeteneğine sahip değil.

Rüyalarımızda gördüğümüz herkes, daha önce gördüğümüz, hatta sadece kısa bir süreliğine bile olsa karşılaştığımız biridir. Ve uyanırken her şey açıktır çünkü onu gözlerimizle görürüz. Ya da kulaklarımızla duyarız, burnumuzla koklarız. Öldüğünüzde durum böyle değil. Sıfırdan başlamanız gerekiyor. Beklenmeyene inanmak için kendinizi kandırmayı öğrenmeniz gerekiyor. Ve bakın, başardınız. Bu bir başlangıç.”

Wallace aşığı baktı. Yine yerde oturuyordu. Altındaki zemin sertti. Tekrar düşmeyi düşünmeden önce, "Dikkatimi dağıttınız," dedi.

“İşe yaradı, değil mi?” Bastonunu geri çekip sandalyeye dayadı. “Bana sahip olduğunuz için çok şanslısınız.”

"Ben miyim?" En iyi ihtimalle şüpheciydi.

“Kesinlikle,” dedi Nelson. “Öldüğümde, bunların hepsini kendi başıma öğrenmek zorunda kaldım. Hugo benden memnun değildi ama itirazlarını en aza indirdi. Sonuçta ölümler hakkında kötü konuşulmamalı. Zaman aldı. Sanki yeniden yürümeyi öğrenmek gibiydi.” Güldü. “Birkaç kez tökezledim. Hugo'nun çok üzülmesine neden olacak şekilde birkaç çay fincanı kırdım. Çay fincanlarını çok sever.”

Wallace, "Çaya karşı sağlıksız bir düşkünlüğü var gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Bunu benden aldı," dedi Nelson ve Wallace neredeyse üzüldü. Neredeyse. "Bildiği her şeyi ona ben öğrettim. Odaklanmaya ihtiyacı vardı ve çay bitkisi yetiştirmek ona bunu sağladı."

"Neden bana yardım ediyorsunuz?"

Nelson başını yana eğdi. "Neden yapmayayım ki? Doğru olan bu."

Wallace kafası karışmıştı. "Ama ben sana karşılığında hiçbir şey vermeyeceğim. Veremem. Bu şekilde asla."

Nelson iç çekti. "Bu olaylara bakmanın garip bir yolu. Sana bir şey vermeni beklediğim için yardım etmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Wallace. En son ne zaman karşılığında bir şey beklemeden bir şey yaptın?"

2006. Wallace'ın cebinde onu rahatsız eden bozuk paralar vardı. Ofisinin yakınındaki sokak köşesinde evsiz bir adam dilencilik yapıyordu. Wallace bozuk paraları adamın bardağına atmıştı. Toplam yetmiş dört sentti. Adam ona teşekkür etti. On dakika sonra Wallace adamın varlığını unutmuştu. Ta ki şimdiye kadar.

"Bilmiyorum," dedi.

“Hımm,” dedi Nelson. “Evet, aynen öyle... Bir konuda benden öndesiniz zaten.”

"Evet?"

Nelson duvardaki aplikleri işaret ederek başını salladı. "Şu ampulü kısa devre yaptırdım. Camı kırdım. O kadar enerjiyi toplamak epey zamanımı aldı."

Wallace, "Bunu kasten yapmadım," diye itiraf etti. "Kızgındım."

"Öyle olduğunu fark ettim." Kaşları tekrar çatıldı. "Mümkünse öfkeden kaçınmanız en iyisi. Kaçınılması gereken her türlü duruma yol açabilir."

Wallace gözlerini kapattı. "Bunun söylendiği kadar kolay olmadığını hissediyorum."

"Öyle," dedi Nelson. "Ama oraya ulaşacaksınız. En azından o kapıdan geçmeye karar vermezseniz ulaşacaksınız."

Wallace'ın gözleri birden açıldı. "İstemiyorum—"

Nelson ellerini kaldırdı. "Zamanı geldiğinde anlayacaksın. Gecenin bu kadar geç saatinde konuşacak birinin olması güzel, zaman geçirmeye yardımcı oluyor."

"Yıllar," dedi Wallace. "Birkaç yıldır ölü olduğunuzu söylemişsiniz."

"Bu doğru."

Wallace'ın midesi garip bir şekilde burkuldu. Göğsündeki kancaya benziyordu, ama daha çok yakıyordu. "Her gece burada tek başına mıydın?"

"Çoğu gece," diye düzeltti Nelson nazikçe. "Ara sıra senin gibi biri gelir, ama uzun süre kalmazlar. Geçici bir durum. Bir ayağın bir dünyada, diğer ayağın diğerinde."

Wallace ateşe doğru döndü. Ateş neredeyse sönmüştü. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ah," dedi Nelson. "Tabii ki hayır. Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Ama Wallace cevap vermedi. Yere uzandı ve kollarını göğsüne dolayarak, dizlerini karnına çekerek büzüldü. Göğsündeki kanca titriyordu ve bundan nefret ediyordu. Gözlerini kapattı ve her şeyin anlamlı olduğu zamana geri dönebilmeyi diledi. Beklediğinden daha çok acıyordu.

"Pekala," dedi Nelson sessizce. "Bunu da yapabiliriz. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa al, Wallace. Hazır olduğunda burada olacağız. Öyle değil mi, Apollo?"

Apollo havladı, kuyruğu sessizce yere vuruyordu.

BÖLÜM

8

Yukarı kattan bir yerden çalan alarm saatini duyunca gözlerini tekrar açtı. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve şöminenin üzerindeki saat sabah dört buçuk olduğunu gösteriyordu.

Uyuyamamıştı. Ne kadar uğraşsa da rahatlayamıyordu. Yorgun olmaması da işleri zorlaştırıyordu. Uyukluyor, tam olarak uyuklamıyordu. Ölümünden hemen önceki anı zihninde tekrar tekrar canlandırıyor, farklı bir şey yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Aklına hiçbir şey gelmiyordu ve bu da kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu.

Duvarlardaki borular, birisi yukarıdaki duşu açınca gıcırdadı ve inledi. Suyun sesi yeni bir sefalet dalgası getirdi. Bir daha asla duş almayacaktı.

Mei merdivenlerden ilk inen oldu. Apollo kuyruğunu sallayarak onu karşıladı. Mei esnedi, çenesi çıtırdadı ve Apollo'nun kulaklarının arasını ovuşturdu. Bir önceki gün giydiği gibi takım elbise giymemişti. Bunun yerine, siyah bir pantolon ve Hugo'nun bir önceki gece giydiği gibi bir önlüğün altında ütülü beyaz yakalı bir gömlek giymişti.

Nelson oturduğu yerden kalkmıştı. Wallace onun gittiğini bile duymamıştı.

"Neden yerde yatıyorsun?" diye sordu Mei.

Wallace, "Yaptığımız her şeyin nedenini anlamıyorum," dedi cansız bir sesle. "Hiçbir anlamı yok."

"Ah be adam," dedi Mei. "Varoluşsal bunalımların için çok erken. En azından böyle can sıkıcı bir şeyle uğraşmadan önce biraz daha uyanık olmama izin ver."

Gözlerini tekrar kapattı.

Ve kendisinden üstün birini hissettiğinde gözlerini açtı.

Hugo, bir önceki günkü gibi giyinmiş halde, ona dik dik bakıyordu. Tek fark, başındaki parlak pembe bandanaydı. Wallace onun yaklaştığını bile duymamıştı. Onları birbirine bağlayan kabloya öfkeyle baktı.

Hugo gülümsedi. "Bu ne?"

"Nasıl bu kadar sessiz olabiliyorsun?" diye sordu Wallace.

"Pratik yap," dedi Hugo, karnının eğimine hafifçe vurarak. "Ya da belki de dikkat etmiyordun. Hadi, kalk ayağa."

"Neden?" Bacaklarını daha sıkıca kucakladı.

"Çünkü sana mutfakğı göstermek istiyorum."

"Burası bir mutfak," dedi Wallace. "Birini gördünüz mü, hepsini görmüşsünüz demektir."

"Bana biraz anlayış göster."

"Bunu yapmayı hiç istemediğimden çok şüpheliyim."

Hugo başını salladı. "Bildiğin gibi yap, Apollo."

Wallace, köpek en yakın duvardan içeri girince acıyla bağırdı. Hugo'nun etrafında dolanarak ayaklarını ve bacaklarını kokladı. İncelemesini bitirdikten sonra, bir kulağı sarkık bir şekilde Hugo'nun yanına oturdu.

"Aferin oğlum," dedi Hugo. Wallace'a doğru başını salladı. "Yala."

Wallace, "Ne? Dur, hayır! Yalama yok! Hayır—" dedi.

Apollo oldukça hırslı bir şekilde yaladı. Wallace, kendisini bir köpek saldırısından korumaya çalışırken, dili önce yüzüne, sonra da kollarına bulaştı. Köpeğı üzerinden itmeye çalıştı ama Apollo ağırdı. Nefesi berbattı ve Wallace kısa bir an için kendi nefesini merak etti, çünkü günlerdir dişlerini fırçalamamıştı. Ama sonra bağırmak için ağzını açtığında, köpeğın dili kendi diline değdiğinde bu düşünce zinciri tamamen rayından çıktı.

"Aman! Hayır! Neden! Neden?"

"Apollo," dedi Hugo sakın bir sesle.

Apollo hemen geri çekilip tekrar Hugo'nun yanına oturdu ve Wallace'a sanki bu durumun suçlusu oymuş gibi aşağılayıcı bir bakış attı.

"Mutfak mı?" diye sordu Hugo.

Wallace, "Sevdiğiniz her şeyi yok edeceğim," diye tehdit etti.

"Bu yöntem hiç kimsede işe yarıyor mu?" diye sordu Hugo, gerçekten meraklı bir ses tonuyla.

"Evet. Her zaman." Kabul edelim, daha önce tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştı, ama insanlar ondan korkmayı öğrenmişti. Onun emrinde çalışanlar, emrinde olmayanlar. Meslektaşları. Hakimler. Birkaç çocuk, ama o konuda ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi.

"Ah," dedi Hugo. "Pekala. Bunu yapana kadar gelip çöreklerime bakmalısın. Onlarla gurur duyuyorum."

"Çörekleriniz mi?" diye bağırdı Mei mutfaktan. "Nasıl cüret edersiniz!"

Hugo güldü. "Bak, neyle uğraşmak zorundayım? Kalk ayağa, Wallace. Açılıştı orada olmak istemezsin. İnsanlar seni ezip geçecekler ve kimse bunu istemez. En azından sen istemezsin."

Arkasını dönüp tezgâhın etrafından dolandıktan sonra çift kanatlı kapılardan içeri girdi, Apollo da arkasından onu takip etti.

Wallace bulunduğu yerde kalmayı ciddi ciddi düşündü.
Sonunda ayağa kalktı.
Ama bu sadece onun tercihi olduğu için oldu.

Mutfak, düşündüğünden çok daha büyüktü. Dar bir mutfaktı: bir tarafında iki endüstriyel boyutta fırın ve neredeyse tamamı kullanımda olan sekiz farklı metal brülörlü bir ocak vardı. Diğer tarafında ise bir lavabo ve Wallace'ın şimdiye kadar gördüğü en büyük buzdolabı bulunuyordu. Mutfağın arka tarafında, çay bahçesine bakan cumbalı pencerelerin yanında bir masa bulunan küçük bir kahvaltı köşesi vardı.

Mei, alnında un lekeleriyle mutfağın bir ucundan diğerine doğru ilerlerken, ocaktaki kaynayan tencerelere kaşlarını çatarak baktı ve kendi kendine, "Böyle olması mı gerekiyor?" diye mırıldandı. Omuz silkip eğilerek her bir fırının içine baktı.

Bir dolabın üzerinde bir radyo duruyordu ve Wallace, hoparlörlerden yayılan gürültülü, korkunç ve... Almanca olan heavy metal müziğine şok olmuştu. Mei, itici bir boğuk sesle şarkı söyleyerek durumu daha da kötüleştirdi. Sanki Şeytan'ı çağırmaya çalışıyormuş gibiydi. Wallace, onun tam da bunu yapıyor olabileceğini düşünüyordu. Ve bu, aklından bile geçirmek istemediği bir düşünce zincirini başlattı.

Nelson'ı masadaki sandalyelerden birinde oturmuş, ellerini bastonuna dayamış halde görünce irkildi. Kıyafetlerini mi değiştirmişti? Pijamaları ve tavşan terlikleri gitmişti. Şimdi kalın mavi bir kazak, bej pantolon ve cırt cırtlı ayakkabılar giymişti. Ve o da, sanki her kelimesini biliyormuş gibi müziğe eşlik ederek homurdanıyordu.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu Wallace.

Herkes durup ona baktı, Hugo o sırada önlüğünü bağlıyordu.

"Ne yapayım?" diye sordu Mei, radyonun sesini kısmak için elini uzatırken.

"Nelson'la konuşmuyorum—bunu nasıl yaptın?"

Nelson, mutfakta başka bir Nelson varmış gibi etrafına bakındı. Kimsenin olmadığını görünce, "Ben mi?" dedi.

Belki de zeminin altına gömülmek o kadar da kötü bir fikir değildi. "Evet, sen. Kıyafetlerini değiştirdin!"

Nelson kendine baktı. "Neden giymeyeyim ki? Pijamalar gece içindir. Bunu bilmiyor musun?"

"Ama—yani—biz öldük."

“Kabul,” dedi Mei. “Harika.” Tekrar öfkeyle tencereleri karıştırmaya başladı, birbiri ardına.

“Peki ya?” dedi Nelson. “Ölmüş olmam, en iyi halimde görünmeyi sevmediğim anlamına gelmiyor.” Ayakkabılarını havaya kaldırdı ve ayaklarını oynattı. “Beğendin mi? Cırt cırtlılar, çünkü bağcıklar aptallar içindir.”

Hayır, Wallace onları beğenmedi. "Bunu nasıl başardınız?"

“Ah!” dedi Nelson neşeyle. “Şey, dün gece sen zeminden aşağı çöktükten sonra konuştuğumuz beklenmedik şey bu.”

"Neyden sonra?" diye sordu Hugo, kaşları çatılmıştı.

Wallace onu görmezden geldi. "Bunu yapabilir miyim?"

Nelson omuz silkti. "Bilmiyorum. Sen yapabilir misin?" Bastonunu kaldırdı ve yere vurdu. Ve işte böylece, Wallace'ın dolabında asılı olanlara benzeyen çizgili bir takım elbise giymişti. Bastonu tekrar yere vurdu ve kot pantolon ve kalın bir kışlık palto giymişti. Bastonu tekrar yere vurdu ve smokin giymiş, silindir şapkası başında neşeli bir şekilde duruyordu. Baston bir kez daha yere vurdu ve orijinal kıyafetine, cırt cırtlı ayakkabılarına geri dönmüştü.

Wallace ona şaşkınlıkla baktı.

Nelson gururla, "Çoğu şeyde çok iyiyim," dedi.

"Büyükbaba," diye uyardı Hugo.

Nelson gözlerini devirdi. "Sus sen. Bırak da eğleneyim. Wallace, buraya gel."

Wallace ilerledi. Nelson'ın önünde durdu; Nelson onu baştan aşağı eleştirel bir şekilde süzdü. "Hı hı. Evet. Aynen. Anlıyorum. Bu... talihsiz bir durum." Wallace'ın ayaklarına gözlerini kısarak baktı. "Parmak arası terlik. Ben hiç kullanmadım. Tırnaklarım çok uzun."

Wallace yüzünü buruşturdu. "Bu paylaşılacak bir şey gibi görünmüyor."

Nelson omuz silkti. "Burada hiçbir sırrımız yok."

"Yapmalıyız," diye mırıldandı Hugo, fırınlardan birinden bir tepsi çörek çıkarırken. Çörekler kalın ve kabarık, içlerinden çikolata parçaları akıyordu. Wallace, istediği zaman kıyafet değiştirebilme gerçeğiyle tamamen meşgul olmasaydı, onları daha çok fark edebilirdi.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu.

Nelson yüzünü buruşturdu. "Bunu yeterince çok istemeniz gerekiyor."

Wallace bunu her şeyden çok istiyordu. Neredeyse her şeyden. "Tamam. Başka ne?"

"İşte bu kadar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bunu hayal bile etmem," diye güvence verdi Nelson. "Ne giymek istediğini, teninde nasıl hissettirdiğini, vücudunda nasıl durduğunu düşün. Gözlerini kapat."

Wallace biraz garip hissederek yaptı. Nelson ona en son bir şey yapmasını söylediğinde, kendi etrafında dönüp durmuştu. Şarkı bitti ve bir diğeri başladı, bu sefer daha da fazla çılgılık vardı.

"Şimdi, kafanızda bir kıyafet canlandırın. Basit bir şeyle başlayın. Bir pantolon ve bir gömlek. Kat kat giyinmeyi denemek istemezsiniz, en azından şimdilik. Oraya da zamanla ulaşacaksınız."

"Tamam," diye fısıldadı Wallace. "Pantolon ve gömlek. Pantolon ve gömlek. Anladım."

"Kendinizi görebiliyor musunuz?"

Görebiliyordu. Dairesinin yatak odasında, kapının arkasında asılı aynanın önünde duruyordu. Dolabı açıktı. Aşağıdaki sokaklarda korna sesleri duyuluyor, inşaat şapkaları takmış erkekler ve kadınlar bağırıp gülüyordu. Sokak köşesinde bir sokak müzisyeni çello çalıyordu. "Evet. Görebiliyorum."

"Şimdi bunu gerçekleştirin."

Wallace, öfkeyle bir gözünü araladı. "Sanırım bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Bacaklarına bastonla vurulduğunda acıyla bağırdı. "Dikkatini dağıtıyorsun."

Gözlerini tekrar kapattı ve derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Tamam. Odaklanıyorum. Kumaş pantolon ve düğmeli gömlek. Kumaş pantolon ve düğmeli gömlek."

Çok garip bir şey oldu.

Derisinde, sanki düşük bir elektrik akımı vücudundan geçmeye başlamış gibi bir karıncalanma hissetti. Bu his ayak parmaklarından başlayıp bacaklarından yukarı, göğsüne doğru ilerledi. Her zaman orada olan ve çok istemese de alışmaya başladığı kanca hafifçe döndü.

"Aman Tanrım," dedi Nelson, Mei boğulmaya başlayınca.

Wallace gözlerini açtı. "Ne? İşe yaradı mı?"

"Şey," dedi Nelson. Boğazını temizledi. "Sanırım öyle? Sık sık böyle giyiniyor musunuz? Elbette yargılamıyorum. Boş zamanlarınızda ne

yaptığınız sizin kendi işiniz. Sadece çay dükkanı için uygun olup olmadığından emin değilim.”

“Ne—” Wallace aşağı baktı.

Giyilerini değiştirmişti. Eşofman, tişört ve terlikler gitmişti.

Üzerinde neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyen çizgili bir bikini olduğunu görünce boğuk bir ses çıkardı. Üstelik sadece bikini altı da değildi. Üst kısmı da göğsünün üzerinden geçirilmiş, askıları boynuna dolanmış, uçları sırtından aşağı sarkıyordu. Ayakları çıplaktı ama bu en küçük sorundu. “Bu da ne?!” diye çığlık attı. “Bana ne yaptınız?!”

Nelson homurdandı. “Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Tamamen senin suçun.” Wallace’a gözlerini kısarak baktı. “Boş zamanlarında böyle mi giyiniyorsun? Biraz... dar gibi. Tekrar söylüyorum, yargılamıyorum.” Belli ki yalan söylüyordu. Sesinde oldukça fazla yargılayıcı bir ton vardı.

Wallace tam bu sıralarda insanların sadece iki elle evrimleşmiş olmasından yakınıyordu. Bir eliyle kasıklarını örtmeye çalışırken, diğer elini de boş yere göğsüne bastırıyordu, sanki bu gerçekten bir işe yarayacakmış gibi.

Mei kısık bir sesle ıslık çaldı. “Bunu düşündüğümden daha iyi başarıyorsun. Aslında biraz kıskandım. Çok tatlı bir kalçan var.”

Arkasına döndü, elleriyle arkasını kapattı. Mei’ye öfkeli bir bakış attı. Mei ise ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Büyükbaba,” dedi Hugo.

Nelson kaşlarını çatı. “Ben yapmadım. Dürüst olmak gerekirse, işe yarayacağını beklemiyordum. Kıyafetlerimi nasıl değiştireceğimi anlamam aylarımı aldı. Onun ilk denemesinde yapabileceğini nereden bilebilirdim ki? Bu hayalet işinde oldukça iyidir.” Wallace’a bakarken yüzünü buruşturdu. “Belki de biraz fazla iyidir.”

Wallace, hayatının (ve ölümünün) kendi hayatı (ve ölümü) hakkında ne söylediğini merak ediyordu; çünkü ıssız bir yerde, yamuk bir evin mutfağında, üzerinde sadece bir bikiniyle son bulmuştu.

Wallace etrafına bir şeyler örtünmek için bakındı, ama aslında hiçbir şeye dokunamayacağını hatırladı. Hugo nazıkçe, “Sorun değil,” dedi. “Her şey ilk seferde yolunda gitmeyebilir. Sadece küçük bir aksaklık yaşadın.”

“Arıza oluştu,” dedi Wallace hırslı bir şekilde. “Üstesinden yukarı doğru kayıyor... Bunu nasıl düzeltebilirim?”

“Bunu yapıp yapamayacağınızdan emin değilim,” dedi Nelson ciddi bir ifadeyle. “Burada geçireceğiniz sürenin geri kalanında ve hatta sonrasında

da böyle kalmak zorunda kalabilirsiniz."

Hugo iç çekti. "Yapamazsın. Büyükbaban seninle dalga geçiyor. İlk kez kıyafet değiştirmeyi başardığında neler olduğunu görmeliydin. Tam bir Paskalya tavşanı kostümü giymişti."

"Hatta içinde küçük plastik yumurtalar olan bir sepet bile vardı," diye onayladı Nelson. "Tuhaf bir şeydi bu. Yumurtaların içi karnabahar doluydu, ki bu da elbette iğrenç bir şey."

"Bunun olacağını biliyordun," diye çıkıştı Wallace.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Nelson. "Otuz dakika boyunca orada suratını buruşturup pes edeceğini sanıyordum." Kıkırdadı. "Bu çok daha eğlenceli. Buraya geldiğine çok sevindim. Burayı nasıl canlandıracağını çok iyi biliyorsun." Sırıttı. "Anladın mı? Canlandırmak? Komik çünkü sen hayatta değilsin. Ah, kelime oyunu. Sana bayılıyorum."

Wallace, yaşlılara vurmanın, yasal açıdan hoş karşılanmadığını (ve kanuna aykırı olduğunu), yaşlılar bunu hak etmiş olsalar bile, kendine hatırlatmak zorunda kaldı. "Beni eski halime döndürün!"

Ancak Nelson ağzını açmadan önce -ve Wallace'ın düşündüğüne göre işleri daha da kötüleştirmeden önce- Hugo, "Wallace, bana bak," dedi.

Yaptı. Yapmamak için neredeyse çaresiz hissetti. Kablo aralarında vızıldıyordu.

Hugo başını salladı. "Sorun değil. Küçük bir aksaklık. Olur böyle şeyler. Üzülecek bir şey yok."

Wallace ona, "Bikini giyen sen değilsin," diye hatırlattı.

Hugo gülümsedi. "Hayır, sanmıyorum. Ama o kadar da kötü değil. Bacakların buna uygun."

Mei tekrar boğulmaya başlayınca Wallace inledi.

Hugo elini Wallace'ın göğsüne doğru kaldırdı, parmakları ve avucu Wallace'ın tenine birkaç santim uzaklıktaydı. Kanca hafifçe titredi. Wallace nefesini tuttu. Öfkesi, utancıyla birlikte azalıyordu. Kendini iyi hissetmiyordu, tam olarak değil, ama sakinleşiyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Yardım ediyorum," dedi Hugo, alnında çizgiler belirirken. "Gözlerinizi kapatın."

Evet, yaptı.

Ve garip bir şekilde, imkansız olması gerekirken, Hugo'nun elinden gelen sıcaklığı hissedebildiğini düşündü. Wallace köpeğe dokunabiliyordu, Nelson'a ve Mei'ye (ve Mei hepsine) dokunabiliyordu, ama Hugo'ya dokunamıyordu. Yerleşik kurallar vardı, anlamsız olsalar bile öğrenmeye

başladığı kurallar. O karıncalanma hissi geri döndü, teninde yayıldı. "Dünyadan geliyor," dedi Hugo sessizce. "Enerji. Yaşam. Ölüm. Hepsi. Yükseliriz, düşeriz ve sonra tekrar yükseliriz. Hepimiz farklı yollardayız, ama ölüm ayırım yapmaz. Herkes için gelir. Sizi ayıran şey, onunla ne yaptığınızdır. Odaklan, Wallace. Nereye bakman gerektiğini göstereceğim. Anlayacaksın. Tek gereken birazcık—işte orada. Gördün mü?"

Wallace gözlerini açtı ve aşağı baktı.

Parmak arası terlikler. Eşofman. Eski bir tişört. Her şey eskisi gibi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, gömleğini çekiştirerek.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Hugo. "Sen yaptın. Ben sadece sana yol göstermede yardımcı oldum. Daha iyi mi?"

Çok fazla. Terliklerini tekrar gördüğüne bu kadar sevineceğini hiç düşünmemişti. "Sanırım öyle."

Hugo başını salladı. "Bir yolunu bulursun. Sana güveniyorum." Bir adım geri çekildi. "Tabii ki uzun süre kalırsan." Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, ama Wallace ne olduğunu anlamadan kayboldu. "Eminim bundan sonra ne olursa olsun, böyle şeyler için endişelenmene gerek kalmayacak."

Bu çok kötü bir işaret gibiydi. "İnsanlar cennette mi, ahirette mi, ahirette mi, ne diyeyim ki?"

Nelson güldü. "Ah, eminim bir şekilde öğrenirsiniz. Kim bilir, belki de devasa bir çıplaklar kampıdır."

"Öyleyse, cehennem olsun," diye mırıldandı Wallace.

"Çörekler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Hugo, ocağın üzerindeki tepsiye doğru başını sallayarak.

Wallace iç çekti. "Onları yiyemem, değil mi?"

"HAYIR."

"Öyleyse neden onların nasıl görüldüğü umurumda olsun ki?" Onları koklayabildiğini, o yoğun ve sıcak kokuyu alabildiği için yalnız hissettiğini söylemedi. Çöreklerin böyle bir şey yapabilmesi, neredeyse uzanıp asla sahip olamayacağı bir şeye dokunmaya çalışmasına neden olması tuhaftı.

Hugo onlara baktı, sonra tekrar Wallace'a döndü. "Çünkü güzel görünüyorlar. Her zaman sahip olabileceğimiz veya olamayacağımız şeyler değil, bunun için harcadığımız emek önemlidir."

Wallace ellerini havaya kaldırdı. "Bu... biliyor musun? Tamam. Bunlar çörek gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedi Hugo ciddi bir ifadeyle. "Bunu söylediğiniz için çok nazıksınız."

Wallace inledi.

Saat tam yedi buçukta Charon's Crossing hizmete açıldı.

Wallace, Hugo'nun ön kapıyı açıp penceredeki "KAPALIYIZ! İÇERİ GEÇİN!" tabelasını çevirmesini izledi. Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Çay dükkanı kasabadan uzaktaydı ve eğer müşteri varsa bile, gün boyunca yavaş yavaş geleceklerini düşünüyordu.

Dolayısıyla, dışarıda zaten insanların beklediğini görünce ne kadar şaşırdığını tahmin edin. Kapının kilidi tık diye kapanır kapanmaz kapı açıldı ve içeriye bir insan seli akın etti.

Bazıları tezgahın önünde sıraya girip Hugo'yu sanki uzun zamandır tanıyorlarmış gibi selamladı. Diğerleri masalarda oturmuş, esnerken gözlerindeki uykuyu ovuşturuyordu. İş yerlerinin üniformalarını veya iş kıyafetlerini giymişlerdi. Omuzlarına çantalarını asmış, bere takmış gençler de vardı. Hiç kimsenin hemen dizüstü bilgisayarını çıkarmaması veya telefonlarına bakmaması onu şaşırttı.

"Wi-Fi yok," dedi Mei, sorduğunda. Mutfakta alışılmış bir rahatlıkla telaşla dolaşıyordu. "Hugo, buraya gelenlerin ekranlara odaklanmak yerine birbirleriyle konuşmalarını istiyor."

"Elbette öyle yapıyor," dedi Wallace. "Bu bir hipster olayı, değil mi?"

Mei yavaşça dönüp ona baktı. "Lütfen Hugo'ya bunu söylediğinde orada olmama izin ver. Ona 'hipster' dediğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Buna nefes almak kadar ihtiyacım var."

Hugo, eski yazar kasasında siparişleri hesaplarken, pastaları küçük poşetlere koyarken veya çaydanlıkları masalara teslim ederken gülümsemesi hiç eksilmedi. Wallace mutfakta kaldı ve onu küçük pencerelerden izledi. Ön tarafa çıkmayı düşündü ama olduğu yerde kaldı. Kendine, engel olmak istemediği için böyle yaptığını söyledi.

Bunu yapabilecek durumda değildi.

Nelson şöminenin önündeki sandalyesine geri döndü. Wallace, sandalyenin dolu olduğunu göremeseler de kimsenin o sandalyeye oturmaya çalışmadığını fark etti. Apollo, kimse onu görmezden gelse de kuyruğunu sallayarak masadan masaya dolaşıyordu.

Saat dokuza yaklaşırken kapı tekrar açıldı. İçeri bir kadın girdi. Üzerinde kalın bir palto vardı, önü boğazına kadar iliklenmişti. Solgun ve cansızdı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Tezgaha gitmedi; bunun yerine şöminenin yanındaki boş bir masaya oturdu.

Wallace pencereden kaşlarını çattı. Onu tanınması biraz zaman aldı. Onu bir önceki gece Mei onu Charon Geçidi'ne getirdiğinde görmüştü. Çay dükkanından hızla uzaklaşıyordu.

"Bu kim?" diye sordu Wallace.

"Kim?" Mei kapıya geldi ve yanındaki küçük pencereden bakmak için parmak uçlarına kalktı.

"Nelson yakınlarındaki kadın. Dün gece biz geldiğimizde buradaydı. Tam yanımızdan geçti."

Mei topuklarının üzerine çökerken iç çekti. "Bu Nancy. Kahretsin, erkenden gelmiş. Genellikle öğleden sonra gelir. Kötü bir gece geçirmiş olmalı." Ellerini önlüğüne sildi. "Dışarı çıkıp kasayı çalıştırmam gerekecek. Sen burada mı kalacaksın?"

"Neden bunu yapmak zorundasın—" Mei kapıdan içeri girince geri çekildi. Mei'nin Hugo'nun yanına gidip kulağına fısıldamasını izledi. Masada oturan kadına baktıktan sonra başını salladı. Hugo tezgahın etrafından dolaşarak başka bir demlik çay ve tek bir fincan aldı ve tepsiye koydu. Tepsiyi kadının yanına götürdü. Tepsiyi masaya koyarken kadın ona aldırış etmedi. Kucağındaki çantasını sıkıca tutarak pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Hugo masanın diğer tarafındaki boş sandalyeye oturdu. Konuşmadı. Çayı bardağa doldurdu, buhar ince ince yükseldi. Demliği tepsiye geri koyduktan sonra bardağı kaldırıp kadının önüne masaya bıraktı.

O da, onu da görmezden geldi.

Hugo'nun bundan rahatsız olduğu görünmüyordu. Ellerini masanın üzerine koydu ve bekledi.

Wallace, bu kadının da kendisi gibi bir hayalet, bir ruh olup olmadığını merak etti. Ama sonra bir adam masaya geldi, elini Hugo'nun omzuna koydu ve sessizce konuştu. Adam kadına başıyla selam verdikten sonra ön kapıdan çıktı.

Hugo ve kadın neredeyse bir saat boyunca öylece kaldılar. Kadın sunulan çaydan hiç içmedi ve hiç konuşmadı. Hugo da konuşmadı. Sanki aynı mekânda var oluyormuş gibiydiler.

Tezgahtaki sıra azalınca Mei mutfığa geri döndü. "Ne yapıyorlar?"

Mei başını salladı. "Bence bu benim söyleyeceğim bir şey değil."

Wallace alaycı bir şekilde, "Burada gerçekten anlamlı bir şey söyleyen kimse yok mu?" dedi.

“Evet,” dedi Mei, kiler kapısını açıp içinde tek tek paketlenmiş şeker ve krema bulunan plastik bir kabı aşağı indirirken. “Sadece duymak istediğinizi duymuyorsunuz. Anlaması zor olabilir biliyorum, ama her şey sizinle ilgili değil, Wallace. Sizin kendi hikayeniz var. Onun da kendi hikayesi var. Eğer ne olduğunu bilmeniz gerekiyorsa, bileceksiniz.”

Azarlanmasının haklı olduğunu düşündü. Daha da kötüsü, kadının haklı olduğunu düşündü.

Mei iç çekti. “Soru sormana izin var. Hatta sorman iyi bir şey. Ama onun işi onunla Hugo arasında.” Küveti kapılara doğru taşıdı. Wallace yolundan çekildi. Geçmeden önce durdu ve ona baktı. Tereddüt etti. Sonra, “Sorarsan Hugo muhtemelen ayrıntıları anlatacaktır, ama bil ki onun burada olmasının sebepleri var. Biliyorsun, sen benim ilk solo davamsın?”

Wallace başını salladı.

Mei alt dudağını ısırды. “Hugo'nun benden önce başka bir Azrail'i vardı. Hugo feribotçu olarak işe başladığından beri onunla birlikteydi. ... sorunlar vardı ve bu sadece Cameron'la ilgili değildi. Azrail gereksiz yere baskı yaptı ve hatalar yapıldı. Onu tanıımıyordum ama hikayelerini duydum.” Alnından geriye doğru saçlarını itti. “Biz buraya Hugo'ya ve buraya getirdiğimiz insanlara rehberlik etmek, yardım etmek için geldik. Ama ilk Azrail bunu unuttu. Hugo'dan daha iyi bildiğini sandı. Ve işler iyi sonuçlanmadı. Müdür devreye girmek zorunda kaldı.”

Wallace bu ismi daha önce duymuştu. Nelson ona kötü bir adam demişti. “Müdür mü?”

“Onu tanımamanız en iyisi,” dedi Mei hızla. “O bizim patronumuz. Beni Hugo'ya o atadı ve hasat etme konusunda bana o eğitim verdi. Burada olmaması daha iyi. Dikkatini çekmek istemiyoruz.”

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. “Ne iş yapıyor acaba?”

“Manages,” dedi Mei, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Endişelenme. Seninle hiçbir ilgisi yok ve sanırım onunla hiç karşılaşmak zorunda kalmayacaksın.” Sonra da kendi kendine, “En azından umarım karşılaşmazsın,” dedi ve kapılardan içeri girdi.

Wallace, pencereden tekrar dışarı baktığında, Nancy'nin konuşmak üzereymiş gibi görüldüğünü gördü. Ağzını açtı, sonra kapattı. Dudakları ince, kanı çekilmiş bir çizgiye dönüştü. Aniden ayağa kalktı, sandalye yerde süründü. Çay dükkanının gürültüsü herkes ona bakmak için döndüğünde sustu, ama onun gözleri sadece Hugo'daydı. Wallace, öfkeli ifadesinden irkildi. Gözleri neredeyse simsiyahdı. Hugo'ya uzanıp vuracağını düşündü.

Ama vurmadı, bunun yerine masanın etrafından dolaşıp kapıya doğru yöneldi.

Hugo, "Burada olacağım. Her zaman. Ne zaman hazırsan, burada olacağım." dediğinde durdu.

Charon Geçidi'nden ayrılırken omuzları düştü.

Hugo, Mei'nin uzaklaşmasını pencereden izledi. Mei masaya gitti ve elini Hugo'nun omzuna koydu. Wallace'ın anlayamadığı alçak sesle konuştu. Hugo iç çekti ve başını salladıktan sonra çay fincanını alıp tepsiye geri koydu. Hugo ayağa kalkarken Mei geriye çekildi, tepsiyi tek eliyle kaldırıp mutfığa doğru yürüdü.

Wallace, casusluk yaparken yakalanmak istemediği için hızla geri çekildi. Kapılar açılıp Hugo mutfığa girerken, aletleri inceliyormuş gibi yaptı. Charon Geçidi'nin gürültüsü yeniden arttı.

"Burada kalmak zorunda değilsin," dedi Hugo.

Wallace beceriksizce omuz silkti. "Rahatsızlık vermek istemedim." Bunun ne kadar saçma geldiğini biliyordu. Gerçekte ne demek istediğini, insanların etrafından (ya da, Allah korusun, içinden) sanki orada yokmuş gibi geçmesini istemediğini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

Hugo tepsiyi lavabonun yanına koydu. "Burada olduğun sürece burası bizim olduğu kadar senin de. Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum."

Wallace kabloya doğru başını sallayarak, "Evet, öyleyim," diye hatırlattı. "Hatırlıyor musun? Dün gece tam bir eziyetti."

"Hatırlıyorum," dedi Hugo. Fincandaki çaya baktı ve başını salladı. "Ama burada olduğun sürece, istediğin yere gidebilirsin. Kendini gidemezmiş gibi hissetmeni istemiyorum."

"Kendimi kapana kısılmış hissetmem seni neden ilgilendiriyor?"

Hugo ona baktı. "Neden istemeyeyim ki?"

O kadar sinir bozucuydu ki. "Seni anlamıyorum."

"Beni tanı mıyorsun." Bu kötü niyetli bir söz değildi, sadece bir gerçeği ifade ediyordu. Wallace karşılık vermeden önce Hugo elini kaldırdı. "Bunun nasıl duyulduğunu biliyorum. Şaka yapmaya çalışmıyorum, söz veriyorum." Elini indirdi ve tepsiye baktı. Çay soğumuş, sıvı koyulaşmıştı. "Kendinizi bir girdaba kaptırıp düşmek kolaydır. Ve ben de uzun süre düşüyordum. Olmamaya çalıştım ama oldum. Her şey her zaman böyle değildi. Her zaman bir Charon Geçidi yoktu. Her zaman bir kayıkçı değildim. Hatalar yaptım."

"Gerçekten mi?" Wallace neden bu kadar şaşkın konuştuğunu bilmiyordu.

Hugo yavaşça göz kırptı. "Elbette yaptım. Başka ne olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım, yine de insanım. Sürekli hata yapıyorum. Yanımda oturan kadın Nancy, o..." Başını salladı. "İnsanların bana güvendiğini bildiğim için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Sanırım bir insanın isteyebileceği tek şey bu. Yeni hatalar yapmaya devam etsem de, hatalarımdan ders çıkardım."

"Bunun kendimi daha iyi hissetmemi sağlayıp sağlamadığından emin değilim," dedi Wallace.

Hugo güldü. "Bir şekilde hata yapmayacağıma söz veremem ama burada geçireceğiniz zamanın dinlendirici ve sakin olmasını sağlamak istiyorum. Her şeyden sonra bunu hak ediyorsunuz."

Wallace gözlerini kaçırdı. "Beni tanımıyorsun."

"Hayır," dedi Hugo. "Ama işte bu yüzden şu anda yaptıklarımızı yapıyoruz. Size nasıl en iyi şekilde yardımcı olabileceğimi öğrenmek için sizi tanıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Böyle düşündüğünü biliyorum," dedi Hugo. "Ama umarım bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını anlarsın. Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Eğer hayır dersem?"

"O zaman hayır diyorsun. Seni hazır olmadığın bir şeye zorlamayacağım."

Başka ne kaybedebileceğini bilmiyordu. "Pekala. Sorunuzu sorun."

"İyi bir hayat yaşadınız mı?"

Wallace başını hızla kaldırdı. "Ne?"

"Hayatın," dedi Hugo. "İyi miydi?"

"İyiliği tanımlayın."

"Riskten kaçınmaya çalışıyorsunuz."

Öyleydi ve Hugo'nun bunu bu kadar kolay görmesinden nefret ediyordu. Tüylerini diken diken ediyordu. Sergileniyormuş gibi hissediyordu, asla göstermeye hazır olduğunu düşünmediği şeyleri gösteriyordu. Gizlemiyordu; gerçekten de bunu hiç böyle düşünmemişti. Uyandı. İşe gitti. İşinde kaldı. İşini yaptı ve işini iyi yaptı. Bazen kaybetti. Çoğu zaman kaybetmedi. Şirketin bu kadar başarılı olmasının bir nedeni vardı. Başarıdan başka hayatta ne vardı ki? Aslında hiçbir şey.

Elbette, hiç arkadaşı yoktu. Ailesi yoktu. Partneri yoktu, abartılı bir kilisenin önünde pahalı bir tabutta yatarken onun için yas tutacak kimse yoktu, ama bu iyi yaşanmış bir hayatın tek ölçütü olmamalıydı. Her şey bakış açısıyla ilgiliydi. Önemli şeyler yapmıştı ve sonunda kimse ondan daha fazlasını isteyemezdi.

"Yaşadım," dedi.

"Evet, yaptın," dedi Hugo, hâlâ çay fincanını tutarak. "Bu sorumu yanıtlamıyor."

Wallace kaşlarını çatı. "Sen benim terapistim değilsin."

"Öyle demişsin." Bardağı kaldırdı ve çayı lavaboya döktü. Bunu yaparken sanki canı acıyordu. Koyu renkli sıvı lavaboya sıçradıktan sonra Hugo musluğu açtı ve tortuyu yıkadı.

"Bu... diğerlerine karşı da böyle mi davranıyorsunuz?"

Hugo musluğu kapattı ve çay fincanını yavaşça lavaboya koydu. "Herkes farklıdır, Wallace. Bunun tek bir yolu yok, kapımdan geçen senin gibi her insana uygulanabilecek tek tip kurallar yok. Bu mantıklı olmazdı çünkü sen herkes gibi değilsin, tıpkı onların da sen gibi olmadığı gibi." Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. "Henüz kim olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyorum. Ama öğreniyorum. Korktuğunu biliyorum ve korkmaya hakkın var."

"Kesinlikle öyleyim," dedi Wallace. "Nasıl öyle olmayayım ki?"

Hugo, Wallace'a dönerken hafifçe gülümsedi. "Buraya geldiğinden beri söylediğin en dürüst şey bu olabilir. Şuna bir bak! İlerleme kaydediyorsun. Bu harika."

Bu övgüler onu bu kadar mutlu etmemeliydi. Özellikle de istemediği halde, hak edilmemiş gibi hissetti. "Mei, senden önce başka bir Azrail'in olduğunu söyledi."

Hugo'nun gülümsemesi soldu ve ifadesi sertleşti. "Evet, yaptım. Ama o konu hakkında konuşmak yasak. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Wallace bir adım geri çekildi ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez özür dilemek istedi. Bu garip bir durumdu, hele ki kelimeleri söylemek ne kadar zor geliyorsa. Kaşlarını çatı ve kendini zorlayarak konuştu: "Özür dilerim?"

Hugo, lavabonun önündeki tezgâha ellerini koyarak çöktü. "Sana sorular sorarsam, sen de aynısını yapabilmelisin. Hakkında konuşmak istemediğim bazı şeyler var, en azından şimdilik."

"O zaman benim de aynı şekilde olduğumu anlayabilirsin."

Hugo şaşkınlıkla yukarı baktı. Gülümsemesi geri geldi. "Ben... evet. Tamam. Bunu anlıyorum. Bu adil olan."

Ve bunun üzerine arkasını dönüp mutfaktan çıktı, Wallace ise arkasından bakakalmıştı.

BÖLÜM

9

Charon's Crossing günün büyük bölümünde nispeten kalabalıktı. Öğleden sonra ortalarında bir durgunluk yaşandı, ardından mavi gökyüzü kararmaya başlarken daha fazla insan geldi. Wallace mutfakta kaldı ve müşterilerin girip çıkışını izlerken kendini röntgenci gibi hissetti.

(Mei'nin canı cehenneme) Tek bir kişinin bile dizüstü bilgisayarını açmaya çalışmadığını veya telefonlarıyla vakit geçirmediğini görünce şaşırdı. Yalnız gelenler bile sandalyelerinde oturup çay dükkanının gürültüsünü dinlemekten oldukça memnun görünüyordu. Hangi gün olduğunu anlamaya çalışırken hiçbir fikri olmadığını fark edince biraz eğlendi (ve biraz da dehşete düştü). Günleri sayması biraz zaman aldı. Pazar günü ölmüştü. Cenazesi Çarşamba günüydü.

Bu da demek oluyordu ki bugün Perşembeydi, ama haftalar geçmiş gibi geliyordu. Eğer hâlâ hayatta olsaydı, ofiste olurdu, iş günü saatler sonra bitecekti. Kendini her zaman yorgunluktan bitene kadar meşgul ederdi, öyle ki eve vardığında genellikle yere yığılır, ertesi sabah erkenden alarmı çalana kadar yatağına yüzüstü düşer ve her şey yeniden başlardı.

Çok aydınlatıcıydı.

Bütün o emekler, yaptığı her şey, kurduğu hayat. Bunların bir önemi var mıydı? Her şeyin ne anlamı vardı ki?

Bilmiyordu. Düşünmesi bile acı veriyordu.

Bu düşünceler kafasında gümbür gümbür dönerken, yapacak başka bir şeyi olmadığı için röntgenci rolünü oynadı.

Mei mutfığa girip çıkıyor, Wallace'a mümkünse arka tarafta kalmayı tercih ettiğini söylüyordu. "Hugo insanlarla iyi anlaşılan biridir," dedi ona. "Herkesle konuşmayı sever. Ben sevmem."

"Eğer durum buysa, yanlış mesleği seçmişsiniz demektir."

Omuz silkti. "Ölüleri yaşayanlardan daha çok seviyorum. Ölüler genellikle hayatın küçük sıkıntılarıyla ilgilenmezler."

Olayı hiç böyle düşünmemişti. O sinir bozucu anları tekrar yaşamak için her şeyini verirdi. Sonradan akıl yürütmek çok zor bir şeydi.

Nelson çoğunlukla şöminenin önündeki sandalyesinde oturuyordu. Diğer zamanlarda ise masalar arasında dolaşıyor, katılamadığı konuşmalara başıyla onay veriyordu.

Apollo evin içine girip çıkıyordu. Wallace, sincabın onu tamamen görmezden gelmesinden dolayı öfkeyle ona havladığını duydu.

Ancak Wallace'ın en çok izlediği kişi Hugo'ydu.

Hugo, kendisine ilgi gösteren herkese zaman ayırabilecek gibi görünüyordu. Öğleden sonra erken saatlerde bir grup yaşlı kadın geldi, ona yaltaklanıp, yanaklarını sıkıp, kızardığında kıkırdadılar. Hepsini isimleriyle tanıyordu ve belli ki ona hayranlardı. Hepsi yüzlerinde gülümsemeyle, ellerinde buharı tüten çay bardaklarıyla ayrıldılar.

Sadece yaşlı kadınlar değildi. Herkes öyleydi. Çocuklar onu kaldırmasını istiyorlardı ve o da kaldırıyor, ama elleriyle değil. Kollarını kaldırırken ince kaslı pazularına tutunuyorlar, ayakları boşluğa doğru tekme atıyor, kahkahaları neşeli ve yüksek sesliydi. Genç kadınlar onunla flört ediyor, göz kırpmıyorlardı. Erkekler elini şiddetle sıkıyor, kollarını yukarı aşağı hareket ettirirken tutuşları güçlü görünüyordu. Ona adıyla hitap ediyorlardı. Hepsi onu görmekten çok mutlu görünüyordu.

Hugo penceredeki tabelayı KAPALI konumuna getirip kapıyı kilitletiğinde, Wallace bitkin düşmüştü. Hugo ve Mei'nin bunu her gün nasıl yapabildiklerini anlamıyordu. Hayatın açık kanıtlarıyla yüzleşmenin, herkesi sonrasında neyin beklediğini bilmenin onlar için hiç çok büyük bir yük olup olmadığını merak ediyordu.

Konu açılmışken...

Mei kirli bulaşıklarla dolu bir leğeni içeri taşıırken, "Neden burada başka insanlar yok?" diye sordu. Sallanan kapıdan, Hugo'nun bir süpürge alıp sandalyeleri devirirken yeri süpürdüğünü görebiliyordu.

Çöp kutusunu lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine koyarken homurdandı. "Ne?"

Wallace, "Başka insanlar," diye tekrarladı. Sonra, "Hayaletler. Ya da her neyse."

"Neden olsun ki?" diye sordu Mei, o gün altıncı kez bulaşık makinesini doldurmaya başlarken.

"İnsanlar her zaman ölüyor."

Mei nefes nefese kaldı. "Öyle mi? Aman Tanrım, bu her şeyi değiştiriyor. Hiç böyle bir şey düşünmediğime inanamıyorum—ah, işte şimdi yüzündeki ifade gerçekten de çok etkileyici."

Wallace yüzünü buruşturdu. "Sana komik olduğunu söyleyen kimse açıkça yalan söylemiş ve bunun için kendini kötü hissetmelisin."

"Hayır," diye güvence verdi Mei. "Hiç de değil."

"Kesinlikle."

"Görünüşe göre aynı kişiyle konuştuk."

"Hey!"

"Burada başka hayalet yok çünkü henüz yeni bir görev almadık. Bazı günler, görevler ardı ardına geliyor ve üst üste biniyor. Sonra da hiç kimse gelmediği günler oluyor." Bulaşık makinesine geri dönmeden önce ona bir bakış attı. "Genellikle uzun süreli kiracılarımız olmaz. Ve hayır, Nelson ve Apollo sayılmaz. Sanırım bir seferde en fazla üç kişi ağırladık, onları saymazsak. Biraz kalabalıklaştı."

"Tabii ki bunlar sayılmaz," diye mırıldandı Wallace. "Birinin burada en uzun süre kaldığı süre ne kadar?"

"Neden? Buraya yerleşmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Savunmacı bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Hayır. Sadece soruyorum."

"Ah, doğru. Şey, Hugo'nun iki hafta boyunca yanında kalan birisi olduğunu biliyorum. Bu... zor bir vakaydı. İntihar sonucu ölümler genellikle böyledir."

Wallace yutkunarak, "Böyle bir durumla uğraşmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum," dedi.

"Ben bununla ilgilenmiyorum," dedi Mei sert bir şekilde. "Hugo da ilgilenmiyor. Biz bunu insanlara yardım etmek istediğimiz için yapıyoruz. Burada olmak zorunda olduğumuz için değil, olmayı seçtiğimiz için buradayız. Bu ayrımı unutmayın, tamam mı?"

"Tamam, tamam. Kötü bir niyetim yoktu." Hedefini bile bilmediği bir noktaya dokunmuştu. Dikkatli olması gerekiyordu.

Rahatladı. "Ne yaşadığını anladığımı iddia etmeyeceğim. Nasıl anlayabilirim ki? Ve hatta ne demek olduğunu bildiğimi düşünsem bile, muhtemelen yine de yanılıyor olurdum. Herkes için farklı, dostum. Senden önce gelenlerin ve senden sonra geleceklerin yaşadıkları asla iki kez aynı olmayacak. Ama bu, ne yaptığımı bilmediğim anlamına gelmiyor."

Wallace ona, "Sen yenisin," diye hatırlattı.

"Evet, öyleyim. Sizin davanız bana verilmeden önce sadece iki yıl eğitim almıştım. Bu, tarihteki diğer tüm Azraillerden daha hızlı bir eğitim."

Bu durum onu hiç de iyi hissettirmedi. Taktik değiştirdi, insanları hazırlıksız yakalamak için öğrendiği eski bir numarayı kullandı. Bu daha çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu çünkü tam olarak ne aradığından emin değildi. "Bakkalda."

“Peki, bunda ne var?” Bulaşık makinesinin kapağını kapattıktan sonra ona yaslandı ve adamın devam etmesini bekledi.

"Katip," dedi Wallace. "O sizi görebiliyordu. Buradaki insanlar da görebiliyor."

"Yapabilirler," dedi yavaşça.

"Ama cenazeme gelenler bunu anlayamadı."

"Burada bir soru işareti var mı acaba?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Hep böyle sinir bozucu musun?"

Omuz silkti. "Kime sorduğunuza bağlı."

"Sen... insan mısın?" Bunun ne kadar saçma geldiğini biliyordu, ama sonra parmaklarını şıklatıp onu anında yüzlerce kilometre uzağa sürükleyebilecek bir kadınla konuşan bir hayalet olduğunu hatırladı.

"Bir bakıma öyle," dedi. Bacakları ve ayakları ahşap dolapların arasına sarkacak şekilde tezgâhın üzerine çıktı. "Ya da daha doğrusu, eskiden öyleydim. Eğer kastettiğiniz buysa, hâlâ tüm insani organlarım yerinde."

"Sanırım kastettiğim bu değildi. Senin rollerini düşünmüyorum."

Omuz silkti. "Biliyorum. Sadece şaka yapıyorum, dostum. Biraz rahatla. Artık endişelenecek pek bir şey yok."

Bu, itiraf etmek istediğinden daha çok canını yakmıştı. "Bu doğru değil," dedi sert bir şekilde.

Ciddileşti. "Hey, hayır. Bunu şöyle demek istemedim—soru sormana izin var Wallace. Hatta sormasaydın endişelenirdim. Bu doğal. Daha önce hiç yaşamadığın bir şey bu. Elbette her şeyi hemen anlamaya çalışmak isteyeceksin. Alışkın olduğun cevapları alamamak kolay olamaz. Keşke sana tüm cevapları verebilseydim ama bilmiyorum. Kimsenin bildiğinden de emin değilim, gerçekten." Ona gözlerini kısarak baktı. "Yardımcı oldu mu?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Güzel," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Belki de sadece ben böyle düşünüyorum ama bilmediğim şeyler olduğunu öğrenmek beni rahatlatırdı diye düşünüyorum. Aksi takdirde sağlıklı olmaz, anlıyor musun?"

"Elbette," dedi kısık bir sesle. "Öldüm."

Güldü ve bu yüzden şaşkın görünüyordu. "Açıkçası. Zorlamaya çalışma Wallace. Zamanı gelince olur. Daha önce de gördüm. Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

Kadının konuşmalarının içeriğinden daha fazlasını kastettiğini düşündü ve aklı yukarıdaki kapıya kayd. Onu bulmaya, hele ki hakkında daha fazla soru sormaya cesaret edememişti.

“Burada zaman biraz farklı işliyor,” dedi. “Bunu fark ettiniz mi bilmiyorum ama—”

"Saat."

Kaşını kaldırdı. "Saat mi?"

“Dün gece buraya geldiğimizde, saniye ibresi takılıyordu. Bazen ileri geri hareket ediyor, bazen de hiç hareket etmiyordu.”

Etkilendiği anlaşıyordu. "Bunu fark ettin, değil mi?"

“Böyle olmaması zor. Hep böyle mi oluyor?”

Başını salladı. "Sadece sizin gibi misafirlerimiz olduğunda ve sadece ilk gün. Alışmanız için zaman tanımak amacıyla yapıyor. Bulunduğunuz durumu anlamanız için. Çoğu zaman, orada oturup sizin gibi birinin konuşmasını beklemek anlamına geliyor."

"Bunun yerine koştum," dedi Wallace.

“Öyle yaptınız. Ve siz ayrıldığınız anda saat normal işleyişine geri döndü. Bu tür yerlerin hepsinde böyle olur.”

Nelson buraya "ara istasyon" adını verdi.

"Bunu ifade etmenin güzel bir yolu," dedi Mei. "Ancak ben bunu daha çok bir bekleme istasyonu olarak düşünüyorum."

Wallace, sorunun ne kadar büyük bir önem taşıdığının farkında olarak, "Ne bekliyorum ki?" diye sordu.

“Bu senin karar vereceğin bir şey, Wallace. Bunu zorlayamazsın ve buradaki hiç kimse seni hazır olmadığın bir şeye itmeye çalışmayacak. En iyisini umalım, biliyorsun?”

"Bu hiç de iç rahatlatıcı değil."

"Şimdiye kadar işe yaradı. Çoğunlukla."

Cameron. Bu, hazırlıklı olduğu bir konu değildi. Adamın onu görünce çıkardığı sessiz sesi hâlâ duyabiliyordu. Eğer hâlâ rüya görebiliyorsa, bunun yüzünden kabuslar göreceğini düşünüyordu. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Bu biraz kişisel bir konu."

Gözlerini kırptırdı. "Ah... Sanırım öyle. İstemiyorsanız hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz."

"Neden bilmek istiyorsun?" Ses tonu hiçbir şey ele vermiyordu.

Wallace ne diyeceğini bilemedi. Sonunda, "Deniyorum," dedi.

Kadın onu rahat bırakmadı. Adam kadına biraz hayran kalmıştı. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Wallace?"

Ellerine baktı. "Daha iyi olmaya çalışıyorum... Bana yardım etmeniz gereken şey bu değil mi?"

Ayakkabılarının arkası alt dolaplara çarparak kapıların sallanmasına neden oldu. "Seni iyileştirmek bizim işimiz değil bence. Bizim işimiz seni kapıdan içeri sokmak. Bununla barışman için sana zaman veriyoruz, ama bunun ötesindeki her şey sana kalmış."

"Tamam," dedi çaresizce. "Ben... bunu aklımda tutacağım."

Uzun bir süre ona baktı. Sonra, "Buraya gelmeden önce nasıl kek yapacağımı bilmiyordum." dedi.

Kaşlarını çattı. Bunun ne alakası vardı ki?

"Öğrenmek zorundaydım," diye devam etti. "Büyürken fırın kullanmazdık. Fırınımız yoktu. Bulaşık makinemiz vardı ama hiç kullanmazdık çünkü bulaşıklar elde yıkanmalı ve sonra kurutma rafı olarak kullanılmak üzere bulaşık makinesine konulmalıydı." Yüzünü buruşturdu. "Hiç yumurta çırpmayı denediniz mi? Aman Tanrım, o iş çok zor. Bir de bulaşık makinesini sabunla doldurup mutfağı su bastığı zaman olmuştu. Bundan biraz pişman oldum."

"Anlamıyorum," diye itiraf etti Wallace.

"Evet," diye mırıldandı Mei, elini yüzüne sürerek. "Bu kültürel bir şey. Ailem ben beş yaşındayken bu ülkeye göç etti. Annem, o... şey... Amerikalı olma fikrine hayrandı. Çinli değil. Çinli Amerikalı değil. Amerikalı. Tarihini sevmiyordu. Yirminci yüzyılda Çin savaş ve kıtlık, baskı ve şiddetle doluydu. Kültür Devrimi sırasında din yasaklandı ve itaatsizlik eden herkes dövüldü, öldürüldü veya... ortadan kayboldu."

Wallace, "Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," diye itiraf etti.

"Hayır, yapamazsın," dedi açıkça. "Annem her şeyden kaçmak istedi. 4 Temmuz'da havai fişekler, çitlerle çevrili evler, farklı biri olmak istedi. Benim için de aynısını istedi. Ama buraya gelmeme rağmen, hâlâ inandığı bazı şeyler vardı. Islak saçla yatağa girmezsin çünkü kafandan üşütürsün. İsimleri kırmızı mürekkeple yazma, çünkü bu tabu." Başını çevirdi. "Ben... tezahür etmeye başladığımda, kendimde bir sorun olduğunu, hasta olduğumu düşündüm. Olmayan şeyleri görüyordum. Bunu duymak bile istemedi." Boş bir kahkaha attı. "Bunu muhtemelen anlamıyorsun ama ailemizde böyle şeylerden bahsetmeyiz. Bu... yerleşmiş bir şey. Yardım

almamı, doktora gitmemi istemedi, çünkü her ne kadar Amerikalı olmak istese de, hâlâ kabul edilemez bazı şeyler vardı. Sonuçta, komşular öğrenirse ne düşünürlerdi?”

"Ne oldu?" diye sordu Wallace, bunun kendi haddi olup olmadığından emin değildi.

"Beni saklamaya çalıştı," dedi Mei. "Beni evde tuttu, bana yanlış davrandığımı, bende hiçbir sorun olmadığını söyledi. Bana iyi bir hayat sunmak için bunca şey yaptıktan sonra neden ona bunu yapayım ki?" Zayıf bir gülümsemeyle devam etti. "Bu da işe yaramayınca, bana bir seçim hakkı verdi. Ya onun dediği olacak ya da yolun sonu. Bunu aynen böyle söyledi ve bundan çok gurur duydu, çünkü bu çok Amerikanvari bir şeydi."

"Tanrım," diye fısıldadı Wallace. "Kaç yaşındaydın?"

"On yedi. Neredeyse on yıl önceydi." Bacaklarının iki yanındaki tezgahı kavradı. "Kendi başıma yola çıktım. İyi kararlar aldım. Bazen o kadar iyi olmayan kararlar da aldım, ama onlardan ders çıkardım. Ve o... şey. Tam olarak iyileşmedi, ama bence çabalıyor. Eskiden sahip olduklarımızı yeniden inşa etmek zaman alacak, eğer bu mümkünse, ama ayda birkaç kez telefonda konuşuyoruz. Aslında, ilk arayan o oldu. Hugo ile konuştum ve o bunun bir barış teklifi olabileceğini düşündü, ama sonuçta karar bana kalmıştı." Omuz silkti. "Onu özledim. Tüm olanlara rağmen. Sesini duymak... güzeldi. Geçen yılın sonlarına doğru, beni tekrar ziyaret etmemi bile istedi. Ona henüz hazır olmadığını, en azından henüz hazır olmadığını söyledim. Daha önce bana söylediklerini unutmadım. Hayal kırıklığına uğramıştı, ama anladığını söyledi ve ısrar etmedi. Yine de gördüklerimi değiştirmiyor."

"Bu nedir?"

"Senin gibi insanlar. Hayaletler. Henüz yolunu bulamamış gezgin ruhlar." İç çekti. "Böcek öldürücü cihazları biliyor musun? Verandalara asılan ve içine uçan böcekleri yakan o elektrik mavisi ışıklar?"

Başını salladı.

"Ben de bir bakıma öyleyim," dedi. "Hayaletler hariç, böcekler değil ve yaklaştıklarında onları kızartmıyorum. İçimdeki bir şeye çekiliyorlar. Onları ilk görmeye başladığımda, nasıl durduracağımı bilmiyordum. Ta ki..."

"Değin?"

Gözleri dalgın bir şekilde boşluğa daldı. "Ta ki biri gelip bana iş teklif edene kadar. Bana kim olduğumu, ne olduğumu ve doğru eğitimle neler

yapabileceğimi söyledi. Beni buraya, Hugo'ya getirdi, iyi bir çift olup olmayacağımızı görmek için."

"Müdür," dedi Wallace.

"Evet. Ama onun için endişelenmeyin. Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil."

"Öyleyse neden ondan bu kadar korkuyorsun?"

Şaşırdı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Bunun doğru olduğunu düşünmüyordu. Eğer doğru söylüyorsa ve insansa, her zaman bir şeyden korkmak zorunda kalacaktı. İnsanlık böyle işliyordu. Hayatta kalma içgüdüğü, sağlıklı bir doz korkuya dayanıyordu.

"Ondan çekiniyorum," dedi. "Çok... yoğun bir kişiliği var. Ve bu bile durumu hafifletiyor. Beni buraya getirdiği ve bildiklerini öğrettiği için minnettarım, ama o gittiğinde her şey daha iyi."

Müdür hakkında duyduklarından sonra Wallace, onun bir daha gitmemesini umuyordu. "Ve o... ne yaptı? Seni bu hale mi getirdi?"

Başını salladı. "Zaten var olanı ince ayar yaptı. Ben bir çeşit medyumum ve evet, bunun nasıl duyulduğunu biliyorum, o yüzden ağzını kapatabilirsin."

Evet, yaptı.

"Benim..." Duraksadı. Sonra, "Kapı aralığında durduğunuzdaki gibi. Bir ayağınız bir tarafta, diğer ayağınız diğer tarafta. Aynı anda iki yerdesiniz. İşte ben de öyleyim. O bana kapı aralığının bir tarafına nasıl yaslanacağımı ve kendimi nasıl geri çekeceğimi gösterdi."

"Bunu nasıl yapabiliyorsunuz?" diye sordu Wallace, birdenbire kendini çok küçük hissederek. "Sürekli ölümle çevrili olup da bunun sizi etkilemesine nasıl izin vermiyorsunuz?"

"Keşke sana hep insanlara yardım etmek istediğim için böyle olduğumu söyleyebilseydim," dedi Mei. "Ama bu yalan olurdu. Ben... nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Bana öğretilen birçok şeyi unutmak zorunda kaldım. Hatta Hugo bana ilk sarıldığında, ona karşılık sarılmadım çünkü bu daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Temas, hele ki fiziksel sevgi, alışık olduğum bir şey değildi. Bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı." Ona gülümsedi. "Şimdi, neredeyse en iyi sarılan benim."

Wallace, elinin ilk kez elinde nasıl hissettirdiğini, onu saran rahatlamayı hatırladı. Böyle bir şeyi bilmeden bütün bir hayatı geçirmeyi hayal bile edemiyordu.

“Bir bakıma sana benziyor,” dedi. “Bildiğin her şeyi unutman gerekiyor. Keşke senin için bir düğmeye basabilseydim, ama işler böyle yürümüyor. Bu bir süreç, Wallace, ve zaman alıyor. Benim için, bana gerçeğin gösterilmesiyle başladı. Beni değiştirdi, ama kesinlikle hemen değil.” Tezgahtan aşağı atladı, ancak aralarındaki mesafeyi korudu. “Bunu yapıyorum çünkü biliyorum ki hayatında hiç bu kadar kafan karışık veya savunmasız olmamıştı. Ve eğer bunu en azından biraz olsun hafifletebilirim, ne ala. Ölüm nihai bir son değil, Wallace. Elbette bir son, ama sadece seni yeni bir başlangıca hazırlamak için.”

Yanağına bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettiğinde şaşkına döndü. Gözlerini ondan ayırmadan, Mei'ye bakamadan gözyaşını sildi. “Çok tuhaf birisin.”

Sesindeki gülümsemeyi duydu. “Teşekkür ederim. Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir. Sen de çok tuhaf birisin, Wallace Price.”

Wallace mutfaktan çıktığında Hugo şöminenin önündeydi ve Nelson'ın doğrudan gözetimi altında odunları yerleştiriyordu. Apollo çömelmiş, ikisi arasında bakışlarını gezdiriyor, dili ağzından sarkmış nefes nefese kalmıştı. “Daha yükseğe,” dedi Nelson. “Büyük bir odun at. Kemiklerimde bir üşüme var. Soğuk bir gece olacak. Bahar genellikle yeşillik ve güneş belirtileriyle gelir.”

“Elbette,” dedi Hugo. “Üşümeni istemem.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Nelson. “Ölsem bile, o zaman sen ne yapardın?”

Hugo başını salladı. “Hayal bile etmek istemiyorum.”

“Aferin sana. İşte orada.” Ateş büyüdü, alevler parladı. “Her zaman derler ki, iyi bir ateş ve iyi bir arkadaşlık, bir insanın ihtiyacı olan tek şeydir.”

“Komik,” dedi Hugo. “Sanırım bunu daha önce senden hiç duymamıştım.”

Nelson burnunu çekti. “O zaman beni dinlemiyordun. Bunu her zaman söylüyorum. Ben senin büyüğünüm Hugo, bu da her sözüme kulak vermek ve söylediklerime inanman gerektiği anlamına geliyor.”

“Evet,” diye güvence verdi Hugo ayağa kalkarken. “İstesem bile seni görmezden gelemedim.”

“Kesinlikle haklısın,” dedi Nelson. Bastonunu yere vurdu ve pijamalarıyla, tavşan terlikleriyle birlikte geri döndü. “İşte böyle daha iyi.”

Wallace, orada dik dik bakma. Yakışıklı değil. Gel buraya da bir bakayım.”

Wallace gitti.

Wallace, Nelson'ın sandalyesinin yanında garip bir şekilde durunca Hugo, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Wallace.

Hugo, sanki Wallace çok önemli bir şey söylemiş gibi ona gülümsedi. "Bu harika."

Wallace göz kırptı. "Öyle mi?"

“Kesinlikle. Bilmemek, biliyormuş gibi yapmaktan daha iyidir.”

"Öyle diyorsan," diye mırıldandı Wallace.

Hugo sırtıttı. "Evet, öyle. Benim için burada dedenle takılın, tamam mı? Birazdan döneceğim."

Wallace nereye gittiğini sormadan önce mutfığa yöneldi.

Nelson, Wallace'a bakmadan önce mutfak kapılarının kapanmasını bekleyerek boynunu sandalyenin arkasından uzattı. Sanki büyük bir sırrı açıklıyormuş gibi fısıldadı: "Yemek yiyorlar."

Wallace ona baktı. "Ne?" Ama Nelson bunu söyleyince, kokusunu alabiliyordu, kokusu burnunu dolduruyordu. Köfte mi? Evet, köfte. Yanında da fırında brokoli.

"Akşam yemeği," dedi Nelson. "Önümüzde yemek yemiyorlar. Bu kabalık."

"Öyle mi?" diye yüzünü buruşturdu. "Ağızları yemek doluyken mi konuşuyorlar?"

Nelson gözlerini devirdi. "Önümüzde yemek yemiyorlar çünkü biz yiyemiyoruz. Hugo bunu, köpeğin önüne kemik sallayıp sonra geri almak gibi görüyor."

Apollo, "kemik" kelimesini duyunca kulaklarını dikleştirdi. Ayağa kalktı ve sanki Nelson'ın ona bir ikramı varmış gibi Nelson'ın dizlerini burnuyla yoklamaya başladı. Nelson ise bunun yerine kulaklarının arasını kaşıdı.

"Yemek yiyemez miyiz?" dedi Wallace.

Nelson ona baktı. "Aç mısın?"

Hayır, değildi. O sabah çörekler fırından çıktığında bile yemek yemeyi aklından bile geçirmemişti. Çörekler nefis kokuyordu ve hafif, kabarık, dilinde eriyeceklerini biliyordu, ama neredeyse sonradan aklına gelmişti. "Yiyemiyoruz," dedi.

"Hayır."

“Uyuyamıyoruz.”

"Hayır."

Wallace inledi. "Öyleyse ne yapabiliriz ki?"

"Bikini giymek en iyisi sanırım. Bunu zaten çok iyi beceriyorsun."

"Bunu bana asla unutturmayacaksın, değil mi?"

"Asla," dedi Nelson. "Hayattayken vücut kıllarını düzeltmenin savunucusu olduğunuzu görmek aydınlatıcıydı. Bunu ihmal edip, burada pantolonunuzda bir budama bahçesiyle zaman geçireceğinizi düşünmekten nefret ederdim."

Wallace ona şaşkınlıkla baktı.

Nelson bastonunu yere vurdu. "Oturun. İnsanların etrafımda dolaşmasından hoşlanmıyorum."

"Yerde oturmuyorum."

"Pekala," dedi Nelson. "Öyleyse bir sandalye çekin."

Wallace tam da bunu yapmak için döndü, en yakın masaya doğru giderken durup yapamayacağını hatırladı. Nelson'a dönerken kaşlarını çatı. "Bu hiç komik değil."

Nelson gözlerini kısarak ona baktı. "Öyle olması gerekmiyordu. Şaka yapmıyordum. İstersen sana bir şaka anlatayım mı?"

Hayır, gerçekten yapmazdı. "Sorun değil, gerek yok..."

"Bir hayaletin en sevdiği meyve nedir?"

Burası kesinlikle cehennemdi. Mei ya da Hugo'nun ne dediği umurunda değildi. "Gerçekten de..."

"Çilekler."

Wallace gözünün seğirdiğini hissetti. "Yere oturabilirim."

"Bir hayalet ne tür bir sokakta yaşar?"

"Umurumda değil."

"Çıkmaz sokak."

Sessizlik.

"Hım," dedi Nelson. "Hiçbir şey mi? Gerçekten mi? Bu en iyilerinden biriydi." Kaşlarını çatı. "Sanırım, yardımcı olacağını düşünüyorsanız, büyük silahları çıkarabilirim. Bir hayalet arabada güvende kalmak için ne yapar? Çarşaf kemerini takar."

Wallace yere çöktü. Apollo bundan çok memnun oldu, Wallace'ın yanına uzandı ve sırt üstü dönerek Wallace'a dikkatlice baktı. "Artık yeter. Lütfen. Her şeyi yaparım." Dalgın bir şekilde uzanıp Apollo'nun karnını kaşıdı.

"Bir şey var mı?" dedi Nelson, oldukça neşeli bir ses tonuyla. "Bunu aklımda tutmalıyım."

"Bu bir teklif değildi."

"Öyleymiş gibi geldi. Her zaman söylediğim şey şu: Ödeyemeyeceğiniz çekleri yazmayın."

Wallace bundan şüphe duydu. Ateşe baktı. Nasıl mümkün olduğunu anlamasa da, ateşin ısını hissedebiliyordu. "Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

"Ne?" diye sordu Nelson, sandalyesine yaslanarak.

"Burada kalıyorum."

"Kötü bir yer değil," dedi Nelson sert bir şekilde. "Bana sorarsanız oldukça güzel. Daha kötü yerlerde de olabilirdim."

Hayır, ben—ben bunu kastetmedim.

"Öyleyse ne demek istediğini söyle. Gayet kolay görünüyor, değil mi?"

"Bir de şu var," dedi Wallace düşünmeden. "Kıyafetlerinizi değiştirebilirsiniz."

"O kadar da zor değil. Sadece odaklanmanız gerekiyor."

Wallace başını salladı. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Yani... fiziksel olarak mı? Yoksa felsefi olarak mı? Eğer ikincisiyse, uzun bir hikayeye hazır olun. Her şey ben şu zaman başladı—"

"Fiziksel olarak," dedi Wallace. "Neden hala yaşlısın?"

Nelson başını yana eğdi. "Çünkü yaşlıyım. Tam olarak seksen yedi yaşındayım. Daha doğrusu, öldüğümde seksen yedi yaşındaydım."

"Neden kendini gençleştirmiyorsun?" diye sordu Wallace. "Sen—"
(bunu söylemesek de) "sonsuz dek böyle mi kalacaksın?"

Nelson'ın yüksek sesle gülmesiyle irkildi. Başını kaldırıp Nelson'ın gözlerini sildiğini gördü. "Ah, ne kadar da hoşsun. Hemen konuya girdin. Bunun en az bir iki hafta daha süreceğini düşünmüştüm. Belki de yedi hafta."

Wallace, "Beklentilerinizi boşa çıkarabildiğime sevindim," diye mırıldandı.

"Aslında çok basit," dedi Nelson ve Wallace cevabı duymaya ne kadar istekli olduğunu gizlemeye çalıştı. "Yaşlı olmayı seviyorum."

Bu... beklediği cevap değildi. "Öyle mi? Neden?"

"Genç birinin ağzından çıkmış gibi."

"O kadar genç değilim."

"Bunu görebiliyorum," dedi Nelson. "Gözlerinizin etrafında endişe çizgileri var, ama ağzınızın etrafında yok. Pek gülmemişsiniz, değil mi?"

Bu bir soru değildi. Ve olsa bile, Wallace savunmacı görünmeden nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bunun yerine, elini yüzüne götürdü, gözlerinin yakınındaki deriye dokundu. Bu tür şeylerle ilgilenen biri hiç olmamıştı. Pahalı kıyafetleri vardı ve saç kesimleri dört kişilik bir ailenin bir haftalık karnını doyuracak kadar pahalıydı. Ama etkileyici bir görünüm sergilese de, tüm bunların altında yatan kişiyi hiç düşünmemişti. Bu tür şeylerle ilgilenmek için çok meşguldü. Yatak odasındaki aynada yansımına baktığı zamanlar olduysa da, sadece geçici bir düşünceydi. Artık gençleşmiyordu. Belki daha çok önem verseydi, burada olmazdı. Bu düşünce tarzı tehlikeli geldi ve onu uzaklaştırdı.

"Görünüşümü değiştirebilirdim," dedi Nelson. "Sanırım. Hiç denemedim, bu yüzden işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Ama eğer istemiyorsak, öldüğümüz zamanki halimizde kalmak zorunda olduğumuzu sanmıyorum."

Wallace tedirgin bir şekilde yere baktı. Batmıyordu, bu da bir başlangıç sayılırdı diye düşündü.

"Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle."

"Neden?"

"Çünkü senden rica ettim. İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin, ama bazı şeyleri içe atmaktansa sesli söylemenin daha faydalı olduğunu düşünüyorum. Çabuk. Düşünme. Aklına gelen ilk şeyi söyle."

Wallace, "Sanırım yalnızdım," diyerek kendisini bile şaşırttı. Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Bu... demek istediğim bu değildi. Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Boş ver gitsin."

"İsterseniz yapabiliriz," dedi Nelson, nazıkçe.

Zorlamadı. Wallace ona karşı garip, yabancı ve sıcak bir sevgi dalgası hissetti. Bu duygu... tuhaftı. Kendisinden başka birini en son ne zaman önemsediyini hatırlayamıyordu. Bunun onu ne yaptığını bilmiyordu. "Bende... bu yoktu."

"Bu?"

Wallace elini sallayarak, "Burası. Burası. Burası, tıpkı senin gibi insanlar." dedi.

"Ah," dedi Nelson, sanki bu son derece mantıklıymış gibi.

Bu adamın nasıl bu kadar az şey söyleyerek bu kadar çok şey anlatabildiğini merak etti. Wallace için kelimeler her zaman kolay olsa da, onu akranlarından ayıran şey gözlem gücüydü. İnsanların üzgün, mutlu veya sıkıntılı olduklarında sergiledikleri küçük tikleri fark etmek. Yalan

söylediklerinde, gözlerinin yere bakması, yana kayması, ağzının bükülmesi... Wallace'ın bilmekle gurur duyduğu bir şeydi bu. Öyleyse, bunu kendi üzerinde uygulayamamış olması ne kadar garipti. Belki de inkar? Bu onu daha iyi hissettirmedi. İç gözlem tam olarak onun güçlü yanı değildi, ama bunların hiçbirini daha önce nasıl görmemişti?

Nelson'ın böyle bir sorunu yok gibiydi, bu da Wallace'ı beklediğinden daha çok şaşırttı. "O zaman bunu görmemiştin," diye itiraf etti. Elini yüzüne sürdü. "Ayrıcalıklıydım. Ayrıcalıklı bir hayat yaşadım. İstedikimi sandığımı her şeye sahiptim ve şimdi..." Cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi.

"Ve şimdi bunların hepsi elinizden alındı, geriye sadece kendiniz kaldınız," dedi Nelson sessizce. "Geçmişe bakmak çok güçlü bir şey, Wallace. Her zaman gözümüzün önündekini görmeyiz, hele ki takdir etmeyi hiç. Ancak geriye baktığımızda, en başından beri bilmemiz gerekenleri buluruz. Mükemmel bir adam olduğumu düşünmenizi istemem. Bu bir yalan olurdu. Ama belki de beklediğimden daha iyi bir insan olduğumu öğrendim. Sanırım bir insanın isteyebileceği tek şey bu." Sonra, "Yalnızlığı kovmanıza yardımcı olacak biri var mıydı?"

Yapmamıştı. Her şeyin dağılmasından önce işlerin nasıl olduğunu, Naomi'nin gözlerindeki ışığı, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasını hatırlamaya çalıştı. Onu her zaman hor görmemişti. Bir zamanlar aralarında aşk vardı. Bunu hafife almıştı, her zaman orada olacağını düşünmüştü. Yeminlerinin bir parçası değil miydi bu? Ölüm bizi ayırana kadar. Ama ayrılıkları, ölüm Wallace'ı bulmadan çok önce gelmişti ve onun gidişiyle birlikte, birlikte kurdukları hayat da yıkılmıştı. O gitti ve Wallace kendini işine verdi, ama gerçekten de o oradayken olduğundan farklı mıydı? Evliliklerinin son günlerinden birini hatırladı; Naomi karşısında durmuş, gözleri soğuk bir şekilde, bir seçim yapması gerektiğini, sunduğundan daha fazlasını istediğini söylemişti.

Tek kelime etmemişti.

Önemli değildi. Söylemediği her şeyi duymuştu. Suç onun değildi. Kendine ne kadar söylemeye çalışsa da, hiçbir şey onun suçu değildi. Boşanmaya itiraz etmemesinin, istediği her şeyi vermesinin sebebi buydu. Bunun bir an önce bitmesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Şimdi anlıyordu ki, suçluluk duygusu onu kemiriyordu, ama o noktada buna bir isim vermemişti. Bunun için çok gururluydu.

Ya da en azından öyleydi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sanmıyorum."

Nelson, sanki bu beklediği cevapmış gibi başını salladı. "Anlıyorum."

Wallace artık bunu düşünmek istemiyordu. "Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle."

Nelson sırtıttı. "Haklısın." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Kimseye söyleyemezsin."

Wallace, kendi hevesine şaşırarak öne eğildi. "Yapmayacağım."

Nelson mutfığa bir göz attıktan sonra Wallace'a baktı. "Buraya bir sağlık müfettişi geliyor. Nefret edilecek bir adam. Kendine aşırı güveni var. Sahip olamayacağı şeylere hakkı olduğunu düşünüyor. O buradayken onu rahatsız ediyorum."

"Sen ne?"

"Küçük şeyler. Elindeki kalemi düşürüyorum ya da oturmaya çalışırken sandalyesini kaydırıyorum."

"Bunu yapabilir misin?"

"Birçok şey yapabilirim," dedi Nelson. "Adamlar benim Hugo'ma kin besliyor. Ben de karşılığını mutlaka veriyorum."

Wallace daha fazla soru sormadan önce Apollo arkasını döndü ve başını mutfığa doğru kaldırdı. Bir an sonra Hugo kapılardan içeri girdi, Mei de onu takip ediyordu.

"İkiniz ne konuşuyorsunuz, endişelenmeli miyim?" diye sordu.

Nelson, Wallace'a göz kırparak, "Büyük ihtimalle," dedi. "Kesinlikle iyi niyetli değiliz."

Hugo gülümsedi. "Wallace, benimle gelir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Wallace, başını sallayan Nelson'a baktı. "Devam et. Bana eşlik edecek Mei ve Apollo var."

Wallace ayağa kalkarken iç çekti. "Yine mi terapi seansı?"

Hugo omuz silkti. "Eğer öyle düşünmek istiyorsan, evet. Ya da sadece iki insanın birbirini tanıması da olabilir. Neredeyse arkadaş gibi bile."

Wallace, Hugo'nun peşinden koridorda yürürken kendi kendine homurdandı.

Tekrar dışarı, çay bahçesine bakan arka verandaya çıktılar. Hugo, verandanın korkuluklarına sarılmış, beyaz ve pırıl pırıl ışık zincirlerini açtı.

Hugo, arkalarından evin kapısını kapatmadan önce içeri uzanıp verandadaki lambayı söndürdü. Ağaçlar karanlıkta sallanıyordu.

"Büyükbabanla güzel bir sohbet mi ettin?" diye sordu, merdivenlerin yanında Wallace'ın yanına gelerek.

"Sanırım."

"Biraz... ısrarcı olabiliyor," dedi Hugo. "Her dediğini yapmak zorunda hissetme." Kaşlarını çattı. "Özellikle de yasa dışı bir şey gibi görünüyorsa."

"Zaten bunun artık bir önemi yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Hugo. "Sanırım öyle değil. Yine de, beni dinleyin. İçimin rahatlaması için." Elini uzatıp pembe bandanasını düzeltti. "Buradaki ilk tam gününüz. Nasıl geçti?"

"Bütün süre mutfakta kaldım."

"Gördüm." Korkuluğa yaslandı. "Görmenize gerek yok."

"Bu beni daha iyi hissettirecek mi?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?"

"Biliyorsunuz, terapist olmaya yetkin olmadığını söyleyen biri için, gerçekten de bir terapist gibi davranmayı biliyorsunuz."

Hugo kıkırdadı. "Bunu bir süredir yapıyorum."

"Bu işin bir parçası," dedi Wallace.

Hugo hatırladığına memnun olmuş gibiydi. Wallace bunun neden onun için önemli olduğunu anlamıyordu. Göğsünü kaşıdı, kanca hafifçe çekiyordu. "Aynen öyle."

"Bana ne göstermek istiyordun?"

"Bakmak."

Wallace öyle yaptı.

"Ne görüyorsunuz?"

"Gökyüzü."

"Başka ne?"

Tıpkı bir önceki gece olduğu gibiydi; yanında yabancı bir kadınla toprak bir yolda yürüyordu. Yıldızlar parlaktı. Bir zamanlar, çocukken, hepsini sayması gerektiğine kafasına takmıştı. Her gece, yatak odasının penceresinden dışarı bakıp, yıldızları tek tek sayardı. Hiçbir zaman çok fazla sayamadan uyuyakalır, ertesi sabah daha da kararlı bir şekilde tekrar denemeye karar verirdi.

"Yıldızlar," diye fısıldadı Wallace, çay dükkanına varmadan önce en son ne zaman yüzünü gökyüzüne çevirdiğini hatırlamaya çalışırken. "Bütün o yıldızlar." Şehirde böyle değildi. Işık kirliliği bunu sağlıyor, geceleri gökyüzünde asılı duran şeylerin sadece en ufak ipuçlarını bırakıyordu. "Çok fazla yıldız var." Kendini çok küçük hissetti.

"Burada da durum böyle," dedi Hugo. "Her şeyden uzak. Sizin geldiğiniz yerin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. Burası dışında pek bir şey bilmiyorum."

Wallace ona baktı. "Neden? Hiç ayrılmıyor musun?"

"Bunu gerçekten yapamam," dedi Hugo. "Senin gibi birinin ne zaman buraya geleceğini asla bilemeyiz. Her zaman hazır olmam gerekiyor."

"Burada kapana kısıldın mı?" diye sordu Wallace, dehşete düşmüş bir ses tonuyla. "Böyle bir şeye neden razı oldun ki?"

"Tuzakta değilim," dedi Hugo. "Bu, seçme şansım olmadığı veya olmadığı anlamına gelir. Seçme şansım vardı. Feribotçu olmaya zorlanmadım. Kendi isteğimle seçtim. Ve asla buradan ayrılamayacakmışım gibi de değil. Sürekli şehre gidiyorum. Scooter'ım var ve bazen kafamı dağıtmak ve nefes almak için bir tur atıyorum."

Wallace, "Scooter'ın," diye tekrarladı. "Onu kullanacaksın."

Hugo kaşını kaldırdı. "Evet. Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Wallace ellerini havaya kaldırarak. "Belki de kaza yaparsan öleceğin içindir?"

"O zaman iyi ki kaza yapmadım." Dudakları kıvrıldı. "Dikkatliyim Wallace, ama endişen için teşekkür ederim. Benim için endişelendiğin için teşekkürler." Çok mutlu görünüyordu ve Wallace bundan etkilenmeyi reddetti.

Fena bir şekilde başarısız oldu. "Birinin bunu yapması gerekiyor," diye mırıldandı ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, keşke geri alabilseydim diye içten içe dilek tuttu. Beceriksizce konuyu değiştirerek ilerlemeye devam etti. "Burası hâlâ bir hapisane."

"Öyle mi? Neden? Çok şeye ihtiyacım yok. Hiçbir zaman da olmadı. İstedğim her şeye burada sahibim."

"Ama... bu..." Wallace bunun ne olduğunu bilmiyordu. Tuhaf, kesinlikle. Kendi benliğine bu kadar yerleşmiş birini daha önce hiç görmemişti. "Seni etkilemiyor mu? Sürekli ölüm."

Hugo başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum, ama ne demek istediğini anlıyorum. Sanırım..." Kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi duraksadı. "Ölüm her zaman korkulacak bir şey değildir. Her şeyin sonu değildir."

Wallace, Mei'nin kendisine söylediklerini hatırladı: "Bir son. Yeni bir başlangıca yol açıyor."

"Doğru," dedi Hugo. "Öğreniyorsun. İzin verirsen çok güzel olabilir, ama neden böyle düşünmediğini de anlıyorum." Yıldızlara baktı. "Bunu en

iyi şekilde tarif etmek gerekirse, çoğu insanın kapıdan geçmeye hazır olduklarında hissettikleri rahatlama duygusudur. O noktaya gelmeleri zaman alabilir, ama her zaman aynıdır.” Tereddüt etti. “Size bunun nasıl bir şey olduğunu, neler gördüğümü anlatabilirim. Kapı açıldığı an, diğer taraftan gelen sesleri duydukları an yüzlerindeki ifadeyi. Ama bunu hakkıyla anlatabileceğimi sanmıyorum, çünkü ne söylesem de, yüzeyin bile çok azını çizebilirim. Bu seni değiştiriyor, Wallace, beklemediğin şekillerde değiştiriyor. En azından beni değiştirdi. Buna inanç deyin, kanıt deyin, ne isterseniz deyin. Ama doğru şeyi yaptığımı biliyorum çünkü yüzlerindeki hayranlık ve şaşkınlık dolu ifadeleri gördüm. Onların duyduklarını duyamayabilirim, ama bunun onların isteyebilecekleri her şey olduğuna inanmayı seçiyorum.”

"Bunu duyamamanız sizi rahatsız etmiyor mu?"

Hugo başını salladı. "Bir gün öğreneceğim. Ve o zamana kadar, burada bulunma amacım olan şeyi yapacağım: Seni kendin öğrenmen için hazırlayacağım."

Wallace ona inanabilmeyi diledi. Ama henüz görmediği kapının düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu. Tüyleri diken diken olmuştu ve bildiği tek yolla konuyu saptırdı. "Nasıl feribotçu oldunuz?"

"Oof," dedi Hugo, Wallace ise kandırılmadığını düşünüyordu. "Cesurca deniyorsun, değil mi?"

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın ki?" diye tekrarladı Hugo. "İnanabiliyor musun, tamamen tesadüftü."

Yapamazdı. Kesinlikle. "Yanlışlıkla hayaletlerin öbür dünyaya geçmesine yardım eden kişi oldun..."

"Böyle söyleyince, kulağa saçma gelebileceğini anlıyorum."

"Tam olarak böyle söyledin!"

Hugo ona baktı. Wallace gözlerini kaçırmamak için kendini zorladı. Beklediğinden daha kolay oldu. "Annemle babam öldü."

Wallace, özür dilemenin artık daha kolay olduğu gerçeğinin farkında olarak, "Özür dilerim," dedi.

Hugo elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Teşekkürler, ama özür dilemenize gerek yok."

"Söylemeniz gereken şey bu."

"Öyle, değil mi? Neden acaba? Ciddi miydin?"

"Bence de?"

Hugo başını salladı. "Yeterince iyi. Hala evde yaşıyordum. Buradan birkaç kilometre uzakta büyüdüm. Muhtemelen dün geceki küçük maceranızda evin önünden geçtiniz."

Tekrar özür dileyip dilemeyeceğinden emin değildi, bu yüzden sessiz kaldı.

"Çok hızlı oldu," dedi Hugo, karanlığa dalmış bir şekilde. Ellerini korkuluktan aşağı sarkıttı. "Yollar kaygandı. Bütün gün karla karışık yağmur ve buzlu yağmur yağıyordu ve annemle babam dışarı çıkmaya gidiyorlardı. Evde kalmayı düşünüyorlardı ama ben onlara dikkatli olmaları şartıyla gitmelerini söyledim. Çok çalışıyorlardı ve bir gece dışarı çıkmayı hak ettiklerini düşündüm, biliyor musun? Bu yüzden onları zorladım. Gitmelerini söyledim." Başını salladı. "Ben... tuhaf bir şeydi. Onları o halleriyle son kez gördüğümü bilmiyordum. Babam omzumu sıktı, annem yanağımdan öptü. Homurdandım ve onlara artık çocuk olmadığımı söyledim. Bana güldüler ve uzun zamandır küçük olmasam bile her zaman onların küçük oğulları olacağımı söylediler. Öldüler. Araba buzlu bir yere çarptı ve yoldan çıktı. Takla attı. Bana her şeyin bir anda bittiği söylendi. Ama bu uzun süre aklımda kaldı, çünkü benim için her şey bir anda bitmişti ve yine de bazen hâlâ oluyormuş gibi geliyor."

"Kahretsin," diye içini çekti Wallace.

"Kanepede uyuyakaldım. Başımda biri durduğu için uyandım. Gözlerimi açtım ve... işte oradaydılar. Güzel kıyafetleriyle, bana bakarak öylece duruyorlardı. Babam kravatından nefret ediyordu, boğuluyormuş gibi hissettiğini söylüyordu ama annem yine de takmasını sağlamış, çok yakışıklı görüldüğünü söylemişti. Onlara saatin kaç olduğunu sordum. Ne dediklerini biliyor musun?"

Wallace başını salladı.

Hugo ıslak bir kahkaha attı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemediler. Bir görünüp bir kayboldular ve ben rüya gördüğümü sandım. Sonra bir Azrail belirdi."

"Vay canına."

"Evet," dedi Hugo. "Bu... bambaşka bir şeydi. Annemle babamın ellerinden tuttu ve ben de ona kim olduğunu ve evimizde ne işi olduğunu sordum. Yüzündeki şok ifadesini asla unutmayacağım. Onu görmemem gerekiyordu."

"Nasıl başardın?"

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Hugo. “Mei gibi değilim. Daha önce hiç hayalet görmemiştim ya da buna benzer bir şey. Mei gibi insanları Mei yapan dokunma, görme veya her neyse, bende hiç yoktu. Ben sadece... bendim. Ama işte buradaydım, anne babamı yakalamaya, onları bu yabancından uzaklaştırmaya çalışıyordum, ama ellerim sürekli onların içinden geçiyordu. Bilmediğim adama uzandım ve bir an için işe yaradı. Onu hissettim. Sanki kafamda havai fişekler patlıyordu, patlamalar çok parlaktı. Acıttılar. Gözlerim açıldığında, yok olmuşlardı. Her şeyi hayal ettiğimi kendime söylemeye çalıştım, ama on dakika sonra biri kapıyı çaldı ve bunun sadece kafamda olmadığını biliyordum çünkü polis oradaydı ve duymak istemediğim şeyler söylüyorlardı. Onlara bunun bir hata olduğunu, bir hata olması gerektiğini söyledim. Onlara benden uzak durmalarını bağırdım. Büyükbabam kısa süre sonra geldi ve ona gerçeği söylemesi için yalvardım. Söyledi.”

"Kaç yaşındaydın?"

"Yirmi beş," dedi Hugo.

"İsa."

“Evet. Çok zordu... Sonra müdür beni görmeye geldi.” Sesi biraz sertleşti. “Cenazelerinden üç gün sonra. Bir an evdeki hayır kurumuna bağışlayabileceğim eşyaları gözden geçiriyordum, bir sonraki an ise karşımda duruyordu. Bana... bazı şeyler anlattı. Hayat ve ölüm hakkında. Bunun asla bitmeyen ve bitmeyecek bir döngü olduğunu söyledi. Kederin bir katalizör, bir dönüşüm olduğunu söyledi. Sonra da bana bir iş teklif etti.”

"Ve siz buna inandınız mı? Ona mı güvendiniz?"

Hugo başını salladı. “Müdür birçok şeydir, çoğunu tarif etmeye bile başlayamam. Ama yalancı değil. Söylediklerini duymak istemesek bile, sadece doğruları söyler. Ona hemen güvenmedim. Şimdi bile güvenip güvenmediğimden emin değilim. Ama bana imkansız olması gereken şeyler gösterdi. Ölümün bir güzelliği var. Görmek istemediğimiz için görmüyoruz. Ve bu mantıklı. Bizi bildiğimiz her şeyden uzaklaştıran bir şeye neden odaklanmak isteyelim ki? Gördüğümüzden daha fazlası olduğunu nasıl anlamaya başlayabiliriz ki?”

"Bunun cevabını bilmiyorum," diye itiraf etti Wallace. "Hiçbirinin cevabını bilmiyorum." Bu onu rahatsız etti, çünkü bilmesi gerektiğini, cevabın dilinin ucunda olduğunu hissediyordu.

"İman," dedi Hugo ve Wallace inledi. "Ah, bırak şu işi. Din, Tanrı ya da aklınızdan geçen başka bir şeyden bahsetmiyorum. İman her zaman... sadece bunlardan ibaret değildir. Bunu sana zorla kabul ettiremem, sen öyle düşünsen bile."

"Öyle değil mi?" diye sordu Wallace, sesini sakın tutmaya çalışarak. "Beni istemediğim bir şeye inandırmaya çalışıyorsun."

"Sence bunun sebebi ne?"

Wallace bilmiyordu.

Hugo konuyu geçiştirmiş gibiydi. "Müdür, özverili olduğumu, bu yüzden de dikkate alındığımı söyledi. Bunu bende görebiliyormuş. Yüzüne güldüm. Onları geri almak için her şeyimi verecekken nasıl özverili olabilirdim ki? Ona, eğer anne babamı ve rastgele birini önüme koyup kimin yaşayacağına veya öleceğine karar vermemi isteseydi, tereddüt etmeden annemi ve babamı seçeceğimi söyledim. Özverili bir insan böyle davranmaz."

"Neden?"

Hugo şaşırmış görünüyordu. "Çünkü beni mutlu eden şeyi seçerdim."

"Bu, özverili olmadığınız anlamına gelmez. Eğer hiçbir şeyi sadece kendimiz için istemeseydik, bu bizi ne yapardı? Yas tutuyordunuz. Elbette bunu söylerdiniz."

"Müdür öyle söyledi."

Wallace bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Bir bakıma kendisi de bir tür yöneticiydi ve bu kıyaslama ona pek hoş gelmemişti. "Ama yine de evet dedin."

Hugo yavaşça başını salladı, korkuluktaki ışık zincirine dokundu. "Hemen değil. Bana zaman vereceğini söyledi ama teklif her zaman geçerli olmayacaktı. Ve bir süre sonra, özellikle de bana bunun gerektireceği her şeyi anlattıktan sonra, hayır diyecektim. Yapamazdım... Normal bir hayatım olmazdı. Herkes gibi olmazdı. İş her şeyden önce gelirdi. Bu bir taahhüttü, eğer kabul edersem, nefes aldığım sürece bağlayıcı olacaktı."

Wallace Price hayatında birçok şeyle suçlanmıştı, ama özverilik bunlardan biri değildi. Çevresindekileri, yoluna çıkmadıkları sürece pek düşünmezdi. Ve eğer çıkarlarsa, vay hallerine! Ama yine de, Hugo'nun sözlerinin ağırlığını hissedebiliyordu ve bu ağırlık omuzlarındaydı. Söylediklerinden dolayı değil, söyledikleri anlamından dolayı. Wallace'ın beklemediği şekillerde birbirlerine benziyorlardı; bir işi seçmek ve onu her şeyin üstünde tutmak. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Belki de

Wallace genç ve gözleri parıldarken asil niyetlerle yola çıkmıştı, ama bunlar çabucak bir kenara atılmıştı, değil mi? Her zaman kâr ve bunun şirket için ne anlama geldiğiyle ilgiliydi. Wallace için.

Belki yüzeysel olarak bakıldığında, o ve Hugo benzer sayılabilirdi, ama durum bundan öteye gitmiyordu. Hugo, onun asla olamayacağı kadar iyiydi. Wallace, Hugo'nun kendisinin yaptığı seçimleri yapacağını düşünmüyordu. "Fikrini değiştiren ne oldu?"

Hugo elini saçlarının üzerinden geçirdi. Çok küçük ve son derece insani bir hareketti ama Wallace'ı duraksattı. Hugo'nun her şeyi onu etkilemişti. Bu adam ve ondan yayılan sessiz güç onu büyülemişti. Hugo beklenmedik biriydi ve Wallace bir kez daha batmakta olduğunu düşündü. "Belki de merak? Umutsuzluğa varan bir anlama arzusu. Bunu yaparsam, sahip olduğumu bile bilmediğim soruların cevaplarını bulabileceğimi kendime söyledim. Beş yıldır bunun üzerinde çalışıyorum ve hala sorularım var. Aynı sorular değil ama sanırım sormayı asla bırakmayacağım." Boğuk ve yumuşak bir şekilde güldü. "Hatta onları tekrar görebileceğime kendimi ikna ettim."

"Yapmadın, değil mi?"

Hugo çay bitkilerine baktı. "Hayır. Onlar... onlar çoktan gitmişti. Burada oyalanmadılar. Buna kızdığım günler oldu ama bu işi yaptıkça, ihtiyaç anında başkalarına yardım ettikçe nedenini daha iyi anladım. İyi bir hayat yaşadılar. Kendileri ve benim için doğru olanı yaptılar. Burada yapacakları hiçbir şey kalmamıştı. Elbette karşıya geçeceklerdi."

"Şimdi de benim gibi insanlarla baş başa kaldın," diye mırıldandı Wallace.

Gülümseme geri geldi. "O kadar da kötü değil. Bikini güzel bir detaydı."

Wallace inledi. "Her şeyden nefret ediyorum."

"Buna bir dakika bile inanmıyorum. Siz inandığınızı düşünebilirsiniz, ama inanmıyorsunuz. Gerçekten inanmıyorsunuz."

"Bundan nefret ediyorum."

Hugo ona uzanmak için başarısız bir girişimde bulundu. Parmakları, Wallace'ın korkuluktaki elinin üzerinde titredi, sonra geri çekilip elini yumruk yaptı. "Yaşarız ve nefes alırsınız. Ölüyoruz ve hala nefes alıyormuş gibi hissedersiniz. Her zaman büyük ölümler de olmaz. Küçük ölümler de vardır, çünkü keder budur. Ben küçük bir ölüm yaşadım ve Müdür bana bunun ötesine geçmenin bir yolunu gösterdi. Bunu benden almaya çalışmadı

Çünkü bunun benim ve sadece benim olduğunu biliyordu. Her ne olursa olsun, yaptığı bazı seçimlere katılıp katılmamam önemli değil, bunu hatırlıyorum. Burada bir mahkum olduğumu düşünüyorsun. Tuzağa düştüğümü, senin de tuzağa düştüğünü. Ve bir bakıma belki de öyleyiz. Ama başka hiçbir yerde olmak istemediğim için buraya tam olarak hapisane diyemem."

"Resimler. Fotoğraflar. İçerideki duvarlarda asılı posterler."

Hugo ona baktı ama konuşmadı. Wallace'ın aralarında dağılmış küçük yapboz parçalarını bir araya getirmesini bekliyordu.

"Onlara asla gidemezsin," dedi Wallace yavaşça. "Onları şahsen göremezsin. Onlar bir... hatırlatıcı mı?" Bu pek doğru gelmedi. "Bir kapı mı?"

Hugo başını salladı. "Bunlar, hayal bile edemeyeceğim yerlerin fotoğrafları. Dışarıda koca bir dünya var, ama ben onu sadece bu küçük anlık görüntülerle görebiliyorum. Onları bizzat görmek ister miyim? Elbette isterim. Ama yine de gerekirse aynı seğimi tekrar yapardım. Okyanusun üzerindeki uçurumların üzerinde yıkılan kalelerden daha önemli şeyler var. Bunu anlamam uzun zaman aldı. Bundan memnun olduğumu söylemeyeceğim, ama işimin ne kadar önemli olduğunu bildiğim için içim rahatladı. Yine de onlara bakmayı seviyorum. Her şey karşısında ne kadar küçük olduğumuzu hatırlatıyorlar bana."

Wallace göğsünü ovuşturdu, kanca canını yakıyordu. "Hâlâ seni anlamıyorum."

"Beni hâlâ tanımıyorsunuz. Ama size söz veriyorum, o kadar da karmaşık biri değilim."

"Buna bir an bile inanmıyorum."

Hugo uzun süre onu izledi, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim, Wallace. Bunu takdir ediyorum."

Wallace'ın yüzü kızardı, elleri korkuluğu daha sıkı kavradı. "Yalnızlık hissetmiyor musun?"

Hugo gözlerini kırpıştırdı. "Neden isteyeyim ki? Dükkanım var. Ailem var. Başkalarına sağladığı faydalar nedeniyle sevdiğim bir işim var. Daha ne isteyebilirim ki?"

Wallace yüzünü tekrar yıldızlara çevirdi. Gerçekten de çok farklıydılar. Daha önce neden hiç fark etmediğini merak etti. Özellikle de böyle. "Peki ya..." Öksürdü, boğazını temizledi. "Bir kız arkadaş. Bir eş, ya da, mesela..."

Hugo ona sırtıttı. "Ben eşcinselim. Bana bir kız arkadaş ya da eş bulmak muhtemelen oldukça zor olur."

Wallace şaşkına döndü. "O zaman bir erkek arkadaş. Bir ortak." Elllerine dik dik baktı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Biliyorum. Sadece şaka yapıyorum. Rahatla Wallace. Her şey bu kadar ciddi olmak zorunda değil." Ciddileşti. "Belki bir gün. Bilmiyorum. Çay dükkanımın aslında ölümlerin sözde entelektüel sohbetler yaptığı bir paravan olduğunu açıklamak biraz zor olurdu."

Wallace alaycı bir şekilde, "Şunu bilmenizi isterim ki, ben son derece entelektüel biriyim," dedi.

"Öyle mi? Hiç tahmin etmezdim."

"Pislik."

"Eh," dedi Hugo. "Bazen. Olmamaya çalışıyorum. Ama sen bunu çok kolaylaştırıyorsun. Ya sen?"

"Ya ben?"

Hugo omuz silkti, parmakları korkulukta seğiriyordu. "Evliydin."

Wallace iç çekti. "Çok uzun zaman önce oldu."

Mei, cenazede olduğunu söyledi.

"Bahse girerim öyle yapmıştır," diye mırıldandı Wallace. "Sana neler söylendiğini anlattı mı?"

Hugo'nun dudakları seğirdi. "Parça parça. Oldukça eğlenceli bir gösteri gibi geldi."

Wallace başını ellerinin üzerine koydu. "Bunu ifade etmenin bir yolu bu."

"Onu özleyor musun?"

"Hayır." Tereddüt etti. "Ve yapsam bile, hakkım olmazdı. Hata yaptım. İyi bir insan değildim. Ona karşı değildim. Bensiz daha iyi durumda. Ama sanırım hâlâ bahçıvanla birlikte oluyor."

"Hiç mi?"

"Tabii ki. Ama onu suçlamıyorum. Oldukça yakışıklı. Eğer onun da ilgilendiğini düşünseydim ben de aynısını yapardım muhtemelen."

"Vay canına," dedi Hugo. "Bunu hiç beklemiyordum. Sen çok yönlü birisin, Wallace. Çok etkilendim."

Wallace zarıfçe burnunu çekti. "Evet, gözlerim var sonuçta. Bahçede üstsüz çalışmayı severdi. Muhtemelen mahalledeki kadınların yarısıyla flört ediyordu. Eğer ben de ona benzeseydim, aynısını yapardım."

Hugo onu baştan aşağı süzdü ve Wallace rahatsızca kıpırdandı. "O kadar da kötü değilsin."

"Lütfen, durun. Çok nazıksınız. Dayanamıyorum. Elinizde böyle bir koz varken nasıl hala bekarsınız?"

Hugo gözlerini kısarak ona baktı. "Sence ben böyle mi derdim?"

İptal et. İptal et. İptal et. "Şey... Bilmiyorum?"

"Çokluklar," dedi yine, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Wallace'ın sakarlığını görmezden geldiği için rahatlamış bir şekilde Hugo'ya baktı. "Bu iyi bir şey mi?"

"Bence de."

Wallace, farkında bile olmadan, korkuluktaki dökülen boyayı kazıdı. "Daha önce hiç kimseyi bu kadar şaşırtmamıştım."

"Her şeyin bir ilk defası vardır."

Belki de bunun sebebi yıldızların parlak olması ve gökyüzünde sonsuza dek uzanmasıydı. Ya da belki de Hugo ile az önce yaptığı gibi dürüst, açık ve gerçek bir konuşma daha önce hiç yapmamış olmasıydı; yapmacık bir hayatın tüm gürültüsü ve karmaşası bir kenara bırakılmıştı. Ya da belki de, sadece belki de, kendi içindeki gerçeği buluyor olmasıydı. Sebebi ne olursa olsun, "Keşke senin gibi biriyle daha önce tanışsaydım" derken kendini durdurmaya çalışmadı.

Hugo uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Öncesinde?" diye sordu.

Omuz silkti, Hugo'nun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındı. "Ölmeden önce. İşler farklı olabilirdi. Arkadaş olabilirdik." Sanki büyük bir sır gibiydi, sessiz ve yıkıcı bir şey.

"Artık arkadaş olabiliriz. Bizi engelleyen hiçbir şey yok."

"Ölüm meselesini bir kenara bırakırsak, elbette."

Hugo'nun kararlı bir ifadeyle korkuluktan geri çekilmesiyle irkildi. Hugo'nun elini ona doğru uzattığını izledi. Bir süre eline baktıktan sonra Hugo'ya baktı. "Ne?"

Hugo parmaklarını oynattı. "Ben Hugo Freeman. Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım arkadaş olmalıyız."

"Yapamam—" Başını salladı. "Biliyorsun ki elini sıkamam."

"Biliyorum. Ama yine de elini uzat."

Wallace öyle yaptı.

Ve böylece, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında, Wallace, Hugo'nun önünde duruyordu, elleri birbirine doğru uzanmıştı. Avuç içleri arasında birkaç santimlik bir mesafe vardı ve aralarında hâlâ sonsuz bir uçurum

varmış gibi hissedilse de, Wallace bir an için bir şey hissettiğinden emindi. Tam olarak Hugo'nun teninin sıcaklığı değildi, ama ona yakındı. Hugo'yu taklit ederek, elini yukarı aşağı, yukarı aşağı, tokalaşmaya benzer bir şekilde hareket ettirdi. Aralarındaki kablo parlak bir şekilde yanıp söndü.

Wallace, ofisinde kendi başının üstünde durduğu ve nefesinin sonsuza dek kesildiği günden beri ilk kez, vahşi ve engin bir rahatlama hissetti.

Bu bir başlangıçtı.

Ve bu onu çok korkuttu.

BÖLÜM

10

Birkaç gece sonra Wallace kararlıydı. Sinirliydi ama kararlıydı.

Bir sandalyenin önünde durdu. Nelson sandalyeyi masalardan birinden almış ve odanın ortasına koymuştu. Etraflarında, ev yerleşirken gıcırdadı ve inledi. Mei'nin odasında horladığını duyabiliyordu. Hugo da muhtemelen yukarıda bir yerlerde aynı şeyi yapıyordu; Wallace'ın henüz gitmeye cesaret edemediği, nedenini tam olarak açıklayamadığı bir yerdi orası. Bunun kapıyla ilgili olduğunu biliyordu, ama Hugo'nun da bunun bir parçası olduğunu düşünüyordu.

Ayakta olan tek kişiler ölülerdi ve Wallace şu anda onların üçte ikisinden hiç hoşlanmıyordu. Nelson onu sakince izliyordu ve Apollo, Nelson'ın sandalyesinin yanında uzanırken yüzünde aptalca bir sırıtış vardı.

"Güzel," dedi Nelson. "Şimdi, size ne demiştim?"

Dişlerini sıktı. "Bu bir sandalye."

"Başka ne?"

"Bunu beklemiyordum."

"Ve?"

"Ve bunu zorlayamam."

"Aynen öyle," dedi Nelson, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Bunların hiçbiri böyle işlemiyor."

"Gerçekten mi?" dedi Nelson alaycı bir şekilde. "Çünkü bunun nasıl işlediği konusunda çok iyi bir fikriniz var. Ben ne düşünüyordum ki?"

Wallace hayal kırıklığıyla homurdandı. Başarısızlığa, hele de bu kadar feci bir şekilde başarısızlığa alışkın değildi. Nelson ona hayalet olmanın inceliklerini öğretmeye başlayacağını söylediğinde, Wallace her şeye olduğu gibi büyük bir başarıyla ve önüne çıkan her şeye aldırmadan bu işe de yatkın olacağını varsaymıştı.

Bu, ilk saat olmuştu.

Ve işte beşinci periyottaydılar ve başkan orada oturmuş, onunla alay ediyordu.

"Belki de bozulmuştur," dedi Wallace. "Başka bir sandalye denemeliyiz."

"Pekala," dedi Nelson. "Öyleyse masadan bir tane daha al."

"Karşıya geçmek istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Wallace. "Çünkü ben hemen gidip Hugo'yu çağırabilirim ve o sizi kapıya kadar götürebilir."

"Beni çok özlersin."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Beklenmedik. Beklenmedik. Beklenmedik."

Sandalyeye uzandı.

Eli doğrudan içinden geçti.

Ve bu onu çok kızdırdı. Ona homurdandı, tekrar tekrar elini savurdu, eli her seferinde tahtanın içinden geçiyordu, sanki (ya da kendisi) orada yokmuş gibi. Bir çılgılla ona tekme attı, bu da elbette ayağının sandalyenin içinden geçmesine yol açtı. İvme bacağını yukarı kaldırdı ve yere düşmeden önce geriye doğru sendeledi. Tavana doğru gözlerini kırptırdı.

"Bu gerçekten iyi gitti," dedi Nelson. "Daha iyi hissediyor musun?"

Hayır demeye başladı ama kendini durdurdu. Çünkü garip bir şekilde, kendini daha iyi hissetti.

"Bu çok saçma," dedi.

"Öyle değil mi?" dedi Nelson. "Gerçekten de öyle."

Wallace başını ona doğru çevirdi. "Bütün bunları anlaman ne kadar sürdü?"

Nelson omuz silkti. "Her şeyi çözdüğümü sanmıyorum. Ama bir haftadan daha uzun sürdüğünü kabul etmeliyim."

Wallace kendini yukarı doğru itti. "Öyleyse neden farklı olacağımı düşünüyorsun?"

"Çünkü elbette ben yanıdayım." Nelson gülümsedi. "Kalk ayağa."

Wallace yerden kalktı.

Nelson sandalyeyi işaret ederek başını salladı. "Tekrar deneyin."

Wallace ellerini yumruk yaptı. Nelson yapabiliyorsa, Wallace da yapabilirdi. Elbette Nelson bunun nasıl yapılacağına dair ayrıntılı bilgi vermiyordu, ama Wallace kararlıydı.

Gözlerini kapatmadan önce sandalyeye baktı. Düşüncelerinin dağılmasına izin verdi, ne kadar çok odaklanırsa o kadar kötü durumda olacağını biliyordu. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı, ama göz kapaklarının arkasında, kayan yıldızlar gibi küçük ışık parıltıları vardı ve etraflarında bir anı belirdi. Önemsiz bir şeydi, önemsiz bir şey. Naomi ile yeni çıkmaya başlamışlardı. Onun yanında gergindi. Naomi onun seviyesinin çok üstündeydi ve çok zekiydi. Onunla ne işi olduğunu, nasıl bu noktaya

geldiklerini bile bilmiyordu. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı, çok utangaç ve beceriksiz olduğu için hiçbir şeyi başlatamamıştı. Lisenin sonlarında ve üniversitede gizli girişimler olmuştu, yatağında kadınlar olmuştu ve ne yaptığını biliyormuş gibi davranmaya çalışmıştı, bir iki erkek de olmuştu, ama bunlar karanlık köşelerde garip ve heyecan verici küçük bir zevk taşıyan beceriksiz yakınlaşmalardı. Biseksüel olduğunu kendine itiraf etmesi zaman almıştı, sonunda buna bir isim verdiği için rahatlamıştı. Ve Naomi'ye biraz gergin ama kararlı bir şekilde söylediğinde, Naomi'nin umurunda bile olmamıştı; ona istediği kişi olma hakkına sahip olduğunu söylemişti.

Ama bu altı ay sonra olacaktı. Şimdi, ikinci—üçüncü müydü?—randevularıydı ve kesinlikle karşılayamayacağı ama onun hoşuna gideceğini düşündüğü pahalı bir restorandaydılar. Şık kıyafetler giymişlerdi (şık kelimesi göreceli bir terimdi: onun takım elbisesinin kolları çok kısaydı, pantolon paçaları ayak bileklerine kadar geliyordu, ama o bir manken gibi görünüyordu, elbisesi masmaviydi) ve vale, en ufak bir kaşını bile kaldırmadan onun dandik arabasını almıştı. Kapıyı onun için açık tutmuştu ve o da ona kısıp, boğuk bir kahkaha atmıştı. "Çok teşekkür ederim," demişti. "Çok naziksiniz."

Baş garson ikisini de şüpheyle süzdü, Wallace rezervasyon için adını verirken kibirli küçük bıyıkları kıpırdadı. Onları restoranın arka tarafındaki masaya götürdü; deniz ürünlerinin yoğun ve keskin kokusu Wallace'ın midesini bulandırdı. Baş garson harekete geçmeden önce, masanın etrafından hızla dolaşarak Naomi için sandalye çekti.

Tekrar güldü, yanakları kızardı ve oturmadan önce bakışlarını başka yöne çevirdi.

Kadının ne kadar güzel görüldüğünü düşündü.

İşler onların arasında dağılıp gidecekti. Birbirlerine el bombası gibi suçlamalar yönelteceklerdi, ikisinin de hâlâ patlama yarıçapında olduklarını umursamadan. Birbirlerini seviyorlardı ve güzel yıllar geçirmişlerdi, ama bu her şeyin yıkılmasını engelleyemedi. Wallace uzun süre hiçbir suçu kabul etmeyi reddetti. Bahçıvanla ilişki yaşayan oydu. Onun işinin ne kadar önemli olduğunu bilen oydu. Ailesi ona bir yıl içinde yoksul ve sokaklarda kalacağı konusunda korkunç uyarılar verirken bile, onu kendi şirketlerine tamamen girmeye iten oydu.

Avukatının toplantı odasında karşısında otururken, onun için sandalyeyi çekerken kendi kendine, "Onun suçu," diye düşündü. Kadın ona teşekkür

etti. Elbisesi maviydi. Elbette aynı elbise değildi, ama olabilirdi de. Aynı elbise değildi ve onlar da, gömleğine şarap döktüğü ve pahalı yengeç kekinin parçalarını çatalıyla ona yedirdiği ikinci ya da üçüncü randevudaki aynı insanlar değillerdi.

Ve şimdi, bildiği her şeyden çok uzakta bir çay dükkanında, sahip olduğu her şey ve kaybettiği her şey için büyük bir hüznün dalgası hissetti. Bir sandalye. Sadece bir sandalyeydi, ama onu bile doğru düzgün kullanamıyordu. Naomi'yi hayal kırıklığına uğratması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Şuna bir bakın," dediğini duydu Nelson'ın sessizce.

Gözlerini açtı.

Sandalyeyi ellerinde tutuyordu. Parmaklarına ahşabın dokusunu hissedebiliyordu. O kadar şaşırmıştı ki, sandalyeyi düşürdü. Yere çarptı ama devrilmedi. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde Nelson'a baktı. "Başardım!"

Nelson kalan dişlerini göstererek sırıttı. "Gördün mü? Biraz sabır gerekiyordu. Tekrar dene."

Evet, yaptı.

Bu sefer, sandalyeye uzandığı anda, tam sandalyeyi tutabilecekken garip bir çıtırtı duyuldu. Duvarlardaki aplikler kısa süreliğine alevlendi ve sandalye odanın diğer ucuna fırlayarak uzak duvara çarptı. Yere yan yatmış halde düştü, ayaklarından biri kırılmıştı.

Wallace bunun ardından şaşkınlıkla baktı. "Ben... bunu yapmak istememiştim?"

Nelson bile şok olmuş gibiydi. "Bu da ne?"

Üstlerindeki tavan gıcırdamaya başlayınca Apollo havlamaya başladı. Bir an sonra Hugo ve Mei merdivenlerden aşağıya koşturarak geldiler, ikisi de etrafa çılgınca bakıyordu. Mei şort ve eski bir tişört giymişti, yakası omzunun üzerinden sarkıyordu, saçları yüzünün etrafına dağılmıştı.

Hugo sadece bir pijama şortu giymişti. Vücudunun kilometrelerce koyu kahverengi teni görünüyordu ve Wallace, tam ters yönde ince bir göğüs ve kalın bir karın olmayan, çok ilginç bir şeye bakmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Mei. "Saldırı altında mıyız? Birileri içeri girmeye mi çalışıyor? Öyle bir dayak atacağım ki, ne olduğunu bile anlamayacaksınız."

"Wallace bir sandalye fırlattı," dedi Nelson sakın bir şekilde.

Mei ve Hugo, Wallace'a bakakaldılar.

“Hain,” diye mırıldandı Wallace. Sonra, “Ben atmadım. Sadece... olumlu düşünmenin gücüyle odanın öbür ucuna fırlattım?” Kaşlarını çatı. “Belki.”

Mei sandalyeye doğru gitti, yanına çömeldi ve parmağıyla kırık bacağı dürttü. "Hıh," dedi.

Hugo sandalyeye bakmıyordu.

Hâlâ Wallace'a bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Wallace, kendini küçültmeye çalışarak.

Hugo yavaşça başını salladı. "Çok sayıda." Sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi. Nelson'a baktı. "Belki de insanlara sandalyelerimi tahrip etmeyi öğretmemeliyim."

“Bah,” dedi Nelson elini sallayarak. “Sandalye sandalyedir, sandalyedir. Hugo, ona neredeyse hiç dokunmadı bile. Benim bile onu hissedebilmem haftalarımı aldı.” Garip bir şekilde gururlu geliyordu sesi ve Wallace göğsünü kabartmamak için kendini zor tuttu. “Bana sorarsan, bu hayalet olayına oldukça iyi alıştı.”

"Mobilyalarımı katlederek," dedi Hugo alaycı bir şekilde. "Ne planlıyorsan, hemen aklından çıkar."

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum," dedi Nelson. "Hiçbir şey planlamıyorum."

Wallace bile ona inanmadı. Nelson'ın yüzündeki o tam anlamıyla kurnaz ifadeye sebep olan şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordu.

Mei sandalyeyi kaldırdı. Sandalyenin ayağı yere düştü. "Hugo, bir bakıma haklı. Birkaç gün sonra birinin bunu yaptığını hiç gördün mü?"

Hugo, Wallace'a bakmaya devam ederek başını salladı. "Hayır. Sanırım yapmadım. İlginç, değil mi?" Sonra, "Nasıl yaptın?"

“Bir şey hatırladım. Daha genç olduğum zamanlardan bir anı.”

Hugo'nun hangi anıyı kastettiğini sormasını bekledi. Bunun yerine, "Güzel bir anı mıydı?" diye sordu.

Öyleydi. Sonrasında yaşanan her şeye, yaptığı tüm hatalara rağmen, Naomi'nin sandalyesini çekmek yıllardır aklına gelmemiş ama görünüşe göre unutmamış olduğu bir şeydi. "Sanırım öyle."

Hugo gülümsedi. "Mümkünse sandalyelerimi tek parça halinde tutmaya çalışın."

“Söz veremem,” dedi Nelson. “Başka neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Bu süreçte birkaç sandalyeden vazgeçmek zorunda

kalırsak, öyle olsun. Bizi engellemeye kalkışma sakın, Hugo. Buna izin vermeyeceğim.”

Hugo iç çekti. "Elbette hayır."

Hepsi bir çeşit programa girmişti. Daha doğrusu, zaten takip ettikleri programa Wallace'ı da eklemişlerdi. Mei ve Hugo güneş doğmadan önce kalkıyor, uykulu gözlerle esniyor ve Charon's Crossing Çay ve Lezzetleri'nde yeni bir güne başlamaya hazır bir şekilde merdivenlerden iniyorlardı. Başlangıçta Wallace, çay dükkanının hafta sonu bile olsa hiç tatil günü olmaması ve başka çalışan olmaması nedeniyle bunu nasıl başardıklarından emin değildi. Mei ve Hugo her şeyi yönetiyordu; Mei gün boyunca çoğunlukla mutfaktan sorumluyken, Hugo kasayı işletiyor ve çay yapıyordu. Bir ekip gibiydiler, birbirlerinin etrafında dans eder gibi hareket ediyorlardı ve Wallace bunu görünce göğsünde hafif bir çekim hissetti.

İlk günlerde Wallace mutfakta kalıp Mei'nin berbat müziğini dinliyor, Hugo'yu pencerelerden izliyordu. Hugo, kasadaki eski tuşlara basarken neredeyse herkesi adıyla selamlıyor, arkadaşlarının, ailelerinin ve işlerinin nasıl olduğunu soruyordu. Onlarla birlikte gülüyor, en uzun konuşan müşterilere bile sabırla başını sallıyordu. Ara sıra mutfak kapılarına doğru bakıp Wallace'ın dışarı baktığını görüyordu. Hafifçe gülümsüyor, sonra sıradaki kişiyi selamlamak için geri dönüyordu.

Wallace, çay dükkanındaki sekizinci gününde bir karar verdi. Sabahın büyük bir bölümünü cesaretini toplamakla geçirmişti, neden bu kadar uzun sürdüğünden emin değildi. Çay dükkanındaki insanlar onu göremeyeceklerdi. Orada olduğunu bile asla bilemeyeceklerdi.

Mei, ona çay yapmaya çalışırken mutfağı neredeyse yakmayı başardığını ve bu yüzden bir daha en küçük çay yaprağına bile dokunmasına izin verilmediğini anlatıyordu. Fırındaki kurabiyelere bakmak için eğilirken, "Hugo dehşete kapıldı," dedi. "Sanki sırtından bıçaklamışım gibi. Sanırım bunlar yanıyor. Ya da belki de böyle görünmeleri gerekiyor."

"Hı hı," dedi Wallace dalgın bir şekilde. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Öyle mi? Yani, o kadar da kötü değildi. Sadece duman hasarıydı ama... dur bir dakika. Ne?"

"Dışarı çıkıyorum," dedi tekrar. Sonra da cevap beklemeden kapılardan geçip çay dükkanına girdi.

İçinden bir ses hâlâ herkesin cümlelerinin ortasında durup yavaşça dönüp ona bakmasını bekliyordu. Bir sandalyeyi hareket ettirmeyi başarmış

olsa da (sadece iki sandalyeyi daha kırmıştı, gerçi Wallace yanlışlıkla olabildiğince sert bir şekilde tekmelediğinde tavanda çizikler oluşmuştu), hâlâ nasıl kıyafet değiştireceğini çözememişti. Parmak arası terlikleri yere çarparak çıtırdadı ve eski tişörtü ve eşofmanıyla kendini garip bir şekilde savunmasız hissetti.

Ama kimse ona aldırış etmedi. Sanki o orada hiç yokmuş gibi hayatlarına devam ettiler.

Rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğunu bilmiyordu.

Kararını veremeden, üzerinde gözler hissetti ve tezgâha baktı. Küçük, yaşlı bir kadın, kekinde fındık olmaması gerektiğini, hatta herhangi bir fındık türüne bile değmemesi gerektiğini, aksi takdirde boğazının daralacağını ve korkunç bir ölümle öleceğini anlatıp duruyordu. "Hugo, bunu sana daha önce de söyledim biliyorum, ama ciddi bir konu."

"Elbette," dedi Hugo, ama ona bakmıyordu.

Yüzündeki o sessiz gülümsemeyle Wallace'ı izledi.

"Bunu çok büyütme," diye mırıldandı Wallace.

"Asla yapmazdım," dedi Hugo.

"Teşekkür ederim," dedi yaşlı kadın. "Dilim şişiyor, yüzüm kabarıyor ve çok korkunç görünüyorum. Fındık yeme, Hugo! Fındık yeme."

Ve bundan sonra Wallace günlerinin çoğunu çay dükkanının önünde geçirdi.

Nelson çok heyecanlıydı. Masalar arasında yürürken Wallace'a, "En tuhaf şeylerden bazılarını duyabiliyorsunuz," dedi. "İnsanlar sırlarını, halka açık yerlerde bile, pek saklamıyorlar. Ve bu, gerçek anlamda, gizlice dinlemek değil."

"Hayır, bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum."

Nelson omuz silkti. "Bir yerlerden zevk almamız lazım. Müdahale etmediğimiz sürece Hugo'nun da bir sakıncası yok gibi görünüyor."

"Çok rahatsız oluyorum," diye mırıldandı Hugo, pencerenin yanında oturan bir çifte çay tepsisi götürürken.

"Öyle diyor ama gerçekten öyle demek istemiyor," diye fısıldadı Nelson. "Bakın, Bayan Benson kız arkadaşlarıyla burada. Sürekli popüler hakkında konuşuyorlar. Gidip dinleyelim."

Kalçalar hakkında konuştular. Hugo'nunki de dahil. Onu izlerken kendi aralarında kıkırdadılar, masalarına gelip başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorduğunda göz kırptılar.

"Ah, ona neler yaptırırdım bir bilseniz," diye iç geçirdi kadınlardan biri, Hugo tezgahın üzerindeki tahtaya uzanıp günün yeni spesiyalini, melisa çayını yazarken. "Ne güzel elleri var."

Diğer kadınlardan biri, "Annem onlara piyano elleri derdi," dedi.

"Elbette piyano çalmasına izin verirdim," diye mırıldandı Bayan Benson, gösterişli evlilik yüzüğünü çevirerek. "Ve piyano derken, şunu kastediyorum..."

"Aman lütfen," dedi üçüncü bir kadın. "O eşcinsellerden biri. Parmaklarının neler yapabileceğini öğrenmenizi sağlayacak birkaç önemli parçayı kaçıırıyorsunuz."

"Şuna bak," diye fısıldadı Nelson, Wallace'ın karnına dirseğiyle vurarak. Sonra sesini yükseltip bağırdı: "Hey, Hugo! Hugo. Yine parmakların hakkında uygunsuz bir şekilde konuşuyorlar ve bu Wallace'ı utandırıyor!"

Hugo tahtadan geriye doğru ani bir hareketle çekilirken elindeki tebeşir ufalandı ve tezgâhın üzerindeki çay fincanları şangırdadı.

Torunu, çay dükkanındaki diğerlerinin ona merakla baktığını umursamadan ikisine de dik dik bakarken Nelson kıkırdadı. "Özür dilerim," dedi. "Biraz kaydım."

Wallace, Nelson'a "Kızarmıyorum," diye homurdandı.

"Biraz," dedi Nelson. "Bunu hâlâ yapabileceğinizi bilmiyordum bile. Hım. Yüzdeki kızarıklığın daha da ileri gidebileceğini görmek için başka bir şey mi söylemeliyim?"

Wallace mutfakta kalmalıydı.

Kadın geri döndü. Her gün olmuyordu, bazen sabahları, bazen de güneş batmaya başladığı geç öğleden sonraları geliyordu.

Her şey hep aynıydı. O, pencerenin yanındaki masaya otururdu. Mei öne çıkıp kasada çalışırdı ve Hugo tek bir fincanlık çay tepsisini masaya bırakırdı. Karşısına oturur, ellerini masaya koyar ve beklerdi.

Kadın—Nancy—onun varlığını neredeyse hiç fark etmedi, ancak Wallace, Hugo sandalyeyi çekip oturduğunda kadının gözlerindeki gerginliği görebiliyordu.

Bazı günler öfkeyle dolup taşmış, gözleri parıldamış, çökmüş yanaklarının derisi gerilmişti. Diğer günler ise omuzları çökmüş, başını zar zor kaldırıyordu. Ama her zaman bitkin görünüyordu, sanki o da bir hayaletmiş ve artık uyuyamıyormuş gibiydi. Bu durum Wallace'ın

midesinde garip bir burkulma yaratıyordu ve Hugo'nun buna nasıl dayanabildiğini anlamıyordu.

O uzak durdu. Nelson da öyle.

Nelson, kadının ayağa kalkmasını ve sandalyenin yere sürtünmesini izledi.

Hugo, "Burada olacağım. Her zaman. Ne zaman hazırsan, burada olacağım." dediğinde Nancy durdu. Her ayrıldığında aynı şeyi söylüyordu. Ve her seferinde, sanki onu gerçekten duyuyormuş gibi duruyordu.

Ama o hiç konuşmadı.

Çoğu gün Hugo içini çeker, çay tepsisini alır ve mutfağa geri götürürdü. Bir süre orada kalır, Mei ise endişeli bir ifadeyle kapıları izlerdi. Sonunda geri dönerdi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi olurdu.

Ama bugün farklıydı.

Bugün kapı, çerçevesinde gürültüyle kapandı.

Hugo pencereden arkasından bakarak, omuzları düşük, soğuk havaya karşı paltosunu daha da sıkıca içine çeken kadının yolda yürümesini izledi.

Kadın gözden kaybolunca ayağa kalktı ama tepsiyi almadı. Tezgahın arkasına geçti, bir çekmecedeki arama yapıp bir anahtar seti çıkardı. "Hemen döneceğim," dedi Mei'ye.

Başını salladı. "Acele etmeyin. Biz kaleyi koruyacağız. Bir şey olursa size haber veririm."

"Teşekkürler, Mei."

Hugo'nun tek kelime etmeden dükkandan ayrılması Wallace'ı garip bir şekilde alarma geçirdi. Pencerede durup Hugo'nun scooter'a doğru gitmesini izledi. Bir bacağını kaldırıp koltuğa oturdu. Motor gürledi ve Hugo hareket etti, lastiklerin arkasında toz bulutları yükseldi.

Wallace, Hugo'nun sırtının onu rüzgardan koruduğu, ellerinin Hugo'nun belini kavradığı bir ortamda onunla birlikte at sürmenin nasıl olacağını merak etti. Bu düşünce melankolikti, ancak garip bir şekilde yükselen paniğe kapılıp gitti.

"Gidiyor mu?" diye sordu Wallace, sesi tiz ve boğuktu. Hugo köşeyi dönüp gözden kaybolurken kablo uzadı da uzadı. "Gidebileceğini düşünmemiştim..." Yutkundu, Hugo'nun peşinden koşma isteğine zar zor direndi. Kablonun kopacağını bekliyordu. Kopmadı.

Nelson oturduğu yerden, "Uzaklara gitmiyor," dedi. "Hiç gitmiyor. Sadece kafasını dinlemek için. Geri dönecek, Wallace. Gitmezdi."

"Çünkü yapamaz," dedi Wallace isteksizce.

"Çünkü istemiyor," dedi Nelson. "Aralarında fark var."

Yapacak daha iyi bir şey bulamayan Wallace, pencerede bekledi. Son müşteri Charon's Crossing'den ayrılırken Mei tabelayı KAPALI olarak çevirdiğinde onu görmezden geldi. Parmaklarını koklayan Apollo'yu görmezden geldi. Şöminenin önünde oturan Nelson'ı da görmezden geldi.

Hugo geri döndüğünde hava kararmıştı.

Wallace onu kapıda karşıladı.

"Hey," dedi.

"Merhaba," dedi Hugo. "Özür dilerim. Ben—"

Wallace başını salladı. "Açıklama yapmak zorunda değilsin." Garip bir şekilde savunmasız hissederek ayaklarına baktı. "İstedğin yere gidebilirsin." Yüzünü buruşturdu, çünkü bu tam olarak doğru değildi, değil mi?

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra Hugo, "Hadi, dışarı çıkalım," dedi.

O gece konuşmadılar. Bunun yerine, neredeyse omuz omuza durdular. Wallace her ne zaman bir şey söylemek için ağzını açsa, kendini durduruyordu. Her şey... önemsiz geliyordu. Değersiz. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi, neden sürekli sessizliği doldurma ihtiyacı duyduğunu merak ediyordu.

Bunun yerine, Hugo'yu gözünün ucuyla izledi ve bunun yeterli olmasını umdu.

Geceyi geçirmek için içeri girmeden önce Hugo, "Teşekkür ederim, Wallace. Buna ihtiyacım vardı," dedi. İçeri girmeden önce parmak boğumlarıyla güverte korkuluğuna vurdu.

Wallace boğazında bir yumrukla arkasından baktı.

BÖLÜM

11

Wallace Price'ın Charon's Crossing'deki kalışının on üçüncü gününde, dikkat çekici iki olay yaşandı.

İlki beklenmedikti.

İkincisi de aynı şekildeydi, ancak ardından gelen kaos kesinlikle Mei'nin suçu olarak gösterilebilirdi ve Wallace'ı bunun aksine kimse ikna edemezdi, her ne kadar bu durumun büyük kısmı kendi hatası olsa da.

Sabahın erken saatleri. Alarm saatleri yakında çalacaktı, çay dükkanında yeni bir gün başlayacaktı. Hugo ve Mei uyuyorlardı.

Wallace, bulunduğu yerden başka herhangi bir yerde olmayı dilerdi.

"Beni dövmeyi bırakır mısın?" diye homurdandı, sanki yüzüncü kezmiş gibi bastonla vurulduğu kolunu ovuşturarak.

"Doğru yapmıyorsun," dedi Nelson. "Başarısız olmayı seven bir adama benzemiyorsun, o halde neden bu kadar iyisin?"

Apollo, onaylarcasına sessizce havladı ve başını hafifçe yana eğerek, kulaklarını dikmiş bir şekilde Wallace'ı izledi.

"Kendime bir baston yapacağım ve sonra onunla sana vuracağım. Bakalım nasıl hoşuna gidecek."

"Ah, çok korkuyorum," dedi Nelson. "Hadi bakalım. Yoktan bir baston yap. Burada durup kıyafetlerini nasıl değiştireceğini düşünmeni beklemekten kesinlikle daha iyi olur. En azından bir şeyler olurdu." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Ne yazık. Ve ben senin farklı olacağını sanıyordum. Sanırım sandalye sadece bir tesadüftü."

Wallace, ayaklarının altı karıncalanmaya başlayınca sert bir karşılık vermekten kendini zor tuttu. Aşağı baktı. Parmak arası terlikleri yoktu.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Nasıl oldu da...?"

"Görünüşe göre en çok öfkeye tepki veriyorsun," dedi Nelson neşeli bir şekilde. "Tuhaf, ama kimim ki yargılayayım? Eğer işe yarayacağını düşünüyorsan, sana tekrar vurabilirim."

Wallace, "Hayır, yapma. Sadece... bir dakika bekle," dedi. Ayaklarına kaşlarını çattı. Topuklarında zemini hissedebiliyordu. Parmaklarının arasında bir kurabiye kırıntısı vardı. Bir ayda birçok insanın kazandığından daha pahalı olan deri Berluti Scritto ayakkabılarını hayal etti.

Ortaya çıkmadılar.

Bunun yerine, aniden bale ayakkabıları giymişti.

“Himm,” dedi Nelson, o da Wallace’ın ayaklarına bakarak. “Bu gerçekten... farklı. Dansçı olduğunu bilmiyordum.” Başını kaldırıp Wallace’a baktı, gözlerini kısarak. “Sanırım bacakların buna uygun.”

Wallace, "Sizin bacaklarımla ilgili derdiniz ne?" diye çıkıştı. Ardından, cevap beklemeden, "Ne olduğunu bilmiyorum." dedi.

"Doğru. Tıpkı bikini olayının nasıl gerçekleştiğini bilmediğin gibi. Sana tamamen inanıyorum."

Wallace ona hırladı, ama sonra bale ayakkabıları kayboldu, yerini eski bir çift spor ayakkabı aldı. Sonra terlikler. Sonra tekrar parmak arası terlikler. Sonra mahmuzlu kovboy çizmeleri. Ve sonra, dehşetine, mavi çoraplı kahverengi sandaletler.

Apollo etrafında heyecanla havlayarak dans ederken, adam paniklemeye başladı ve bir ayağından diğerine sekerek duruyordu. "Aman Tanrım, bunu nasıl durdurabilirim? Neden durmuyor?"

Nelson, sandaletleri ve çorapları yerini egzotik bir dansçının sahnede giyebileceğinden daha uygun yüksek topuklu ayakkabılara bırakırken, ayaklarına kaşlarını çattı ve yağmur gibi yağdı. Dört santim yukarı fırladı, sonra topukların yerini kenarlarında ördekler olan sarı lastik çizmeler alınca tekrar yere düştü. "İşte," dedi Nelson. "Yardım edeyim."

Bastonuyla Wallace'ın kaval kemiklerine vurdu.

"Ah," diye bağırdı Wallace, eğilip bacaklarını ovuşturarak. "Bunu yapmak zorunda değildin—"

"Bunu engelledim, değil mi?"

Evet, giymişti. Wallace şimdi... futbol kramponu mu giyiyordu? Hayatında hiç futbol oynamamıştı ve bu yüzden daha önce hiç krampon giymemişti. Doğrusu, topuklu ayakkabı ya da bikini de giymemişti, ama yine de. Tuhaf bir seçimdi, gerçi Wallace "seçim" kelimesinin doğru olup olmadığından emin değildi.

Apollo kramponları koklayıp ardından iğrenç bir şekilde hapşırınca Wallace, "Bu çok saçma," diye mırıldandı.

"Öyle," diye onayladı Nelson. "Bu kadar eklektik bir zevkiniz olduğunu kim bilebilirdi ki? Belki de bunlar, kalbinizin gerçekten arzuladıklarının tezahürleridir."

"Bundan çok şüpheliyim." Wallace, yabancı gelen kramponlarla tereddütlü bir adım attı. Kramponların kaybolmasını, farklı bir şeye

dönüşmesini bekledi. Değişmediler. Gözlerini kapatırken rahat bir nefes aldı. "Sanırım bitti."

"Şey," dedi Nelson. "Bu konuda..."

Bu hiç de iyiye işaret değildi. Wallace gözlerini tekrar açtı.

Terleme geçmişti.

Rolling Stones tişörtü ortadan kaybolmuştu.

Ah, kramponları hâlâ yerindeydi, bu yüzden küçük iyiliklere şükredebilirdi, ama şimdi tamamen hayal gücüne yer bırakmayan bir spandeks tulum giyiyordu. Daha da kötüsü, sıradan bir spandeks tulum değildi; hayır, çünkü Wallace'ın ahireti tam bir saçmalıkmiş gibi görünüyordu, tulumun üzerine bir iskeletin silueti basılmıştı, tıpkı bir Cadılar Bayramı kostümü gibi, oysa Mart ayının sonuydu.

Wallace o anda her şeyin berbat olduğunu anladı. Bunu Nelson'a da söyledi, sesi kederliydi ve taytı çekiştirerek gerilmesini izledi. Köpek Apollo kumaşı tutup yırtmaya çalışınca onu uzaklaştırdı.

"Daha kötü de olabilirdi," dedi Nelson, Wallace'ın en az on beş eyalette yasa dışı olduğuna emin olduğu bir şekilde onu baştan aşağı süzerek. "Yine de, alt kattaki işiniz için tebrikler. Boyutun önemi yok elbette, ama bunun için endişelenmenize gerek yok gibi görünüyor."

Wallace dalgın bir şekilde, Apollo bacaklarının arasından geçmeye çalışırken, dili dışarı sarkmış, yüzünde aptalca bir sevinç ifadesiyle, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra, "Bekle, ne?"

Hugo ve Mei aşağı indiğinde, Wallace panik halindeydi çünkü artık sadece parlak renkli iç çamaşırı ve suni deri diz üstü çizmeler giyiyordu. Wallace sendeleyerek etrafta dolaşırken ve dinleyen herkese bir daha asla eşofman ve terliklerden şikayet etmeyeceğine dair sözler verirken, Nelson yavaş yavaş sakinliğini kaybediyordu. Yeni gelenlerin ona uykulu gözlerle baktığını görünce durdu.

"Açıklayabilirim," dedi Wallace, kendini olabildiğince örtbas etmeye çalışarak. Apollo bunun yeterli olmayacağına karar vermiş gibiydi, Wallace'ın elini hafifçe ısırdı ve çekiştirdi.

"Bunun için henüz çok erken," diye mırıldandı Mei, ama bu durum mutfağa doğru ilerlerken gözlerini ondan ayırmasına engel olmadı.

"Yoğun bir gece geçirdin," dedi Hugo sakin bir şekilde.

Wallace ona öfkeyle baktı. "Bu görüldüğü gibi değil."

Apollo bacaklarının etrafında dönerken Hugo omuz silkti. "Bu adil, çünkü bunun nasıl görünmesi gerektiğini ben de bilmiyorum."

Nelson gözlerini silerken, "Paskalya kıyafetimi gölgede bırakıyor," dedi.

Hugo ona yaklaşıncı Wallace'ın yüzü bembeyaz oldu, parmakları yanlarında seğiriyordu. Hugo'nun onunla alay etmesini bekledi ama bu hiç olmadı.

"Alışacaksın," dedi. "Kolay değil, öyle duydum, ama bence çözeceksin." Başını yana eğerek kaşlarını çattı. Wallace'a uzanmaya başladı ama kendini durdurdu. "Tabii, ne kadar daha burada kalacağına bağlı." Zoraki bir gülümsemeyle gülümsedi.

İşte oradaydı. Wallace'ın özenle kaçındığı şey. Buraya geldiği ilk birkaç gün dışında, Wallace'ın çay dükkanında yaşadığı yarım yamalak hayatın ötesinde ne olduğu, ne geçitler, ne kapılar ne de başka bir şey hakkında konuşmamıştı. Minnettardı, ama temkinliydi, Hugo'nun ısrar edeceğinden emindi. Etmemişti ve Wallace neredeyse unuttuğuna kendini inandırmıştı. Tabii ki Hugo unutmamıştı. Bu onun işiydi. Bu kalıcı değildi. Hiçbir zaman kalıcı olmamıştı ve Wallace aksini düşünmekle aptallık ediyordu.

Ne diyeceğini bilemedi. Hugo'nun bundan sonra ne yapacağından korkuyordu.

Hugo, garip bir şekilde sert bir sesle, "İşe koyulsam iyi olur," dedi. Mutfağa doğru döndü, Apollo da Hugo'yu kapıdan takip ederken ayaklarının dibinde hoplayıp zıplıyordu.

"Eyvah," dedi Nelson.

"Ne?" diye sordu Wallace, Hugo'nun ardından bakarak, göğsündeki kanca daha önce hiç olmadığı kadar ağır geliyordu.

Nelson tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Ben... önemli değil. Endişelenmeyin."

"Çünkü bir şey için endişelenmememi söylemek, her zaman benim de endişelenmememi sağlıyor."

Nelson iç çekti. "Odaklan. Tabii giydiğin kıyafetten memnun değilsen."

Ve böylece güneş doğarken, serin ışık zemine ve duvarlara yayılırken yeniden başladılar.

Wallace'ın çay dükkanındaki on üçüncü gününde ikinci önemli olay gerçekleştiğinde, kot pantolon ve bol bir kazak giymeyi başarmıştı; kazağın kolları çok uzundu ve ellerinin üzerine sarkıyordu. Botları yoktu. Yerlerine bir çift mokasen giymişti. Takım elbiselerinden birini giymeyi düşünmüştü ama uzun süre düşündükten sonra bu fikirden vazgeçmişti. Doğru takım

elbise güç göstermek içindi. Doğru giyildiğinde, giyen kişinin önemli olduğunu ve ne konuştuğunu bildiğini, hatta bilmese bile, çok açık bir şekilde ortaya koyarak, göz korkutucu bir figür çizebilirdi. Ama burada, şimdi, ne işe yarayacaktı ki?

Wallace, "Hiçbir şey," diye düşündü. Bu yüzden kot pantolon ve kazak giyiyordu.

Dükkanın gürültüsü etraflarını sarmıştı—henüz öğlen olmamıştı ama öğle yemeği kalabalığı çoktan oluşmaya başlamıştı—ancak Wallace kendinden o kadar etkilenmişti ki bunu fark etmedi. Yeni bir kıyafet gibi küçük bir şeyin ona bu kadar huzur getireceğine inanamıyordu. "İşte," dedi, bunun bir tesadüf olmadığından emin olmak için on dakika bekledikten sonra. "Şimdi daha iyi. Değil mi?"

"Kime sorduğuna bağlı," diye mırıldandı Nelson.

Wallace gözlerini kısarak ona baktı. "Ne?"

"Bazı insanlar giydiğiniz kıyafeti diğerlerinden daha çok beğenmiş olabilir."

Wallace ne yapacağını bilemedi. "Ah, şey... Teşekkür ederim? İltifatın için teşekkürler, ama sanırım sen ve ben..."

Nelson homurdandı. "Evet, kulağa doğru geliyor. Gözünüzün önündekini her zaman göremiyorsunuz, değil mi avukat bey?"

Wallace göz kırptı. "Önümde ne var?"

Nelson sandalyesine yaslandı, başını tavana doğru eğdi. "Ne kadar derin ve anlamlı bir soru. Kendinize sık sık bu soruyu soruyor musunuz?"

"Hayır," dedi Wallace.

Nelson güldü. "Canlandırıcı. Sinir bozucu ama canlandırıcı. Hugo ile görüşmeleriniz nasıl gidiyor?"

Konuşmanın aniden değişmesi Wallace'ı dengesizleştirdi ve Nelson'ın profesyonel hilelerinden birini öğrenip öğrenmediğini merak etmesine neden oldu. "Onlar... gidiyorlar." Bu, durumu hafife almak olabilirdi. Son birkaç gecedir, özellikle hiçbir şeyden bahsetmiyorlardı. Dün gece, Scrabble'da hile yapmanın belirli durumlarda, özellikle de çok dilli birine karşı oynarken nasıl kabul edilebilir olduğu konusunda neredeyse bir saat boyunca tartışmışlardı. Wallace, konuşmalarının nasıl bu noktaya geldiğinden emin değildi, ancak Hugo'nun haksız olduğundan emindi. Çok dilli birine karşı Scrabble'da hile yapmak her zaman kabul edilebilirdi.

"Yardım ediyorlar mı?"

Wallace, "Emin değilim," diye itiraf etti. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Nelson şaşırmış görünmüyordu. "Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

"Gizemli herif," diye mırıldandı Wallace. "Beni ne sanıyorsun ki—"

Bitirme şansını hiç bulamadı.

Zihninin bir köşesinde bir şey onu gıdıkladı.

Kaşlarını çattı ve etrafına bakmak için başını kaldırdı.

Her şey her zamanki gibi görünüyordu. İnsanlar masalarda oturmuş, ellerinde buharı tüten çay ve kahve kupalarıyla oturuyorlardı. Gülüşüyor ve konuşuyorlardı, sesler dükkanın her yerinde yankılanıyordu. Tezgahta küçük bir sıra oluşmuştu ve Hugo, parmak uçları yağ lekeli, tamirci üniforması giymiş genç bir adam için hamur işlerini kağıt torbaya koyuyordu. Wallace, mutfak kapılarından radyonun sesini duyabiliyordu. Küçük pencerelerden Mei'yi tezgahlar arasında gidip gelirken gördü.

"Bu nedir?" diye sordu Nelson.

"Bilmiyorum... Sen de öyle hissediyor musun?"

Nelson öne eğildi. "Neyi hissetmek?"

Wallace emin değildi. "Sanki..." Ön kapıya doğru baktı. "Bir şey geliyor."

Ön kapı açıldı.

İçeriye iki adam girdi. Siyah takım elbiseler giymişlerdi, ayakkabıları cilalıydı. Biri kısa boyluydu, sanki gelişim yıllarında görünmez bir tavana çarpmış ve yukarı doğru değil de yana doğru genişlemiş gibiydi. Alnında terden bir parıltı vardı, gözleri küçük ve dükkanın içinde etrafa bakınıyordu.

Diğer adam ise tamamen farklıydı. Benzer şekilde giyinmiş olmasına rağmen, bir fısıltı kadar zayıftı ve neredeyse Wallace kadar uzundu. Takım elbisesi vücudunda bol duruyordu. Sanki sadece deri ve kemikten oluşmuş gibiydi. Elinde kenarları yıpranmış ve kırılmış eski bir evrak çantası taşıyordu.

Adamlar kapı girişinin iki yanına geçip, oldukları yerde öylece durdular.

Öğle vakti çay dükkanının sesleri kesildi, herkes yeni gelenlere bakmak için döndü.

"Ah hayır," diye mırıldandı Nelson. "Yine mi? Mei bundan hoşlanmayacak."

Wallace sormadan önce, kapı aralığında üçüncü bir kişi belirdi. Tuhaf bir görüntüydü. Genç görünüyordu, muhtemelen Hugo'nun yaşıtlarında, hatta daha gençti. Minyon yapılıydı, başının tepesi kısa boylu adamın

omuzlarına zar zor ulaşıyordu. Kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu, gözleri parlaktı, kıvrırcık saçları, bantından bir karga tüyü çıkıntı yapan eski moda bir fötr şapkanın altında doğal olmayan bir şekilde kızıl renkteydi. Kıyafetinin geri kalanı muhtemelen 19. yüzyılın başlarında modaydı. Siyah çorapların üzerine kalın bağcıklı bilek botları giymişti. Elbisesi diz hizasındaydı ve ağır görünüyordu, kumaşı siyah ve kırmızıydı. Belinden sıkıca bağlanmış ve göğsünün üzerinde düşük kesimliydi, göğüsleri soluk ve dolgundu. Beyaz eldivenleri, omuzlarındaki paşmina şal ile uyumluydu.

Herkes ona bakakalmıştı.

Onları görmezden geldi. Bir elini diğerine götürdü ve eldivenin parmaklarını tek tek çekiştirmeye başladı. "Evet," dedi, sesi Wallace'ın beklediğinden daha kalındı. Yürümeyi öğrendiğinden beri günde en az iki paket sigara içmiş gibiydi. "Bugün farklı hissediyorum..."

"Katılıyorum," dedi Squat Man.

"Kesinlikle," dedi İnce Adam.

Sol elindeki eldiveni çıkardıktan sonra elini önüne, avuç içi tavana dönük şekilde uzattı. Parmaklarını oynattı. "Oldukça farklı. Sanırım bugün aradığımızı bulacağız." Elini indirdi ve tezgâha doğru ilerlerken, attığı her adımda tahta zemin gıcırdadı.

Dükkândaki müşteriler, adamlar kadının arkasından adımlarını sıralarken fısıldaşmaya başladılar. Wallace ve Nelson'ın yanından, onlara bir bakış bile atmadan geçtiler. Bu kadın kim olursa olsun, Wallace'ın korktuğu Müdür değildi. Belki de tepkisini ölçmek için bilerek onu görmezden geliyordu. Wallace, tüyleri diken diken olsa da, ifadesini nötr tuttu.

Hugo ise Wallace kadar rahatsız görünmüyordu. Aksine, kabullenmiş bir tavır sergiliyordu. Kadın yaklaşırken tezgâhtaki müşteriler dağıldı. "Bu kadar çabuk mu döndünüz?" diye sordu Hugo, sesi sakin bir tonda.

"Hugo," dedi kadın selam vererek. "Umarım işleri benim için zorlaştırmazsın, değil mi?"

Hugo omuz silkti. "Biliyorsunuz, her zaman hoş geldiniz Bayan Tripplethorne. Charon's Crossing herkese açıktır."

"Ah," diye fısıldadı. "Ne kadar da sevimlisin, şu aptal çapkın. Herkese açık olduğunu mu söylüyorsun? Bununla ne demek istiyorsun acaba?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Öne doğru eğildi. Wallace, bir zamanlar izlediği, cennet kuşlarının çiftleşme alışkanlıklarını ve tüm ihtişamlarıyla sergiledikleri tüyleri konu

alan bir doğa belgeselini hatırladı. Kadın, daha... belirgin özelliklerinin farkındaydı belli ki. "Biliyorum. Ve ne demek istediğimi anlıyorsun, tatlım. Beni kandırdığını sanma. Dünyanın dört bir yanında gördüğüm şeyler, senin kalbine korku salmaya yeterdi." Parmağıyla tezgahın üzerindeki Hugo'nun elinin sırtını okşadı.

"Hiç şüphem yok," dedi Hugo. "Diğer müşterilerimi rahatsız etmediğiniz ve şuraya karışmadığınız sürece..."

"Hayır, asla!" diye homurdandı bir ses. Tezgahın arkasındaki kapılar duvara çarparak açıldı ve çay dolu kavanozlar yere düştü. Mei elinde küçük bir havluyla mutfaktan öfkeyle çıktı.

"Mei'nin yöntemiyle, her şey yolunda olacak," diye tamamladı Hugo.

"Mei," dedi kadın, oldukça alaycı bir tonla.

"Desdemona," diye hırladı May.

"Hâlâ mutfaktasın, anlaşılan. Aferin sana."

Hugo, Mei'nin tezgâhın üzerinden atlamasını engellemeyi başardı.

Kadın—Desdemona Tripplethorne, telaffuzu zor bir isim—hiç etkilenmemişti. Mei'ye küçümseyerek bakarken eldivenlerini eline vurdu. "Şu öfke sorunların üzerinde çalışmalısın, çiçeğim. Bir hanımefendiye, senin gibi birine bile yakışmaz. Hugo, çayımı her zamanki masamda içeceğim. Çabuk ol. Bugün burada ruhlar huzursuz ve bu fırsatı kaçırmayacağım."

Mei bunu kabul etmedi. "Çayı alıp da götüne sokabilirsin—" Ama Hugo onu mutfığa geri çekince, Mei'nin ne tehdit ettiği hayal gücüne kaldı.

Desdemona arkasını döndü ve kendisine bakan dükkândaki herkese baktı. Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Devam edin," dedi. "Bunlar sizin dünyevi anlayışınızın çok ötesindeki meseleler. Tüh tüh."

Herkes neredeyse anında arkasını döndü, fısıltılar doruk noktasına ulaştı.

Nelson, Wallace'ı elinden tutup mutfığa doğru çekti. Kapılardan geçmeden önce arkasına baktığında, kadının ve iki adamın piramitlerin çerçeveli posterinin altındaki uzak duvardaki bir masaya doğru ilerlediğini gördü. Kadın parmağını masanın üzerinde gezdirdikten sonra başını salladı.

"Ve eğer izin verirsen, çayına biraz zehir koyacağım," diyordu Mei, mutfığa girerlerken Hugo'ya. Apollo yanına oturmuş, kulağını yana yatırmış, ikisi arasında gidip geliyordu. "Onu öldürmeye yetecek kadar değil, ama yine de suç sayılacak kadar ve ben de hapis cezasını kesinlikle kabul ederim. Kazan-kazan bir durum."

Hugo dehşete kapılmıştı. "Çayı böyle mahvedemezsin. Her fincan özeldir ve içine zehir koymak tadını bozar."

"Tatsızsa olmaz," diye karşı çıktı Mei. "Arseniğin tadı olmadığını okuduğumdan eminim." Duraksadı. "Gerçi şu anda arseniği nereden bulacağımı bilmiyorum. Kahretsin. Geçen seferden sonra bunu araştırmalıyım."

"Biz insanları öldürmeyiz," dedi Hugo ve bunu ona ilk kez söylediği gibi görünmüyordu.

"Öyleyse sakat bırak."

"Biz de öyle yapmıyoruz," dedi Hugo.

Kollarını kavuşturdu ve surat astı. "Hiçbir şey bizi durduramaz. Bana her zaman hayallerimizin peşinden koşmamız gerektiğini söylemiştin."

"Sana bunu söylerken aklımda cinayet yoktu," dedi Hugo kuru bir sesle.

"Çünkü çok dar görüşlüsün. Ya büyük düşün ya da hiç düşünme." Wallace'a baktı. "Söyle ona. Benim tarafımdasın, değil mi? Ve kanunu burada bulunan herkesten daha iyi biliyorsun. Hak eden birini öldürmek hakkında ne diyor?"

"Bu yasa dışı," dedi Wallace.

"Ama tamamen yasadışı değil, değil mi? Meşru müdafaa diye bir şey var. Sanırım."

"Yani, her zaman akıl sağlığı yerinde olmadığı gerekçesiyle suçsuzluk savunması yapılabilir, ama bunu başarmak zor..."

Mei öfkeyle başını salladı. "İşte bu kadar. Savunmam bu olacak. O kadar deliymişim ki, çayına arsenik koyarken ne yaptığımı bilmiyordum."

Wallace omuz silkti. "Sizin önceden planladığınızı kanıtlayacak bir şey söyleyemem ki."

"Yardımcı olmuyor," dedi Hugo.

Muhtemelen hayır, ama Mei'nin gerçekten birini öldüreceğini de düşünmüyordu. Ya da öyle umuyordu. "Bu kadının nesi var? Kim bu kadın? Kötü bir isme sahip olmasının dışında ne yaptı ki?"

"Kendine medyum diyor," diye tısladı Mei. "Bir psişik. Ve Hugo'ya aşık."

Hugo iç çekti. "Öyle değil."

"Doğru," dedi Nelson. "Çünkü çoğu insan onun gibi göğüslerini tezgâhın üzerine koyuyor. Tamamen doğal."

Hugo, sanki Wallace'ı ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "Zararsız biri," dedi. "Birkaç ayda bir buraya gelir ve ruh çağırma seansı yapmaya çalışır.

Ama hiçbir şey olmaz ve bu yüzden gider. Hiçbir zaman uzun sürmez ve kimseye zarar vermez."

"Kendini duyuyor musun?" diye haykırdı Mei.

Wallace hâlâ "hoşlanmak" kelimesine takılıp kalmıştı. Bu onu beklediğinden daha çok sinirlendirmişti. "Seni eşcinsel sanıyordum."

Hugo göz kırptı. "Ben... miyim?"

"Öyleyse neden seninle flört ediyor?"

"Bilmiyorum?"

"Çünkü o berbat biri," dedi Mei. "Kelimenin tam anlamıyla var olan en kötü insan." Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Benim gibi insanlara kötü bir isim veriyor. Sevdikleriyle iletişim kurmalarına yardımcı olacağını söyleyerek başkalarını dolandırıyor ve paralarını alıyor. Bu çok kötü. Tek yaptığı onlara sahte umut vermek, duymak istediklerini düşündükleri şeyleri söylemek. Benim neler yaşadığımı bilmiyor, bilse bile onu durduracağından şüpheliyim. Buraya sanki buranın sahibiymiş gibi giriyor ve yaptığımız her şeyle alay ediyor."

Hugo iç çekti. "Onu öylece dışarı atamayız, Mei."

"Yapabiliriz," diye karşılık verdi Mei. "Çok kolay. İzleyin, şimdi yapacağım."

Kapılardan içeri dalmadan önce onu durdurdu.

Bir an için Wallace, her şeyin bir gösteri olduğunu düşündü. Mei'nin aşırı dramatik davrandığını, bir rol oynadığını sandı. Ama ağzında daha önce hiç görmediği bir kıvrım ve gözlerinde az önce olmayan bir parıltı vardı. Hızlıca göz kırparken alt dudağını ısırды. Gençken, bir şeylerin ters gittiğini söylemeye çalıştığında kimsenin onu dinlemediği zamanları anlattığını hatırladı.

"O ne iş yapıyor?" diye sordu.

"Ouija tahtası," dedi Nelson. "Bunu bir antika dükkanında bulduğunu ve 1800'lerde Satanistlere ait olduğunu söyledi. Altında 2004 yılında Hasbro tarafından üretildiğini belirten bir etiket var."

"Çünkü tamamen saçmalıyor," diye çıkıştı Mei.

"Aşağı yukarı öyle," dedi Nelson. "Ayrıca her şeyi kaydedip internete yüklüyor. Mei bir keresinde bakmış. Desdemona Tripplethorne'un Seksi Seansları adında bir YouTube kanalı var." Yüzünü buruşturdu. "Bana sorarsanız, pek kaliteli içerik değil ama ben ne bilirim ki."

"Ama..." diye tereddüt etti Wallace. Sonra, "İnsanlara duymak istediklerini söylerse, bunun ne zararı olur ki?"

Mei'nin gözleri parladı. "Çünkü onlara yalan söylüyor. Bu onları daha iyi hissettirse bile, yine de yalan söylüyor. Yaptıklarımızdan veya sonrasında olanlardan haberi yok. Yalan söylenmesini ister miydiniz?"

Hayır, öyle olacağını düşünmüyordu. Ama bir de olayın diğer tarafından da bakabiliyordu ve eğer insanlar sadece güvence almak için ona para vermek istiyorlarsa, bu onların işi değil miydi? "Bunun için para mı alıyor?"

Mei başını salladı. Hugo kolunu omzuna doladı ama Mei onu itti. "Nancy'ye yaptıklarından sonra, onun gerçek yüzünü hemen anlayacağını düşünmüştüm. Ama işte buradayız."

Hugo'nun morali bozuldu. "Ben..." Elini yüzüne sürdü. "Bu onun seçimiydi, Mei."

"Nancy'ye ne yaptı?" diye sordu Wallace.

Herkes ona bakıyordu, sessizlik kulakları sağır ediyordu. Wallace, şimdi ne tür bir felaketin içine düştüğünü merak ediyordu.

"Nancy'yi o buldu," dedi Mei sonunda. "Ya da Nancy onu buldu. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama önemli değil. Önemli olan Desdemona'nın Nancy'nin kafasını ruhlar ve onlarla iletişim kurma yeteneği hakkında her türlü saçmalıkla doldurması. Nancy'ye sahte umut verdi ve bu yapabileceği en acımasız şeydi. Desdemona yardım edebileceğini söylediğinde Nancy ona inandı. Ve sonra buraya ilk geldiğinden beri hiç olmadığı kadar canlı görünerek geldi. Hiçbir şey olmadı. Nancy yıkıldı, ama Desdemona yine de ücretini aldı." Sözlerini bitirdiğinde Mei'nin yanakları lekeli, dudağında tükürük vardı.

Wallace, Nancy'nin Desdemona gibi biriyle konuşacak kadar neden böyle davrandığını sormadan önce Hugo, "Bu... Ben öyle demek istemiyorum—bak Mei. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu Nancy'nin seçimiydi. Elinden gelen her şeye tutunmaya çalışıyor—" dedi.

İşte o zaman Wallace Price bir karar verdi. Kendi kendine, bunun sebebinin Mei'nin yüzündeki ifadeye dayanamaması olduğunu ve bunun kesinlikle Hugo'ya kur yapılmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi.

Artık işleri kendi ellerine alma zamanı gelmişti.

Arkasını dönüp kapılardan içeri girdi, arkasından seslenenleri umursamadı.

Desdemona Tripplethorne bir masaya oturmuştu. Kısa Boylu Adam ve İnce Adam yanında duruyordu. Evrak çantası açılmıştı. Masada mumlar yanıyordu, koku iğrenç ve bayıcıydı, sanki biri bir sepet elma yemiş, sonra

kusmuş ve kalıntılarını tarçınla kaplamış gibiydi. Diğer müşterilerin çoğu gitmişti, ancak birkaçı hâlâ onu şüpheyle izliyordu.

Ouija tahtası, daha önce orada olmayan siyah bir örtünün üzerine masaya yerleştirilmişti. Bu teatral durum Wallace'ı yüzünü buruşturmaya itti. Tahtanın üzerinde ahşap bir planchette duruyordu, ancak Desdemona ona dokunmuyordu. Ouija tahtasının yanında, gevşek kağıt yapraklarının üzerinde duran bir tüy kalem vardı.

Desdemona, dimdik oturduğu sandalyede, masanın yanına üç ayaklı sehpa üzerine yerleştirilmiş bir kameraya bakıyordu. Kameranın tepesinde küçük kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Söylenmeden, Kısa Boylu Adam öne çıktı, şalı omuzlarından aldı ve dikkatlice katladı. İnce Adam, evrak çantasından bir şişe sıvı ve bir damlalık çıkardı. Damlalığı şişeye daldırdı ve ucunu sıkarak sıvıyı çekti. Desdemona'nın ellerinin üzerine tuttu, her birine iki damla damlattıktan sonra kenara koydu. Damlaları ellerinin arkasına sürdü. Lavanta kokuyordu.

"Evet," diye fısıldadı İnce Adam sözünü bitirirken. "Hissediyorum. Burada biri var. Bir varlık. Ruh kutusunu getirin. Çabuk." Kameraya gülümsedi. "Takipçilerimin bildiği gibi, Ouija tahtası benim tercih ettiğim iletişim yöntemim, ama ruhlar izin verirse yeni bir şey denemek istiyorum." Parmağını tüy kalemin üzerinde gezdirdi. "Otomatik yazı. Ruhlar istekliyse, ellerimi kontrol etmelerine ve uygun gördükleri mesajı yazmalarına tam yetki veriyorum. Bu heyecan verici değil mi?"

Kısa Boylu Adam çantasına uzandı ve Wallace'ın daha önce hiç görmediği türden bir cihaz çıkardı. Boyutu ve şekli bir uzaktan kumandaya benziyordu, ancak benzerlik burada sona eriyordu. Üst kısmından sert teller çıkıyordu ve her birinin ucunda küçük bir ampul vardı. Kısa Boylu Adam yan taraftaki bir düğmeye bastı ve cihaz birdenbire çalışmaya başladı, ışıkları yeşil yeşil yanıp sönüyordu. Cıvıldadı, statik dolu tiz bir gürültü çıkardı. Kısa Boylu Adam gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde cihaza baktı. Avucuna vurdu. Cıvıldama kesildi ve ışıklar söndü.

"Garip," diye mırıldandı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Ortamı mahvediyorsun," diye fısıldadı Desdemona, kameradan gözlerini ayırmadan. "Şu lanet şeyi şarj ettin mi?"

Çıtlak Adam alnındaki teri sildi. "Emin oldum. Pil dolu." Elindeki aleti ileri geri salladı. Wallace kenara çekildi. Alet, ona birkaç santim kala neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Yanından bir ses fısıldadı: "Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsan, özellikle de sorun çıkarıyorsa, beni de dahil et."

Nelson'ın arsızca sırtıttığını görünce Wallace da istemsizce karşılık verdi. "Onunla biraz dalga geçeceğim."

"Ooo," dedi Nelson. "Onaylıyorum."

İnce Adam kaşlarını çattı. "Bir şey duydun mu?"

"Sadece sesinizi duyabiliyorum, ondan da nefret ediyorum," dedi Desdemona. Geriye kalan birkaç müşteriye de ters ters baktı, onlar da kalkıp gittiler. "Daha az konuşun, daha çok odaklanın."

İnce Adam ağzını hızla kapattı, Kısa Boylu Adam ise bir sandalyeye çıkıp cihazı tavana doğru kaldırdı.

"Ruhlar!" diye tiz bir sesle bağırdı Desdemona. "Benimle konuşmanızı emrediyorum! Burada olduğunuzu biliyorum." Ellerini planchette'in üzerine koydu. "Bu tahta birbirimizle iletişim kurmamızı sağlayacak. Anlıyor musunuz? Korkacak bir şey yok. Sadece sizinle konuşmak istiyorum. Size zarar vermeyeceğim. Eğer kalem ve kağıdı tercih ederseniz, niyetinizi bildirin. Bana girin. Sesiniz olmama izin verin."

Hiçbir şey olmadı.

Desdemona kaşlarını çattı. "Acele etme."

Hiç bir şey.

"Sürekli etrafımda dolaşmayı bırakır mısın! Ortamı mahvediyorsun!"

Zayıf Adam hızla doğruldu ve geri çekildi.

"Tuhaf," diye mırıldandı Kısa Boylu Adam şöminenin yanında dururken. Cihazı Nelson'ın sandalyesinin üzerinden sallarken tekrar ciyakladı. "Sanki burada bir şey var. Ya da vardı. Ya da olabilir. Ya da hiç olmadı."

"Elbette vardı," dedi Desdemona. "Size verdiğim dosyayı incelemiş olsaydınız, Hugo'nun büyükbabasının ölmeden önce burada yaşadığını bilirdiniz. Bugün hissettiğim şey muhtemelen onun ruhu. Ya da belki de burası bir zamanlar bir seri katile aitti ve kurbanları korkunç bir şekilde sakatlandıktan ve öldürüldükten sonra mezardan uzanıp bana sesleniyorlar." Kameraya baktı, omuzlarını oynattı, göğsü inip kalktı. Wallace, rujunun ne kadar şiddetli bir şekilde kırmızı olduğunu neden fark etmediğini bilmiyordu. "Tıpkı geçen yıl Herring House'da olduğumuz gibi. O zavallı, zavallı ruhlar."

"Hımm," dedi Nelson. "Belki de o da bir şeyler hissedebiliyormuş."

"Mutfakta geri dönün," diye mırıldandı Hugo, elinde çay tepsiyiyle yanlarından geçerken. Wallace mutfığa doğru baktığında, Mei'nin lumboz pencerelerinden onlara öfkeli bakışlar fırlattığını gördü.

"Ne dedin?" diye sordu Desdemona. "Bir şey mi söyledin, Hugo?" Tekrar kameraya baktı. "Kanalımın takipçileri Hugo'yu son ziyaretimizden hatırlayacaklardır. Bazılarının onu çok sevdiğini biliyorum." Hugo tepsiyi Ouija tahtasının yanına koyarken kıkırdadı. Wallace gözlerini oymak istedi. "Çok sevimli bir adam." Hugo uzaklaşmadan önce parmağını kolunda gezdirdi. "Kalmak ve on yılın paranormal olayına katılmak ister misin? Tam yanıma oturabilirsin. Hiç sakıncası yok. İstersen aynı sandalyeyi bile paylaşabiliriz."

Hugo başını salladı. "Bu sefer olmaz. Başka bir şey ister misiniz, Bayan Tripplethorne?"

"Evet, var," dedi. "Ama videolarımı çocuklar izliyor ve onların kıymetli zihinlerini bozmak istemiyorum."

"Aman Tanrım," dedi Wallace. "Bu nasıl bir insan olabilir?"

Hugo sertçe öksürdü. "İşte... durum bu." Geri çekildi. "Sizin için başka bir şey getiremezsem, yolunuzdan çekilirim. Aslında, odada siz üçünüzden başka biri kalsaydı, onlara da aynı şeyi söylerdim. Yolumdan çekilin."

Wallace homurdandı. "Ha, evet. Aynen öyle yapacağım. İzleyin. Hugo. İzliyor musun? Bakın ne kadar da yolumdan çekiliyorum."

Hugo ona şöyle bir baktı.

Wallace ona orta parmağını gösterdi.

Nelson da aynı şeyi yapmadan önce kıkırdadı.

Hugo memnun değildi. Tezgahın etrafından dolaşp bir bez aldı ve Wallace ile Nelson'a dik dik bakarak silmeye başladı. Desdemona ve adamları dikkati dağıldığında, iki parmağını gözlerine doğru uzattı ve sonra gözlerini Wallace'a çevirdi. "Durun," diye fısıldadı.

"Ne dedin?" diye sordu Wallace sesini yükselterek. "Seni duyamıyorum!"

Hugo, ezilmiş birinin yorgun iç çekişiyle içini çekti ve kendi kendine mırıldanarak tezgâhı öfkeyle sildi. Mei'nin hâlâ pencerede olması, ama şimdi elinde büyük bir kasap bıçağıyla boynuna doğru çekiyormuş gibi yapması, gözlerini devirmesi ve dilini dışarı sarkıtması da muhtemelen işleri kolaylaştırmıyordu.

Kısa Boylu Adam çay dükkanının etrafında dolaşmaya devam ederken (Hugo ona dik dik baktığında tezgahın arkasına geçmemesi gerektiğine

oldukça çabuk karar vermişti), İnce Adam çantasından başka bir not defteri ve dolma kalem çıkardı. Desdemona'nın yanında durdu, bir çeşit not almaya hazırđı. Yanında duran Apollo'nun, bacağını kaldırıp İnce Adam'ın ayakkabılarına işediğinin farkında değildi. Wallace, İnce Adam'ın farkında olmadığı idrar akıntısıyla bir anlığına dikkati dağıldı, ancak sonra Desdemona ellerini tekrar planşete koydu ve boğazını temizledi.

“Ruhlar!” dedi tekrar. “Ben sadece sizin aracınızm. Benim aracılığımla konuşun ve bana ölülerin sırlarını anlatın. Korkmayın, çünkü ben burada sadece size yardım etmek için bulunuyorum.” Omuzlarını kıpırdattı, parmakları planchette üzerinde hareket ediyordu.

Wallace homurdandı. Boynunu yana doğru çevirdi ve parmaklarını ıtlattı. “Pekala. Ona çok istediği hayalet deneyimini yaşatalım.”

“Ah,” diye fısıldadı Desdemona. “Hissedebiliyorum.” Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. “Sıcak ve karıncalanma hissi veriyor. Tenime dokunan bir okşama gibi. Ah. Ah.”

Wallace derin bir nefes aldı, ellerini silkeleyip planchette'in karşı tarafına yerleştirdi, tüy kalemi görmezden geldi. İlk başta parmakları kalemin içinden geçti ve kaşlarını çattı. “Beklenmedik,” diye fısıldadı. “Beklenmedik.”

Planchette ellerine yapıştı ve sertleşti. şaşkınlıkla irkildi ve planchette hafifçe yana kaydı.

Desdemona nefesini tutarak ellerini hızla geri çekti. “Bunu... bunu gördün mü?”

İnce Adam başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Öne eğildi, yüzü Ouija tahtasına birkaç santim mesafedeydi. Sonra kaydedildiğini hatırlamış gibiydi, kameraya tekrar baktı ve “Başlıyor. Ruhlar konuşmayı seçti.” dedi. Ellerini tekrar planchette'in üzerine koydu. “Ey sevgili ölüler. Beni kullanın. Beni olabildiğince sert kullanın. Mesajınızı bana iletin ve ben onu dünyaya açıklayacağım.”

Wallace, Desdemona Tripplethorne'dan hiç hoşlanmıyordu. Planchette'i iterek hareket ettirmeye çalıştı, ancak Desdemona onu sıkıca tutuyordu. “Hareket ediyor,” diye mırıldandı ağzının kenarından. “Hazırlan. Bu bize dört milyon izlenme ve bir televizyon anlaşması kazandıracak, yemin ederim.”

İnce Adam başını salladı ve not defterine bir şeyler karaladı.

Wallace, Nelson'a “Ne demeliyiz?” diye sordu.

Nelson'ın yüzü buruştu, sonra düzeldi, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Korkunç bir şey. Tahtadaki evet veya hayır sorularını atla. O sıkıcı. Bir iblismiş gibi davran ve onun ruhunu ve gırtlığını da ele geçirmek iste."

"Ruhları hasat etmeyin," dedi Hugo yüksek sesle.

Desdemona, İnce Adam ve Kısa Boylu Adam ona bakmak için döndüler. "Bu neydi?" diye sordu Desdemona.

Hugo'nun yüzü bembeyaz oldu. "Dedim ki... Burrito kaseleri sunmayı düşünüyorum?"

"Benim çay dükkanında olmaz!" diye bağırdı Mei mutfaktan. Bir şekilde ikinci bir bıçak bulmuştu ve bu ilkinden daha büyüktü. Pencereden oldukça korkmuş görünüyordu. Wallace etkilenmişti.

"Haklı," dedi Desdemona Hugo'ya. "Bu senin menüye uymaz. Dürüst olmak gerekirse, Hugo, müşteri kitleni tanı." Parmak uçlarını tahtaya sıkıca bastırarak tahtaya döndü. "Ruhlar! Beni hayaletimsi ektoplazmanızla doldurun! Hiçbir şeyi şansa bırakmayın. İnanılmaz derecede şehvetli sesiniz olmama izin verin. Bana sırlarınızı anlatın. Oooh."

"Anladım, hanımefendi," dedi Wallace ve planchette'i hareket ettirmeye başladı. Beklediğinden daha fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Giysiler bir şeydi; sandalyeleri hareket ettirmek başka bir şey. Bu küçük bir şeydi, ama düşündüğünden daha zordu. Homurdandı ve eğer hala terleyebiliyorsa, alnından damlayacağından emindi. Planchette bir yandan diğer yana hareket edip sonra yavaşça daireler çizmeye başlayınca Desdemona nefes nefese kaldı.

"Aslında her bir harf üzerinde tek tek durup düşünmeniz gerekiyor," dedi Nelson.

"Deniyorum," diye tersledi Wallace. "Göründüğünden daha zor." Kaşlarını çatarak konsantre oldu, dili dişlerinin arasından dışarı çıkmıştı. Daha yavaş hareket etti ve birkaç saniye içinde işin püf noktalarını kavradı.

"H," diye fısıldadı Desdemona.

"H," diye tekrarladı İnce Adam, not defterine yazarak.

"BEN."

"BEN."

Wallace durdu.

Desdemona kaşlarını çattı. "Bu... bu kadar mı?" İnce Adam'a baktı. "Ne yazıyordu?"

Zayıf Adam titreyen elleriyle tableti ona doğru çevirirken yüzü solgunlaştı.

Desdemona gözlerini kısarak baktıktan sonra geri çekildi. “Merhaba. Merhaba diyor. Aman Tanrım. Gerçek. Gerçekten gerçek.” Sertçe öksürdü. “Yani, elbette gerçek. Bunu biliyordum. Açıkçası.” Kameraya, öncekinden daha sıkı bir şekilde gülümsedi. “Ruhlar bizimle konuşuyor.” Bir kez daha boğazını temizledi. “Merhaba, ruhlar. Mesajınızı aldım. Kimsiniz? Ne istiyorsunuz? Belki de tutku cinayetinde bir çekiçle dövülerek korkunç bir şekilde öldünüz ve sadece benim, Desdemona Tripplethorne'un Seksi Seansları'ndan (ticari marka başvurusu beklemede) Desdemona Tripplethorne'un size yardımcı olabileceği yarım kalmış işleriniz mi var? Katiliniz kim? Bu odadaki biri mi?”

"Seni düpedüz öldürürüm!" diye bağırdı Mei mutfaktan.

Wallace, planchette'i tahtadaki aynı kelimenin üzerine getirdikten sonra Desdomona, "Evet," dedi. "Öldürüldün. Biliyordum! Söyle bana, ey yüce ruh. Söyle bana seni kim öldürdü. Senin adına adalet arayacağım ve kendi televizyon anlaşılmamı yaptığımda, seni asla unutmayacağıma söz veriyorum. Bana bir isim ver."

Planchette tekrar hareket etti.

"D," diye fısıldadı. "E. S. D. E. M. O. N—"

İnce Adam boğuk bir ses çıkardı. "Bu, iblis anlamına geliyor."

Nelson, sandalyenin üzerinde duran ve cihazını tavana doğru tutan Çömelmış Adam'a bakarak, "Bu ikisiyle gerçekten dibe vurmuş durumdayız," dedi.

Planchette hareket etmeyi bıraktığında Desdemona, "A," dedi. "Bu 'şeytan' değil. Çok fazla harf var. Hepsini bildin mi?"

İnce Adam yavaşça başını salladı.

"Peki?" diye sordu. "Ne yazıyor orada?"

Ona tekrar not defterini gösterdi.

Sayfada büyük harflerle DESDEMONA yazıyordu.

Kadın gözlerini kısarak önce ona, sonra Ouija tahtasına, sonra da İnce Adam dönüp kelimeyi kameraya doğru işaret ederken tekrar kağıda baktı. "Bu benim adım." Planchette'den ellerini çekerken yüzünden kan çekildi. "Yani... yani beni öldürdüğümü mü söylüyorsun?" Rahatsızca güldü. "Bu imkansız. Daha önce hiç kimseyi öldürmedim."

İnce Adam ve Desdemona, planchette'in Desdemona'nın dokunmasına gerek kalmadan hareket etmeye başlamasıyla donakaldılar. Desdemona, Wallace'ın durakladığı harfleri hızla saydı ve İnce Adam da bunları yazdı.

“Beni tamamen öldürdün,” diye okudu Desdemona kağıttan, sonra gözlerini kırptırdı. “Ne? Öldürmedim. Kimsin sen? Bu bir şaka mı?” Masanın alt tarafına doğru eğildi, sonra tekrar doğruldu. “Mıknatıs yok. Hugo. Hugo. Bunu mu yapıyorsun? Kandırılmaktan hoşlanmıyorum.”

"Anlamaya bile başlayamayacağınız güçlerle uğraşıyorsunuz," dedi Hugo ciddi bir ifadeyle.

Planchette tekrar hareket etti.

“Ha ha,” diye okudu İnce Adam harfleri yazarken. “Sen berbat birisin.”

"On yaşında mısın sen?" diye sordu Nelson, gülümsemesini bastırmaya çalışsa da. "Daha korkutucu olmalısın. Ona şeytan olduğunu ve ciğerini yiyeceğini söyle."

Planchette hareket ederken İnce Adam, "Bu Şeytan," dedi. "Dalgıcını yiyeceğim."

"Karaciğer," dedi Nelson. "Karaciğer."

Wallace dişlerini sıkarak, "Deniyorum," dedi. "Çok kaygan!"

"Dalgıç mı?" diye sordu Desdemona, şaşkın bir ses tonuyla. "Hayatımda hiç dalış yapmadım."

Planchette tekrar hareket etti. "Özür dilerim," diye okudu İnce Adam yeni mesajı yazarken. "Aptal otomatik düzeltme. Karaciğer demek istedim."

Hugo yüzünü ellerinin arasına alıp inledi.

Desdemona aniden ayağa kalktı, sandalye yere sürtündü. Etrafına çılgınca bakındı. İnce Adam kağıdı göğsüne bastırıyordu ve Kısa Boylu Adam da onlara katılmış, cihazı Ouija tahtasının üzerine doğru tutuyordu. Cihaz, daha öncekinden daha yüksek bir sesle tekrar ciyakladı, üst kısımdaki ampuller parlak bir şekilde yanıyordu.

“Anlamadığımız şeylere karışıyoruz,” diye fısıldadı Desdemona. Göğsü kabarıp inerken elinin tersini alına koydu ve kameraya baktı. “Bunu ilk burada gördünüz. Şeytan burada ve ciğerimi yemek istiyor. Ama ben korkutulmayacağım.” Elini indirdi. “İster Şeytan ol ister başka bir iblis, burada hoş karşılanmıyorsun! Burası barış ve aşırı pahalı şekerlemelerin yeri.”

"Hey!" diye çıkıştı Hugo.

Wallace planchette'i daha hızlı hareket ettirdi. "Burada istenmeyen sensin," diye fısıldadı kendi kendine, İnce Adam da aynı şeyi yüksek sesle söylerken. "Buradan git. Bir daha asla geri dönme." Durakladı, düşündü. Sonra, "Ayrıca, Mei'ye daha iyi davran yoksa senin beynini de yerim."

"Bak," dedi Kısa Boylu Adam titreyen parmağıyla işaret ederek.

Wallace başını çevirip Nelson'ı duvardaki apliklerin yanında dururken gördü. Ellerini apliklere bastırdı ve içindeki ampuller titremeye başladı. Nelson ona göz kırpınca Wallace sırttı. Ampuller şıkırdadı.

“Git,” dedi Wallace, planşeti daha hızlı hareket ettirerek. “Git. Git. Git.” İşini bitirdiğinde, olabildiğince sertçe itti ve planşeti odanın öbür ucuna fırlattı. Şömineye düştü ve yanmaya başladı. Ouija tahtası masadan fırlayıp yere düştü ve gürültüyle parçalandı.

"Bu saçmalığa razı olmadım," dedi Çömelmiş Adam yavaşça geri çekilirken. Bir sandalyeye çarptığında çığlık atarak arkasına döndü.

Nelson duvar lambalarını bırakıp kameraya gitti. Kamerayı yakından inceledikten sonra kendi kendine başını salladı. "Bu pahalıya benziyor." Ve sonra kamerayı devirdi. Kamera yere düştü, lensi çatladı. "Eyvah."

Wallace'ın "Evet, Nelson. Evet." demesi üzerine Hugo bir kez daha iç çekti.

"Buradan çıkmamız gerek," diye fısıldadı Zayıf Adam telaşla. Kapıya doğru yöneldi, ama Wallace ona doğru bir sandalye fırlattı. Sandalye yerde kayarak Zayıf Adam'ın kaval kemiklerine çarptı. Çığlık attı ve neredeyse yere düşüyordu, elindeki kağıt yere düştü.

"Buna izin vermeyeceğim!" diye haykırdı Desdemona. "Sizin gibilerden korkmayacağız! Ben Desdemona Tripplethorne'um. Elli bin takipçim var ve size emrediyorum ki—"

Ancak Desdemona'nın ne talep etmiş olabileceği, Mei'nin kapıları kırarak içeri dalmasıyla, iki bıçağını da başının üzerinde kaldırıp "Ben Şeytanım! Ben Şeytanım!" diye bağırmasıyla anlamsız kaldı.

Wallace'ın Desdemona, İnce Adam ve Kısa Boylu Adam'ı son gördüğü an, Charon's Crossing Çay ve Atıştırmalıkları'ndan kaçarken sırtlarıydı. İnce Adam ve Kısa Boylu Adam aynı anda kapıdan geçmeye çalışmış ve sıkışmışlardı ki Desdemona onlara çarparak onları ön verandaya savurdu. Desdemona sırtlarına ve kollarına basarak üzerlerinden geçmeye çalışırken, elbisesi neredeyse müstehcen bir şekilde yukarı kalkmış halde, ikisi de çığlık attılar. Desdemona basamaklardan atlayıp dükkana bir bakış bile atmadan hızla yola koyuldu, İnce Adam ve Kısa Boylu Adam ise kendilerini toparlayıp peşinden koştular.

Charon Geçidi'nde sessizlik çöktü.

Ama bu uzun sürmedi.

Nelson önce hafifçe, sonra giderek daha yüksek sesle kıkırdamaya başladı. Mei de aynı şeyi yaptı; hıçkırık benzeri bir öksürük, ıslak bir

hırıltıya dönüştü ve bıçaklarını indirirken kahkaha attı.

Ardından çay dükkanının her köşesini daha önce hiç duyulmamış bir ses doldurdu. Bu ses Nelson ve Mei'nin sessiz kalmasına, Hugo'nun ise tezgahın etrafında yavaşça dolaşmasına neden oldu.

Wallace kahkaha atıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli gülüyordu, bir kolu karnının etrafında, diğer eliyle de dizine vuruyordu. "Bunu gördünüz mü?" diye bağırdı. "Yüzlerindeki ifadeleri gördünüz mü? Aman Tanrım, inanılmazdı."

Ve hâlâ gülüyordu. Göğsünde bir şey gevşemişti, düğümlenmiş ve karışmış olduğunu bile fark etmediği bir şey. Bir şekilde daha hafif hissediyordu. Daha özgür. Eğilirken omuzları titriyordu, ihtiyacı olmayan bir nefes için çabaladı. Kahkaha yumuşak kıkırdamalara dönüşse bile, o hafiflik kaybolmadı. Aksine, daha da parladı ve o lanet şey, asla yok olmayan o kanca, sonunda onu yerinde tutan bir pranga gibi hissettirmiyordu. Belki de hayatında ilk kez karşılık beklemeden iyi bir şey yaptığını düşündü. Bunu daha önce nasıl hiç düşünmemişti?

Doğrulurken gözlerini sildi.

Nelson'ın yüzünde hayranlık ifadesi vardı. Bu ifade, torunununkiyle aynıydı.

İlk konuşan Mei oldu. "Seni sımsıkı kucaklayacağım."

Bu onu şaşırttı, özellikle de Mei'nin fiziksel sevgi hakkında söylediklerini hatırlayınca. "Bunu ancak sen bir tehdit gibi gösterebilirdin."

Bıçakları en yakın masaya koyduktan sonra parmaklarını avucuna vurdu. Etraflarındaki havada hafif bir titreşim vardı ve sonra Mei onun üzerine atıldı. Kollarını sırtına dolayıp sıkıca tutunca neredeyse yere düşecekti. Şaşkınlıktan hareketsiz kaldı, ama sadece bir an için. Bu çok kırılğan bir şeydi ve Wallace en son ne zaman birinin ona sarıldığını hatırlayamıyordu. Kollarını dikkatlice yukarı çekti, elleri Mei'nin beline gitti.

"Daha sıkı sık," dedi boynuna doğru. "Kırılmayacağım."

Gözleri yanıyordu. Nedenini bilmiyordu. Ama onun istediğini yaptı. Elinden geldiğince sıkı.

Gözlerini açtığında, Hugo'nun yüzünde garip bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Uzun süre birbirlerine baktılar.

BÖLÜM

12

O gece Wallace, kabloyu takip ederek arka tarafta, güverte korkuluğuna yaslanmış Hugo'yu buldu. Hava bulutluydu, yıldızlar görünmüyordu. Kapı eşiğinde durdu, nasıl karşılanacağından emin değildi. Garip bir suçluluk duygusu içini kapladı, ama bunun daha da büyümesine izin vermedi. Mei'nin yüzündeki gülümsemeyi görmek buna değmişti.

Hugo arkasını dönüp içeri girmeden önce, "Merhaba," dedi.

Wallace ensesini kaşdı. "Merhaba, Hugo."

"Elbette?"

"Sanırım öyle. Yalnız kalmak mı istiyorsunuz? Rahatsız etmek veya sizi rahatsız etmek istemiyorum."

Hugo arkasını dönmeden başını salladı. "Hayır, sorun değil. Benim için sakıncası yok."

Wallace, Hugo ile arasına biraz mesafe bırakarak korkuluğa gitti. Hugo'nun kendisine kızgın olmasından endişeleniyordu, ancak bir dolandırıcıyı korkutmak için Ouija tahtası kullanmak gibi önemsiz bir şey yüzünden Hugo'nun üzülmesi gerektiğini düşünmüyordu. Yine de, özellikle burası onun dükkanı, onun evi olduğu için, Hugo'ya ne hissedip ne hissedemeyeceğini söylemek onun işi değildi.

Hugo, "Özür dilemeyi düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

Wallace iç çekti. "Bu kadar açık, değil mi?"

"Birazcık. Yapma."

"Özür dileme?"

Hugo başını salladı, ona kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini çay bahçesine çevirdi. "Doğru olanı yaptın."

"Bir kadına şeytan olduğumu ve dalgıcını yamyamlık yaparak yiyeceğimi söyledim." Yüzünü buruşturdu. "Bunu asla yüksek sesle söyleyeceğimi düşünmemiştim."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Hugo. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Tamam aşkım."

"Bunu neden yaptın?"

Wallace kollarını kavuşturarak kaşlarını çatı. "Onlarla böyle uğraşmak mı?"

"Evet."

“Çünkü yapabilirdim.”

"Hepsi bu kadar mı?"

Hayır, kesinlikle değil. Ama Desdemona'nın onunla flört etme şeklinden hoşlanmadığını Wallace asla itiraf etmezdi. Bunun içinde bir nebze doğruluk payı olsa bile, onu gülünç duruma düşürüyordu. Yapacak bir şey yoktu ve Wallace, bir tür hoşlanma duygusu beslediği izlenimini verecek bir şey söylemeye de niyetli değildi. Bu düşünce bile onu utanç dalgasıyla sardı ve yüzünün kızardığını hissetti. Gerçekten de aptalcaydı. Bundan hiçbir şey çıkmazdı. O ölmüştü. Hugo ise ölmemişti.

Bu yüzden, bayılacakmış gibi görünmemesini sağlayacak ilk aklına gelen şeyi söyledi: "Mei." Ve bu tek kelimeyle, büyük bir şaşkınlıkla da olsa, gerçeğin bu olduğunu anladı.

"Peki ya o?"

Wallace iç çekti. “Ben... O üzgündü. Desdemona'nın ona tepeden bakmasını, Mei'nin ondan aşağıda olduğunu söylemesini sevmedim. Kimse kendini böyle hissetmemeli.” Ve hâlâ Wallace olduğu için ekledi, “Yani, Mei bir suç işlemek istedi, evet, ama sanırım iyi biri.”

"Bu oldukça güçlü bir övgü."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hugo'nun "Sanırım öyle. Arkadaş olarak gördüğün birine bir şey olduğunu gördün ve müdahale etme ihtiyacı hissettin" demesi onu şaşırttı.

"Onu arkadaşım diye adlandırmazdım..."

“Wallace.”

İnledi. "Pekala. Ne olursa olsun. Biz arkadaşız." Bunu sesli söylemek düşündüğü kadar zor değildi. Her şeyi kendisi için hep bu kadar zorlaştırmış olup olmadığını merak etti. "Neden olmasına izin verdin?"

Hugo şaşırmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

“Buraya ilk gelişi değil. Desdemona.”

"Hayır," dedi Hugo yavaşça. "Öyle değil."

"Mei'nin ondan hiç hoşlanmadığını biliyorsun. Özellikle de Nancy'yi işin içine kattığından beri."

"Evet."

“Öyleyse neden buna bir son vermedin?” Ses tonunda herhangi bir kınama yaratmamaya özen gösterdi. Tam olarak kızgın değildi—Hugo'ya değil—ama anlamıyordu. Dürüst olmak gerekirse daha fazlasını bekliyordu. Bunun ne zaman başladığını bilmiyordu, ama yine de oradaydı. “Mei de senin arkadaşın. Bunun onu ne kadar üzdüğünü görmedin mi?”

"Gerektiği kadar değil," dedi Hugo. Etraflarındaki ormanın karanlığına dalmış bir şekilde gözlerini dikti.

Wallace, neden bu kadar ısrar ettiğinden emin olmasa da, "Onun geğmişini biliyorsunuz," dedi. Tek bildiği, bunun önemli hissettirmesiydi. "Daha önce başına gelenler."

"Sana söyledi."

"Yaptı. Bunu kimseye dilemem. Kimsenin seni dinlemediği bir durumda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum..." Kendini durdurdu, ofisinde yere yığıldıktan sonra birinin onu duyması için nasıl bağırdığını hatırladı. Birinin, herhangi birinin onu görmesini nasıl sağlamaya çalıştığını. Görünmez hissetmişti. "Bu doğru değil."

"Hayır," dedi Hugo. "Sanmıyorum." Çenesi kasıldı. "Ve yeri gelmişken, Mei'den özür diledim. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim." Başını salladı. "Sanırım, sana hayır dedikten sonra bile, ne yapacağını görmek istiyordum."

"Neden?"

"Neler yapabileceğini görmek için," dedi Hugo sessizce. "Wallace, hayatta değilsin. Ama hâlâ varsın. Sanırım bunu ancak bugün fark ettin."

Bunu Hugo'dan duyduğuna neredeyse inanabilirdi. "Yine de ona bunu yapmamalıydı. Ya da Desdemona'nın Nancy'ye bu şekilde müdahale etmesine izin vermemeliydi."

"Evet. şimdi anlıyorum. Kusursuz değilim. Hiçbir zaman da öyle olduğumu iddia etmedim. Herkes gibi ben de hatalar yapıyorum, elimden gelenin en iyisini yapsam bile. Kayıkçı olmak beni insan olmaktan kurtarmıyor. Aksine, işleri daha da zorlaştırıyor. Eğer bir hata yaparsam, insanlar zarar görebilir. Yapabileceğim tek şey daha iyisini yapmaya ve böyle bir şeyin tekrar yaşanmasına izin vermemeye söz vermek." Acı bir gülümsemeyle ekledi: "Desdemona'nın geri döneceğini sanmıyorum. En azından uzun bir süre dönmeyecek. Sen buna engel oldun."

"Kesinlikle haklısın," dedi Wallace göğsünü kabartarak. "Onlara günlerini gösterdim."

"Büyükbabanla görüşmeyi gerçekten bırakmalısın."

"Eh. İyi biri. Ama ona bunu söylediğimi söyleme. Yoksa sürekli bunun peşini bırakmaz." Wallace, Hugo'nun eline dokunmak için elini uzattı, ama dokunamayacağını hatırladı. Kolunu hızla çekti. Hugo ise hiçbir tepki vermedi. Wallace buna minnettardı, Mei'nin onu olabildiğince sıkı

kucakladığı zamanları hatırlasa bile. Ne zaman bu kadar temas özlemi çektiğini bilmiyordu.

Ne diyeceğini, ikisinin de dikkatini dağıtacak bir şey bulmakta zorlandı. "Ben de hatalar yaptım. Eskiden." Duraksadı. "Hayır, bu tam doğru değil. Hâlâ hatalar yapıyorum."

"Neden?" diye sordu Hugo.

Neden mi? "Hata yapmak insana özgü sanırım. Ama ben senin gibi değildim. Bunun beni etkilemesine izin vermedim. Vermeliydim ama... Bilmiyorum işte. Hep başkalarını suçladım ve kendime onların hatalarından ders çıkarmam gerektiğini, kendi hatalarımdan ise illa ki ders çıkarmamam gerektiğini söyledim."

"Sence bu ne anlama geliyor?"

Yüzleşmesi zor bir gerçektir ve hâlâ buna hazır olup olmadığından emin değildi. "İyi bir insan olup olmadığımı bilmiyorum." Acı dolu olsa da, bu sözlerin bir an için aralarında yankılanmasına izin verdi.

Hugo sordu: "İyi bir insanı ne yapar? Davranışları mı? Motivasyonları mı? Özverisi mi?"

"Belki hepsi," dedi Wallace. "Ya da belki hiçbirisi. Kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmediğini söyledin, oysa içeri girenlerin yüzlerindeki ifadeleri görüyorsun. Cennet ya da Cehennem olmadığını nereden biliyorsun? Ya ben o kapıdan geçersen ve yaptığım her yanlış için yargılanırsam ve bu diğer her şeyden daha ağır basarsa? Hayatını her neyse ona adanmış biriyle aynı yerde olmayı hak eder miydim? Mesela, bilmiyorum. Bir rahibe falan."

Hugo, kahkahayı zor tutarak, "Bir rahibe mi?" diye tekrarladı. "Kendini bir rahibeyle kıyaslıyorsun."

"Sus artık," diye homurdandı Wallace. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet," dedi sesi hafif ve alaycı bir tonda. "Ama seni rahibe kıyafeti içinde görmek için neredeyse her şeyi verirdim."

Wallace iç çekti. "Bunun küfür sayılabilecek bir şey olduğundan oldukça eminim."

Hugo önce homurdandı, sonra kendine geldi. Aklında bir şeyler düşünüp duruyor gibiydi. Wallace, ısrar etmek istemediği için bekledi. Sonunda Hugo, "Size bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

"Evet. Tabii ki. Her şey olur."

“Her zaman böyle olmuyor,” dedi Hugo, sesi kısık bir şekilde. “İnançlarımda kararlı olduğumu söyleyebilirim ama bu tamamen doğru olmazdı. Bu... tıpkı burası gibi. Çay dükkanı. Sağlam, temeli atılmış ama her şeyin yıkılması için çok fazla bir şey gerekmez diye düşünüyorum. Bir sarsıntı. Bir deprem. Duvarlar çöker, zemin çatlar ve geriye sadece moloz ve toz kalır.”

"Bir deprem yaşadınız," dedi Wallace.

“Evet, var. Hatta iki tane.”

Bilmek istemiyordu. Konuyu değiştirmek, Hugo'nun kendisi kadar perişan görünmemesi için başka bir şeyden bahsetmek istiyordu. Ama sonunda hiçbir şey söylemedi. Hangisinin daha korkakça olduğunu bilmiyordu.

Hugo, “Cameron yanıma geldiğinde... huzursuzdu. Bunu, Azrail'imın peşinden kapıdan içeri girdiği anda anlayabiliyordum.” dedi.

“Mayıs değil.”

Başını salladı. “Hayır. Bu ondan önceydi.” Kaşlarını çatı. “Bu Azrail... onun gibi değildi. Birlikte çalıştık ama çoğu zaman çatıştık. Ama onun ne yaptığını bildiğini düşünüyordum. O, benim kayıkçı olduğumdan çok daha uzun süredir Azrail'di ve kendime, özellikle de bu işlerde yeni olduğumu düşünürsek, benden çok daha fazlasını bildiğini söylüyordum. Sorun çıkarmak istemiyordum ve başımı öne eğdiğim sürece işleri yoluna koyabileceğimizi düşünüyordum.

“Cameron'ı da getirdi. Burada olmak istemiyordu. Öldüğüne inanmayı reddediyordu. Çok öfkeliydi, o kadar öfkeliydi ki neredeyse tadını alabiliyordum. Tabii ki bu beklenen bir şey. Bildiğiniz tek hayat sonsuza dek yok olduğunda yeni bir gerçeği kabul etmek zordur. Söyleyeceklerimi duymak istemiyordu. Bana buranın bir hapisaneden başka bir şey olmadığını, burada kapana kısıldığını ve benim de onun esir alan kişisi olduğumu söyledi.”

Wallace'ın kaçınmaya çalıştığı suçluluk duygusu işte oradaydı. Göğsünü tırmalıyordu. "Ben yapmadım..."

“Biliyorum,” dedi Hugo. “Bu... sen onun gibi değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Tek yapmam gerekenin sana zaman vermek olduğunu biliyordum ve görecektin. Katılmasan bile, hoşuna gitmese bile, anlayacaktın. Ve bence henüz o noktada değilsin, ama olacaksın.”

"Nasıl?" diye sordu Wallace. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Nane çayı," dedi Hugo. "Çok sertti, senin gibi biri için daha önce yaptığım neredeyse tüm çaylardan daha sertti. Kızgın değildin. Korkmuştun ve kızgın gibi davranıyordun. Arada fark var."

Wallace mutfakta annesini, fırında şeker kamışlarını düşündü. "Cameron'a ne oldu?"

"Gitti," dedi Hugo. "Ve yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey onu durduramadı." Sesi sertleşti. "Ölüm Meleği bana onu bırakmamı söyledi. Dersini alacağını ve derisinin pul pul dökülmeye başladığını görür görmez koşarak geri döneceğini söyledi. Ve başka ne yapacağımı bilmediğim için Ölüm Meleği'ni dinledim."

Wallace kendi titremesini, derisinden yayılan bir titreşimi hissetti. "Geri dönmedi."

Hugo çok üzgündü. Wallace bunu yüzünden açıkça görebiliyordu. Bu onu inanılmaz derecede genç gösteriyordu. "Hayır. Öyle değildi. Daha önce, senin gibi biri giderse neler olabileceği konusunda uyarılmıştım. O insanların neye dönüşebileceği konusunda. Ama bu kadar çabuk olabileceğini düşünmemiştim. Ona alan vermek, kendi başına geri dönme kararını vermesine izin vermek istedim. Ölüm Meleği bana zamanımı boşa harcadığımı söyledi. İlk başta gitmemin tek nedeni aramızdaki bağın birdenbire kopmasıydı. Ölüm Meleği kendi yöntemleriyle haklıydı. Onu bulduğumda artık çok geçti." Tereddüt etti. Sonra, "Onlara Kabuk diyoruz."

Wallace kaşlarını çatı. "Kabuklar mı? Bu ne anlama geliyor?"

Hugo başını eğdi. "Bu... uygun. Onun ne olduğu için. Eskiden olduğu kişinin boş bir kabuğu. İnsanlığı yok olmuş. Onu o yapan her şey, her anı, her duygu... hepsi gitti. Ve onu geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu, bir kayıkçı olarak yaşadığım ilk depremdi. Birini hayal kırıklığına uğratmıştım."

Wallace ona doğru uzandı—teselli etmek için miydi acaba?—ama Hugo'ya dokunamayacağını hatırlayınca durdu. Elini indirirken parmaklarını kıvırdı. "Ama sen durmadın."

"Hayır," dedi Hugo. "Nasıl yapabilirdim ki? Kendime bir hata yaptığımı ve korkunç bir hata olsa bile bunun başka kimsenin başına gelmesine izin veremeyeceğimi söyledim. Müdür geldi. Bana bunun işin bir parçası olduğunu ve Cameron'a yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledi. O kendi seçimini yapmıştı. Müdür bunun talihsiz bir durum olduğunu ve bir daha olmaması için elimden gelen her şeyi yapmam

gerektiğini söyledi. Ve ona inandım. Ölüm Meleği küçük bir kızı getirene kadar, yani birkaç ay sonra, ne kadar az şey bildiğimi fark etmedim.”

Küçük bir kız çocuğu.

Wallace gözlerini kapattı. Nancy karanlıkta oradaydı, gözleri yorgun, yüzündeki çizgiler belirgindi.

“Çok canlıydı,” dedi Hugo ve Wallace onun susmasını diledi. “Saçları dağınıktı ama sanırım hep öyleydi. Sürekli konuşuyor, soru üstüne soru soruyordu. ‘Sen kimsin? Neredeyim? Bu nedir? Ne zaman eve gidebilirim?’” Sesi titredi. “‘Annem nerede?’ Ölüm Meleği ona cevap vermedi. Mei gibi değildi. Mei'nin içinde doğuştan gelen bir iyilik var. Biraz sert olabilir ama onda bir saygı var. Bu işin ne kadar önemli olduğunu anlıyor. Daha fazla travmaya neden olmak istemiyoruz. İyilik sunmalıyız çünkü hayatta ya da ölümden bir insanın en savunmasız olduğu an asla yoktur.”

"Nasıl öldü?" diye fısıldadı Wallace.

“Ewing sarkoması. Kemiklerinde tümörler. Sonuna kadar savaştı. İyileştiğini düşünüyorlardı. Belki de öyleydi, en azından bir süreliğine. Ama bu onun için çok fazla geldi.” Wallace gözlerini açtığında Hugo'nun burnunu çekerken yüzünü sildiğini gördü. “Altı gün burada kaldı. Çayı zencefilli kurabiye tadındaydı. Annesinin en güzel zencefilli evler ve kaleler yaptığını söyledi. Şekerlemelerden kapılar ve kurabiye kuleleri. Mavi kremadan hendekler. O... harikaydı. Asla kızgın değildi, sadece meraklıydı. Çocuklar her zaman yetişkinler kadar korkak olmazlar. Ölümden değil.”

"Adı neydi?"

“Lea.”

"Bu çok güzel."

"Evet, öyle," diye onayladı Hugo. "Çok gülerdi. Büyükbabam onu severdi. Hepimiz severdik."

Ve bilmek istemese de, "Ona ne oldu?" diye sordu.

Hugo başını öne eğdi. “Çocuklar farklıdır. Hayatla bağları daha güçlüdür. Başka türlü nasıl olacaklarını bilmedikleri için tüm kalpleriyle severler. Lea'nın bedeni yıllarca harap olmuştu. Sonlara doğru, hastane odasının dışını hiç görmedi. Bana neredeyse her sabah pencereye gelen bir serçeden bahsetti. Orada kalır, onu izlerdi. Her zaman geri gelirdi. Gideceği yerde kanatları olup olmayacağını merak ediyordu. Ona istediği her şeye sahip olacağını söyledim. Ve bana baktı, Wallace. Bana baktı ve dedi ki, ‘Her şeye değil. Henüz değil.’ Ve ne demek istediğini anladım.”

“Annesi.”

Hugo, “Onların bir kısmı uzun süre kalıyor çünkü çok kısa bir sürede çok parlak bir şekilde yanıyorlar. Ben uyurken Lea annesini düşündü. Ve bu bir şekilde Nancy'ye de yansıdı. Yüzlerce kilometre uzaktaydı.” dedi. Sözleri acı bir tona büründü. “Bizi nasıl bulduğunu tam olarak bilmiyorum. Ama buraya, bu yere geldi ve kızını geri vermemizi istedi.” “Polisi aradı,” diye eklerken yüzü asık görünüyordu.

"Eyvah."

Hugo boğuluyormuş gibi konuşuyordu. “Elbette hiçbir şey bulamadılar. Ve kızına ne olduğunu öğrendiklerinde, onun... şey... aklını kaçırdığını düşündüler. Ve kim onu suçlayabilirdi ki? Hiçbiri Lea'nın orada olduğunu, annesini çağırdığını, çılgılık attığını bilmiyordu. Lambalar kırıldı. Çay fincanları parçalandı. Eve gitmek istediğini söyledi. Onu durdurmaya çalıştım. Ölüm Meleği'ni. Elinden tuttuğunda onu durdurmaya çalıştım. Onu merdivenlerden yukarı sürüklediğinde onu durdurmaya çalıştım. Onu kapıdan zorla geçirdiğinde onu durdurmaya çalıştım. Gitmek istemiyordu. Yalvarıyordu. ‘Lütfen beni yok etmeyin.’”

Wallace'ın teni buz kesti.

“Ölüm Meleği onu kızdırdı,” dedi Hugo, acı dolu bir ses tonuyla. “Ona ulaşmadan kapı çarptı. Tekrar açmaya çalıştığımda ise kıpırdamadı. Amacına hizmet etmişti ve tekrar açılması için bir sebep yoktu. Ve ah, Wallace, çok öfkeliydim. Ölüm Meleği bana bunun doğru şey olduğunu, eğer devam etmesine izin verirsek ikisine de daha çok zarar verme riskine gireceğimizi söyledi. Dahası, bu Müdürün isteyeceği şeydi, bize yapmamız gerektiğini söylediği şeydi. Ama ona inanmadım. Nasıl inanabilirdim ki? Birini hazır olmadan zorlamamalıyız. Bu bizim işimiz değil. Biz buradayız, onlara hayatın her zaman yaşamakla ilgili olmadığını göstermek için. Hayatın birçok yönü var ve ölümden sonra bile devam ediyor. Acı verse bile güzel. Bence Lea bunu anlardı. Anlardı.”

"Ona ne oldu?" diye sordu Wallace isteksizce. "Ölüm Meleği."

Hugo'nun yüzü sertleşti. "Hata yaptı. Bir Ölüm Meleği'nin sahip olması gerektiğini düşündüğüm mizaca hiçbir zaman sahip olmamıştı, ama ben ne bilebilirdim ki?" Başını salladı. "Yapılabilecek tek şeyin bu olduğunu ve sonunda bunu göreceğimi söyledi. Ama bu beni daha da öfkeliendirdi. Sonra da Müdür geldi."

Wallace, gözlerinin önünde yavaş yavaş şekillenen büyük resmi görebiliyordu. "O kim?"

“Kapıların bekçisi,” dedi Hugo sessizce. “Küçük bir tanrı. Var olan en eski varlıklardan biri. İstedığınızı seçin. Herhangi biri olur. Kaosun içinde düzen olduğunu söylüyor. Ayrıca düzeni bozan şeylerden hoşlanmayan sert bir adam. Çay dükkanına geldi. Ölüm Meleği yaptıklarını mazur göstermeye çalıştı. ‘Söyle ona, Hugo. Söyle ona yaptığım şeyin doğru olduğunu, gerekli olduğunu.’”

"Öyle mi?" diye sordu Wallace.

“Hayır,” dedi Hugo, sesi Wallace'ın daha önce hiç duymadığı kadar soğuktu. “Yapmadım. Çünkü bir Azrail'in bir kayıkçıya yardım etmesi gerekse de, bir insanı hazır olmadığı bir şeye zorlamak onların işi değil. Düzen var, evet; Müdür bundan besleniyor, ama aynı zamanda bu işlerin zaman aldığını da biliyor. Bir an Azrail yanımda duruyordu, duyulmak için yalvarıyordu ve aklıma gelen tek şey sesinin Lea'ya ne kadar benzediği idi. Sonra gitti. Sadece... göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Müdür parmağını bile kıpırdatmadı. Şok oldum. Dehşete kapıldım. Ve o an hissettiğim suçluluk duygusu, Wallace. Çok ağırdı. Bunu ben yapmıştım. Benim hatamdı.”

“Öyle değildi,” dedi Wallace, birden öfkelenerek, ama neye öfkeleniğinden emin olamıyordu. “Elinden gelen her şeyi yaptın. Sen hata yapmadın, Hugo. Hata yapan oydu.”

"Hak ettiği cezayı mı aldı?"

Wallace'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ben..."

"Müdür öyle yaptığını söyledi. Bunun en iyisi olduğunu söyledi. Ölümün bir süreç olduğunu ve bu süreci baltalayan her şeyin yalnızca zarara yol açacağını belirtti."

Nancy bilmiyor, değil mi?

“Hayır,” diye fısıldadı Hugo. “Öyle değil. Her şeyden habersizdi. Haftalarca bir otelde kaldı, her gün buraya geldi ama giderek daha az konuştu. Sanırım içten içe bunun eskisi gibi olmadığını biliyordu. Lea ile ilgili ne hissetmişse, Lea gittiği için o da gitmişti. Hazırlıklı olmadığı bir kesinlik vardı. Kızının ölümünün bir tesadüf olduğuna kendini inandırmıştı. Bir şekilde hâlâ burada olduğuna. Bir bakıma haklıydı, ta ki haklı olmadığı ana kadar. Ve gözlerindeki o ışık, Lea'nın gözlerinde gördüğüm aynı ışık, sönmeye ve titremeye başladı.”

"Hâlâ burada," dedi Wallace, ancak bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Gördüğü kadın kendisinden farklı görünmüyordu: bir hayalet.

“Öyle,” dedi Hugo. “Birkaç aylığına gitti ve ben de bunun sonu olduğunu, bir şekilde iyileşmeye başlayacağını düşündüm. Müdür Mei'yi getirdi ve kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Yeni Azrail'im hakkında bilgi edinmekle, selefine benzemediğinden emin olmakla meşguldüm. Ona güvenmem uzun zaman aldı. Mei size ilk başta bir pislik olduğumu söyleyecektir ve bu muhtemelen doğru. Onun gibi birine tekrar güvenmek benim için zordu.”

“Ama sen yaptın.”

Hugo omuz silkti. “Bunu hak etti. Başka hiç kimseye benzemiyor. Yaptığımız işin önemini biliyor ve bunu hafife almıyor. Ama her şeyden önce, nazik biri. Bunun ne kadar önemli olduğunu yeterince açıklayabilir miyim bilmiyorum. Bu hayat kolay değil. Her gün ölümle çevriliyiz. Ya onunla yaşamayı öğrenirsin ya da onun seni yok etmesine izin verirsin. İlk Azrail'im bunu anlamadı. Ve insanlar bunun bedelini ödedi, başlarına gelenleri hak etmeyen masum insanlar.” Karanlıkta gözleri donuk bir şekilde ellerine baktı. “Nancy geri döndü. Şehirde bir daire kiraladı ve çoğu gün buraya geliyor. Konuşmuyor. Aynı masada oturuyor. Bekliyor, diye düşünüyorum.”

“Ne için?”

“Her şey,” dedi Hugo. “Sevdiğimiz insanların asla gerçekten gitmediğini ona göstermek için her şey. O kayboldu ve benim yapabileceğim tek şey, sesini yeniden bulduğunda onun yanında olmak. Ona bunu borçluyum. Onu asla zorlamayacağım. Hazır olmadığı bir şeye asla zorlamayacağım. Nasıl zorlayabilirim ki? Zaten bir kez onu hayal kırıklığına uğrattım. Bunun tekrar olmasını istemiyorum.”

“Sen değildin. Sen yapmadın—”

“Öyleydi,” diye çıkıştı Hugo ve Wallace neredeyse irkiliyordu. “Daha fazlasını yapabilirdim. Daha fazlasını yapmalıydım.”

“Nasıl?” diye sordu Wallace. “Daha ne yapabilirdin ki?” Hugo cevap veremeden Wallace devam etti. “Lea'yı kapıdan zorla geçirmedin. Ölümüne sebep olmadın. Ona en çok ihtiyacı olduğu anda yanındaydın ve şimdi de annesi için aynısını yapıyorsun. Daha ne verebilirsin Hugo?”

Hugo korkuluğa yaslandı. Ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı.

Wallace düşünmeden tekrar ona doğru uzandı, onu rahatlatmak istiyordu.

Eli doğrudan Hugo'nun omzundan geçti.

Yüzü buruşmuş bir halde geri çekildi. "Aslında burada değilim," diye fısıldadı.

"Öylesin, Wallace."

Üç kelime ve Wallace, hayatında bundan daha derin bir şey duyup duymadığından emin değildi. "Öyle miyim?"

"Evet."

"Bu ne anlama gelir?"

"Bunu sana söyleyemem," dedi Hugo. "Keşke söyleyebilseydim. Yapabileceğim tek şey sana önündeki yolu göstermek ve kendi kararlarını vermene yardımcı olmak."

"Ya yanlış olanı yaparsam?"

"O zaman yeniden başlarız," dedi Hugo. "Ve en iyisini umarız."

Wallace homurdandı. "Yine o inanç meselesi."

Hugo şaşırılmış bir ifadeyle güldü. "Evet, sanırım öyle. Tuhaf bir adamsın Wallace Price."

Bir anlık anı. Mei'ye tuhaf dediğimi hatırlıyorum. "Bu, bana söylenen en güzel şey olabilir."

"Öyle mi? Bunu aklımda tutacağım." Gülümsemesi soldu. "Zor olacak. Gittiğinde."

Wallace yutkundu. "Neden?"

"Çünkü sen benim arkadaşısın," dedi Hugo, sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi. Daha önce hiç kimse Wallace'a bunu söylememişti ve bu onu perişan etmişti. Sonunda, işte burada, bir arkadaş bulmuştu. "Sen..."

Nelson'ın kendisine söylediklerini hatırladı. "Uygun."

"Evet," dedi Hugo. "Uygun oldun. Bunu beklemiyordum."

Ve bunu yapabileceği için, "Bunu beklememiş olmalıydınız" dedi.

Hugo tekrar güldü ve yan yana durup çay bitkilerinin ileri geri sallanmasını izlediler.

Ev sessizdi.

Wallace yere oturdu.

Şöminedeki sönmekte olan közlere bakıyordu, Apollo'nun başı kucagındaydı. Dalgın dalgın, köpeğin kulaklarını okşuyordu.

Konuşacağını konuşmadan önce fark etmemişti. "Hiç yaşlanmadım."

"Hayır," dedi Nelson oturduğu yerden. "Sanırım öyle yapmadınız. İsterseniz size bunun hiç de iyi olmadığını, tüm ağrıların ve sızılarının

korkunç olduğunu ve bunu kimseye dilemeyeceğimi söyleyebilirim, ama bu bir yalan olurdu.”

"Bunu istemezdim."

"Bunu yapacağını düşünmemiştim." Nelson bastonuyla Wallace'ın omzuna dokundu. "Keşke yapsaydın diyor musun?"

Bu bir bilmece değil miydi? "Benim için değil."

"Nasılsınız?"

"İyi değil," diye mırıldandı Wallace. Kucağındaki ellerine baktı. "Zalim ve bencil davrandım. Kendimden başka hiçbir şeyi umursamadım. Bu saçmalık."

"Bu nedir?"

Wallace, hayal kırıklığını hafifletmeye çalışarak, "İşte bu," dedi. "Kendimi böyle görürken, bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek."

"Eğer yapabilseydin ne yapardın?"

Ve asıl mesele bu değil miydi? Vereceği her cevabın, hayatının neredeyse her alanında başarısız olduğunu göstermekten başka bir işe yaramayacağı bir soru. Peki ne için? Sonuçta, bu ona ne kazandırmıştı? Şık takım elbiseler ve etkileyici bir ofis mi? Söylediği her şeyi anında yapan insanlar mı? "Atlayın," derdi ve onlar da aynen öyle yaparlardı. Ona olan bağlılıklarından değil, intikam korkusundan, onu hayal kırıklığına uğratmaları durumunda ne yapacağından korktukları için.

Ondan korkuyorlardı. Ve o da bu korkuyu onlara karşı kullanmıştı çünkü bu, korkuyu kendi üzerine çevirmekten, tüm karanlık yönlerini aydınlatmaktan daha kolaydı. Korku güçlü bir motivasyon kaynağıydı ve şimdi, şimdi, şimdi, korkuyu tanıyordu. Birçok şeyden korkuyordu, ama özellikle de bilinmeyenden.

Wallace'ı birdenbire yerden kalkmaya iten de bu düşünceydi, kararlıydı. Elleri titriyordu, teni karıncalanıyordu ama durmadı.

Nelson gözlerini kısarak ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Kapıyı görecekim."

Nelson, sandalyesinden kalkmaya çalışırken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Dur, Wallace, hayır, bunu yapmak istemezsin. Hugo yanında olana kadar olmaz."

Başını salladı. "Geçmeyecekim. Sadece görmek istiyorum."

Bu, Nelson'ı sakinleştirmede. Bastonunu kullanarak ayağı kalkarken homurdandı. "Mesele bu değil evlat. Dikkatli olmalısın. Düşün Wallace.

Hayatında hiç olmadığı kadar düşün."

Merdivenlere doğru baktı. "Benim."

Merdivenlerden yukarı çıktı, Nelson arkasından homurdanıyordu. İkinci katta durdular, duvarlar soluk sarıydı, tahta zemin ayaklarının altında sessizdi; Apollo'nun koridorda sonundaki kapalı, canlı yeşil bir kapıya doğru yürümesini izlediler. Kapıdan içeri girdi, kuyruğunu sallarken kapı gözden kayboldu.

"Hugo'nun odası," dedi Nelson.

Wallace bunu zaten biliyordu, ancak içeri girmemişti. Koridorun diğer ucunda Mei'nin odası vardı, beyaz kapı da kapalıydı ve üzerinde yamuk bir şekilde asılı duran bir tabelada şöyle yazıyordu: HARİKA BİR GÜN GEÇİRMEYİ UNUTMA. Oraya ilk gittiği ve onu uyandırdığı gün, ikinci kata çıktığı tek zamandı.

Aşağı kata inip, çalar saatlerin çalmasını ve yeni bir günün başlamasını beklemeyi düşündü.

Döndü...

...ve üçüncü kata çıkan merdivenlerden yukarı çıktı.

Göğsündeki kanca, her basamağı tırmandıkça titriyordu. Neredeyse sıcaktı ve yeterince odaklanırsa, etrafındaki havadan fısıltılar duyabileceğini düşünüyordu.

O zaman anladı ki, ilk düşündüğü gibi Hugo'dan gelmiyordu. En azından sadece Hugo'dan değil. Wallace, Hugo'nun, Mei'nin, Nelson'ın, Apollo'nun ve bu garip evin de işin içinde olduğundan emindi. Ama işin içinde daha fazlası vardı, beklediğinden çok daha büyük bir şey. Etrafındaki hava fısıltılarla doldu, tam olarak anlayamadığı bir şarkı gibiydi. Onu çağırıyor, yukarı doğru itiyordu. Gözlerindeki yanmaya karşı hızla göz kırptı, Lea'nın kapıya doğru çekilirken, bileğindeki güçlü kavrama karşı mücadele ederken bunların herhangi birini duyup duymadığını merak etti.

Üçüncü kattaki sahanlığa ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Sağında, tek pencereden içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanan açık bir çatı katı vardı. Duvar boyunca sıralanmış raflar yüzlerce kitapla doluydu. Tavandan bitkiler sarkıyordu, çiçekleri altın, mavi, sarı ve pembe renklerdeydi.

Solunda, kapıları kapalı bir koridor vardı. Duvarlarda resimler asılıydı: beyaz kumsallarda gün batımları, eski bir ormanda kalın kar kümeleri, yosunla kaplı ve vitray pencerelerinden biri hala sağlam olan bir kilise.

Nelson, bastonunu sıkıca kavrayarak, "Burada yaşıyordum," dedi. "Odam koridorun sonunda."

"Özlüyor musun?"

"Oda mı?"

Wallace dalgın bir şekilde, "Hayat," dedi; kanca onu ileriye doğru çekiyordu.

"Bazı günler zor geçiyor. Ama uyum sağlamayı öğrendim."

"Çünkü sen hâlâ buradasın."

"Öyleyim," dedi Nelson. "Öyleyim."

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı. Sanki havada süzülüyormuş gibi, ağırlıksızdı; şarkı ve fısıltılar kulaklarını dolduruyordu.

Nelson endişeli görünüyordu. "Evet, ama benim için artık aynı değil. Eskisi gibi değil."

Ve Wallace ilk defa Nelson'ın yalan söylediğini düşündü.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. Merdivenler daralmıştı ve Mei ile birlikte geldiğinde ilk kez gördüğü tuhaf kuleye doğru tırmandığını biliyordu. Kralların ve kraliçelerin, kulede hapsolmuş bir prensesin olduğu bir peri masalından fırlamış gibiydi. Elbette kapı burada olacaktı. Başka bir yerde hayal edemiyordu.

Her adımını yavaşça attı. "Onu durdurmaya çalıştın mı?"

"DSÖ?"

Wallace arkasına bakmadı. "Ölüm Meleği. Lea ile birlikte."

Nelson içini çekti. "Sana söyledi."

"Evet."

"Yaptım," dedi Nelson, ama sesi çok uzaktan, aralarında büyük bir mesafe varmış gibi geliyordu. Bir rüya, ince bir zarın etrafında bulanıklaşmış kenarlar. "Bütün gücümle denedim. Ama yeterince güçlü değildim. Ölüm Meleği... dinlemedi. Elimden gelen her şeyi yaptım. Hugo da yaptı."

Merdivenler kıvrımlıydı. Wallace düşünmeden korkuluğu kavradı. Ahşap parmaklarının altında pürüzsüzdü. "Sence neden böyle bir şey yaptı?"

"Bilmiyorum. Belki de doğru olanın bu olduğunu düşündü."

"Öyle miydi?"

"Hayır," dedi Nelson sert bir şekilde. "O kıza asla el kaldırmamalıydı. Onu buraya getirerek görevini yapmıştı. Meseleyi kendi haline

bırakmalıydı. Wallace, bundan emin misin? Aşağıya inebiliriz. Hugo'yu uyandır. Umursamaz. Bunun için burada olması gerekiyor.”

Wallace artık hiçbir şeyden emin değildi. "Bunu görmem lazım."

Ve böylece tırmandı.

Duvarlarda pencereler vardı, evin dışında hiç görmediği pencerelerdi bunlar. Gece yarısı olduğunu bilmesine rağmen, pencerelerden süzülen güneş ışığını görünce güldü. Pencerelerden birinin önünde durdu ve dışarı baktı. Karşı tarafta geniş bir ormanlık alan, belki de uzakta bir kasabanın görüntüsü olmalıydı, ama bunun yerine pencere tanıdık bir mutfağa bakıyordu. Pencere camından içeriye hafif Noel müziği sesleri sızıyordu ve bir kadın fırından ev yapımı şeker kamışları çıkarıyordu.

Konuşmasına devam etti.

Merdivenlerin tepesine ulaşmasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Saatler gibi gelmişti, oysa sadece bir iki dakika olduğunu tahmin ediyordu. Kendisinden önce gelen herkes için de böyle olup olmadığını merak etti ve neredeyse Hugo'nun orada olup elinden tutarak ona rehberlik etmesini diledi. Ne kadar da komik bir düşünce, diye düşündü kendi kendine. Hugo'nun elini tutma fikri onu ne kadar da mutlu ediyordu. Hugo'ya onu daha önce tanımayı dilediğini söylediğinde yalan söylememişti. Bir şekilde işlerin farklı olabileceğini düşünüyordu.

Dördüncü kata ulaştı.

Perdeler çekilmiş olmasına rağmen, etrafı pencerelerle çevriliydi. Küçük bir masanın yanında küçük bir sandalye duruyordu. Masanın üzerinde bir çay takımı vardı: bir demlik ve iki fincan. Fincanların yanına, kırmızı çiçeklerle dolu bir vazo yerleştirilmişti.

Ama kapı yok.

Etrafına bakındı. "Bilmiyorum... Nerede o?"

Nelson bir parmağını kaldırıp yukarıyı işaret etti. Wallace başını kaldırdı. Ve işte orada, tam onların üzerinde, tavanda bir kapı vardı.

Beklediği gibi değildi. Korkusuyla zihninde büyüttüğü şey, ağır ve uğursuz bir kilidi olan büyük bir metal şeydi. Siyah ve tehditkar olacaktı ve asla içinden geçmeye cesaret edemeyecekti.

Öyle değildi.

Sadece bir kapıydı. Tavanın içindeydi, evet, ama yine de sadece bir kapıydı. Ahşaptandı, çerçevesi beyaza boyanmıştı. Kapı kolu, ortasında çay yaprağı şeklinde yeşil bir merkez bulunan şeffaf bir kristaldi. Merdivenlerden yukarı çıkarken onu takip eden fısıltılar gitmişti.

Göğsündeki kancaya yapılan ısrarlı çekişme dinmişti. Ev, sanki nefesini tutmuş gibi, etraflarında bir sessizliğe bürünmüştü.

"Çok bir şey değil, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Nelson. "Öyle görünmüyor ama görünüş aldatıcı olabilir."

"Tavanda neden var? Çok garip bir yer orası. Hep orada mıydı?" Evin kendisi de garipti, bu yüzden orijinal yapının bir parçası olsa şaşırmazdı, ancak çatının dışında nereye uzanabileceğini bilmiyordu.

Nelson, "Müdür Hugo'yu kayıkçı olarak seçerken bunu böyle ifade etmişti," dedi. "Hugo kapıyı açıyor ve biz de sonrasında ne olursa olsun üstesinden geliyoruz."

"Ya açarsam ne olur?" diye sordu Wallace, hâlâ kapıya bakarak.

Nelson endişeli bir şekilde, "Lütfen. Hugo'yu çağdırmama izin verin." dedi.

Bakışlarını kaçırıp omzunun üzerinden geriye baktı. Nelson endişeliydi, kaşları çatılmıştı, ama Wallace'ın şu an yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zar zor hareket edebiliyordu. "Hissedebiliyor musun?"

Açıklamasına gerek yoktu. Nelson ne demek istediğini biliyordu. "Her zaman değil ve eskisi kadar güçlü de değil. Zamanla azalıyor. Her zaman zihnimin bir köşesinde duruyor ama onu görmezden gelmeyi öğrendim."

Wallace kapıya dokunmak istiyordu. Parmaklarını kapı koluna dolamak, çay yaprağının avucuna değmesini hissetmek istiyordu. Zihninde her şey net bir şekilde canlanıyordu: Çay yaprağını çevirecek, mandal tıkırtı çıkarana kadar bekleyecek ve sonra...

Ne?

Bilmiyordu ve bilmemek en korkunç şeydi.

Geriye doğru adım attı ve Nelson'a çarptı; Nelson onun kolunu tuttu. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," dedi Wallace. Boğazındaki yumruyu yutarak, "Sanırım şimdi aşağıya inmek istiyorum."

Nelson onu götürdü.

Merdivenlerden inerken pencereler karanlıktı. Dışarıda, orman her zamanki gibiydi.

Üçüncü kata çıkan sahanlığa ulaşmadan önce, son pencereden çay dükkanına giden uzun toprak yola baktı ve garip bir şekilde, kendi anısı gibi gelmeyen bir anı zihninden geçti. Dışarıda, yüzü sıcak, ılık güneşe dönük olma anısı.

Anı silindi, gece geri döndü ve toprak yolda birinin durduğunu gördü.

Cameron, doğrudan Wallace'a bakıyordu. Kolunu uzattı, avuç içi gökyüzüne dönük, parmakları açılıp kapanıyordu, açılıp kapanıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Nelson ona.

Wallace pencereden uzaklaşarak, "Hiçbir şey," dedi. "Kesinlikle hiçbir şey."

BÖLÜM

13

Charon's Crossing'deki yirmi ikinci gününün başında, kasanın yanındaki tezgâhın üzerinde bir dosya belirdi. Çay dükkânı henüz açılmamıştı ve Mei ile Hugo mutfakta, günün başlamasına hazırlanıyorlardı.

Nelson şöminenin önündeki koltuğunda oturuyordu, Apollo ise ayaklarının dibindeydi.

Wallace dükkânda dolaşüyor, sandalyeleri masalardan indirip altlarına sıkıştırıyordu. İşler onun için kolaylaşıyordu ve yardım etmek için yapabileceği en az şey buydu. Böylesine sıradan bir işte zevk bulacağını hiç düşünmemişti, ama bunlar garip günlerdi.

Düşüncelere dalmış, sandalyeleri aşağı çekiyordu ki, oda hafifçe yer değiştirdi. Hava kalınlaştı ve durgunlaştı. Duvardaki saat, saniyeleri sayarken takıldı. Başını kaldırıp baktığında saniye ibresinin bir, iki, üç kez ileri gittiğini, sonra geri gittiğini gördü. Wallace'ın kollarındaki tüyler diken diken olurken, ibre ileri geri seğirdi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı. "Nelson, gördün mü—"

Dosya klasörü, yazar kasanın yanında komik bir patlama sesiyle aniden ortaya çıkınca sözü kesildi! Tezgahın üzerine yerleşirken etrafında duman bulutları yükseldi. İnceydi, sanki içinde sadece birkaç sayfa kağıt varmış gibiydi.

"Eyvah," dedi Nelson. "Yine başlıyoruz."

Wallace bunun ne anlama geldiğini anlayamadan, Hugo ve Mei kapılardan içeri girdiler, Apollo da onların arkasından geliyordu. Hugo, saatin durmuş kollarına bakarken kaşlarını çatı.

"Kahretsin," dedi Mei. "Tabii ki tam da kek yaparken oldu." Merdivenlere doğru yönelirken homurdandı, önlüğünün bağcığını çözüp başının üzerinden geçirdi. "Yanmasınlar sakın," diye seslendi aşağıya. "Çok üzülürüm."

"Elbette," dedi Hugo, klasöre bakarak. Tek parmağıyla dokundu ve kenarlarını takip etti.

"Bu nedir?" diye sordu Wallace, tezgaha doğru giderken.

"Yeni bir konduğumuz olacak," dedi Nelson sandalyesinden kalkarken. Bastonu yere vurarak Hugo ve Wallace'ın yanına doğru topallayarak ilerledi. "İki kişi birden. Bunu uzun zamandır yapmamıştık."

"Başka bir misafir mi?" diye sordu Wallace.

"Bizim gibi biri," diye yanıtladı Nelson. Torununun yanına durdu ve neredeyse gizleyemediği bir ilgiyle klasöre baktı.

"Evet," dedi Hugo, klasöre neredeyse saygıyla dokunarak. "Mei onları alacak ve buraya geri getirecek."

Wallace bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Hugo'nun bölünmemiş ilgisine alışmıştı ve başka bir hayaletin bunu ondan alacağı düşüncesi göğsündeki kancanın garip bir şekilde bükülmesine neden oldu. Kendine aptalca davrandığını söyledi. Hugo'nun yapması gereken bir iş vardı. Wallace'tan önce birçok iş olmuştu ve o gittikten sonra da daha fazlası olacaktı. Bu geçiciydi. Bütün bunlar geçiciydi.

Beklediğinden daha çok canını yakmıştı.

"Bu ne için?" diye sordu, yüzünü buruşturarak göğsünü ovuşturdu. "Dosya."

Hugo ona baktı. "İyi misin?"

Wallace elini indirerek, "İyiyim," dedi.

Hugo, başını sallamadan önce bir an fazla uzun süre onu izledi. "Bu bana kimin geldiğini söylüyor. Tabii ki tam değil. Bir hayat madde madde özetlenip kapsamlı hale getirilemez. Bunu bir tür özet notu gibi düşünün."

Wallace, "Özet notlar," diye tekrarladı. "Yani bana, biri öldüğünde onun hayatıyla ilgili özet notlar mı alıyorsunuz?"

"Eyvah," dedi Nelson, ikisi arasında bakışlarını gezdirerek. Apollo inledi, kulakları kafatasına yapıştı.

"Evet," dedi Hugo. "Size de bunu söylüyorum."

Wallace inanılmaz bir şekilde, "Ve bunu daha önce söylemeyi aklınıza bile getirmediniz mi?" diye sordu.

"Neden?" diye sordu Hugo. "İçindekileri sana gösteremem ki. Bunun amacı—"

Wallace, "Bununla ilgilenmiyorum," diye tersledi, ancak bu gerçeğin tamamı değildi. "Benden bir tane mi var?"

Hugo omuz silkti. Bu durum onu çok sinirlendiriyordu. "Evet, yaptım."

"Ne yazıyordu? Nerede? Görmek istiyorum." Ve bu da tam olarak doğru değildi. Ya kötü bir şeyse? Ya en üstte, kalın harflerle (ve Comic Sans yazı tipinde!) Wallace Price'ın hayatının pek de övgü dolu olmayan bir özeti varsa? ÇOK FAZLA BİR ŞEY YAPMADI AMA GÜZEL TAKIM ELBİSELERİ VARDI! veya daha da kötüsü, DÜRÜST OLMAK İSTİYORSAM, O KADAR DA İYİ DEĞİLDİ!

"Kayboldu," dedi Hugo, tezgahın üzerindeki klasöre tekrar bakarak. "İncelediğim anda tekrar kayboluyor."

Wallace çok sinirlendi. "Öyle mi? Geldiği yere geri kayboluyor işte."

"Bu doğru."

"Ve siz bunun neresinde bir sorun olduğunu görmüyorsunuz."

"Hayır mı?" dedi Hugo. Ya da sordu. Wallace emin değildi.

Wallace çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Bunu kim gönderiyor? Nereden geliyor? Kim yazıyor? Objektif mi yoksa sadece iftira amaçlı, öznel saçmalıklarla dolu mu? Bu iftira. Buna karşı yasalar var. Hakkımda ne söylendiğini bana söylemenizi talep ediyorum."

"Oof," dedi Nelson. "Bunun için çok yaşıyım ve çok ölüyüm." Tezgahtan uzaklaşıp sandalyesine doğru yürüdü. "Yeni misafirimiz geldiğinde bana haber verin. En güzel kıyafetlerimi giyeceğim."

Wallace arkasından öfkeyle baktı. "Ben buraya geldiğimde pijamalarınlaydın."

"Gözlem yeteneğiniz eşsiz. Tebrikler."

Wallace ona sandalye fırlatmayı düşündü. Sonunda vazgeçti. Bunun bir dosyaya geçmesini istemezdi.

"Çok fazla düşünüyorsun," dedi Hugo, onu nazıkçe azarlayarak. "Artıları ve eksileri ya da birinin yaptığı her eylemin, iyi ya da kötü, bir listesi yok. Sadece... notlar."

Wallace dişlerini sıktı. "Notlarımda ne yazıyordu?"

Hugo gözlerini kısarak ona baktı. "Önemli mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü eğer biri benim hakkımda bir şey yazmışsa, bunu bilmek isterim."

Hugo sırtıttı. "Hayattayken firmanız hakkında yapılan değerlendirmelere baktınız mı hiç?"

Her salı sabahı saat dokuzda. "Hayır," dedi Wallace. Sonra, "Dosyamda yazılı olmadığı sürece. Eğer yazılıysa, çok iyi bir sebebim vardı. Bir sürü insanı kızdırdım ve herkes bilir ki, bir şeyden şikayet etmek istiyorsanız, internete yazarsınız, yalan söyleyen ve ne dediğini bilmeyen biri olsanız bile."

"Burada anlatılacak bir hikaye var gibi görünüyor."

Wallace ona kaşlarını çattı.

“Ya da değil,” dedi Hugo. Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Wallace tereddüt etti. “Bu... kötü mü? Gerçekten kötü mü? Yalan! Hepsi yalan! Ben çoğunlukla yetenekli bir insandım.” İçten içe utandı. Bir zamanlar kendini daha iyi pazarlamak için canla başla mücadele ederdi, ama şimdi bunu yapamıyordu. Bu... şey... en iyi ifade şekliydi sanırım. Saçma ve anlamsız.

Nelson oturduğu yerden homurdandı. "Hedefin o yıldızlar."

Wallace onu görmezden geldi. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Her zamanki gibi orada öylece durup kendini beğenmiş tavırlar sergile."

"Beni yaraladın," dedi Hugo.

Wallace burnunu çekti. “Bundan çok şüpheliyim. Umurumda bile değil. Bakın. Ne kadar umursamadığıma bakın.” Ve bununla birlikte Wallace arkasını dönüp işine geri döndü. Pes etmeden önce iki sandalye daha devirmeyi başardı. Hugo, tezgaha doğru yürürken eğlenmişti. “Sus,” diye mırıldandı Wallace. “Sadece söyle bana.”

"Tam bir dakika dayandın," dedi Hugo. "Beklediğimden daha uzun sürdü. Etkilendim."

"Bundan fazlasıyla keyif alıyorsun."

Hugo omuz silkti. "Eğlencemi bir yerlerden almam gerek, değil mi dede?"

Wallace gözlerini devirirken Nelson, "Kesinlikle," dedi.

Hugo, Wallace'a baktı. "Ama düşündüğün gibi değil. Sana karşı bir hakaret olmadığını söylerken yalan söylemedim. Bunu daha çok bir... bir taslak olarak düşün."

Bu durum onu kesinlikle daha iyi hissettirmedi. "Kim yazdı? Ve evren falan gibi soyut saçmalıklar söylemeyin."

"Müdür," dedi Hugo.

Bu, Wallace'ı dondurdu. "Müdür. Hepinizin korktuğu, kozmik düzeyde kararlar veren varlık."

“Ben korkmuyorum—”

“Beni nereden tanıyor?” diye sordu Wallace. “Beni mi gözetliyordu?” Sesini alçaltarak etrafına çılgınca bakındı. “Şu anda söylediğim her şeyi dinliyor mu?”

"Muhtemelen," dedi Nelson. "O tür meraklılardan biri."

Hugo iç çekti. "Büyükbaba."

“Ne yani? İnsanın, daha üstün bir varlığın onu tuvaletini yaparken veya yere yemek düşürürken izlediğini, sonra da onu yerden alıp yediğini bilmeye hakkı mı var?” Nelson sandalyesinin arkasından etrafa bakındı. “Burnunu karıştırdın mı? Onu da gördü. Sanırım bunda yanlış bir şey yok. İnsanlar böyle iğrençtir. Bu bizim doğamızda var.”

"Öyle yapmadı," dedi Hugo yüksek sesle. "Bu iş böyle yürümez."

"Pekala," dedi Wallace. "O zaman kendim göreceğim." Hugo'nun onu klasörü almaktan alıkoymaya çalışmamasına şaşırdı. Şaşırmayı, klasörü kaldıramadığını fark edene kadar sürdürdü. Eli klasörün içinden geçip altındaki tezgaha değdi. Elini hızla geri çekti ve tekrar denedi. Ve tekrar. Ve tekrar.

"İşin bittiğinde bana haber ver," dedi Hugo. "Özellikle de onu alıp içindekileri görebilecek tek kişi ben olduğum için."

"Elbette öylesin," diye mırıldandı Wallace. Çömeldi, ellerini tezgâhın üzerine koydu.

Hugo tekrar ona uzandı. Sanki Wallace ile birbirlerine dokunamayacaklarını sürekli unutupmuş gibi, bu durum giderek daha sık yaşanıyordu. Bir eli Wallace'ın elinin üzerinde durdu. Wallace, teninin nasıl bir his vereceğini merak etti. Sıcak ve yumuşak olacağını düşündü. Ama bunu asla öğrenemeyecekti. Bunun yerine, Hugo elini Wallace'ın ellerinin arasına koydu ve işaret parmağıyla hafifçe dokundu. Wallace'ın parmakları da seğirdi. Aralarında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı. "Sorun değil," dedi Hugo. "Söz veriyorum. Kötü bir şey yok. Dosyanızda kararlı, çalışkan ve hayır cevabını kabul etmeyen biri olduğunuz yazıyordu."

Bir ay önce bu durum Wallace'ı memnun ederdi.

Şimdi ise o kadar emin değildi.

"Ben bundan daha fazlasıyım," dedi donuk bir sesle.

"Bunu söylediğine sevindim," dedi Hugo. "Ben de öyle düşünüyorum." Tezgahtan dosyayı alıp açtı. Wallace umursamaz bir şekilde öne eğilmeye çalıştı ama sonunda tezgahın üzerinden düştü. Hugo, dosyayı yukarıdan süzdü. Gözleri bile gülümsüyordu.

Wallace, ayağa kalkarken oldukça huysuz bir tavırla, "Senden son derece nefret ediyorum," dedi.

"Buna inanmıyorum."

"Malısın."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Nelson. "Bütün bu kalın kafalılar arasında..." Söylemesi gereken başka her şey kendi kendine mırıldanmaya

dönüştü.

Mei, Wallace'ın cenazesine giydiği aynı şık takım elbiseyle merdivenlerden aşağı indi. Saçlarını yüzünden çekti. "O kekler konusunda ciddiym, dostum. Geri döndüğümde yanmış olduklarını görürsem, bunun bedelini ödeyeceğim. Şimdi elimizde kim var?" Hugo'nun elinden dosyayı aldı ve okumaya başladı, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Hım. Anladım. İlginç." Kaşları çatıldı. "Bu... kolay olmayacak."

Wallace, Hugo'ya öfkeyle baktı. "Sadece senin ona dokunabileceğini söylemiştin."

"Öyle mi?" diye sordu Hugo. "Özür dilerim. Mei de yapabilir."

Wallace'a sırtıttı. "Seninkini gördüm. İçinde bir sürü güzel şey var. Bir soru: 2003'te paraşüt pantolon giymenin neden havalı olduğunu düşündün?"

Wallace büyük bir edayla, "Hepiniz berbat insanlarsınız," diye ilan etti. "Ve sizinle artık hiçbir ilişkim olsun istemiyorum." Ve bununla birlikte, sandalyeleri indirmeye geri döndü, onlara doğru bir bakış bile atmayı reddetti.

"Hayır," dedi Mei. "Lütfen hayır. Her şey olabilir ama bu olmasın." Dosyayı tekrar Hugo'nun ellerine tutuşturdu. "Pekala. İkinci numara, başlayalım."

Wallace, "Üç gün geç kalmamaya dikkat edin," dedi. "Aman Tanrım, işinizi doğru düzgün yapmayın."

"Ah," dedi Mei. "Gerçekten de önemsiyorsun. Çok duygulandım." Parmak uçlarına kalkıp Hugo'nun yanağını öptü. "Şunu unutma—"

"Muffinler. Biliyorum. Yapmayacağım." Kolunu omzuna doladı ve onu sıkıca kucakladı. Wallace kıskanç değildi. Hiç de değil. "Dikkatli ol. Bu diğerleri gibi olmayacak."

Wallace, adamın bu kadar endişeli görünmesinden hoşlanmadı.

"Tamam," dedi Mei, ona sarılarak. "En kısa sürede geri döneceğim."

Wallace ona, bir cenazeye gelen insan sayısının bir kişinin değerini göstermediğini söylemek için döndü, ama Mei çoktan gitmişti.

Duvar saati normal seyrine döndü, saniyeler geçmeye devam etti.

Wallace, "Bunların nasıl işlediğini asla anlamayacağım," dedi.

Hugo'nun tek tepkisi, arkasını dönüp mutfak kapısından içeri girerken gülmek oldu.

Çay dükkanı gün boyu kalabalıktı. Mei'nin yokluğunda Hugo hiç durmadan hareket halindeydi, Wallace'ı fark etmeye bile vakti yoktu,

dosyasındaki bilgilerle ilgili soruları yanıtlamaya ise hiç vakit bulamıyordu. Bu durum onu sinirlendiriyordu, ancak ısrar edilirse nedenini açıklayamazdı.

Wallace'ın büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen, meselenin özüne inen Nelson oldu. Wallace, Nelson'ın sandalyesinin yanındaki yerde oturmuş, düşüncelere dalmıştı. "Buraya yeni biri geldi diye seni unutacak değil."

Wallace kararlılıkla ona bakmadı. Şömineye, çıtırdayan ve patlayan alevlere baktı. "Bunun için hiç endişelenmiyorum."

"Doğru," dedi Nelson yavaşça. "Elbette değilsin. Bu tamamen saçma olurdu."

"Aynen öyle," dedi Wallace.

En az on dakika daha sessizce oturdular. Sonra, "Ama eğer endişelendiğiniz şey buysa, endişelenmeyin. Hugo zeki. Odaklanmış. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor. En azından ben öyle düşünüyorum." dedi.

Wallace ona baktı. Nelson gülümsüyordu, ama Wallace neye gülümsediğini bilmiyordu. "Buraya yeni gelen kişiye mi?"

"Elbette," dedi Nelson. "O da."

"Neden bahsediyorsun?"

Nelson elini savurarak geçiştirdi. "Sanırım sadece saçmalıyordum." Tereddüt etti. "Karınızı seviyor muydunuz?"

Wallace gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Eşiniz."

Wallace ateşe baktı. "Yaptım. Ama yeterli olmadı."

"Elinden gelenin en iyisini yaptın mı?"

Evet demek, Naomi'nin tüm dünyasındaki en önemli kişi olduğunu bilmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptığını söylemek istedi. "Hayır. Yapmadım."

"Sence bunun sebebi neydi?" Sesinde hiçbir kınama, hiçbir yargılama yoktu. Wallace, bu cevaba son derece minnettardı.

"Bilmiyorum," dedi Wallace, kot pantolonundaki bir ipliği çekiştirerek. Giysilerini değiştirebildiğinden beri takım elbise benzeri bir şey giymemişti. Bu ona kendini daha iyi hissettirdi, sanki farkında olmadan taşıdığı bir dış kabuğu atmış gibiydi. "Bazı şeyler engel oldu."

"Eşimi çok seviyordum," dedi Nelson ve Wallace'ın söyleyeceği başka her şey dilinde düğümlendi. "O... canlıydı. Ateşli bir kadındı. Dünyada

onun gibisi yoktu ve nedense beni seçti. Beni sevdi.” Gülümsedi, ama Wallace bunun daha çok kendi kendine olduğunu düşündü. “Bir alışkanlığı vardı. Beni çıldırtırdı. İşten eve gelir, ilk yaptığı şey ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına bırakmak olurdu. Çorapları da onu takip eder, yere sererdi. Orada bir sürü kıyafet kalır, benim onları almamı beklerdi. Ona neden normal bir insan gibi çamaşır sepetine atmadığını sordum. Ne dediğini biliyor musun?”

"Ne?" diye sordu Wallace.

"Hayatın kirli çoraplardan ibaret olmadığını söyledi."

Wallace ona baktı. "Bu... hiçbir şey ifade etmiyor."

Nelson'ın gülümsemesi genişledi. "Öyle mi? Ama onun için gayet mantıklıydı." Gülümsemesi titredi. "Bir gün eve geldim. Geç kalmıştım. Kapıyı açtım ve içeride ayakkabı yoktu. Yerde çorap yoktu. Dağınık kıyafet de yoktu. Bir kez olsun kendi eşyalarını topladığını düşündüm. Rahatladım mı... Yorgundum ve onun dağınıklığını temizlemek istemiyordum. Onu çağırdım. Cevap vermedi. Evi, oda oda dolaştım ama orada yoktu. Geç kaldı, dedim kendi kendime. Olur böyle şeyler. Ve sonra telefon çaldı. Karımın beklenmedik bir şekilde vefat ettiğini öğrendiğim gün buydu. Ve gerçekten komik. Çünkü bana gittiğini, hızlı olduğunu ve acı çekmediğini söylediklerinde bile, aklımdan geçen tek şey, kapının yanında ayakkabılarının olmasını, yerde kirli çoraplarının olmasını, yatak odasına doğru uzanan bir kıyafet yığınının olmasını ne kadar çok istediğimdi."

"Özür dilerim," dedi Wallace sessizce.

"Buna gerek yok," dedi Nelson. "Güzel bir hayatımız oldu. Beni seviyordu ve ben de her gün onu sevdiğimi bilmesini sağladım, gerekirse onun arkasını toplamak zorunda kalsam bile. Yapılması gereken bu."

"Onu özlemiyor musun?" diye sordu Wallace düşünmeden. Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Söylemek istediğim gibi çıkmadı. Tabii ki özlüyorsun."

"Evet," diye onayladı Nelson. "Tüm benliğimle."

"Ama sen hâlâ buradasın."

"Evet," dedi Nelson. "Ve biliyorum ki, buradan ayrılmaya hazır olduğumda, o beni bekliyor olacak. Ama Hugo'ya elimden geldiğince göz kulak olacağıma dair söz verdim. Anlayacaktır. Sonsuza dek sürecek bir hayatın yanında birkaç yılın ne önemi var ki?"

"Ne gerekecek?" diye sordu Wallace. "Karşıya geçmen için." Kapının altında durduklarında Nelson'ın ona söylediklerini hatırladı. "Yükselmen

için.”

“Ah,” dedi Nelson. “Asıl soru bu değil mi? Ne gerekecek?” Öne eğildi, bastonunu hafifçe Wallace'ın bacağına vurdu. “İyi ellerde olduğunu bilmesi gerekiyor. Ölümle karşı karşıya kaldığında bile hayatının neşeyle dolu olduğunu bilmesi gerekiyor. Bu, illa neye ihtiyacı olduğuyla ilgili değil, çünkü bu onun bir şeyden yoksun olduğu anlamına gelebilir. Bu, ne istediğiyle ilgili. Arada bir fark var. Sanırım bunu bazen unutuyoruz.”

"Ne istiyor?" diye sordu Wallace.

Nelson cevap vermek yerine, "Artık daha çok gülümsüyor. Bunu biliyor muydunuz?" dedi.

"Öyle mi?" Hugo'nun her zaman gülümseyen biri olduğunu düşünmüştü.

“Bunun neden böyle olduğunu merak ediyorum,” dedi Nelson. Sandalyesine yaslandı. “Bunu çözmek için sabırsızlanıyorum.”

Wallace, tezgahın arkasındaki Hugo'ya baktı. Hugo, Wallace'ın onu izlediğini hissetmiş olmalı, çünkü ona baktı ve sırtıttı.

Wallace fısıldayarak, "Kendinizi kontrolden çıkıp düşmeye bırakmak çok kolay," dedi.

"Öyle," diye onayladı Nelson. "Ama asıl önemli olan, kendinizi bu durumdan nasıl kurtardığınızdır."

Charon's Crossing akşam için kapandıktan yarım saat sonra saatin saniye ibresi takılmaya başladı. Hugo pencereye tanıdık bir tabela astı: **ÖZEL ETKİNLİK NEDENİYLE KAPALI**. Wallace'a bunun sadece bir önlem olduğunu söyledi.

“Biz burada değiliz,” dedi Hugo. “Aslında değiliz. Saat yavaşlamaya başladığında, dünya etrafımızda dönmeye devam eder. Böyle bir zamanda dükkana gelen biri, penceresinde tabelası olan karanlık bir evden başka bir şey göremezdi.”

Wallace onu mutfığa kadar takip etti. Derisi kaşınıyordu ve göğsündeki kanca rahatsız ediyordu. "Daha önce içeri girmeye çalışan oldu mu?"

Hugo başını salladı. "Bildiğim kadarıyla değil. Bu... tam olarak sihir değil, bence. Daha çok bir illüzyon."

"Bir feribotçu için bilmediğiniz çok şey vardır."

Hugo kıkırdadı. "Harika değil mi? Her şeyi bilmek istemezdim. Hiçbir gizem kalmazdı. Ne anlamı kalırdı ki?"

“Ama ne bekleyeceğinizi biliyorsunuzdur.” Bunu söylediği anda nasıl duyulduğunu fark etti. “İşte bu yüzden beklenmedik şeyler yapıyoruz.”

“Aynen öyle,” dedi Hugo, sanki bunun bir anlamı varmış gibi. Wallace, olanlara ayak uydurmanın daha kolay olduğunu öğreniyordu. Bu, akıl sağlığını büyük ölçüde koruyordu. Hugo kiler bölümüne gitti ve önünde dururken içindekilere kaşlarını çattı. Wallace omzunun üzerinden baktı. Raflarda daha fazla kavanoz vardı, her birinin içinde farklı bir çay çeşidi bulunuyordu. Dükkanın ön tarafındaki tezgahın arkasındakilerin aksine, bunlar etiketlenmemişti. Çoğu toz halindeydi.

“Matcha mı?” diye mırıldandı Hugo kendi kendine. “Hayır. Bu doğru değil. Yaupon mu? Hayır. O da değil, ama bence yakın.”

“Ne yapıyorsun?”

“Konuklarımıza en uygun çayı bulmaya çalışıyoruz,” dedi Hugo.

“Bunu benimle mi yaptın?”

Rafın üst kısmındaki koyu renkli bir tozu işaret ederek başını salladı. “Kolay bir işti. Daha önce birlikte olduğum neredeyse herkesten daha kolaydı.”

“Vay canına,” dedi Wallace. “Hakkımda bunu ilk kez biri söylüyor. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.”

Hugo şaşkınlıkla kakhaha attı. “Bu öyle değil—ah, ne demek istediğimi anladın.”

“Bunu sen söyledin, ben değil.”

“Bu bir sanat,” dedi Hugo. “Ya da en azından kendime öyle söylüyorum. Bir kişi için mükemmel çayı seçmek. Her zaman doğruyu bulamıyorum ama giderek daha iyi oluyorum.” Bir kavanoza uzandı, cama dokunduktan sonra elini geri çekti. “Bu da değil. Ne olabilir ki—ah. Gerçekten mi? Bu... sonradan edinilen bir zevk.” Raftan, bükülmüş, kararmış yapraklarla dolu bir kavanoz aldı. “Benimkilerden değil. Burada yetiştirebileceğimi sanmıyorum. Bunu ithal ettirdim.”

“Bu nedir?” diye sordu Wallace, kavanoza bakarak. Yapraklar ölü gibi görünüyordu.

“Kuding çayı,” dedi Hugo, çayı hazırlamak için karşıdaki tezgaha dönerek. “Çin çayıdır. Kelime anlamı acı tırnak çayıdır. Genellikle bir tür balmumu ağacı ve çobanpüskülü bitkisinden yapılır. Tadı herkese uygun değildir. Çok acıdır, ancak tıbbi faydaları olduğu söylenir. Gözleri ve başı açmaya yardımcı olduğu, toksinleri çözdüğü söylenir.”

“Ona bunu mu vereceksin?” diye sordu Wallace, Hugo'nun kavanozdan kıvrılmış bir yaprak çıkarmasını izlerken. Toprak kokusu keskin ve yoğundu, bu da Wallace'ın hapşırmasına neden oldu.

“Sanırım öyle,” dedi Hugo. “Alışılmadık bir durum. Daha önce hiç kimsenin bu çayı içtiğini görmedim.” Yaprğa baktıktan sonra başını salladı. “Muhtemelen bir şey olmaz. İzle bakalım.”

Wallace, Hugo'nun Mei'nin ilk gece Wallace'ı getirdiği aynı çay fincanlarına sıcak su doldururken yanında duruyordu. Çaydanlığı yere koyduğunda buhar yükseldi. Yaprğı iki parmağı arasında tutarak yavaşça suya indirdi. Suya battığında, yaprak açan bir çiçek gibi açıldı. Su garip bir kahverengi tonuna dönerken, yaprak da açık yeşil bir renge büründü.

"Ne kokusu alıyorsun?" diye sordu Hugo.

Wallace öne eğildi ve buharı içine çekti. Buhar burun deliklerini tıkadı ve geri çekilirken burnunu oynattı. "Çim mi?"

Hugo, belli ki memnun bir şekilde başını salladı. "Aynen öyle. Acılığının altında, bal gibi kalıcı bir tada sahip bitkisel bir notası var. Ama onu bulmak için acılığın üstesinden gelmeniz gerekiyor."

Wallace iç çekti. "Söylediğin şeyle kastettiğin şey işte böyle."

Hugo gülümsedi. "Ya da sadece çaydır. Zaten çok karmaşık olduğu için bir anlam ifade etmesine gerek yok. Dene. Bence şaşırabilirsin. Muhtemelen daha uzun süre demlenmesi gerekiyor, ama sana iyi bir fikir verecektir."

Çay dükkanında asılı olan atasözünü hatırladı. Hugo da Wallace'a bardağı uzatıp, "Bu senin ikinci bardağın," derken aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Onur konuğu.

Wallace, Hugo'dan bardağı alırken yutkundu. Bunun, birbirlerine dokunmaya en çok yaklaştıkları an olduğunun farkındaydı. İkisi de bardağı gerekenden daha uzun süre tutarken Hugo'nun bakışlarını üzerinde hissetti. Sonunda Hugo elini indirdi.

Su hâlâ berraktı, ancak kahverengi tonu yerini yaprağın rengine daha yakın bir yeşile bırakmıştı. Bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Öğürdü, çay boğazından aşağı kayıp midesinde yakıcı bir şekilde patladı. Acıydı, evet, sonra çimen tadı geldi ve sanki yarım çimen yemiş gibiydi. Balın o tatlılığı vardı ama Wallace'ın her şeyinden nefret etmesi yüzünden o tatlılık kaybolmuştu. "Aman Tanrım," dedi ağzını silerken Hugo çay fincanını geri aldı. "Bu berbat. Kim bunu isteyerek içer ki?"

Hugo'nun bardağı kendi dudaklarına götürmesini izledi. Boğazı ağrırken yüzünü buruşturdu. "Evet," dedi bardağı uzaklaştırarak. "Çayı sevmem, her tür çayı sevdiğim anlamına gelmez." Dudaklarını şapırdattı. "Ah. İşte bal. Neredeyse değdi."

"Hiç çay seçerken yanıldınız mı?"

"Buraya sağ salım gelen insanlar için mi? Evet."

"Ama ölümler değil."

"Ölümler değil," diye onayladı Hugo.

"Bu... olağanüstü. Tuhaf ama olağanüstü."

"Bu da bir iltifat mıydı, Wallace?"

"Şey, emin misin?" dedi Wallace, birden rahatsız olmuş bir şekilde. Farkında olmadan Hugo'ya çok yakın duruyordu. Bir adım geri çekilirken boğazını temizledi. "Adamım, o tat bir türlü geçmiyor."

Hugo kıkırdadı. "Aklında kalmış. Seninkini çok daha beğenmiştim."

Bu durum Wallace'ı bu kadar mutlu etmemeliydi. "Bu bir iltifat mıydı, Hugo?"

"Öyleydi," dedi Hugo kısaca.

Wallace o iki kelimeyi aklından çıkarmadı, hissettiği acılık, o kelimelerin ardından gelen tatlı lezzetin yanında sönük kaldı.

Hugo kavanozdan birkaç yaprak daha çıkardı ve çaydanlığın ve fincanların yanındaki küçük bir tabağa koydu. "İşte. Nasıl görünüyor?"

"Sanki dışarı çıkıp yerde bulduğun ilk şeyi almışsın gibi."

"Mükemmel," dedi Hugo neşeyle. "Bu demek oluyor ki biz—"

Dükkanın önündeki saat yüksek sesle takıldı ve sonra durdu, saniye ibresi seğiriyordu.

"Onlar buradalar," dedi Hugo.

Wallace ne yapması gerektiğinden emin değildi. "Acaba şöyle mi yapmalıyım..." Elini açıklama amaçlı salladı.

"İsterseniz benimle dışarı çıkabilirsiniz," dedi Hugo tepsiyi alırken. "Ancak, lütfen onunla veya olası sorularıyla ben ilgileneyim. Eğer sizinle konuşursa, cevap verebilirsiniz, ancak bunu sakın ve dengeli bir şekilde yapın. Zaten olabileceğinden daha fazla huzursuz olmasını istemiyoruz."

"Endişeleniyorsun," dedi Wallace. Hugo'nun gözlerindeki gerginliği, ellerinin tepsiyi nasıl sıkıca kavradığını nasıl fark etmediğini anlamamıştı. "Neden?"

Hugo tereddüt etti. Sonra, "Ölüm her zaman hızlı olmaz. Biliyorum, sen öyle düşünmüyorsun ama şanslıydın. Herkes için böyle değil. Bazen

şiddetli ve şok edici olur ve seni takip eder. Kimisi yıkılır, kimisi öfkelenir ve kimisi... kimisi de bildikleri tek şey olmasına izin verir. İnanabiliyor musun, böyle insanlarla sandığından daha sık karşılaşıyoruz.”

Yapabilirdi. Hugo'nun ne ima ettiğini bildiğini düşünüyordu ama sormaya cesaret edemiyordu. Dünya güzel olabilirdi -ve bu, çay dükkanının duvarlarındaki piramitler, kaleler ve en yükseklerden dökülüyormuş gibi görünen şelalelerle kendini gösteriyordu- ama aynı zamanda acımasız ve karanlıktı.

Hugo mutfak kapılarına doğru baktı. "Yoldan geliyorlar. Bana güveniyor musun?"

“Evet,” dedi Wallace hemen ve Hugo’nun mutfaktan çıkmasını engelleme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Ne olacağını bilmiyordu ama duydukları hiç hoşuna gitmemişti.

"Güzel," dedi Hugo. "İzle. Dinle. Sana güveniyorum, Wallace."

Kapılardan içeri girdi ve Wallace'ı arkasından bakakalmış bir halde bıraktı.

BÖLÜM

14

Wallace kapı eşiğinde durdu, kaşlarını çatı. Işıklar her zamanki gibi yanıyordu, ama daha loş görünüyordı, sanki ampuller değiştirilmiş gibiydi. Apollo inledi, kulakları düştü, Nelson ise başını okşayarak onu sakinleştirdi. "Sorun yok," dedi Nelson sessizce. "Her şey yoluna girecek."

Hugo çayı yüksek masalardan birine koymuştu, ancak bu Wallace'ın gelişi için kullandığı masa değildi. Wallace, Nelson ve Apollo'nun yanına gitti, Hugo ise ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde masanın yanında durdu.

Şimdi, sadece orada dururken bile farklıydı. Bu ince bir değişiklikti ve Wallace, Hugo'yu geldiğinden beri izlememiş olsaydı, bunu fark etmeyebilirdi. Ama izlemişti ve tüm küçük değişiklikleri not aldı. Hugo'nun omuzlarının duruşunda, ifadesinin dikkatlice boş ama ilgisiz olmamasında bu değişiklik vardı. Wallace kendi gelişini hatırladı ve Hugo'nun o zaman da böyle olup olmadığını merak etti.

Bakışlarını kaçırıp odanın etrafına bakındı, dikkatini dağıtacak bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştı. "Işıklarda ne sorun var?" diye sordu Nelson'a. Kapiya baktı. "Işıkları kıstın mı?"

Nelson başını salladı. "Bu zorlu bir mücadele olacak."

Wallace bu sözlerden hoşlanmadı. "Zor mu?"

"Çoğu insan ölmek istemez," diye mırıldandı Nelson, parmağını Apollo'nun burnunda gezdirirken. "Ama bunu kabullenmeyi öğrenirler. Bazen zamanla olur, tıpkı senin gibi. Ama bazıları bunu düşünmeyi bile reddeder. 'Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları vardır ve zaferlerinde ateş ve barut gibi ölürler.'"

"Shakespeare," dedi Wallace, gözlerini kapıdan ayırmayan Hugo'ya bakarak.

"Elbette," dedi Nelson. Uzandı ve Wallace'ın elini sıkıca kavradı. Wallace elini çekmeye çalışmadı. Yaşlı adamın buna ihtiyacı olduğunu düşündü. Yapabileceği en az şey buydu.

Birisi merdivenlerden çıkarken veranda gıcırdadı. Wallace sesleri duymaya çalıştı ama kimse konuşmuyordu. Bunu garip buldu. Mei, Wallace'ın sayısız sorusu yüzünden olsa bile, yol boyunca sürekli konuşmuştu. Kimsenin konuşmaması onu huzursuz etti.

Kapıya üç kez vuruldu. Kapı tokmağı. Bir süre sessizlik oldu, sonra kapı açıldı.

Mei ilk önce içeri girdi, yüzünde gözlerine ulaşmayan kasvetli bir gülümseme vardı. Normalden daha solgundu, dudakları ince bir çizgi gibiydi ve hafifçe beyaz dişleri görünüyordu. Odayı şöyle bir süzdü; önce Hugo, sonra Nelson, Wallace ve Apollo. Köpek ona doğru gelmek için ayağa kalkmaya çalıştı ama Mei başını salladı ve köpek çömelirken inledi. Nelson, Wallace'ın elini tekrar sıktı.

Wallace, sorulsa, ondan sonra içeri kimin gireceğini tahmin edemezdi. Çay ona bir ipucu vermişti, ama küçük bir ipucuydu ve bunu büyük resme nasıl uyduracağını bulamıyordu. Acı, sert ve keskin tadın ardından gelen çimen kokusu ve son olarak boğazında takılıp kalan bal tadı...

Belki de kendisinden daha öfkeli biri. Her şeyin adaletsizliğine öfkeyle dolu, bağırان biri. Wallace bunu kesinlikle anlayabilirdi. Kendisi de aynısını yapmamış mıydı? İnkâr ve öfkeye sıkıca bağlı kalmanın sürecin bir parçası olduğunu düşünüyordu.

Ne düşünürse düşünsün, bu gece Charon Geçidi'ne giren adam beklediği gibi değildi. Her şeyden önce, daha gençti, muhtemelen yirmili yaşlarının başlarındaydı. Dizleri yırtık kot pantolonunun üzerine bol siyah bir gömlek giymişti. Sarı saçları uzundu, sanki sürekli ellerini saçlarının arasından geçirmiş gibi dağınık bir şekilde alnından geriye doğru taranmıştı. Gözleri koyu ve parıldayan, yüzü kemiklerinin üzerine gerilmiş bir maske gibiydi. Adam, loş ışıktaki bakışları sadece kısa bir süre Nelson ve Apollo'ya odaklanmışken, önündeki odayı incelerken tedirgin ediciydi. Uzun bir süre Wallace'a baktı. Dudakları, korkunç bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi seğirdi. Eli göğsünü ovuşturdu ve Wallace, göğsündeki kancayı, Hugo'ya uzanması gereken kabloyu göremediğini fark edince irkildi. Bunu neden daha önce düşünmediğini bilmiyordu. Nelson'da var mıydı? Apollo'da? Mei'de?

Mei kapıyı kapattı. Kilit tekrar tıkırdadı ve Wallace'ın hoşlanmadığı bir kesinlik vardı. "Bu Hugo. Size bahsettiğim kayıkçı. Size yardım etmek için burada." dedi. Adama geniş bir mesafe bırakarak Hugo'ya doğru yürüdü. Yüz ifadesi hiç değişmedi ve Wallace ile Nelson'a bakmadı. Hugo'nun yanına durdu. Ona dokunmaya çalışmadı.

Adam kapının yanında durdu.

Hugo, "Merhaba," dedi.

Adam irkildi. "Merhaba. Hakkınızda bir şeyler duydum." Sesi Wallace'ın düşündüğünden daha hafifti, ancak altta yatan daha karanlık, daha ağır bir şeyin hissedilir bir tonunu taşıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Hugo hafifçe. "Umarım kötü bir şey olmamıştır."

Adam yavaşça başını salladı. "Hayır, hayır. Çok güzeldi." Başını yana eğdi. "Her şeyi güzeldi. Dürüst olmak gerekirse, fazla güzeldi."

"Mei beni sürekli övüyor," dedi Hugo. "Bu alışkanlığından vazgeçmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama dinlemiyor."

"Hayır, öyle değil," dedi adam ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Maske daha da gerildi, elmacık kemikleri belirginleşti. Bu Wallace'ı ürpertti. "Hiç de değil. Beni duyuyor musun?"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Hugo, elleri hala arkasında kenetlenmiş halde. "Zor olduğunu biliyorum. Öğrendiklerini öğrenmek, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek, daha önce hiç bulunmadığın bir yere, tanımadığın insanlarla gelmek... Ama sana elimden geldiğince yardımcı olmak için burada olduğuma söz veriyorum."

"Ya yardımınızı istemezsem?"

Hugo omuz silkti. "Öyle olacak. Ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Şimdi bir yolculuğa çıkıyorsun, daha önce hiç çıkmadığın türden bir yolculuğa. Bu sadece o yolculuğun bir durağı."

Adam tekrar etrafına bakındı. "Burası bir çay dükkanıymış dedi."

"Öyle."

"Seninki mi?"

"Evet."

Başını hızla Nelson ve Wallace'a çevirdi. "Öyleler mi?"

"Büyükbabam Nelson. Arkadaşım Wallace."

"Onlar..." Gözlerini kısa bir süre kapattıktan sonra tekrar açtı. "Senin gibi mi? Yoksa benim gibi mi?"

Wallace karşılık vermekten kendini zor tuttu. Onlar hiç ona benzemiyorlardı. Ondan yayılan bir soğukluk vardı. Bu soğukluk odayı sardı ve Wallace'ın titremesine neden oldu.

"Bir bakıma senin gibiler," dedi Hugo. "Onların da kendi yolculukları var."

Adam, "Benim adım biliyor musunuz?" diye sordu.

"Alan Flynn."

Alan'ın sağ gözünün altındaki deri seğirdi. "Öldüğümü söyledi."

“Öylesin,” dedi Hugo, ilk kez hareket ederek. Ellerini arkasından çıkarıp önündeki masaya koydu. Masa hafifçe kayınca çay fincanları tepside şıkırdadı. “Ve bunun için özür dilerim.”

Alan tavana doğru baktı. “Özür dilerim,” dedi, sesi eğlenmiş gibiydi. “Özür diliyorsun. Ne için özür diliyorsun? Bunu bana sen yapmadın.”

“Hayır,” dedi Hugo. “Yapmadım. Ama yine de özür dilerim. Senin için nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yaşadığın her şeyi anladığımı iddia etmeyeceğim—”

“Güzel,” dedi adam sertçe. “Çünkü hiçbir fikriniz yok.”

Hugo başını salladı. “Çay ister misiniz?”

Alan yüzünü buruşturdu. “Çayı hiç sevmedim. Tatsız geliyor.” Göğsünü tekrar ovuşturdu. “Ve sıkıcı.”

“Bu öyle değil,” dedi Hugo. “Bana güvenebilirsiniz.”

Alan ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama masaya doğru dikkatlice bir adım attı. Duvar apliklerindeki ışıklar hafif bir elektrik uğultusuyla titriyordu. “Bana yardım etmek için buradasın.” Bir adım daha attı. “Öyle demiştin.” Bir adım daha.

“Hazırım,” dedi Hugo. “Bugün olmak zorunda değil. Yarın olmak zorunda da değil. Ama yakında, hazır olduğunuzda, elimden gelen her soruyu yanıtlayacağım. Her şeyi bilmiyorum. Biliyormuş gibi de yapmıyorum. Ben bir rehberim, Alan.”

“Bir rehber mi?” diye sordu Alan, sesi alaycı bir tona bürünerek. “Peki, beni nereye götüreceksin?”

“Sırada ne var?”

Alan masaya ulaştı. Ellerini masaya koymaya çalıştı ama elleri masanın içinden geçti. Ellerini çekerken ağzı büzüldü. “Cehennem mi? Araf mı? Bu kadın ayrıntı vermeyi uygun görmedi.” Sesindeki alaycı ton keskin ve iğneleyiciydi.

Mei gözlerini kısarken Hugo, “Cehennem değil,” dedi. “Araf da değil. İkisinin arasında bir yer de değil.”

“Öyleyse nedir?” diye sordu Alan.

“Bunu kendin öğrenmen gerekecek. Bu soruların cevaplarını ben bilmiyorum Alan. Keşke bilseydim ama bilmiyorum. Bu konuda ya da başka herhangi bir konuda sana yalan söylemem. Sana söz veriyorum ve sana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama önce, bir fincan çay ister misin?”

Alan masadaki tepsiye baktı. Yaprak kavanozuna dokunmak için elini uzattı ama parmakları seğirdi ve kolunu tekrar indirdi. “Bu yapraklar... Daha önce hiç böyle bir çay görmemiştim. Poşetlerde, küçük iplerle satıldığını sanıyordum. Babam, o...” Başını salladı. “Önemli değil.”

Hugo, “Çay her türlü şekil ve biçimde bulunur,” dedi. “Hayal edebileceğinizden çok daha fazla çeşidi var.”

“Çayınızı içeceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedi Hugo. “Bu, sizi çay dükkanına hoş geldiniz demek için bir ikram. İnsanlar çay paylaştığında, bunun onları birbirine daha da yakınlaştırdığını fark ettim.”

Alan alaycı bir şekilde homurdandı. “Bundan şüpheliyim.” Derin bir nefes aldı, başını bir o yana bir bu yana eğdi. “Kanım aktı. Bunu biliyor muydun? Bir ara sokakta kan kaybından öldüm. Sadece birkaç metre öteden insanların yürüdüğünü duyabiliyordum. Onlara seslendim. Beni görmezden geldiler.” Bakışları bulanıklaştı. Işıklar tekrar titredi. “Yardım istedim. Yardım için yalvardım. Daha önce hiç bıçaklandın mı?”

“Hayır,” dedi Hugo sessizce.

“Evet,” dedi Alan. Elini yanına kaldırdı. “İşte burası.” Elini göğsüne götürdü, parmakları kıvrıldı. “İşte burası.” Boğazının yanına. “İşte burası. Ben... ona sahip olmadığım bir borcum vardı. Bunu ona açıklamaya çalıştım ama o... bıçağı gösterdi ve ben de alacağımı söyledim. Alacaktım. Ödeyebileceğimi. Ama bunu ona daha önce defalarca söylemiştim ve...” Gözleri kısıldı. “Cüzdanıma uzanıp üzerimdeki birkaç doları ona vermeye çalıştım. Yeterli olmayacağını biliyordum ama denemek zorundaydım. Silaha uzandığımı düşünmüş olmalı çünkü birdenbire... beni bıçakladı. Ne olduğunu anlamadım. İlk başta acımadı. Bu garip değil mi? Bıçağın bana saplandığını görebiliyordum ama acımadı. Kanlar içinde bile gerçek değildi. Sonra bacaklarım titredi ve bir çöp yığınının içine düştüm. Yüzümde bir fast food ambalajı vardı. Çok kötü kokuyordu.”

“Bunu hak etmedin,” dedi Hugo.

“Kimse biliyor mu?” Sonra, cevap beklemeden: “Yedi dolar ve şifresini bilmediği bir banka kartıyla kaçtı. Sürünmeye çalıştım ama bacaklarım çalışmadı. Kollarım çalışmadı. Ve kaldırımdaki insanlar yürümeye devam ettiler... Bu adil değil.”

“Hayır,” dedi Hugo. “Asla öyle olmaz.”

“Bana yardım edin,” dedi Alan. “Bana yardım edin.”

“Yapacağım. Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.”

Alan neredeyse rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Güzel. Onu bulmalıyız. Nerede yaşadığını bilmiyorum ama geri dönersek bulabilirim ___"

"Sana söylemiştim," dedi Mei. "Geri dönemeyiz." Tedirgin görünüyordu. Wallace, onu bu kadar ürküten şeyin ne olduğunu merak etti. "Sadece ileriye gidebilirsin."

Alan bundan hoşlanmadı. Dişlerini göstererek Mei'ye dik dik baktı. "Evet, öyle dedin. Ama burada işi patronuna bırakalım, tamam mı? Zaten yeterince konuştun. Konuşmanı sevmiyorum. Bana duymak istediğim şeyleri söylemiyorsun."

Hugo demliğı kaldırdı ve tepsideki fincanlara sıcak su dökmeye başladı. Buhar yükseldi. Wallace ve Nelson'a kaşlarını çattı. Nelson başını salladı. Hugo üç fincan doldurduktan sonra demliğı tekrar yerine koydu. Kavanozdan çay yapraklarını alırken, "Sen ne yapardın?" diye sordu. Her fincana tek bir yaprak koydu. "Onu bulabilseydin? Nerede olduğunu bilseydin?"

Alan irkildi, kaşları çatıldı. Elleri yumruk oldu. "Onun bana yaptığı gibi ben de ona aynı şekilde zarar verirdim."

"Neden?"

"Çünkü bana yaptıklarından dolayı bunu hak ediyor."

"Bu sizi daha iyi hissettirir mi?"

"Evet."

"Göze göz, diş diş."

"Evet."

"Bu çayın adı kuding cha," dedi Hugo. "Dükkanımdaki diğer çaylardan çok farklı. En son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum. Herkesin damak zevkine uygun değil. Tıbbi özelliklere sahip olduğu söyleniyor ve bazı insanlar ona çok güveniyor."

"Sana çay istemediğimi söyledim."

"Biliyorum," dedi Hugo. "Ve bilsen bile, henüz sana veremem. Demlenmesi gerekiyor, anlıyorsun. İyi çay sabır ister. Anlık tatminle ilgili değil, o küçük ipli poşet çaylar gibi değil. Onlar geçici olabilir, farkına bile varmadan gelir gider. Bu tür çay, içine koyduğunuz emeğin değerini anlamanızı sağlar. Ne kadar çok demlenirse, tadı o kadar yoğunlaşır."

"Saat," dedi Alan. "İlerlemiyor."

"Hayır," dedi Hugo. "Bize ihtiyacın olduğu kadar zaman tanımak için durdu." Bir çay fincanı alıp Alan'ın yanına koydu. "Biraz daha bekle, sonra

dene ve ne düşündüğünü söyle.”

Alan'ın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Dinlemiyorsun."

“Öyleyim,” dedi Hugo. “Bildiğinden çok daha fazla. O ara sokakta senin neler yaşadığını asla bilemeyeceğim. Kimse kendini böyle yalnız hissetmemeli.”

"Dinlemiyorsun." Kapıya doğru döndü.

“Gidemezsin,” dedi Mei. Ona doğru bir adım attı ama Hugo onu geri tuttu. “Bekle,” diye fısıldadı ona. Mei içini çekti, omuzları düştü.

"Yapabilirim," dedi Alan. "Kapı hemen orada."

“Eğer gidersen,” dedi Hugo, “parçalanmaya başlayacaksın, bu da gittikçe daha da kötüleşecek. Bu duvarların dışında yaşayan bir dünya var, artık ait olmadığın bir dünya. Alan, bunun için çok üzgünüm. Bana inanmayabilirsin, ama gerçekten üzgünüm. Sana yalan söylemem, özellikle de bu kadar önemli bir konuda. Buradan ayrılmak sadece işleri daha da kötüleştirecek. Sahip olduğun her şeyi kaybedeceksin.”

"Zaten yaptım," diye tersledi Alan.

"Hayır," dedi Hugo. "Hâlâ buradasın. Hâlâ sensin. Ve ben sana yardım edebilirim. Sana yolu gösterebilir ve karşıya geçmene yardım edebilirim."

Alan arkasına döndü. "Ya bu geçişi istemezsem?"

"Yapacaksın," dedi Hugo. "Eninde sonunda. Ama acele etmeye gerek yok. Zamanımız var."

"Zamanı geldi," diye tekrarladı Alan. Çay fincanına baktı. "Hazır mı?"

"Öyle." Hugo rahatlamış bir sesle konuştu, ama Wallace hâlâ temkinliydi.

"Peki, bardağa dokunabilir miyim?"

“Yapabilirsiniz. Ama dikkatli olun. Çok sıcak olacak.”

Alan başını salladı. Bardağa uzanırken eli titriyordu. Mei ve Hugo da aynı şekilde titredi. Wallace, kendisi için nasıl bir şey olduğunu, havada nane kokusunu, zihninin nasıl hızla çalıştığını, bu durumdan nasıl bir çıkış yolu aradığını düşündü. Alan'ın da aynı durumda olacağını biliyordu.

Hugo ve Mei, Alan ilk yudumu alana kadar beklediler. Alan yüzünü buruşturarak yutkundu.

Hugo kendi çayından içti.

Mei de aynı şeyi düşündü ve tadını beğenmediyse de bunu yüzünden belli etmedi.

"Öldüm," dedi Alan, fincanına bakarak. Fincanı çevirdi. Çay masaya döküldü.

"Evet," dedi Hugo.

"Ben öldürüldüm."

"Evet."

Çay fincanını tepsiye koydu. Ellerini esnetti. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

Sonra Alan kolunu masanın üzerinden savurarak çaydanlığa vurdu. Çaydanlık yere düşüp paramparça oldu, içindeki sıvı etrafa saçıldı. Bir adım geri çekildi, göğsü kabarıyordu. Ellerini başının yanlarına götürerek kafatasını tuttu, sonra eğilip çığlık attı. Wallace daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı. Sanki sıcak çay suyu kendi derisini yakmış gibi yakıyordu. Alan'ın sesi hiç kesilmeden çığlıklar devam etti. Duvar apliklerindeki ışıklar sönmeden önce parlak bir şekilde parladı ve çay dükkanını karanlığa boğdu. Apollo, Nelson ve Wallace'ın önünde durarak, tüyleri diken diken olmuş, kuyruğu dimdik bir şekilde hırladı.

Alan masaları, sandalyeleri, eline geçirebildiği her şeyi devirmeye çalıştı. Sandalyeler neredeyse hiç kıpırdamayınca, masalar hiç kıpırdamayınca daha da sinirlendi. Tekmeledi ama nafile. Odada sinsice dolaştı. Apollo, Alan onlara çok yaklaşınca hırladı. Wallace hızla ayağa kalkıp kendini Nelson ile Alan'ın arasına koydu, ama Alan onları görmezden geldi, gözleri alev alev yanarak elinden geldiğince her şeyi yok etmeye çalıştı ama nafile.

Sonunda yorgunluktan bitkin düştü, eğildi, ellerini dizlerine koydu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu gerçek değil," diye mırıldandı. "Bu gerçek değil. Bu gerçek değil."

Hugo öne çıktı. Wallace onu durdurmaya çalıştı ama Nelson kolundan tutup geri çekti. "Yapma," diye fısıldadı Wallace'ın kulağına. "Ne yaptığını biliyor. Ona güven."

Hugo, Alan'dan birkaç adım ötede durdu ve ona kederli bir ifadeyle baktı. Alan'ın önüne çömeldi; Alan dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yere koydu ve ileri geri sallandı. "Gerçek," diye fısıldadı Hugo. "Söz veriyorum. Ve haklısın: adil değil. Hiçbir zaman gerçekten adil olmaz. Bunu düşündüğün için seni suçlamıyorum. Ama izin verirsen, sana bu dünyada düşündüğünden çok daha fazlası olduğunu göstermek için elimden geleni yapacağım."

Adam dizlerinin üzerine doğruldu, başını tavana doğru eğdi. Tekrar çığlık attı, boynundaki kas lifleri belirgin bir şekilde dışarı fırladı.

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi.

Hugo onlardan gitmelerini istediğinde Wallace itiraz etmeye çalıştı ve Alan'ın yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Hugo'nun onunla yalnız kalması fikri hoşuna gitmiyordu. İçten içe Hugo'nun bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyordu, ama Alan'ın gözlerindeki vahşi bakış neredeyse vahşi bir hal almıştı. Mei, Hugo'ya kesin bir dille gitmeyeceklerini söylemeden önce onu durdurdu. Başını evin arka tarafına doğru çevirdi.

Nelson, endişeli bir ses tonuyla da olsa, "Sorun yok," dedi. "Hugo onunla başa çıkabilir."

Apollo yerinden kıpırdamadı. Mei ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, kıpırdamadı. Hugo başını salladı. "Sorun değil. Kalabilir. Sana ihtiyacım olursa haber veririm." Hugo ve Mei, Wallace'ın anlamlandıramadığı bir bakışma yaşadılar. Alan yere doğru homurdandı, dudaklarında tükürük izleri vardı.

Wallace'ın son gördüğü şey, Hugo'nun Alan'ın önünde bağdaş kurmuş, ellerini dizlerine koymuş halde oturmasıydı.

Mei'nin ardından sendeleyerek ilerleyen Nelson'ı takip etti. Koridordan arka kapıya doğru yürüdüler. Hava, son birkaç geceden daha soğuktu, sanki bahar bir anlığına etkisini kaybetmişti. Wallace, tarihi bilmediğini fark edince hayal kırıklığına uğradı. Çarşamba olduğunu sanıyordu, oysa artık Nisan ayı olmalıydı. Zaman burada akıp gidiyordu. Kendini içinde bulduğu hayata o kadar kaptırmıştı ki, bunu fark etmemişti. Charon's Crossing'de neredeyse dört haftadır bulunuyordu. Mei, çay dükkanında en uzun kalan kişinin iki hafta kaldığını söylemişti. Yine de kimse onu kapıya doğru itmemişti. İlk günlerden beri kimse bundan bahsetmemişti bile.

"İyi misin?" diye sordu Nelson, güvertede bir o yana bir bu yana yürüyen Mei'ye. Uzandı ve bileğinden tuttu. "Zor olmalıydı."

İçini çekti. "Öyleydi. Böyle olabileceğini biliyordum. Müdür bana bunu gösterdi. Cinayete kurban giden ilk kişi değil o."

"Ama bu, ilk defa kendi başınıza kaldığınız an," dedi Nelson sessizce.

"Üstesinden gelebilirim."

"Biliyorum başarabilirsin. Bir an bile şüphe etmedim. Ama iyi olmamak da sorun değil." Başını omzuna yaslayarak ona yaslandı. "İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Dinleyeceğinden neredeyse emindim. En azından ilk başta."

“Onu nerede buldunuz?” diye sordu Wallace, aşığıdaki çay bahçesine bakarak. Kimse ışıkları açmayı düşünmemişt i ve ay bulutların ardında gizliydi. ay bitkileri karanlıkta ölü gibi görünüyordu.

“Öldürüldüğü yere yakın bir yerdeydi,” dedi. “Bağı rıyordu. Birilerinin dikkatini çekmeye alış ıyordu. Beni duyduğunu anladığında çok rahatlamış görünüyordu.”

Eğer Alan, Wallace'a benziyorsa, bu sadece geçici olurdu. "Biliyor muydun?"

"Biliyor musun?"

Arkasına dönüp onlara bakmadı. Zihninde bir düşünce vardı, bilmemesi gereken bir şeydi ama ısrarcıydı. Kelimelerini dikkatlice seçerken bu düşünce onu endişelendiriyordu. "Dosya geldiğinde zaten ölmüş müydü?"

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra, "Evet, Wallace. Tabii ki oydu. Yoksa bize gönderilmezdi."

Baş ını sık ıca salladı, elleri güverte korkuluğunu kavradı. "Ya sen... ne? Buna öylece mi inanacaks ın?"

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu Nelson.

Emin değ ildi. İ pi ekişt irdi. "Dosyaları size göndereceğ iz. Bizim dosyalarımızı. Ama ancak biz öldükten sonra."

“Evet,” dedi Mei.

"Neden daha önce alamadınız?" diye sordu gecenin karanlığ ında. "Müdür veya her kimse, olay gerçekleşmeden önce göndermesini engelleyen ne?"

Onların kendisine baktığını biliyordu. Bakışlarının sırtına saplandığını hissedebiliyordu ama arkasını dönemiyordu. Zorlanıyordu ve bunu yüzünden görmek istemiyordu.

“Bu böyle olmaz,” dedi Mei yavaş a. “Yapamayız... Wallace. Onu kurtarmak için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.”

“Doğ ru,” dedi Wallace acı bir şekilde. “ünkü hayatındaki kader, bir ara sokakta kan kaybından ölmekt i.”

"İş ler böyle yürüyor," dedi Nelson.

"Bana sorarsan bu çok saç ma."

“Ölüm berbat bir şey,” dedi Mei. Ona doğ ru ilerlerken, attığı her adımda güverte gıc ırd ıyordu. “Aksi yönde bir şey iddia etmeye alış mayacağ ım, dostum. Bu... her şeyin bir düzeni var. Hepimizin geçmesi gereken bir süreç. Ölüm, müdahale edilecek bir şey değ il—”

Wallace alaycı bir şekilde, "Düzen. Bana o adamın bir düzenin parçası olduğunu mu söylüyorsun? Acı çeken ve kimsenin yardım etmediği o adam. İnancın bu. Tarikatın bu." dedi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Yanındaki korkuluğa yaslandı. "Ölümü durduramayız. Kimse durduramaz. Yenilecek bir şey değil. Herkes ölür, Wallace. Sen. Nelson. Alan. Ben. Hugo. Hepimiz. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

"Saçmalık!" diye çıkıştı Wallace, birden öfkelenerek. "Müdür isteseydi bunu durdurabilirdi. Alan'a ne olacağını size söyleyebilirdi. Sizi uyarabilirdi ve siz de—"

"Asla," dedi Mei şaşkın bir ses tonuyla. "Ölüme müdahale etmeyiz. Edemeyiz."

"Neden?"

"Çünkü o her zaman orada. Ne yaparsanız yapın, nasıl bir hayat yaşarsanız yaşayın, iyi ya da kötü ya da ikisinin arasında bir yerde, o her zaman sizi bekliyor olacak. Doğduğunuz andan itibaren ölüyorsunuz."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Bunun ne kadar karamsar bir tablo çizdiğinin farkında olmalısın."

"Evet," dedi. "Çünkü bu doğru. Yoksa size yalan söylememi mi tercih edersiniz?"

"Hayır. Sadece... o zaman bunun ne anlamı var? Bütün bunların? Herhangi birinin? Yaptığımız hiçbir şeyin önemi yoksa, neden denemeye bile çalışalım ki?" Biliyordu ki, kontrolden çıkmıştı. Sarsılmış ve kontrolden çıkmıştı. Derisi buz gibiydi ve bunun etrafındaki havayla hiçbir ilgisi yoktu. Dişlerinin birbirine çarpmasını engellemek için çenesini sıktı.

"Çünkü bu senin hayatın," dedi Nelson, onun diğer tarafına gelerek. "Hayatı sen şekillendiriyorsun. Hayır, her zaman adil değil. Hayır, her zaman iyi değil. Yakıyor, yırtıyor ve bazen seni tanınmaz hale getiriyor. Bazı insanlar buna karşı savaşıyor. Diğerleri ise... savaşamıyor, ama bence bunun için suçlanamazlar. Vazgeçmek kolay. Kendini toparlamak kolay değil. Ama inanmalıyız ki, eğer bunu yaparsak, bir adım daha atabiliriz. Yapabiliriz—"

"Hayata devam mı edelim?" diye karşılık verdi Wallace. "Çünkü sen etmedin. Hala buradasın, o yüzden aynı saçmalıkları tekrarlamaya çalışma. İstedğin kadar konuşabilirsin, ama sen de en iyi ikiyüzlülerden birisin."

"İşte aramızdaki fark bu," dedi Nelson. "Çünkü ben asla öyle olmadığımı iddia etmedim."

Wallace'ın morali bozuldu. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Bunu hak etmedin. İkiniz de hak etmediniz. Ben..." Mei'ye baktı. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu daha önce hiç söylemedim ve bu benim hatam, ama gerçekten gurur duyuyorum. Senin yaptığın işi, sana ne kadar yük getirdiğini hayal bile edemiyorum. Ve onun gibi insanlarla uğraşmak..." Yutkundu. "Benim gibi..." Başını salladı. "Biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?"

Onları geride bıraktı, düşünceleri büyük bir fırtınanın içinde savruluyordu.

Bahçenin sıraları arasında bir aşağı bir yukarı yürüdü, parmaklarını bitkilerin tepelerinde nazikçe gezdirdi, narin yapraklara dokunmamaya özen gösterdi. Gözlerini ormana dikti. Derisi pul pul dökülmeye başlamadan önce ne kadar ilerleyebileceğini merak etti. Teslim olmak nasıl bir his olurdu? Kendini uzaklara bırakmak nasıl bir şey olurdu? Bu onu olduğundan daha çok korkutmalıydı. Gördüklerinden anladığı kadarıyla, orası boş ve karanlıktı, bir zamanlar yaşanmış bir hayatın içi boş bir kabuğu gibiydi.

Yine de hâlâ bunu düşünüyordu. Göğsündeki kancayı söküp, bulutların arasından yıldızlara doğru yükselmenin, yükselmenin, yükselmenin bir yolunu bulmayı düşünüyordu. Ya da koşamayacak hale gelene kadar koşmayı, koşmayı. Bu geçici bir şeydi, çünkü eğer bunu yaparsa, kaybolabilir, Hugo'nun en çok korktuğu şeye dönüşebilirdi. Bir Kabuk. Wallace'ı ölü bakışlı ve boş görmek ona ne yapardı? Suçluluk duygusu onu tüketirdi ve Wallace bunu yapamazdı. Şimdi değil. Asla.

Hugo önemliydi. Bir kayıkçı olduğu için değil, Hugo olduğu için önemliydi.

Wallace, dilinin ucunda bir özür daha saklayarak güverteye doğru dönmeye başladı. Ancak kurumuş yapraklar arasından esen rüzgar gibi uzun, nefes nefese bir iç çekiş duyduğunda donakaldı. Etrafındaki gölgeler sanki canlıymış gibi kalınlaştı, yıldızlar soldu ve geriye sadece siyah kaldı.

Sağ tarafında bir hareketlenme.

Wallace başını çevirdi, omurgası buz gibi kaskatı kesildi.

Cameron çay bitkilerinin arasında duruyordu. Sadece birkaç adım ötede. Daha önce giydiği gibi giyinmişti. Kirli pantolon. Aşınmış spor ayakkabılar. Üstü çıplak, teni solgun ve gri. Ağzı açık, dili kalın, dişleri siyah.

Wallace'ın tepki verecek, ses çıkaracak vakti yoktu. Cameron pençe gibi uzanmış elleriyle ileri atıldı. Wallace'ın kolunu yakaladı ve parmaklar

deriye saplanıp derimsi ve soğuk bir hal alırken, Wallace'ı Wallace yapan her şey beyazlaştı.

Wallace, "Hayır, lütfen, hayır," diye fısıldarken Mei, Hugo için çığlık atıyordu.

Cameron öne eğildi, yüzü Wallace'inkine birkaç santim uzaklıktaydı, gözleri simsiyah havuzlar gibiydi. Dişlerini gösterdi, boğazından kısık bir hırıltı yükseldi.

Gecenin karanlık renkleri Wallace'ın etrafında erimeye, balmumu gibi yayılmaya başladı. Uzaklaşmayı düşündü, ama bu uzak, neredeyse önemsiz bir dürtüydü. O, kökleri toprağın derinliklerinde, yaprakları toplanmayı bekleyen bir çay bitkisiydi.

Gözlerini kamaştıran ışık parlamaları, tüm karanlığın içinden geçen en parlak yıldızlar... Bu yıldızların her birinde bir anlık görüntü, bir yankı vardı. Cameron'ı gördü ve sonra kendisi Cameron oldu. Uyumsuz, sert ve kaba bir şeydi. Parlak, uyuşturucu ve korkunçtu. İşte buydu—

Cameron güldü. Karşısında oturan adam güneş gibiydi. Puslu kenar mahallelerde bir kemancı geçiyordu, tellerden çıkan müzik tatlı ve sıcaktı. Cameron'ın olmak istediği başka hiçbir yer yoktu. Bu adamı seviyordu, tüm varlığıyla seviyordu.

Adam, "Bu gülümsemenin anlamı ne?" dedi.

Cameron da, "Seni çok seviyorum, hepsi bu," dedi.

Başka bir yıldız. Kemanın sesi kısıldı. Gençti. Daha gençti. Acı çekiyordu. Önünde iki kişi duruyordu, bir erkek ve bir kadın, ikisi de ciddiye. Kadın, "Ne büyük bir hayal kırıklığısın," dedi ve erkek, "Neden böyle davranıyorsun? Neden bu kadar nankörsün? Senin için neler yaptığımızı bilmiyor musun? Ve bize böyle mi karşılık vermeyi seçiyorsun?" dedi.

Ve bu ne kadar yıkıcıydı, onu nasıl da perişan etmişti. Kalbi acıyordu, midesi bulanıyordu, onlara daha iyi olabileceğini, onların istediği kişi olabileceğini söylemek istiyordu, ama nasıl yapacağını bilmiyordu, o—

Üçüncü bir yıldız. Adam ve kadın gitmişti, ama küçümsemeleri kan ve kemiklerde dolaşan bir enfeksiyon gibi kalmıştı.

Adam, güneşin yeniden doğması gibiydi, ancak ışığı soluyordu. Kavga ediyorlardı. Ne hakkında kavga ettikleri önemli değildi, sadece sesleri yükselmişti ve birbirlerini tırmalıyor, pençeliyorlardı, her kelime mideye bir yumruk gibiydi. Bunu istemiyordu. Çok üzgündü, çok üzgündü, kendisinde

neyin yanlış olduğunu bilmiyordu, deniyordu, "Yemin ederim deniyorum Zach, yapamıyorum—"

"Biliyorum," dedi Zach. İçini çekti ve morali bozuldu. "Güçlü olmaya çalışıyorum. Gerçekten de öyle. Benimle konuşman gerekiyor, tamam mı? Beni içeri al. Beni merakta bırakma. Böyle devam edemeyiz. Bu bizi öldürüyor."

"Bizi öldürüyorlar," diye fısıldadı Cameron, yıldızlar etraflarına yağarken.

Wallace, kendisine ait olmayan bir hayatın parçalarını gördü. Arkadaşlar ve kahkahalar vardı, Cameron'ın kendini yataktan zar zor kaldırabildiği karanlık günler, annesinin yanında durup babasının hastane yatağında son nefeslerini verirken hissettiği yaygın bir öfke duygusu. Ondan nefret ediyordu ve onu seviyordu ve göğsünün inip kalkmasının durmasını bekledi, bekledi, bekledi ve durduğunda, kederi vahşi bir rahatlama ile hafifledi.

Yıllar. Wallace, Cameron'ın yalnız olduğu, yalnız olmadığı, aynaya bakıp gözlerinin altındaki koyu halkalar morluklar gibi büyürken bunun hiç kolaylaşıp kolaylaşmayacağını merak ettiği yılları gözlerinde süzdü. Yaz sıcağında bisiklet süren bir çocuktı. On dört yaşındaydı ve adını hatırlayamadığı bir kızla arabanın arka koltuğunda beceriksizce oturuyordu. On yedi yaşındayken ilk kez bir erkekle öpüşmüştü, çocuğun sakalının tenine sürtünmesi şimşek gibiydi. Dört, altı, on dokuz, yirmi dört yaşındaydı ve sonra Zach, Zach, Zach oradaydı, güneş gibi parlayan adam, ve ah, onu odanın karşısında görünce kalbi nasıl da hızla atmaya başlamıştı. Onda neyin olduğunu, onu bu kadar çabuk neyin çektiğini bilmiyordu, ama ona doğru yürürken partinin sesleri etrafında kayboldu, kalbi hızla çarpıyordu. Cameron biraz sakar ve kekeledi ama güneş gibi güler yüzlü adam adını sorduğunda bir şekilde söylemeyi başardı ve gülümsedi, aman Tanrım, gülümsedi ve dedi ki, "Merhaba Cameron, ben Zach. Seni daha önce buralarda görmemiştim. Ne dersin?"

Çok güzeldi. Gerçekten çok güzeldi.

Sonunda üç yılları oldu. İyi, mutlu, korkutucu üç yıl; iniş çıkışlarla dolu, sabah ışığında yan yana uyanırken gözlerini yavaşça kırptırdıkları, tenleri uykudan sıcacık olan, birbirlerine uzandıkları üç yıl. Kavgalarla, tutkuyla, karla kaplı dağlara ve masmavi, ılık sulara yapılan gezilerle dolu üç yıl.

Üçüncü yılın sonlarına doğru Zach, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi bir acı ifadesine dönüştü. Ardından

gözleri geriye doğru kaydı ve yere yığıldı.

Bir an her şey yolundaydı.

Ertesi gün Zach gitmişti.

Ardından gelen yıkım felaket boyutundaydı. İnşa ettikleri her şey temellerine kadar yerle bir oldu ve Cameron enkazın içinde çığlıklar atıyordu. Her şeyin adaletsizliğine öfkeyle haykırdı ve hiçbir şey, hiçbir şey onu bu durumdan kurtaramadı. Yavaş yavaş kayboldu, ta ki dünyada sadece alışkanlığın gücüyle hareket eden bir gölgeye dönüşene kadar.

Wallace, "Hayır, lütfen hayır," dedi ama artık çok geçti, çünkü bu geçmişte kalmıştı, bu zaten olmuştu, bu zaten bitmişti.

Uzaktan bir başka yıldız görünüyordu, ama bu Cameron'ın yıldızı değildi.

Wallace'a aitti.

Birinin burada en uzun süre kaldığı süre ne kadar?

Neden? Kalıcı bir yer edinmeyi mi düşünüyorsunuz?

Hayır. Sadece soruyorum.

Ah, doğru. Şey, Hugo'nun iki hafta boyunca yanında kalan birisi olduğunu biliyorum. Bu... zor bir vakaydı. İntihar sonucu ölümler genellikle böyledir.

"Cameron, çok üzgünüm," dedi.

Cameron da, "Hâlâ buradayım. Hâlâ buradayım," dedi.

Yıldızlar patladı ve o, uzaklara, uzaklara, uzaklara çekildi.

Wallace başını hızla çevirdi. Çay bahçesindeydi, Mei'nin eli koluna sarılıydı ve "Wallace? Wallace. Bana bak. İyisin. Ben yanıdayım." diyordu.

Ona karşı direndi. "Hayır, yapma, anlamıyorsun—" Omuzunun üzerinden baktığında, Hugo'nun çay bitkilerinin arasında, çok gurur duyduğu, on yaşında olan Cameron'ın yanında durduğunu gördü. Yıldızlarda gördüğü Cameron gitmişti, yerini korkunç bir kabuk almıştı. Siyah dişleri görünüyordu, gözleri donuk ve hayvansıydı.

"Cameron," dedi Hugo kısık bir sesle.

Cameron'ın parmakları yanlarında seğirdi. Açık ağzından hiçbir ses çıkmadı.

Mei, Wallace'ı güverteye çekerken, Apollo öfkeyle havlıyor, Nelson'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı; Cameron ise arkasını dönüp yavaşça ağaçlara doğru yürüdü.

Wallace onu en son ormanın derinliklerine doğru kaybolurken sırtını görmüştü.

Hugo eve doğru döndü. Çok üzgün görünüyordu.

Wallace onu bir daha asla o halde görmek istemedi.

Bulutlar ayın etrafından uzaklaşırken, dünyanın bu küçük köşesinde birbirlerini izlediler.

BÖLÜM

15

Alan ayrılmaya çalıştı.

Çok uzaklaşmadan derisi pul pul dökülmeye başladı.

Yüzünde öfkeli bir ifadeyle geri döndü.

“Bana ne oluyor?” diye sordu. “Ne yaptınız?” Göğsünü tırmaladı. “Bunu istemiyorum, her neyse. Bu bir zincir. Bunun bir zincir olduğunu görmüyor musun?”

Hugo iç çekti. "Elimden geldiğince açıklayacağım."

Wallace bunun yeterince iyi olacağını düşünmüyordu.

Charon's Crossing Tea and Treats, ertesi gün her zamanki gibi, sabahın erken saatlerinde kapılarını açtı.

İnsanlar her zamanki gibi geldiler. Gülümsediler, kahkaha attılar, çaylarını içtiler, çöreklerini ve keklerini yediler. Sandalyelerine oturdular, yavaş yavaş uyandılar, dağlardaki bu kasabada yeni bir güne başlamaya hazırlandılar.

Öfkeli adamın çay dükkanında volta attığını ve her birine bağırmak için durduğunu göremiyorlardı. Bir kadın, Alan'ın kulağına bağırdığının farkında olmadan, ağzını zarıfçe siliyordu. Bir çocuğun burnunun ucunda krem şanti vardı ve Alan'ın arkasında, yüzü öfkeyle buruşmuş bir şekilde durduğunu bilmiyordu.

Wallace, geminin yuvarlak pencerelerinden dışarı bakarken, "Belki de dükkanı kapatmalısın," diye mırıldandı.

Mei'nin gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Hugo ile birlikte uyuyamamışlardı, Alan'ın gece boyunca çıkardığı gürültü yüzünden. "Kimseye zarar veremez," dedi sessizce. "Ne anlamı olurdu ki?"

“Sandalyeleri yerinden oynatabilirim. Ampulleri kırabilirim. Ve onun kadar öfkeli değildim. Gerçekten bu riski almak istiyor musun?”

İçini çekti. "Hugo ne yaptığını biliyor. Bunun olmasına izin vermeyecek."

Hugo, zoraki bir gülümsemeyle tezgahın arkasında duruyordu. Her müşteriyi sanki uzun zamandır görmediği bir arkadaşymış gibi karşılıyordu, ama bunda bir gariplik vardı, yine de çoğu kişi bunu fark etmiyordu. En iyi ihtimalle, yaşlı kadınlardan oluşan grup ona kendine daha

iyi bakması gerektiğini söyledi. "Biraz dinlen," diye azarladılar onu. "Çok yorgun görünüyorsun."

"Tamam," dedi Hugo, masayı devirmeye çalışan ama başaramayan Alan'a bakarak.

Alan Nelson'a doğru yürümeye başlayana kadar Wallace o sabah ilk kez çay dükkanına girmemişti.

"Hey," dedi. "Hey, Alan."

Alan öfkeli gözlerle arkasını döndü. "Ne? Ne istiyorsun sen?"

Bilmiyordu. Tek istediği Alan'ı Nelson'dan uzak tutmaktı. Alan'ın ona zarar verebileceğini düşünmüyordu, gerçekten de, ama bu riski almak istemiyordu. Hugo onlara doğru yürümeye başladı, ama Wallace başını sallayarak sessizce Hugo'nun geri durması için yalvardı. Hugo'nun kendini tehlikeye atmasını, bir daha asla, kaldıramıyordu.

Wallace Alan'a döndü. "Kes şunu."

Bu durum Alan'ı şaşırttı, öfkesinin bir kısmı hafifledi. "Ne?"

Wallace kararlı bir şekilde, "Kes şunu," diye tekrarladı. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama bu gerçekten durumuna yardımcı oluyor mu?"

"Sen ne biliyorsun ki?" Alan arkasını dönmeye başladı.

"Ben de senin gibiyim," dedi hızla, ama bu bir yalan gibi geldi. "Öldüm, o yüzden ne dediğimi biliyorum." Buna bir an bile inanmadı, ama Alan inanıyorsa, öyle olsun.

Alan durdu ve geriye bakarken gözlerini kıstı. "Öyleyse bana yardım et. Dün gece ne olduğunu bilmiyorum ama burada kapana kısılmış kalamayız. Eve gitmek istiyorum. Benim de bir hayatım var. Yapmalıyım ki..."

"İki seçeneğiniz var. Ya burada, bu evde kalabilirsiniz, ya da Hugo'nun sizi yukarı çıkarıp kapıdan geçmesine izin verebilirsiniz."

"Bana kalırsa üçüncü bir seçenek daha var. Buradan nasıl kurtulacağımı bulmalıyım. Tüm bunlardan özgürleşene kadar hareket etmeye devam etmeliyim."

Wallace tereddüt etti. Sonra, "Burada kimse size zarar vermek istemiyor. Hiçbir zaman da istemediler. Mesele bu değil. Burası bir mola yeri. Hepimizin birlikte yolculuk ettiği yolun bir durağı." dedi.

Alan başını salladı. "Burada kalmak mı istiyorsun? Tamam. Ne yaptığın umurumda değil. Şu yaşlı herif de aynısını yapmak istiyorsa, ne ala. Ben bunu istemiyorum. Bunu ben istemedim—"

"Hiçbirimiz yapmadık," diye çıkıştı Wallace. "Bunun bizim için kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Sen öldün. Senin için nasıl bir his olduğunu

hayal bile edemiyorum. Ama bu, bu konuda bir pislik gibi davranma hakkın olduğu anlamına gelmiyor.” Ah, ne ikiyüzlölük! Wallace içten içe irkildi, Hugo'ya, Mei'ye, Nelson'a, sadece ona yardım etmeye çalışan üç kişiye söylediklerini ve yaptıklarını hatırladı. Onlara her şeyini borçluydu ve korktuğu için bunu yüzlerine fırlatmıştı. Aynı şekilde davrandığı halde Alan'ı azarlamaya nasıl cüret etmişti? Bu karşılaştırmadan nefret ediyordu, ama gerçek buydu, değil mi? “Gitmek mi istiyorsun? O zaman git. Ne kadar ileri gidebileceğine bak. Belki benden daha ileri gidersin, ama fark etmez. Hiçbir şeye dönüşeceksin. Hiçbir şey olacaksın. Gerçekten istediğın bu mu?” Alan konuşmaya başladı, ama Wallace sözünü kesti. “Bence öyle değil. Ve içten içe bunu senin de bildiğini düşünüyorum. Hayatında bir kerecik olsun aklını kullan.”

Bunun üzerine arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı ve Alan'ı arkasında bıraktı.

Wallace elini sandalyesinin arkasına koyduğunda Nelson, “İyi gitti,” diye mırıldandı.

Wallace iç çekti. “Bunların hiçbirini ona söylemeye hakkım olup olmadığından emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben sadece... o benim.” Kelimeleri söylemek beklediğinden daha kolaydı. “Bir bakıma bakmaktan hoşlanmıyorum çünkü bu bana kim olduğumu gösteriyor. Hatta kim olduğumu bile. Bilmiyorum. Kafamda her şey karmakarışık. Ona tüm bunlar hakkında kaba davranamayacağını nasıl söyleyebilirim ki, ben de aynı şekilde davrandım?”

“Evet, öyle yaptın,” dedi Nelson sakın bir şekilde.

“Bunu yapmamalıydım,” diye fısıldadı Wallace utanç içinde. “Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, ama bu size karşı davranış biçimimi mazur göstermez.” Başını salladı. “Mei beni buraya getirdiği ilk gece bir şey söyledi. Ne söylediğimi düşünmem gerektiğini söyledi. Ben bunu yapmadım.” Utanarak Nelson'a baktı. “Size karşı davranışlarım için özür dilerim. Beni affetmenizi beklemiyorum, ama ne olursa olsun, söylemem gereken bir şeydi.”

Nelson onu uzun süre izledi. Wallace gözlerini kaçırmak istese de kaçırmadı. Sonunda Nelson, “Tamam. Bunu takdir ediyorum. Mei haklı. Genellikle haklıdır, ama bu sefer tam isabet etti. Ve senin için bir umut varsa, aynı şey Alan için de söylenebilir.” dedi.

“Yeterli olup olmayacağından emin değilim,” diye itiraf etti.

“Belki. Ama belki de öyle olur. Hugo elinden gelenin en iyisini yapacak. Bir insandan istenebilecek tek şey bu. Yine de burada olduğun için mutluyum. Ve biliyorum ki burada olmaktan mutlu olan tek kişi ben değilim.”

Wallace, Hugo'ya baktı. Hugo, yüzündeki o sabit gülümsemeyle bir müşteriye çay dolu bir kupa uzatıyordu.

Ama sanki gözü sadece Wallace'daydı.

Günün geri kalanı, başladığına göre daha sessiz geçti. Alan pencerenin yanında durdu, diğer herkesi umursamadı. Omuzları tutulmuştu ve ara sıra elini uzatıp karnına, göğsüne veya boğazına dokunuyordu. Wallace, orada bir tür hayalet ağrı olup olmadığını merak etti. Umarım değildir. Bunun nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyordu.

Son müşteri de ayrıldıktan sonra Hugo kapıyı arkalarından kapattı ve penceredeki tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirdi. Mei ise mutfakta temizlik yapıyordu, berbat müziği son ses açmıştı.

"Wallace," dedi Hugo. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Wallace, hâlâ pencerenin yanında duran Alan'a şüpheyle baktı.

"Sorun yok," dedi Nelson. "Gerekirse onunla başa çıkabilirim. Yaşlı görünebilirim ama en iyiler gibi ortalığı dağıtabilir ve adımlı duyurabilirim."

Wallace ona inandı.

Wallace, Hugo'yu arka kapıya doğru koridordan takip etti. Çoğu gece yaptıkları gibi verandaya çıkacaklarını sanıyordu, ama Hugo koridorun sonuna doğru durdu. Duvara yaslandı, ellerini yüzüne sürdü. Bugün parlak turuncu olan bandanası kafasında yamuk duruyordu. Wallace keşke onu düzeltebilseydi diye düşündü. Birdenbire birçok imkansız şeyi dilemeye başladı.

Hugo ilk konuşan oldu. "Önümüzdeki birkaç gün biraz farklı olacak." Özür diler gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

“Alan. Ona yardım etmeliyim. Mümkünse konuşmasını sağlamalıyım.” İçini çekti. “Bu da demek oluyor ki, normalde geceleri yaptığımız gibi konuşamayacağız, eğer bunu sonrasında yapamazsak—”

“Ah, hayır,” dedi Wallace, içinde hafif bir kıskançlık kıvılcımı belirse de. “Anlıyorum. O... Yapman gerekeni yapmalısın. Benim için endişelenme. Burada neyin önemli olduğunu biliyorum.”

Hugo hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Öylesin. Tıpkı onun gibi."

Wallace göz kırptı. "Teşekkür mü?"

Hugo başını şiddetle salladı ve aralarındaki yere baktı. "Böyle düşünmemeni istiyorum. Ben... konuştuğumuz zamanları seviyorum. Günün en sevdiğim anlarından biri bu."

"Ah," dedi Wallace. Yüzü kızardı. Boğazını temizledi. "Ben, şey... Ben de konuşmamızdan hoşlanıyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Evet."

"İyi."

"Güzel," dedi Wallace. Başka ne diyeceğini bilemedi.

Hugo alt dudağını ısırды. "Ne yaptığımı biliyormuş gibi davranıyorum. Ve yetersiz kaldığımda bile bunda iyi olduğumu düşünmeyi seviyorum. Bu... farklı. Her insan farklıdır. Zor, ama ölüm her zaman zor olacak. Bazen senin gibi insanlarla karşılaşırız, bazen de..."

"Bir Alan ediniyorsunuz."

"Evet," dedi rahatlamış bir sesle. "Ve bunun için daha çok çalışmam gerekiyor, ama onlara ulaşabilirsem buna değer. Buraya gelen hiç kimsenin Cameron'ın yaptığı gibi dönüp de umutsuzluğa kapılmasını istemiyorum. Hiçbir şeylerinin kalmadığını düşünmelerini istemiyorum."

"O..." Ne? Wallace ne demek istediğinden emin değildi. Çok büyük bir şeymiş gibi geliyordu. Zorlayarak gerçeğe ulaştı. "Kendi hayatına son verdi."

Hugo gözlerini kırıştırdı. "Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

Çay bahçesinde olanlar hakkında konuşmaya vakitleri olmamıştı. Gördüğü her şey. Hissettiği her şey. Cameron'ın ona gösterdiği her şey. "Cameron bana dokunduğunda gördüm. Bu yıldızlar, onun parçaları. Parıltılar. Anılar. Mutluluğunu, kederini ve aradaki her şeyi hissettim. Ve onun bir parçası da benim bunu görebildiğimi biliyordu."

Hugo, sanki bacakları tutmuyormuş gibi duvara yaslandı. "Aman Tanrım. Bu... Müdür dedi ki..." Başını öne eğdi. "Bana... yalan mı söyledi?"

"Bilmiyorum," dedi Wallace hızla. "Sana neden böyle şeyler söylediğini bilmiyorum ama..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Ama ya düşündüğün kadar yok olmamışlarsa? Ya bir parçaları hâlâ varlığını sürdürüyorsa?"

“O zaman bu ne anlama gelir—bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.” Hugo başını kaldırdı, gözleri hüznü, dudakları hafifçe aşağı kıvrılmıştı. “Ona ulaşmak, sonunun onu tanımlamadığını görmesini sağlamak için çok uğraştım. Başka seçeneği olmadığını görse bile, artık her şey bitmişti ve bir daha incinmemeliydi.”

"Birini kaybetti," diye fısıldadı Wallace. "O güneş gibi adam."

"Biliyorum. Ve ne söylesem de, onların tekrar birbirlerini bulacaklarına onu ikna edemedim." Bahçeye açılan kapıya doğru baktı.

"Hiç kimse bir Husk olduktan sonra geri dönebildi mi?"

Hugo başını salladı. "Duymadım. Nadirler." Dudakları acı bir şekilde kıvrıldı. "En azından müdür bana öyle söyledi."

"Pekala," dedi Wallace. "Ama durum böyle olsa bile, neden yüzlercesi yok? Binlercesi? İlk o olamaz. Ben öldükten sonra şehirde neden hiç görmedim?"

"Bilmiyorum," dedi Hugo. "Müdür dedi ki... ne dediğinin önemi yok, şimdi değil. Eğer... Wallace. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Duvardan kendini itti.

"Şey... Hayır mı?"

"Bunu düşünmem gerekiyor. Şu an kafam çok karışık... Ama teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Kendin olmak."

Wallace, birden rahatsız olmuş bir şekilde, "Çok bir şey değil," dedi. "Zaten baştan beri o kadar da iyi değildim, biliyorsunuz."

Hugo tartışmaya girecek gibi görünüyordu. Ama bunun yerine Mei'yi çağırdı.

Kapıdan içeri girer girmez müzik birden bire daha yüksek sesle çalmaya başladı, koridorda hızla ilerledi. "Ne? Ne oldu? Saldırıda mıyız? Kimin içine tekme atmam gerekiyor?"

Hugo, gözlerini Wallace'tan ayırmadan, "Senden bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi.

Merakla ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Pekala. Ne?"

"Wallace'a benim için sarılmanı istiyorum."

Wallace kekeledi.

"Vay canına," dedi Mei. "Bunun için buraya koştuğuma çok sevindim." Avucuna parmaklarıyla vurdu. Kısa bir ışık parladı ve geldiği gibi hızla kayboldu. "Belirli bir sebebi var mı?"

"Çünkü bunu yapamıyorum," dedi Hugo. "Ve yapmak istiyorum."

Mei tereddüt etti, ama sadece bir an için. Ve sonra Mei ona sarılıp, kollarını beline dolayarak, başını göğsüne yaslayarak Wallace'ı duvara doğru sendeledi.

"Beni de kucakla," diye emretti. "Kucaklamazsan garip olur. Patron ne isterse onu alır."

"Bu zaten tuhaf," diye mırıldandı Wallace, ama onun istediğini yaptı. Buna sahip olmak iyi hissettiriyordu. Beklediğinden daha fazla. Desdemona'dan sonraki gibi değildi. Daha fazlasıydı...

"Bu Hugo'dan," dedi ona gereksiz yere.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Alan tartışmaya girecek gibi görünüyordu. Kaşlarını çatmış, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturmuş, öfkesi apaçık ortadaydı. Ama dinliyor gibiydi.

"Onu ikna edecektir," dedi Nelson, torununu ve yeni misafirlerini izlerken.

Wallace pek emin değildi. Hugo'ya inanıyordu ama Alan'ın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Sadece arka bahçeye bile olsa, yalnız başlarına gitme fikrine pek sıcak bakmıyordu. "Ya gitmezse?"

"O zaman yapmaz," dedi Nelson. "Ve bu kendi hatası olmasa da, tıpkı Cameron ve Lea için yaptığı gibi, suçluluk duygusunu içinde taşıyacak. Size ne dediğimi hatırlıyor musunuz? Aşırı derecede empatik. İşte bizim Hugo'muz bu."

"Bugün işe gelmedi."

Nelson kimden bahsettiğini biliyordu. "Geri dönecek. Nancy bir üç gün sürebilir, ama her zaman geri döner."

"Acaba fikri değişecek mi?"

"Bilmiyorum. Umarım öyle olur ama..." Elinin tersiyle öksürdü. "Bir çocuğu kaybetmenin insanı mahveden bir yanı var."

Wallace kendini aptal gibi hissediyordu. Tabii ki Nelson anlayacaktı. Hugo anne babasını kaybetmişti, bu da Nelson'ın bir çocuğunu kaybettiği anlamına geliyordu. Sormayı hiç düşünmediği için vicdan azabı çekiyordu. "Hangisi?"

"Oğlum," dedi Nelson. "İyi bir adam. İnatçı ama iyi. Çok ciddi bir çocuktu, ama kendi zamanında gülmeyi öğrendi. Hugo'nun annesi buna vesile oldu. İkisi de birbirine çok benziyordu. Bize ondan ilk bahsettiği

zamanı hatırlıyorum. Gözlerinde yıldızlar vardı. O zaman, onu tanımamış olmama rağmen, onun için her şey bittiğini anlamıştım. Endişelenmeme gerek yokmuş. O, umut ve neşe dolu, muhteşem bir kadındı. Ama her şeyden önce, sabırlı ve nazikti. Ve kendilerinin en iyi yönlerini alıp Hugo'ya aktardılar. Onları her zaman onda görüyorum."

Wallace, Alan'ın Hugo'nun peşinden uzun koridordan arka verandaya doğru ilerleyişini izlerken, "Keşke onlarla tanışabilseydim," dedi. Apollo ise dışarıdan çoktan havlıyordu.

"Seni severlerdi," dedi Nelson. "Elbette sana takılırlardı ama sen de onlarla birlikte şakanın bir parçası olurdun." Kendi kendine gülümsedi. "Onları tekrar görmeyi, oğlumun yüzünü ellerimde tutmayı ve ona ne kadar gurur duyduğumu söylemeyi dört gözle bekliyorum. Bu tür şeyler için zamanımız olduğunu sanıyoruz ama söylememiz gereken her şey için asla yeterli zaman olmuyor." Bakışı kurnazcaydı. "Bunu aklında tutsan iyi olur."

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

Nelson kıkırdadı. "Bahse girerim bilmiyorsun." Ciddileşti. "Geride kalan birine söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Kimse dinlemedi."

Nelson yavaşça başını salladı. "Buna bir an bile inanmıyorum."

Alan ilk önce içeri girdi. Şaşkın ve ürkmüş görünüyordu. Çay dükkanı onun varlığıyla daha ağır ve daha küçük görünüyordu, sanki duvarlar kapanmaya başlamıştı. Wallace bunun kendi yansıması mı yoksa Alan'ın kendisinden mi geldiğini bilmiyordu. Wallace, bir sandalyeyi daha çevirip masaya koyarken neredeyse Alan'a acıdı. Bu empati olayı hiç de görüldüğü gibi değildi.

Mei elinde süpürgeyle durdu. Alan'a bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Alan onu görmezden geldi. Ağzı açık bir şekilde Wallace'a baktı. Wallace bundan hoşlanmadı. "Ne?"

"Sandalye," dedi Alan. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Wallace göz kırptı. "Ah, şey... Sanırım pratik yapmak gerekiyor? Alışınca görüldüğü kadar zor değil. Sadece odaklanmayı öğrenmek zaman alıyor..."

"Bunu nasıl yapacağımı bana göstermen gerekiyor."

Bu kesinlikle iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Wallace'ın kafasında kaos görüntüleri belirdi; görünmeyen bir el tarafından sandalyelerin etrafa

fırlatılmasıyla müşterilerin ıgıllıkları yankılanıyordu. "Uzun zaman aldı, muhtemelen tahmin edebileceğinizden daha uzun sürdü..."

"Öğrenebilirim," diye ısrar etti Alan. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Mei süpürgeyi tezgâhın üzerine bıraktı, onlara şöyle bir göz attıktan sonra koridordan arka verandaya doğru ilerledi.

"Şey," dedi Wallace. "Tam olarak nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Evet," dedi Nelson oturduğu yerden. "Bildiği her şeyi ona ben öğrettim."

Alan hiç etkilenmemişti. "Sen mi? Gerçekten sen."

"Gerçekten mi?" dedi Nelson kuru bir tonda. "Ama benim sözümüne inanmak zorunda değilsiniz. Aslında, bu tavırla hiçbir söze inanmak zorunda değilsiniz."

"Sana ihtiyacım yok," dedi Alan. "Wallace bana gösterebilir. Öyle değil mi Wallace?"

Wallace başını salladı. "Hayır. Nelson uzman. Herhangi bir şey öğrenmek istiyorsanız, ona danışmalısınız."

"O artık bunun için çok yaşlı..."

Nelson sandalyesinden kayboldu.

Alan dilini yuttu.

Ve sonra Nelson arkasından belirip bastonuyla ayaklarını yerden kesince Alan yere serildi. Sırt üstü sertçe yere düştü, duvar apliklerindeki ışıklar kısa süreliğine parladı.

"Sana bir üç numara göstermek için çok yaşlı değilim, küstah çocuk," dedi Nelson soğukkanlılıkla. "Ve eğer aklın başındaysa, sana gerçekte neler yapabileceğimi göstermeden önce dilini ısıracaksın." Sandalyesine doğru döndü, ama dönmeden önce şaşkına dönmüş Wallace'a göz kırptı.

"Hayır, durun," dedi Alan, dükkanın etrafındaki sesler yükselmeye başlarken yerden kalkarak. "Ben..." Dişlerini sıktı. "Dinleyeceğim."

Nelson onu eleştirel bir gözle süzdü. "Gözlerimle görmeden inanmam. İlk görevin orada konuşmadan oturmak. Eğer sana tekrar konuşmanı söylemeden önce tek bir ses bile duyarsam, sana hiçbir şey öğretmeyeceğim."

"Ancak-"

"Konuşmayı kes."

Alan, çok öfkeli görünmesine rağmen ağzını hızla kapattı.

Nelson, yerine otururken Wallace'a, "Git onları kontrol et," dedi. "Ben buradaki işleri halledeceğim."

Wallace buna inandı. Bastonun ne kadar acı verdiğini biliyordu.
Koridorda aceleyle ilerlerken sadece bir kez arkasına baktı.
Alan yerinden kıpırdamamıştı.
Belki de sonunda dinlerdi.

“—ve bu tür hakaretlere katlanmak zorunda değilsin,” diye öfkeyle söylüyordu Mei, Wallace kapıdan içeri girip serin akşam havasına adım attığında. “Kim olduğunu sanıyor olursa olsun, kimse sana böyle konuşamaz. O herifin canı cehenneme. Aptal suratına ağzını burnunu sok.”

Hugo buruk bir gülümsemeyle, "Teşekkürler, Mei. Her zamanki gibi işaret ettin." dedi.

"Sadece kızgın ve korkmuş olması ona kaba davranma hakkı vermez. Söyle ona, Wallace."

"Evet," dedi Wallace. "Eskiden çok kaba bir adam olduğumu düşünürsek, muhtemelen en iyi insan değilim."

Mei homurdandı. "Öyleydi. Bu çok tatlı." Sonra, "Nelson'ı onunla yalnız mı bıraktın?"

Ellerini kaldırdı. "Bunun için endişelenmenize gerek olduğunu düşünmüyorum. Nelson zaten onu haddini bildirdi. Ben her şeyden çok Alan için endişeleniyorum."

Hugo inledi. "Büyükbabam ne yaptı acaba?"

"Hayalet karate gibi mi?"

Mei güldü. "Ah, adamım, ve ben kaçırdım mı? Gidip tekrar yapıp yapmayacağına bakmam lazım. Bunu halledersin Wallace, değil mi?" Cevap beklemeden parmak uçlarına yükseldi, Hugo'nun yanağından öptü ve içeri geri döndü. Wallace, kapıyı kapatmadan önce Nelson'ı çağırdığını duydu.

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı Hugo.

Wallace ona doğru yürüdü. "Kim? Nelson mu, yoksa Mei mi?"

"Evet," dedi Hugo esnemedi önce, çenesinin çıtırtısı duyulur bir şekilde çıktı.

"Yatağa gitmelisin," dedi Wallace. "Biraz dinlen. Sanırım bu gece daha sessiz olacak." Şanslılarsa, Nelson onu en az birkaç saat susmaya ikna edebilirdi.

"Yapacağım. Sadece... bir anlığına kafamı toplamam gerekiyordu."

"Nasıl geçti?"

Hugo omuz silkmeye başladı ama yarıda kesti. "Geçti."

"O kadar iyiymiş, ha?"

"Öfkeli. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ve ne kadar istesem de, bunu ondan alamam. Bu onun. Yapabileceğim en iyi şey, bunu sonsuza kadar içinde tutmak zorunda olmadığını bilmesini sağlamak."

Wallace en iyi ihtimalle şüpheliydi. "Sence seni dinler mi?"

"Umarım öyledir." Hugo yorgun bir gülümsemeyle, "Henüz söylemek için çok erken. Ama eğer işler kontrolden çıkmaya başlarsa..." dedi. Yüzünde karmaşık bir ifade belirdi. "Şöyle diyelim, mümkünse bundan kaçınmak en iyisi."

"Müdür."

"Evet."

"Onu sevmiyorsun."

Hugo karanlığa doğru baktı. "O sevilecek türden bir insan değil. İş bittiği sürece başka hiçbir şeyin önemi yok. Tam olarak kayıtsız değilim ama..."

"O seni korkutuyor," dedi Wallace, birdenbire emin bir şekilde.

"O, ölümü denetleyen kozmik bir varlık," dedi Hugo kuru bir şekilde. "Elbette beni korkutuyor. Herkesi korkutuyor. Zaten mesele de bu."

"Sana iş teklif ettiğinde yine de onu dinledin."

Hugo başını salladı. "Bununla hiçbir ilgisi yok. İşi istediğim için kabul ettim. Nasıl kabul etmezdim ki? İnsanlara en çok ihtiyaç duydukları anda, her şeyin bittiğini düşündükleri anda yardım etmek? Elbette kabul ederdim."

Wallace ciddi bir ifadeyle, "Tıpkı İsa gibi," dedi. "Kurtarıcı kompleksini mükemmel bir şekilde benimsemiş."

Hugo kahkaha atmaya başladı. "Evet, evet. Anladım, Wallace." Biraz ciddileşti. "Bir de Husks hakkında söylediklerine bakılırsa yalancı olma ihtimali var ve bu beni daha da korkutuyor. Benden başka neler sakladığını merak ediyorum."

"Bu konuda herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Henüz değil. Hala düşünüyorum. Oraya ulaşacağım. Ama henüz değil."

Korkuluğa yaslanıp sessizliğe büründüler.

"Sanırım dinleyecek," dedi Hugo sonunda. "Alan. Ona karşı dikkatli olmalıyım. Şu an çok hassas. Ama biliyorum ki ona ulaşabilirim. Sadece bunu atlatması için zamana ihtiyacı var. Ve iyileştikten sonra, ona nasıl

karşıya geçeceğini gösterebildiğimde, normale dönebiliriz.” Wallace'a doğru uzandı, ancak kendini durdurup parmaklarını kıvırdı.

"Evet," dedi Wallace. "Normal."

“Bu... Sürekli unutuyorum.” Burnundan ağır ağır nefes alırken kaşları çatıldı, yüzünde gergin bir ifade vardı. “Senin...”

"Biliyorum," dedi Wallace.

Hugo'nun yüzü buruştu. "Odaklanmamı kaybediyorum. Sürekli senin..." Başını salladı. Kapıya doğru yöneldi, çay bahçesinden havlayan Apollo'yu ıslıkla çağırırdı.

Wallace, açık kapıdan içeri girmeden önce, "Hugo," dedi.

Durdu ama arkasına dönmedi.

Wallace yıldızlara baktı.

Geride kalan birine söyleme şansınız olsa, söyleyeceğiniz bir şey var mı?

"Eğer işler farklı olsaydı, eğer ben ben olsaydım ve sen sen olsaydın... sence beni hiç kendine yakın biri olarak görür müydün?" dedi.

Hugo'nun cevap vereceğini düşünmüyordu. Tek kelime etmeden kapıdan girip çıkacak, Wallace'ı yalnız ve aptal gibi hissettirecekti.

Yapmadı.

"Evet," dedi ve içeri girdi.

Wallace, güneş gibi parlayan gözleriyle onun ardından baktı.

BÖLÜM

16

“Bundan emin misin?” diye mırıldandı Wallace, Alan'ı şüphayle süzerek. Yeni misafirleriyle üçüncü gündü ve Wallace hâlâ ondan ne bekleyeceğinden emin değildi. Nelson onu sırt üstü yatırdığından beri... pek de değişmemişti, tam olarak değil. Her hareketlerini izlemeye başlamıştı ve çok fazla soru sormasa da, Wallace her şeyi içine çektiğini hissediyordu; köşeye sıkışmış, saldırmayı bekleyen bir hayvan gibi değildi belki ama ona çok yakındı. Her sabah sandalyeleri toplamaya, çay dükkanını bir başka güne hazırlamaya başladığında bile gözlerini ondan ayırmaması da işleri kolaylaştırmıyordu. Wallace her farklı sandalyeyi tuttuğunda, Alan'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Bu da tüylerini diken diken ediyordu.

"Onun için durumun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi Nelson, Alan'ın dinlemeye çalışıyor olabileceği ihtimaline karşı sesini alçaltarak. "Biliyorum, biraz kaba saba bir tip..."

“Abartılı konuşmakta sakınca yok. Gerçekten. Yemin ederim. Kendinizi tutmayın.”

“Ama cinayet kurbanlarının, bildikleri hayatın sona erdiğini anlamaları daha zor.” Nelson başını salladı. “Kendi seçimiyle ya da bedeni pes ettiğİ için değil, başkası onun hayatını elinden aldığı için öldü. Bu bir ihlal. Dikkatli olmalıyız, Hugo'ya karşı da hepimiz daha dikkatli olmalıyız.”

Wallace, son sandalyeyi yerleştirirken huzursuzdu; mutfakta Mei'nin son sesle şarkı söylediğini duyuyordu. Lumboz pencerelerinden dışarı baktı ve Hugo'nun ileri geri hareket ettiğini gördü. Güvertede geçirdikleri son geceden beri daha fazla konuşma fırsatları olmamıştı, ancak Wallace daha ne söylenebileceğinden emin değildi. Hugo'nun dikkatini Alan'a vermesi gerekiyordu ve Wallace ölmüştü. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Aksini düşünmek saçmaydı, ya da Wallace kendine böyle söylüyordu. Hayat ve ölüm karşısında beyanlar anlamsızdı.

Wallace, "ya şöyle olsaydı" düşüncesinin hiçbir zaman hayranı olmamıştı.

Sorun şu ki, Wallace da bir yalancıydı, çünkü "ya şöyle olsaydı" dışında başka bir şey düşünmek giderek zorlaşıyordu.

Ve bu tehlikeliydi. Çünkü Wallace önceki gece ateşin önünde oturmuş, Nelson'ın Alan'la konuşmasını zar zor dinlemişti; Nelson, Alan'a, Wallace'la birlikte yapabilecekleri şeyi düşünmeden önce kafasını toplaması, odaklanması gerektiğini söylemişti. Wallace çok uzaktaydı. Güneşli bir gündü. Kendini küçük bir kasabada buldu. Kaybolmuştu. Durup yol tarifi sorması gerekiyordu. Toprak yolun kenarında, CHARON'S CROSSING ÇAY VE İKRAMLAR yazan ilginç bir tabela buldu. Yola saptı. Bazen arabadaydı, bazen yürüyordu. Ne olursa olsun, varış noktası hiç değişmiyordu. Toprak yolun sonundaki eve ulaştı ve böyle bir şeyin nasıl yıkılmadan var olabileceğine hayret etti. Kapıdan içeri girdi.

Ve orada, tezgahın arkasında, başında parlak bir bandana olan, yüzünde sakın bir gülümseme bulunan bir adam duruyordu.

Sonrasında yaşananlar değişkenlik gösterse de, özü aynıydı. Bazen tezgahın arkasındaki adam ona gülümser ve "Merhaba. Seni bekliyordum. Benim adım Hugo, senin adın ne?" derdi. Başka zamanlarda ise Hugo onun adını zaten bilirdi (nasıl olduğu önemli değildi; bu tür küçük rüyaların mantığa ihtiyacı yoktu) ve "Wallace, burada olmana çok sevindim. Biraz nane çayına ihtiyacın var gibi görünüyorsun." derdi.

"Evet," diye yanıtlardı Wallace. "Harika olur. Teşekkür ederim."

Hugo ona bir fincan, sonra da kendine bir fincan çay doldurdu. Çaylarını alıp arka verandaya çıktılar, korkuluğa yaslandılar. Bu fantezinin, hiç konuşmadıkları versiyonları da vardı. Çaylarını yudumladılar ve sadece... birbirlerinin yanında var oldular.

Ancak başka versiyonları da vardı.

Hugo, "Ne kadar süre kalacaksınız?" diye sorardı.

Wallace ise şöyle cevap verirdi: "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Kayboldum. Komik değil mi?"

"Öyle." Hugo ona baktı ve hafifçe gülümsedi. "Belki de kaderdir. Belki de olman gereken yer burasıdır."

Wallace, omuzlarında ölümün ağırlığı olmayan bu Hugo'ya ve damarlarında kan akan bu Wallace'a ne diyeceğini asla bilemezdi. Yüzü kızarır, çayına bakar ve kendi kendine kaderin varlığına gerçekten inanmadığını mırıldanırdı.

Hugo güldü. "Sorun değil. İkimiz için de yeterince inanacağım. Çayın soğumadan iç."

Nelson parmaklarını yüzünün birkaç santim önünde şıklattığında irkildi. "Ne?"

Nelson eğlenmiş görünüyordu. "Nereye gittin?"

"Hiçbir yerde," dedi Wallace, yüzü kızarmıştı.

"Vay canına," dedi Nelson. "Aklınızda konuşmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

Nelson iç çekti. "Hangisi daha kötü bilmiyorum. Buna inanman mı yoksa inanmadığın halde söylemen mi?"

"Önemli değil."

Nelson hüzünlü bir gülümsemeyle, "Hayır, sanmıyorum," dedi.

Gün her zamanki gibi devam etti, çay dükkanı normalden biraz daha gergin olsa da. Alan'ın onlardan herhangi birini tehdit ettiği söylenemezdi. Öyle değildi. Aslında neredeyse hiç konuşmuyordu. Bir önceki gün olduğu gibi çay dükkanında dolaşıyor, konuşmaları dinliyor, müşterileri inceliyordu. Bazen önlerinde eğiliyor, burnunun ucu onlarınkine birkaç santim kala duruyordu. Kimse bir şeylerin ters gittiğini anlamadı ve Alan daha da sinirlenmek yerine, korkutucu veya tehditkar görünmeyen bir şekilde, neredeyse çocuksu bir neşeye gülümsüyordu. Çay dükkanına geldiğinden beri ilk kez yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. Wallace, kararlarının onu o sokağa sürüklemesinden önce nasıl bir adam olabileceğini görebiliyordu.

Alan, Nelson'a, "Çocukkenki halime benziyor," dedi. "Süper kahraman olmayı hayal ettiğiniz zamanları biliyorsunuz değil mi? Gözlerinizden lazer ışınları çıkarmak veya uçma yeteneği gibi. Ben hep görünmez olma gücüne sahip olmak istemişim."

"Neden?" diye sordu Nelson.

Alan omuz silkti. "Çünkü insanlar seni göremiyorsa ne yaptığını bilemez ve her şeyden sıyrılabilirsin."

Alan'ın gelişinden üç gün sonra Nancy, Charon's Crossing'e geri döndü.

Her zamanki gibi kapıdan içeri girdi, ağzı sıkıydı, gözlerinin altındaki halkalar morluk gibi belirgindi. Her zamanki masasına gitti ve kimseyle konuşmadan oturdu, ancak çay dükkanındaki birkaç müşteri ona başıyla selam verdi.

Hugo mutfağa geri döndü ve kapılar kapanmadan önce tekrar açıldı; Mei kasada durarak dışarı çıktı.

Nelson oturduğu yerden mırıldandı: "Zavallı canım. Hala uyumuyor. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum. Keşke onun için daha fazla

şey yapabilseydik."

"Desdemona ile hiçbir ilgisi olmadığı sürece sorun yok," dedi Wallace. "İnanamıyorum ki o—"

"Kim o?"

Dönüp Alan'a baktılar. Çay dükkanının ortasında, kendi yaşlarında insanlarla dolu bir masanın yanında duruyordu. Geldiklerinden beri etraflarında dolaşıyordu. Şimdi durmuştu, bakışları pencerenin yanındaki masaya ve orada oturan kadına dikiliydi.

Ona doğru bir adım atmaya başladı. Wallace, farkına bile varmadan hareket etti. Wallace önünde belirdiğinde, Alan gözlerini kırptırdı; eli göğsüne bastırılmıştı. Kaşlarını çatarak aşağı baktı ve Wallace elini geri çekti. "Ne yapıyorsun?"

Wallace sert bir şekilde, "Onu rahat bırakın," dedi. "Buradaki diğer insanlara ne yaptığınız umurumda değil, ama ondan uzak durun."

Alan'ın gözleri kısıldı. "Neden?" Wallace'ın omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra tekrar ona baktı. "Beni görebilecek gibi değil ki. Kimin umurunda?" Wallace'ın etrafından dolaşmaya başladı ama Wallace bileğini kavrayınca durdu.

"Ona yaklaşmak yasak."

Alan kolunu hızla çekti. "Hissedebiliyorsun, değil mi? Sanki... bir fener gibi. Alev alev yanıyor. Tadını bile alabiliyorum. Onda ne yanlış var?"

Wallace neredeyse bunun kendisini ilgilendirmediğini söyleyecekti. Alan'ın insani yönüne oynamak fikri o kadar saçma ve gülünç görünüyordu ki, son anda fikrini değiştirdi. "Yas tutuyor. Kızını hastalıktan kaybetti. Çok kötüydü... Ayrıntılar önemli değil. Buraya geliyor çünkü gidecek başka yeri yok. Hugo onunla oturuyor ve biz onları yalnız bırakıyoruz."

Alan'ın yavaşça başını sallaması onu hoş bir şekilde şaşırttı. "Kaybolmuş."

"Evet," dedi Wallace. "Ve yolunu bulup bulamayacağı bize bağlı değil. Başka kimin yanına yaklaştığınız umurumda değil, ama Nancy'yi rahat bırakın. Onlardan hiçbiri bizi duymasa bile, onun için işleri daha da kötüleştirme riskini almak istemezsiniz."

"Daha da kötü," diye tekrarladı Alan. "Sence ben işleri daha da kötüleştirebilir miyim?" Başını yana eğdi. "Hugo ona tüm bunları anlattı mı? Kızının karşıya geçmesine Hugo'nun yardım ettiğini bildiği için mi buraya geliyor?"

“Hayır,” dedi Wallace. “Yapmadı. Yapmasına izin verilmiyor. Bu, kayıkçı olmanın bir parçası.”

“Ama kızının karşıya geçmesine yardım etti,” dedi Alan. “Ve bir şekilde, kızın bir kısmı bunu biliyor, yoksa burada olmazdı. Eğer Hugo ona yalan söylüyorsa, bu onun kim olduğu anlamına gelir? Ve eğer kızın bir kısmı bunu biliyorsa, bu onun diğerlerinden farklı olduğu anlamına gelir. Belki bizi görebiliyor. Belki beni görebiliyor.”

Alan geçmeye çalışırken Wallace tekrar önüne geçti. “Bunu yapamaz. Yapabilse bile, onu böyle bir duruma sokamazsın. Senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Sana ne olduğunu, nasıl hissetmiş olabileceğini asla anlayamayacağım. Ama kendini daha iyi hissetmek için onu kullanamazsın.”

Alan karşılık vermek için ağzını açtı ama Hugo mutfak kapısından içeri girince durdu. Çay dükkanının gürültüsü etraflarında devam ediyordu, ama Hugo elinde bir çay tepsisiyle Wallace ve Alan'a bakıyordu. Mei parmak uçlarına kalktı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Alan tepki vermedi. Mei onlara baktı ve eğer Wallace onu tanımıyor olsaydı, ifadesizliğine aldırış etmezdi. Ama Wallace onu tanıyordu ve Mei mutlu değildi.

Hugo, yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirerek tezgahın etrafında dolaştı. Kendisini selamlayan herkese başıyla selam verdi. Wallace ve Alan'ın yanından geçerken, dudaklarının kenarından fısıldadı: "Lütfen ondan uzak durun."

Durmadan yoluna devam etti.

Nancy, Hugo çay tepsisini masaya koyarken pencereden dışarı baktı. Hugo çayı bardağa doldururken hiçbir tepki vermedi. Bardağı önüne koyduktan sonra karşısına oturdu ve her zamanki gibi ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

Alan onları izledi, bekledi.

Hiçbir şey olmayınca, "Ne yapıyor?" diye sordu.

Wallace, Alan'ın bu konuyu kapatmasını dileyerek, "Onun yanında olmak," dedi. "Konuşmaya hazır olmasını beklemek. Bazen birine yardım etmenin en iyi yolu hiçbir şey söylememektir."

“Saçmalık,” diye mırıldandı Alan. Kollarını kavuşturup Hugo'ya dik dik baktı. “Bir hata mı yaptı yoksa? Her yerinden suçluluk okunuyor. Ne yaptı ki?”

"Söylemek isterse söyler. Bırak bu konuyu."

Ve tüm mucizelerin en şaşırtıcı olanı, Alan'ın kendi yöntemleriyle dinliyor gibi görünmesiydi. Ellerini havaya kaldırdıktan sonra, odanın karşı tarafındaki, küçük bir kadın grubunun oturduğu masaya doğru hışımla yürüdü.

Wallace, Mei'ye dönüp baktığında rahat bir nefes aldı.

Başını salladıktan sonra gözlerini devirdi.

"Doğru," dedi. "Şimdiki çocuklar işte."

Elini ağzına götürerek öksürdü, ama adam onun gülümsemesinin kıvrımlarını görebiliyordu.

Ve olay burada bitmeliydi. Her şey burada sona ermeliydi.

Nancy orada oturmuş, konuşmuyordu. Hugo bekliyordu, hiç ısrar etmiyordu. Önündeki çay fincanı ise hiç fark edilmiyordu. Bir saat (belki de iki saat) sonra ayağa kalkar, sandalyesi yere sürtüneürdü; Hugo ona her zaman, ne zaman hazır olursa olsun, yanında olacağını söylerdi.

Sonra da giderdi. Belki ertesi gün, belki de daha sonraki gün geri gelirdi; ya da belki bir iki gün ortadan kaybolurdu.

Nancy sandalyesinde oturuyordu. Hugo da karşısında oturuyordu. Bir saat sonra ayağa kalktı.

Hugo, "Ben burada olacağım. Her zaman. Ne zaman hazır olursanız, ben burada olacağım," dedi.

Kapıya doğru ilerledi.

Son.

Ancak Alan, "Nancy!" diye bağırdı.

Duvar apliklerindeki ampuller parladı. Nancy durdu, eli kapı kolundaydı.

"Nancy!" diye tekrar bağırdı Alan, Wallace'ı şaşkına çevirerek hareketsiz bıraktı.

Nancy kaşlarını çatarak sesinin geldiği yöne döndü.

Alan, çay dükkanının ortasında zıplayıp duruyor, kollarını çılgınca sallıyor ve defalarca onun adını bağıırıyordu. Yanındaki masalar, sanki birileri çarpmış gibi sallanıp çaylar dökölüyor ve kekler devriliyordu.

"Bu da ne?" diye sordu adam, masaya bakarak. "Bunu hissettin mi?"

"Evet," dedi yanındaki, dudaklarına pembe sakız rengi parlaticı sürmüş genç kadın. "Sallandı, değil mi? Neredeyse şöyle—"

Alan, Nancy'ye doğru bir adım attığında masalar tekrar sallandı.

Nancy, parmak boğumları bembeyaz olana kadar kapı kolunu daha da sıkı tuttu. "Kim var orada?" diye sordu, sesi duyulunca herkes dönüp ona

baktı.

“Evet,” diye nefes nefese kaldı Alan. “Evet. Buradayım. Aman Tanrım, buradayım. Beni dinleyin, yapmanız gereken—”

Wallace düşünmedi.

Bir an önce, kıpırdamayan bir çay bitkisi gibiydi. Bir sonraki an ise, eli ağzında, dişleri avucuna sürtünerek tekrar Alan'ın önünde dikildi. "Dur artık," diye tısladı.

Alan ona karşı direndi, onu itmeye çalıştı. Ama Wallace ondan daha iriydi ve çok zayıf olmasına rağmen, sıkıca tutundu. Alan'ın gözleri, Wallace'ın elinin üzerinde öfkeyle parlıyordu.

"İyi misin tatlım?" diye sordu bir kadın Nancy'ye, sandalyesinde dönerek ona bakarak.

Nancy ona şöyle bir bakmadı bile. Wallace ve Alan'ın yönüne bakmaya devam etti, ama onları görse bile tepki vermedi. Tekrar konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama başını sallayıp kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Alan, ağzını kapatan eline doğru çılgılık attıktan sonra Wallace'ı olabildiğince sert bir şekilde itti. Wallace geriye doğru sendeledi ve arkasındaki bir sandalyeye çarptı. Sandalyede oturan adam, sandalyenin ayakları yerde sürtünürken etrafına çılgınca bakındı.

“Beni duydu,” diye hırladı Alan. “Beni duydu. O—” Cümlesini tamamlayamadı. Kapıya doğru aceleyle yürüdü.

Hugo, "O kapıdan çıkarsan kendini kaybedersin. Ve seni nasıl geri getireceğimi bilmiyorum," dedi.

Alan durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Charon Geçidi'nin her köşesini sessizlik kaplamıştı. Herkes yavaşça Hugo'ya bakmak için döndü. Nelson, yüzünü ellerinin arasına alarak inledi, Apollo ise Alan'a hırladı.

“Doğru!” dedi Mei neşeyle. “Çünkü eğer gitmeden önce çayını bitirmezsen, günün geri kalanını kaybettiğin şey için endişelenerek geçireceksin. Ve onu nasıl geri getireceğimizi bilmiyoruz, çünkü yeniden ısıtılmış çay en kötüsü. Öyle değil mi Hugo?”

Hugo cevap vermedi. Gözlerini kırpmadan Alan'a baktı.

“Allah aşkına, onu dinleyin,” dedi Nelson sinirli bir şekilde. “Biliyorum, aklınızın bir zerresi bile yok, ama aptallık yapmayın. Ayırılırsanız başınıza neler geleceği size anlatıldı. Bunu mu istiyorsunuz?”

Tamam. Gidin. Ama giderseniz hiçbirimizin sizi kurtarmaya koşacağını beklemeyin.”

Alan'ın omuzları kaskatı kesilmişti. Yutkunurken boğazı kasıldı, gözleri yaşlı ve dalgındı. "Beni duyabiliyordu," diye fısıldadı.

“Aa, bakın!” dedi Mei yüksek sesle. “Bugün Ulusal Ücretsiz Çay ve Çörek Günü olduğunu yeni fark ettim. Kutlamamız gerek. Ücretsiz bir fincan çay veya çörek isteyen varsa buraya gelsin, ben de ona ikram edeyim.”

Hemen herkes tezgaha doğru yöneldi, sandalyeler yerde sürtünüyordu. Sonuçta, Charon's Crossing'in tuhaf sahibine bakmaya devam etmek ya da bedava bir şey almak arasında bir seçim yapmak gerekiyordu. Seçim kolay gibi görünüyordu.

Sonunda Alan geri adım attı, ancak Wallace ondan yayılan öfke ve çaresizliği hâlâ hissedebiliyordu. Arkasını dönüp çay dükkanının en uzak köşesine gitti ve titreyerek alnını duvara yasladı.

"Onu rahat bırakın," dedi Nelson sessizce. "Sanırım tüm bunların ne anlama geldiğini öğreniyor. Ona zaman verin. Aklı başına gelecek. Bunu biliyorum."

Nelson yanılıyordu.

Günün geri kalanı adeta bir sis perdesi gibi geçti.

Alan köşeden kıpırdamadı. Konuşmadı. Wallace onu yalnız bıraktı.

Mei, kollarını kavuşturmuş, sürekli gözlemleyerek kasanın arkasında duruyordu. Biri sipariş vermek için tezgaha geldiğinde her zaman gülümsüyordu, ama bu gülümseme zorlama ve yüzeyseldi.

Nelson, kucağında bastonuyla, gözleri kapalı, başı geriye doğru eğik bir şekilde sandalyesinde oturmaya devam etti.

Hugo mutfağa doğru kaybolmuştu, Apollo da arkasından kısık sesle sızlanarak onu takip ediyordu. Wallace onların peşinden gitmek istedi ama olduğu yerde donakaldı, düşünceleri karmakarışık.

Beni duydu. Beni duydu. Alan'ın söylediği buydu.

Ve haklıydı. Wallace bunu kendi gözleriyle görmüştü.

Bu bilgiyle ne yapacağını, hatta bir şey yapıp yapmayacağını bile bilmiyordu.

Bunun bir önemi var mıydı ki?

Bu konuya ne kadar çok odaklandığından, neredeyse ona hissettirdiği umuttan nefret ediyordu. Mei ona Nancy'nin biraz kendisine benzediğini,

ancak onun kadar güçlü olmadığını söylemişti. Bunun kızının ölümünden mi kaynaklandığını—yasının olağanüstü bir şeye dönüşmesinden mi—yoksa her zaman böyle miydi bilmiyordu. İçindeki karanlık bir parça, bunu bir şekilde kullanıp, görülmek, duyulmak ve—

Dehşete kapılarak kendini tamamen soyutladı.

HAYIR.

O... asla böyle bir şey yapamazdı. Alan gibi değildi. Artık değil.

Sağ?

Mutfığa doğru döndü.

Mei, adamın genç bir çifte ödeme yaparken attığı her adımı dikkatle izledi; adam bayan arkadaşına gülümserken yüzleri kızarmıştı. "Bu bizim ikinci randevumuz," dedi adam ve bundan çok etkilenmiş gibiydi.

"Üçüncüsü," dedi kadın omzuna hafifçe vurarak. "Marketten aldığımız o zaman da sayıldı."

"Ah," dedi adam ve gülümsedi. "Öyleyse bu bizim üçüncümüz."

Wallace, çift kanatlı kapılardan geçerek boş bir mutfığa girdi.

Kaşlarını çattı. Nereye gitmişlerdi? Scooter'ın çalıştığını duymamıştı, bu yüzden Hugo'nun ayrıldığını düşünmüyordu ve ayrılrsa bile Apollo'nun onu takip etmesi mümkün değildi. Buralarda bir yerlerde olmalılar.

Wallace kapıya doğru gitti ve arka verandaya baktı. Bahar havası hâlâ keskin olsa da, dükkanın arkasındaki çay bitkileri ve orman, Wallace'ın buraya geldiğinden beri hiç olmadığı kadar canlıydı. Burası yazın en sıcak günlerinde nasıl görünürdü acaba? Yeşil, diye düşündü, o kadar yeşil ki tadını bile alabilirdi; bu ana kadar bilmediği ve görmeyi çok istediği bir şeydi bu. Charon's Crossing'in dışındaki dünya durmadan ilerliyordu.

Orada, korkuluğa yaslanmış halde Hugo oturuyordu.

Apollo, ayaklarının dibinde oturuyordu, patileri birbirinin üzerine katlanmıştı. Kulakları dik ve seğiriyordu, başını kaldırmış Hugo'ya yavaşça göz kırpiyordu.

Terden sıırılsıklam olmuş, nefesi düzensiz Hugo.

Wallace telaşlanarak aceleyle kapıdan içeri girdi.

Wallace yavaşça ve mesafesini koruyarak yaklaşırken Hugo gözlerini açmadı. Burnundan nefes alıp ağzından vererek kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Başındaki mor, üzerinde küçük sarı yıldızlar olan bandanası yamuk duruyordu.

Apollo başını çevirip Wallace'a baktı. Tekrar sızlandı.

Wallace ona, "Sorun yok," dedi. "Her şey yolunda."

Mesafesini koruyarak güvertenin ortasında durdu. Sandalyelere dokunmadı ve durduğu yerde oturmaya karar verdi.

Bekledi.

Uzun zaman aldı ama Wallace zorlamadı. Zorlamayacaktı. Hugo böyleyken asla. Faydası olmazdı. Bu yüzden orada oturdu, başı öne eğik, altındaki tahtalara parmağıyla hafifçe vuruyordu, Hugo'ya orada olduğunu bildirmek için minik bir ses. Tık. Tık. Tık. Sessiz, yumuşak ama bir bağlantı, bir hatırlatma. Tık, tık, tık. Yalnız değilsin. Buradayım. Nefes al. Nefes al. Bunun ne olduğunu biliyordu. Daha önce görmüştü.

Hugo kesik kesik nefesler alıyor, göğsü hızla inip kalkıyor, yüzü buruşmuş, gözleri odaklanmamış, sersemlemiş bir haldeydi. Wallace ise kıpırdamadı, onunla konuşmaya çalışmadı. Bir metronom gibi, güverteye vurmaya, ritmi tutmaya devam etti.

Wallace, Hugo konuşana kadar parmağını yüzlerce kez tıklatmış olmalıydı. "İyiyim," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Pekala," dedi Wallace rahat bir şekilde. "Ama eğer değilseniz de sorun değil." Tereddüt etti. "Panik atakları şaka değil."

Hugo gözlerini açtı, gözleri donuk ve ıslaktı. Yüzünü eliyle ovuşturdu, sessizce inledi. "Bu, durumu hafife almak olur. Bunu nasıl bildin..." Elini Wallace'a ve aralarındaki mesafeye doğru salladı.

"Naomi'nin gençliğinde bunlardan vardı."

"Eşiniz mi?"

"Eski eşim," dedi Wallace otomatik olarak. "O... Onları anlamıyordum, ya da onları tetikleyen şeyin ne olduğunu. Bana açıkladı ama çok iyi dinlediğimi sanmıyorum. Nadiren oluyorlardı ama geldiklerinde vahşiydiler. Ona yardım etmeye çalıştım, sadece nefes alıp vermesini söylemeye çalıştım ve o..." Başını salladı. "Bana sanki bir düzine el onu pençeliyor, boğuyormuş gibi olduğunu söyledi. Ciğerlerini sıkıyormuş gibi. Mantıksızdı, dedi. Kaotikti. Sanki vücudu onunla savaşıyordu. Ve yine de gerçekten isterse bunların üstesinden gelebileceğini düşünüyordum."

"Keşke işler gerçekten de böyle yürüseydi."

"Biliyorum," dedi Wallace kısaca. Sonra, "Apollo yardımcı oluyor."

Apollo, adını duyduğunda kuyruğunu yere vurdu.

"Evet, biliyor," dedi Hugo. Yorgun görünüyordu. "Hizmet köpeği eğitiminden başarısız olsa da, yine de biliyor. Benim için daha kötüydü, her şeyden sonra... yani... her şeyden sonra. Onları nasıl durduracağımı bilmiyordum. Onlarla nasıl savaşacağımı bilmiyordum. Ne hissettiklerini

açıklayacak kelimeleri bile bulamıyordum. Kaotik oldukça yakın bir kelime sanırım. Kaygı... bir ihanet, beynim ve bedenim bana karşı çalışıyor.” Zayıf bir şekilde gülümsedi. “Apollo iyi bir köpek. Ne yapacağını biliyor.”

“İçeri geri dönebilirim,” dedi Wallace. “Yalnız kalmak istiyorsanız. Bazıları ister ama Naomi benim yanımda olmamı severdi. Ona dokunmazdım ama yakınında olurdum ki yalnız olmadığını bilsin. Duvara veya yere vururdum, konuşmadan orada olduğumu ona belli ederdim. Ona yardımcı olmuş gibiydi, bu yüzden sizin için de aynı olacağını umdum.”

“Bunu takdir ediyorum.” Hugo gözlerini tekrar kapattı. “Zor bir durum.”

"Ne?"

Hugo omuz silkti. "Bu. Her şey."

"Bu..."

"Başıboş dolaşmak?"

"Kapsamlı diyecektim."

Hugo homurdandı. "Sanırım öyle."

Wallace, "Bunun seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Bu ölüm demek, Wallace. Tabii ki öyle."

"Hayır, biliyorum. Bunu o şekilde kastetmedim." Duraksadı, düşündü. "Sanırım buna alışkın olduğunu düşündüm."

Hugo gözlerini tekrar açtı. Gözleri eskisinden daha berraktı. "Sanırım asla tam olarak iyileşemeyeceğim." Daha rahat bir pozisyona geçerken homurdandı. "Beni bu kadar etkilemesini istemiyorum ama her zaman durduramıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum, işimin önemli olduğunu biliyorum. Ama istediğim şeyle vücudumun yaptığı şey bazen iki farklı şey."

"Sen de insansın," diye fısıldadı Wallace.

"Öyleyim," diye onayladı Hugo. "Ve bununla birlikte gelen her şey. Bir kayıkçı olmam, benim diğer tüm yönlerimin, tüm kusurlarıyla birlikte, hâlâ var olacağı anlamına gelmez." Sonra, "Ne istiyorsun?"

Wallace göz kırptı. "Emin olmak için..."

Hugo başını salladı. "Öyle değil. Ne istiyorsun Wallace? Burada geçirdiğin zamandan, benden, bu yerden kurtulmak mı?"

"Ben... bilmiyorum?" Kendi sözleri onu şaşırtmıştı. İsteddiği birçok şey vardı, ama her biri bir öncekinden daha önemsiz görünüyordu. Ve sorun da

buydu, değil mi? Önemsiz şeylere dayalı bir hayat, sadece onları istediği için önemli hale gelmişti.

Hugo hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Aksine, Wallace'ın cevabı onu daha da sakinleştirmiş gibiydi. "Bilmemek sorun değil. Bir bakıma, işleri kolaylaştırıyor."

"Nasıl?"

Hugo ellerini kucağına koydu. Apollo burnunu patilerine indirdi, ancak bakışlarını Hugo'dan ayırmadı, yavaşça göz kırptı, kuyruğu kalçalarının etrafına dolanmıştı. "Çünkü birini neye ihtiyacı olduğuna ikna etmek, ne istediğine ikna etmekten daha zordur. Gerçeği çoğu zaman görmezden geliriz çünkü bize gösterdiği şeyden hoşlanmayız."

"Alan."

"Deniyorum," dedi Hugo. "Gerçekten deniyorum. Ama ona ulaşabiliyor muyum bilmiyorum. Daha birkaç gün oldu ama ilk geldiğinde olduğundan daha uzakta gibi geliyor." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bu tıpkı Cameron olayı gibi, sadece daha kötü çünkü artık kimse benim çalışmalarımı baltalamaya çalışmıyor."

Wallace irkildi. "Bunlar senin suçun değil."

"Öyle değil mi? Bana geldiler çünkü onlara yardım etmesi gereken kişi benim. Ama ne söylesem de, ne yapsam da dinlemiyorlar. Ve onları bu yüzden suçlamıyorum. Tıpkı panik atak gibi. Size açıklamaya çalışabilirim ama kendiniz hiç yaşamadıysanız, ne kadar acımasız olabileceğini asla anlayamazsınız. Ve etrafım ölümle çevrili olsa da, bir insanı nasıl etkilediğini asla anlayamam çünkü hiç ölmedim."

"Sen çoğu kişiden daha iyisin," dedi Wallace.

Hugo gözlerini kısarak ona baktı. "Yine mi iltifat ettin, Wallace?"

"Evet," dedi Wallace, kot pantolonunun yıpranmış uçlarını çekiştirerek.

"Ah. Teşekkür ederim."

"Asla senin gibi olamam."

"Elbette hayır," dedi Hugo. "Çünkü sen sensin ve olman gereken de bu."

"Bunu kastetmedim. Siz ne yapıyorsanız onu yapıyorsunuz ve bunun ne kadar yıpratıcı olduğunu hayal bile edemiyorum. Sahip olduğunuz bu yetenek... benim aklımı almıyor. Bir kayıkçı olmak için asla yeterince güçlü olamayacağımı düşünüyorum."

"Kendini hafife alıyorsun."

“Ya da ben sınırlarımı biliyorum,” diye karşılık verdi Wallace. “Aldığım bazı kararları tekrar sorgulamam gerekse bile, neler yapabileceğimin farkındayım.” Duraksadı. “Tamam, belki de aldığım kararların çoğunu.”

Hugo başını hafifçe korkuluğa yasladı. "Ama hayat böyle değil mi? Her şeyi tekrar tekrar sorguluyoruz çünkü bu bizim doğamızda var. Kaygı ve depresyon yaşayan insanlar bunu daha çok yapma eğiliminde."

“Belki de bu Alan’dır,” dedi Wallace. “Onun hakkında her şeyi bildiğimi iddia etmeyeceğim. Bilmiyorum. Ama tanıdığı dünya yok oldu. Her şey değişti. Sonunda seni olduğun gibi görecektir. Sadece zaman alıyor.”

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

“Çünkü sana güveniyorum,” dedi Wallace, kırılgan ve savunmasız hissederek. “Ve senin tüm varlığına. Senin gibisi yok. Sensiz bu kadar ilerleyebilir miydim bilmiyorum. Başka bir kayıkçıyla nasıl olurdu düşünmek bile istemiyorum. Ya da kadın kayıkçıyla. Kayıkçı mı?”

Hugo şaşırması bir ifadeyle güldü. "Bana güveniyorsun."

Wallace beceriksizce elini sallayarak başını salladı. "Eğer burası bir mola yeri ise, eğer bu bir yolculuğun sadece bir durağı ise, sen bunun daha iyi bir parçasısın." Bir an sessiz kaldı. Sonra, "Hugo?"

"Evet?"

"Ben de bazı şeyleri diliyorum."

"Ne gibi?"

Dürüstlük bir silahtı. Bıçaklamak, parçalamak ve yeryüzüne kan dökmek için kullanılabilirdi. Wallace bunu biliyordu; bu yüzden ellerinde bolca kan vardı. Ama şimdi durum farklıydı. Onu kendi üzerinde kullanıyordu ve bu yüzden derisi yüzölüyordu, sinir uçları açığa çıkmıştı.

Belki de bu yüzden, "Keşke seni daha önce bulsaydım. Senin gibi birini değil, seni." dedi.

Hugo keskin bir nefes aldı. Wallace bir an için sınırı aştığını düşündü, ama sonra Hugo, "Ben de öyle olmasını isterdim," dedi.

"Bu çok saçma, değil mi?"

"Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum."

“Şimdi ne yapacağız?”

"Bilmiyorum," dedi Hugo. "Sanırım elimizden geleni yapacağız."

Wallace fısıldayarak, "Kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirelim," dedi.

Hugo da, "Birinin bizden isteyebileceği tek şey bu," dedi.

Güneş gökyüzünde yavaşça ilerliyordu.

Son müşteri neşeli bir el sallayarak ayrıldı. Mei mutfağa geri dönmüştü, Nelson da koltuğundaydı. Apollo, Hugo'nun tekrar eski haline dönmemesi için onu korumaya çalışıyormuş gibi yanından ayrılmadı. Alan hâlâ köşede, omuzları kulaklarına kadar çökmüş bir halde duruyordu. Onu yalnız bırakmışlardı ama Wallace bunun uzun sürmeyeceğini, özellikle Nancy geri döndüğünde, biliyordu. Ona Nancy'nin yasak bölge olduğunu anlatmaları gerekiyordu. Wallace bunu hiç istemiyordu.

Hugo vitrindeki tabelayı çevirdi.

Kapıyı kilitlemek üzereyken donakaldı.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Şimdi olmaz.”

“Ne oldu?” diye sordu Nelson. “Sakin bana başka bir misafirimiz daha mı geliyor demeyin. Zaten biraz kalabalık olmaya başladı.” Alan'a ters ters baktı.

“Öyle değil,” dedi Hugo sert bir şekilde.

Wallace uzaktan bir araba motorunun gürültüsünü duydu. Pencereye gitti. Farlar yaklaşıyordu. “Kim o?”

“Sağlık müfettişi,” dedi Hugo.

Nelson aniden Wallace'ın yanında belirdi ve Wallace çığlık attı. Nelson onu görmezden gelerek pencereden dışarı baktı. “Yine mi? Ama daha birkaç ay önce buradaydı. Yemin ederim, o adam sana kin besliyor Hugo. Çabuk! Bütün ışıkları kapat ve kapıyı kilitle. Belki gider.”

Hugo iç çekti. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Yarın daha da kötü bir ruh haliyle geri gelir.” Nelson'a baktı. “Bu sefer onu rahat bırak.”

“Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum.”

“Büyükbaba.”

“Pekala,” dedi Nelson sinirli bir şekilde. “En iyi halimde olacağım.” Sesini alçaltarak sadece Wallace'ın duyabileceği şekilde konuştu. “Ama sözümü unutma, eğer bir şey yapmaya kalkarsa, kalemini kışına sokacağım.”

Wallace yüzünü buruşturdu. “Bunu yapabiliyor musun?”

“Elbette yapabilirim. Üstelik bunu hak ediyor da. Hayatında gördüğün en işe yaramaz adamla tanışmaya hazır ol.”

“Yüzlerce avukat tanıyorum.”

Nelson gözlerini devirdi. “O daha da kötü.”

Wallace, küçük arabadan kimin ineceğini tahmin edemiyordu ama gördüğü kişi kesinlikle beklediği kişi değildi. Adam daha gençti, Hugo'nun yaşıtlarındaıydı. Soğuk bir yakışıklılığı vardı, ancak bıyıkları Wallace'ın

yüzüne yumruk atmak istemesine neden oluyordu. Şık bir takım elbise giymişti—Wallace'ın hayattayken giyebileceği türden, pahalı, vücut yapısına mükemmel oturan, ekose kravatı görünümü tamamlayan—ve korkunç bir alaycı gülümsemesi vardı. Wallace, adamın arabasına uzanıp bir not defteri çıkardığını izledi. Ceketinin iç cebinden bir dolma kalem çıkardı, ucunu diline bastırdıktan sonra notlar almaya başladı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Wallace.

"Kim bilir ki," dedi Nelson. "Muhtemelen kötü bir şey. Hugo'ya karşı kullanabileceği her küçük şeyi arıyor sürekli. Bir keresinde duvarlarda farelerimiz olduğunu söylemeye çalıştı. Düşünebiliyor musun? Fareler. Ne kadar iğrenç bir adam."

"Peki bunun sorumlusu kimdi?" diye sordu Hugo, kapıyı kilitlemeden geri çekilirken.

"Benim," dedi Nelson rahat bir şekilde. "Ama onu korkutmaya çalışıyordum, kemirgenlerimiz olduğunu düşünmesini sağlamaya değil." Sesini yükseltti. "Mei! Mei. Misafirlerimiz var."

Mei elinde bulaşık deterjanıyla dolu bir tencere, diğer elinde kasap bıçağıyla kapıyı hızla açtı. "Kim? Saldırıda mıyız?"

"Evet," dedi Nelson.

"Hayır," dedi Hugo yüksek sesle. "Değiliz. Sağlık müfettişi."

Mei nefes nefese kaldı. "Yine mi? Saldırı altındayız. Kapıyı kilitleyin! Belki gittiğimizi düşünür!" Bıçağı salladı, sonra şüpheyle kendisine bakan Alan'a baktı. Hızla bıçağı arkasına sakladı. "Bıçağım yok. Hayal görmüşsün."

"Yere su damlatıyorsun," dedi Hugo ona. "Bunu bize karşı kullanacak."

Mei arkasını dönüp mutfığa doğru aceleyle koşarken hırladı. "Onu olabildiğince uzak tut. O içeri girmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

"Zaten öyle olmalı değil mi?" diye sordu Wallace.

"Elbette öyle," dedi Nelson, sağlık müfettişi merdiven korkuluğundaki soyulmuş boya parçasını çekiştirirken. "Ama o bunu böyle görmeyecek. Buraya ilk geldiğinde yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Apollo'yu görünce kalp krizi geçireceğini sandım." Wallace'a baktı. "Hâlâ çok mu erken yoksa...?"

Wallace ona öfkeyle baktı. "Hiç komik değilsin."

"Gerçekten öyleyim."

Wallace pencereden dışarı baktı. “Ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyorum. Eminim ki sadece çay dükkanının temiz olduğundan emin olmak istiyordur, değil mi? Hugo'ya neden kin beslesin ki?” Aklından korkunç bir düşünce geçti. “Tanrım, siyahi olduğu için mi? Bütün bunların arasında—”

“Hayır, hayır,” dedi Nelson. “O kadar iğrenç bir şey değil.” Öne eğildi, sesini alçaltarak. “Bir keresinde Hugo'yu randevuya davet etti. Hugo hayır dedi. Bundan hiç memnun kalmadı ve o zamandan beri hepimizi rahatsız ediyor.”

Wallace'ın sağ gözünün altındaki deri seğirdi. "Ne?"

Nelson omzuna hafifçe vurdu. "Senin de benim gibi düşüneceğini biliyordum."

“Mei!” diye bağırdı Wallace. “Bıçağı geri getir!”

Mei, bu sefer her iki elinde de birer bıçakla kapıları yeniden kırarak içeri girdi.

"Bıçak yok!" diye bağırdı Hugo.

Arkasını dönüp öfkeyle mutfığa geri yürüdü.

Charon's Crossing Tea and Treats'in kapısı açıldı.

“Hım,” dedi sağlık müfettişi yüzünü buruşturarak etrafına bakınırken. “Pek iyi bir başlangıç yapmadık, değil mi Hugo?” Sanki dünyanın duyduğu en berbat İngiliz aksanını taklit ediyormuş gibiydi. Wallace ondan hemen nefret etti, kendi kendine bunun bu adamın Hugo'ya ağaç gibi tırmanmak istemesiyle hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Bu adam onu göremiyor olsa bile, Wallace her zaman tam bir profesyonel olarak kalacaktı.

"Harvey," dedi Hugo sakın bir sesle.

“Harvey mi?” diye haykırdı Wallace. “Adı Harvey mi? Bu saçmalık!”

Hugo şiddetli bir şekilde öksürdü.

Harvey ona bakakaldı.

Hugo elini kaldırdı. "Özür dilerim. Boğazımda bir şey vardı."

“Bunu görebiliyorum,” dedi Harvey. “Muhtemelen burayı kaplayan tüm tozdan kaynaklanıyor. Umarım bu sefer işleri daha temiz tutmak için daha çok çaba sarf etmişsinizdir.” Zarifçe burnunu çekti. “En azından artık o köpekle ilgili endişelenmemize gerek yok. O kadar yiyeceğin etrafında evcil hayvan kepeği mi? Bana sorarsanız, tam bir saçmalık.”

Apollo öfkeyle havladı, dudaklarından tükürükler fırlayıp yere düştü.

"Seattle'lı," diye fısıldadı Nelson. "Birkaç yıl önce bir kez Londra'ya gitti ve böyle konuşarak geri döndü. Kimse nedenini bilmiyor."

"Çünkü o gülünç biri," dedi Wallace. "Açıkçası."

Hugo, köpeğiyle ilgili hakaretlere rağmen kendini tuttu. "Eminim her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu, tıpkı Şubat ayında burada olduğunuz zamanki gibi olduğunu göreceksiniz. Bu arada, sizi bu kadar çabuk geri getiren nedir?"

Harvey, elindeki not defterine öfkeyle bir şeyler karaladı. "Ben bir sağlık müfettişiyim. Denetleme yapıyorum. Ve her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığına ben karar vereceğim. Sürpriz denetimlerin amacı bu. Herhangi bir ihlali örtbas etmenize izin vermez." Üç hayaletin (ve bir hayalet köpeğin) onu çeşitli düşmanlık tonlarıyla izlediğinden habersiz, vitrinlere doğru ilerledi. Wallace, Alan'ın neden bu kadar sinirli görüldüğünden emin değildi, belki de bu onun varsayılan haliydi.

Harvey vitrinlerin önünde durdu, eğilip içlerine baktı. Her zamanki gibi kusursuzlardı, ışıklar günün kalan az sayıdaki pastalarının üzerinde yumuşak ve sıcak bir aydınlatma sağlıyordu. "Sanırım mutfakta Mei var? Ona tüm faaliyetlerini derhal durdurmasını söyleyin. İnsanlığa karşı işlediği suçları örtbas ettiğini düşünmek istemem."

Mei, yüzünde tam bir öfke ifadesiyle pencerelerden birinde belirdi. "Suçlar mı? Suçlar mı? Gel buraya ve bunu yüzüme söyle, sen—"

"Günün sonunda her zamanki gibi yapıyor," dedi Hugo sakın bir şekilde. "Bildiğiniz gibi."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Harvey. Doğruldu ve kalemini tekrar not defterine koydu. "Burada düşman ben değilim, Hugo. Buranın kapanmasını asla istemem. Eğer çay dükkanınızı kapatmak zorunda kalırsam, Mei'nin sokakta kalmasının ona ne yapacağından korkuyorum. O oldukça... hassas."

Hugo, Mei'nin kapıları kırarak içeri girmesini engellemek için tam zamanında çift kanatlı kapıların önüne geçti. Kapılar sırtına çarptığında homurdandı, ancak bunun dışında herhangi bir tepki vermedi.

Harvey kaşını kaldırdı.

Hugo omuz silkti. "Bugün çok neşeli."

"Coşkulu mu? Sana coşkunun ne olduğunu göstereceğim, sen—"

Harvey derin bir iç çekti. "Sakin ol, sakın ol. Sağlık müfettişi olsam da, bu pozisyonun bana ruh sağlığı konusunda da yorum yapma yetkisi verdiğini düşünüyorum. Onun ruh sağlığı oldukça kötü durumda görünüyor. Acilen bir uzmana görünmesini öneririm."

Wallace, "Yüzüne nasıl yumruk yemedi?" diye sordu.

"Hugo yapamayacağımızı söyledi," dedi Nelson.

"Kesinlikle doğru," dedi Hugo sakın bir şekilde.

"Öyle mi?" dedi Harvey, şaşırılmış bir şekilde. "Teşekkür ederim Hugo. Sanırım benimle ilk kez aynı fikirde oluyorsun." Gülümsedi ve Wallace'ın tüyleri diken diken oldu. "Sana çok yakışıyor." Tezgahın yanına doğru yürüdü. "Ben de öyle düşünürdüm."

"Aman Tanrım," dedi Wallace yüksek sesle. "Bu gerçekten işe yarıyor mu? Hugo, onun testislerine tekme at."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi Hugo, gözlerini Harvey'den ayırmadan.

"Neden olmasın?" diye sordular Harvey ve Wallace aynı anda.

"Nedenini biliyorsun," dedi Hugo.

Wallace'ın ellerini hayal kırıklığıyla havaya kaldırmasına Harvey iç çekti. "Seni sonunda yoracağım," dedi Harvey. "Bekle de gör. Şimdi, asıl işe dönelim. Termometremi birçok şeye sokmam gerekiyor." Kaşlarını oynattı.

"Vay canına," dedi Wallace. "Bu cinsel taciz. Onu dava edeceğiz. Sahip olduğu her şey için dava açacağız, bekleyin görün. Belgeleri hemen hazırlayacağım—ah. Doğru. Öldüm. Kahretsin. Sakın termometresini fırın ürünlerine sokmasına izin vermeyin!"

Hugo'nun kaşları neredeyse bandanasına kadar kalktı.

Harvey parmağını tezgâha bastırdı, yüzey boyunca gezdirdi, sonra geri çekip ucunu inceledi. "Tertemiz," dedi. "Bu iyi. Her zaman söylediğim gibi, temizlik dindarlığın bir parçasıdır."

Apollo, Harvey'nin yanına gelip bacağını kaldırdığında Wallace boğulacak gibi oldu. İdrar akıntısı Harvey'nin ayakkabılarına sıçradı. Apollo, Harvey'nin hiçbir şeyden haberi olmadan, kendinden memnun bir şekilde uzaklaştı.

"Aferin sana," diye mırıldandı Nelson. "Evet, öylesin. Evet, öylesin. Çok iyi bir çocuk gibi o kötü adamın üzerine işedin."

Harvey, "Bakalım mutfakta neler var, ne dersiniz? Belki Mei'ye buradan uzaklaşmasını söylemeyi düşünebilirsiniz. Hakkındaki uzaklaştırma kararım tamamen delil yetersizliğinden dolayı iptal edildi diye, geçen yıl olanlardan sonra bana on metreden fazla yaklaşabileceği anlamına gelmiyor." dedi.

Nelson, Wallace'a "Başının üstüne koca bir kase krema döktü," dedi. "Kazara olduğunu söyledi. Kaza değildi."

Wallace, mevcut durumlarıyla hiçbir ilgisi olmayan sebeplerden dolayı Mei'ye absürt derecede düşkündü. Hugo kapıyı iterek açtığında onları mutfığa doğru takip etmeye başladı, ancak arkasından gelen kekeleyen bir nefes sesi duyduğunda durdu. Döndüğünde, Alan'ın köşesinden çıktığını, ellerinin yumruk şeklinde sıkılı olduğunu ve yüzünde garip bir ifadesizlik olduğunu gördü.

"Ona benziyor," dedi Alan kimseye hitap etmeden, bakışlarını Harvey'e dikmişti. "Tıpkı onun gibi."

"Kim?" diye sordu Wallace.

Ama Alan onu görmezden geldi.

Duvardaki aplikler elektrik gürültüsüyle titreyerek parlıyordu.

Harvey omzunun üzerinden baktı. "Ne dedin? Fareler kablolarını mı kemiriyor Hugo? Bunun... hiç de iyi bir şey olmadığını biliyorsun..." Göğsünü ovuşturarak kaşlarını çattı. "Ah. Burası sıcak mı? Şöyle hissediyorum—"

Söylemek istediği diğer her şey, elindeki not defteri ve kalem yere düşüp şangırdadığında kayboldu. Kekeleyerek bir adım geri çekildi, yüzünden kan çekildi.

Hugo'nun gözleri faltaşı gibi açıldı. "Alan, hayır."

Çok geç. Hiçbiri tepki veremeden, duvarlardaki ve tavandaki ampuller bir anda paramparça oldu, cam parçaları etraflarına yağdı. Harvey, iplerle oynatılan bir kukla gibi irkildi, başı geriye doğru sallandı. Kolları iki yana kalktı, elleri kasıldı, parmakları titriyordu.

Alan bir adım daha ileri atarken dişlerini sıktı.

Harvey yerden birkaç santim yükseldi, ayakkabıllarının uçları aşağı doğru bakıyordu. Alan elini ona doğru uzattı, avuç içi tavana dönüktü. İşaret parmağı hariç tüm parmaklarını içeri çekti ve Wallace'ın gözleri önünde, sanki işaret ediyormuş gibi parmağını ileri geri hareket ettirdi.

Hugo, Mei'ye seslenirken Harvey ona doğru süzülüyordu.

Loş ışıktaki Harvey'nin gözlerinin beyazları parıldıyordu. Alan'ın önünde donakalmış bir halde durdu. "Ona çok benziyorsun," diye fısıldadı Alan tekrar. "O adam. Sokaktaki adam. Neredeyse sen olabilirsin."

Mutfak kapıları ardına kadar açılırken Hugo tezgahın etrafındaydı, Mei içeri koşarak geldi ve avuç içlerine parmaklarıyla vuruyordu.

Alan, "Geri durun!" dedi ve Wallace, Hugo ve Mei'nin ondan uzağa savrulup, her ikisinin de karşı duvarlara çarpıp tahta resim çerçevelerinin çatlamasıyla bağırdı. Apollo, dişlerini göstererek Alan'a doğru atıldı ve Alan

diğer elini sallayınca acıyla bağırdı. Apollo, şöminenin yanına sertçe düştü ve başını kaldırdığında sersemlemiş görünüyordu.

Nelson, Wallace'ın yanındaki yerinden kayboldu, ancak Alan'ın arkasında yeniden belirdi. Homurdanarak bastonunu başının üstüne kaldırdı. Alan kolunu geriye doğru çekip Nelson'ın karnına dirseğiyle vurduğunda Wallace öfkeyle kükredi; Nelson sert bir adım geri attı ve bastonu yere düştü.

Alan, hâlâ önünde asılı duran Harvey'e döndü. "Hayalet olmanın böyle bir şey olacağını tahmin ediyordum," dedi neredeyse sohbet eder gibi. "Sandığım kadar zor değil. Yapabildiğim şey öfke. Hepsi bu. Ve bunu kullanabiliyorum çünkü çok kızgıyım."

Harvey boğuldu, ağzından tükürükler akıp çenesine damladı.

"Bunu yapma," diye yalvardı Hugo, onu duvara tutan şeye karşı çırpınarak. "Alan, ona zarar veremezsin."

"Ah, yapabilirim," dedi Alan. "Ona epey zarar verebilirim."

"O senin katilin değil," diye çıkıştı Mei. "Sana zarar veren o değildi. Asla—"

"Önemli değil," dedi Alan. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak. Zaten tüm mesele bu değil mi? Huzur bulmak. Bu bana huzur getirecek."

Wallace Price, çoğu insanın cesur olarak nitelendireceği biri olmamıştı. Bir keresinde, metro platformunda birinin gasp edildiğini görmüş ve olaya karışmak istemediğini, her şeyin yolunda gideceğinden emin olduğunu söyleyerek uzaklaşmıştı. Neredeyse hiç suçluluk hissetmemişti. Gaspçı bir çanta çalmıştı ve Wallace, içindekilerin kolayca yerine konabileceğini biliyordu.

Cesaret, ölüm olasılığı anlamına geliyordu. Ve bu komik değil miydi? Çünkü Wallace'ın nihayet cesur olabilmesi için ölmesi gerekti.

Hugo ileri atılırken onun adını haykırdı, ama Wallace onu görmezden geldi.

Wallace, hücumu geçerken omzunu indirdi ve darbenin etkisine kendini hazırladı. Alan'ın yan tarafına çarptığında yine de sarsıntı şiddetliydi. Wallace'ın dişleri birbirine çarpıyordu, neredeyse dilini ikiye ayıracaktı. Alan, yere serildiğinde neredeyse hiç ses çıkarmadı. Wallace da dengesini kaybedip Alan'ın üzerine düştü. Hızla hareket ederek döndü ve Alan'ın beline oturdu. Harvey yere yığıldı ve kıpırdamadı. Hugo ve Mei de yere düştüler, Alan'ın üzerlerindeki etkisi ortadan kalkmıştı.

Alan, Wallace'a bakarken gözleri karanlıkta parılıyordu. "Bunu yapmamalıydın."

Wallace tepki veremedi (ve gerçekten de o kadar ilerisini düşünmemişti; ne yapacaktı, ölü bir adamın canını mı boğacaktı?), etrafındaki hava değişti ve geriye savruldu. Sırtının alt kısmı vitrinlerden birine çarptığında nefesi kesildi, altındaki cam çatladı.

Alan yavaşça ayağa kalktı ve parmağıyla Wallace'ı işaret etti. "Bunu gerçekten yapmamalıydın—"

Sonra durdu.

Wallace göz kırptı.

Alan'ın tehdidini bitirmesini bekledi.

Yapmadı.

Sanki olduğu yerde donup kalmış gibiydi.

"Şey," dedi Wallace. "Ne oldu?"

Kimse ona cevap vermedi.

Başını sola çevirdi.

Mei, yere düşmüş saçları yüzünden aşağı sarkarken, kendini yerden kaldırmaya çalışıyordu.

Kıpırdamıyordu.

Wallace ileriye baktı. Nelson bastonuyla kendini desteklemeye başlamıştı, ancak yarı yolda o da birdenbire durdu.

Wallace başını sağa çevirdi.

Apollo, dişlerini göstererek sessiz bir hırıltıyla Hugo'nun önünde duruyordu. Hugo ise duvara yaslanmış, yüzünde öfke ve umutsuzluk karışımı bir ifadeyle duruyordu.

Wallace, herhangi bir dirençle karşılaşmadan vitrinden kendini iterek indiğinde şaşırıldı.

"Arkadaşlar?" dedi, sesi karanlık çay dükkanında yankılanarak. "Neler oluyor?"

Kimse ona cevap vermedi.

Ancak o zaman saatin saniye ibresinin hareket etmediğini fark etti. Hatta kıpırdamıyordu bile.

Durmuştu.

Her şey durmuştu.

"Hayır," diye fısıldadı Wallace.

Neler olup bittiğini bilmiyordu. Saatin durduğu tek an, Charon Geçidi'ne yeni bir hayaletin geldiği zamandı, ama çay dükkanının içinde

zaman durmamıştı.

"Hugo?" diye fısıldadı, ona doğru bir adım atarak. "Sen—"

Çay dükkanının dışından gelen parlak mavi bir ışık gözlerine çarptığında, gözlerini korumak için elini kaldırdı. Işık, pencereleri ısılt ısılt aydınlatıyor, uzun gölgeler oluştuyordu. Işık tekrar tekrar yanıp sönüyordu. Dükkanın ön tarafına doğru bir adım attı, ancak hemen elini göğsüne götürdü.

Kanca. Kablo.

Kendilerini ölü gibi hissediyorlardı.

Ölmüşlerdi.

"Bu da ne?" diye fısıldadı.

En yakın pencereye ulaştı, ormanı aydınlatan parlak ışığa karşı gözlerini kısarak çay dükkanının ön tarafına baktı, gölgeler dans ediyordu.

Toprak yolda belirsiz bir şekil göze çarpıyordu. Işık azaldıkça şekil belirginleşti ve Wallace onu olduğu gibi gördü.

Kaçmaya çalıştığı gece ormanda gördüğü o kısa anı hatırladı. Gölgelelerin bir oyunu olduğuna kendini ikna etmeyi başardığı tuhaf bir canavarın siluetiydi bu.

Bu bir hile değil.

Gerçektir.

Ve işte buradaydı.

Yolun ortasında bir geyik duruyordu.

BÖLÜM

17

Wallace'ın resimlerde gördüğü tüm geyiklerden daha büyüktü. Uzaktan bile, yaratık hepsinin üzerinde yükselecekmiş gibi görünüyordu. Başını dik tutuyordu, boynuzlarının birçok noktası kemikli bir taç gibiydi. Geyik çay dükkanına yaklaştıkça, Wallace boynuzlarından sarkan, kökleri kadifeye gömülü, hardal sarısı ve fuşya, gök mavisi ve kırmızı, kanarya sarısı ve macenta tonlarında çiçekler görebiliyordu. Boynuzlarının uçlarında, sanki kemikler yıldızlarla doluymuş gibi, minik beyaz ışıklar vardı.

Wallace kıpırdıyamadı, sanki karnına yumruk yemiş gibi bir ses ağzından çıktı.

Geyik burun deliklerini genişletti, gözleri kara delikler gibiydi, toynaklarını toprağa sapladı. Tüyleri kahverengiydi, sırtında ve iri göğsünde beyaz lekeler vardı. Kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Geyik başını aşağı indirdiğinde, çiçek yaprakları yere döküldü.

Wallace, "Ah. Ah. Ah." dedi.

Geyik, sanki onu duymuş gibi başını hızla yukarı kaldırdı. Hafifçe meledi, uzun ve hüzünlü bir çığlıktı bu; Wallace'ın boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu.

"Hugo," dedi, "Hugo, bunu görüyor musun?"

Hugo cevap vermedi.

Geyik, çay dükkanına çıkan merdivenlerden birkaç adım ötede durdu. Boynuzlarından çıkan çiçekler, geceye karşı kendilerini kapatıyormuş gibi içe doğru kıvrılmıştı. Geyik arka ayakları üzerinde doğruldu. Karnı tamamen beyazdı.

Ve sonra geyik kayboldu, kare hızında bir takılma, gerçeklikte bir aksaklık. Geyik oradaydı, sonra yok oldu.

Onun yerinde bir çocuk duruyordu.

Bir çocuk.

Belki dokuz ya da on yaşlarında, altın kahverengi tenli, gözleri garip bir mor tonunda olan genç bir çocuktü. Uzun, dağınık saçları kulaklarının etrafına kıvrılmış, kahverengi saçlarının arasına beyaz, açılmamış çiçekler örülmüştü. Kot pantolonunun üzerine tişört giymişti. Wallace'ın karanlıkta tişörtteki yazıları seçmesi biraz zaman aldı.

TOPEKA'LI SADECE BİR ÇOCUK

Çocuğun ayakları çıplaktı. Parmaklarını ve ayak parmaklarını oynattı, başını bir yandan diğer yana eğdi, sonra tekrar pencereye, doğrudan Wallace'a baktı. Çocuk başını salladı ve Wallace'ın boğazı düğümlendi.

Çocuk merdivenleri çıkmaya başladı.

Wallace pencereden geriye doğru sendeledi. Ayakta kalmayı başardı, ama çok zordu. Etrafına çılgınca bakındı, gördüklerini gören birini, herhangi birini arıyordu. Hugo ve Mei eskisi gibiydiler. Apollo ve Nelson da öyle. Alan da aynıydı.

Yalnızdı.

Çocuk kapıyı çaldı.

Bir kere.

İki kere.

Üç kez.

"Git buradan," diye hırıltılı bir sesle söyledi Wallace. "Lütfen, sadece git buradan."

"Bunu yapamam, Wallace," dedi çocuk, sesi hafif, kelimeler neredeyse müzik notaları gibiydi. Tam olarak şarkı söylemiyordu ama normal bir konuşma da değildi. Üzerinde bir ağırlık, Wallace'ın kapının ardından bile hissedebildiği, ağır ve uhrevi bir varlık vardı. "Biraz sohbet etme zamanı geldi."

"Sen kimsin?" diye fısıldadı Wallace.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi çocuk, sesi boğuk çıkıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim. Bunu asla yapmam."

"Sana inanmıyorum."

"Anlaşılabilir. Beni tanıımıyorsunuz. Bunu değiştirelim, ne dersiniz?"

Kapı kolu döndü.

Kapı açıldı.

Çocuk Charon Geçidi'ne girdi. Tahta zemin ayaklarının altında gıcırdadı. Kapıyı arkasından yavaşça kapatırken, çay dükkanının duvarları bir göletin yüzeyinde esen bir esinti gibi dalgalanmaya başladı. Wallace, onlara dokunmaya çalışırsa ne olacağını, duvarların içine batıp boğulup boğulmayacağını merak etti.

Çocuk Wallace'a başıyla selam verdikten sonra odaya göz gezdirdi. Kaşlarını çatarak Alan'a baktı. "Öfkeli, değil mi? Gerçekten tuhaf. Evren, insanın hayal edebileceğinden çok daha büyük, kavranması imkansız bir gerçek, yine de onun bildiği tek şey öfke ve acı. Acı ve ıstırap." İçini çekti

ve başını salladı. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla anlayamayacağım. Mantıksız."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Wallace. Sırtı tezgâha yaslanmıştı. Kaçmayı düşündü ama çok uzağa gidemeyeceğini sandı. Ve Hugo, Mei, Nelson ve Apollo'yu yalnız bırakmaya da niyeti yoktu. Kendilerini savunamayacakları bir durumdayken asla.

"Onlara zarar vermeyeceğim," dedi çocuk ve Wallace korkunç bir an için çocuğun aklını okuyup okuyamayacağını merak etti. "Daha önce hiç kimseye zarar vermedim."

"Sana inanmıyorum," dedi Wallace tekrar.

"Öyle mi?" Çocuk yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Çünkü sen öylesin."

"Ben neyim, Wallace mı?"

Wallace son gücüyle fısıldadı: "Sen müdürsün."

Çocuk cevabından memnun görünüyordu. "Öyleyim. Aptalca bir unvan, ama sanırım uyuyor. Gerçek adım çok daha karmaşık ve insan dilinin onu telaffuz edebileceğinden şüpheliyim. Denersen ağzın lapa olur." Uzandı ve başından bir çiçek koparıp ağzına attı. Çiçek yapraklarını emerken gözleri kapandı. "Ah. İşte daha iyi. Bu formu alıp uzun süre korumak benim için zor. Çiçekler yardımcı oluyor." Tavandan sarkan saksı bitkilerinden birine baktı. "Bunları sulamışsın."

"Bu benim işim," dedi Wallace kısık bir sesle.

"Öyle mi?" Parmağını saksıya dokundurdu. Yapraklar büyüdü. Sarmaşıklar uzadı. Toprak yere döküldü, şöminedeki sönmekte olan ateşin ışığını yakalayan küçük toz ve kir parçacıkları belirdi. "Benim işimin ne olduğunu biliyor musun?"

Wallace başını salladı, dili ağzında sıkışmıştı.

"Her şey," dedi çocuk. "İşim her şeyim."

"Sen Tanrı mısın?" diye kekeledi Wallace.

Çocuk güldü. Sanki şarkı söylüyordu. "Hayır. Tabii ki hayır. Tanrı yok, en azından senin düşündüğün gibi değil. O, insan yapımı bir şey, büyük bir huzur ve şiddetli bir öfkeye kadir. Bu ikilik sadece insan zihninde bulunur, bu yüzden elbette senin suretinde yaratılmış. Ama korkarım ki o, kurgu bir kitaptaki bir peri masalından başka bir şey değil. Gerçek, bundan sonsuz derecede daha karmaşık. Söyle bana, Wallace. Burada ne yapıyorsun?"

Mesafesini korudu, Wallace da bundan memnundu. "Ben burada yaşıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu çocuk. "Nasıl anladın?"

"Beni buraya getirdiler."

Çocuk başını salladı. "Öyleydin. Mei, iyi bir insan. Biraz inatçı, ama bir Ölüm Meleği, karşılaştığı her şey için böyle olmak zorunda. Dünyada onun gibisi yok. Aynı şey Hugo için de söylenebilir. Ve Nelson için. Apollo için. Hatta sen ve Alan için de, gerçi aynı şekilde değil." Masalardan birine gitti ve bir sandalye kaptı. Sandalyeyi aşağı çekerken homurdandı. Sandalye kendisinden daha büyüktü ve Wallace, sandalyenin kafasına düşeceğini düşündü. Düşmedi ve sandalyeyi yere koyup üzerine tırmanıp oturdu. Ayakları havada sallanırken onları ileri geri salladı. Ellerini kucağında kavuşturdu, başparmaklarıyla oynadı. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim, Wallace. Senin hakkında çok şey biliyorum, ama seni yüz yüze görmek güzel."

Yeni bir korku dalgası onu sardı. "Neden buradasınız?"

Çocuk omuz silkti. "Bizim burada olmamızın sebebi ne?"

Wallace gözlerini kısarak sordu: "Her soruya soruyla mı cevap veriyorsun?"

Çocuk tekrar güldü. "Senden hoşlanıyorum. Hep hoşlandım, hatta... biliyorsun işte... bir piç kurusu olduğun zamanlarda bile."

Wallace göz kırptı. "Affedersiniz?"

"Bir alçak," diye tekrarladı çocuk. "İnsanlığını bulmak için ölmen gerekti. Düşününce çok komik."

Wallace'ın göğsünde öfke alevlendi. "Ah, tüm bunların sizin için bu kadar eğlenceli olmasına çok sevindim."

"Buna gerek yok. Şaka yapmıyorum. Artık eskisi gibi değilsin. Sence bunun sebebi ne?"

Wallace, "Bilmiyorum," dedi.

"Bilmemekte bir sakınca yok." Çocuk başını sandalyenin arkasına yasladı, tavana bakıyordu. Tavan da duvarlar gibi, katı değil de sıvıymış gibi parıldıyordu. "Hatta böyle olmasının daha iyi olduğu bile söylenebilir. Yine de... sen bir merak konususun. Ve bu da dikkatimi çektiğin anlamına geliyor."

"Bunu onlara sen mi yaptın?" diye sordu Wallace. "Eğer onlara zarar veriyorsan, ben—"

"Neyi?" diye sordu çocuk.

Wallace hiçbir şey söylemedi.

Çocuk başını salladı. "Sana ya da onlara zarar vermeyeceğimi söylemişim. Bir bakıma uyuyorlar. İşimiz bittiğinde uyanacaklar ve her şey eskisi gibi olacak. Burayı seviyor musun?"

"Evet."

Çocuk etrafına bakındı, hareketleri garip bir şekilde kaskatıydı, sanki boynundaki kemikler birbirine kaynaşmış gibiydi. "Dışarıdan bakıldığında pek bir şeye benzemiyor, değil mi? Birbirinden farklı birçok fıkirden oluşan tuhaf bir ev. Bunlar çatışsınlar. Temellerine kadar yıkılsınlar. Böyle durmamalı, yine de tavanın kafana çökeceğinden korkmuyorsun." Sonra, "Neden onları korumak için müdahale ettin? Yaşayan dünyanın Wallace Price'ı, kendi çıkarına olmadığı sürece parmağını bile kıpırdatmazdı."

"Onlar benim arkadaşlarım," dedi Wallace, gerçeküstü bir halde. Etrafındaki oda bulanık ve loştu, sadece Müdür kristal berraklığındaydı, odak noktası, her şeyin merkezi.

"Öyle mi?" diye sordu çocuk. "Sende bunlardan pek fazla yoktu." Adam kaşlarını çatı. "Hiçbirinde."

Wallace başka yöne baktı. "Biliyorum."

"Sonra öldün," dedi çocuk. "Ve buraya geldin. Bu yere. Bu... mola yerine. Çok daha büyük bir yolculuğun durağına. Ve aynen öyle yaptın, değil mi? Durdun."

Wallace, sesi yükselip tam ortadan çatlayarak, "Kapıdan geçmek istemiyorum," dedi. "Beni zorlayamazsınız."

"Yapabilirim," dedi çocuk. "Çok kolay olurdu. Benim açımdan hiçbir çaba gerektirmezdi. Sana göstermemi ister misin?"

Korku, parlak ve cam gibiydi. Ellerini Wallace'ın kaburgalarına doladı, parmakları içine saplandı.

"Yapmayacağım," dedi çocuk. "Çünkü ihtiyacın olan bu değil." Hugo'ya baktı, ifadesi yumuşadı. "Hugo iyi bir kayıkçı, ama kalbi çoğu zaman engel oluyor. Onu bulduğumda öfkeli ve kafası karışmıştı. Sürükleniyordu. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyordu, yine de içinde bu ışık vardı, şiddetli ama sönme tehlikesiyle karşı karşıya. Ona nasıl dizginleyeceğini öğrettim. Onun gibi insanlar nadirdir. Kaosun içinde güzellik vardır, eğer nereye bakacağınızı biliyorsanız. Ama bunu sen de bilirsin, değil mi? Sen de görüyorsun."

Wallace yutkunarak, "O farklı," dedi.

"Bu da bir ifade biçimi elbette." Çocuk, ellerini karnına koyarak sandalyeye yaslanırken tekrar ayaklarını salladı. "Ama evet, öyle."

Öfke geri döndü, korkuyu yakıp kül etti. "Ve bunu ona sen yaptın."

Çocuk kaşını kaldırdı. "Affedersiniz?"

Wallace'ın elleri yumruk oldu. "Seni duydum."

"Vay canına," dedi. "Bu harika olacak. Hadi bakalım. Bana neler duyduğunu anlat."

"Feribotu siz yapıyorsunuz... insanlar."

"Evet," dedi çocuk, "ama onları rastgele seçtiğimi düşünmenizi istemem. Bazı insanlar... şey... Parlak bir şekilde parlıyorlar. Hugo da onlardan biriydi."

Wallace çenesini sıktı. "Sen bu... bu şey olmalısın..."

"Kaba."

"—hayatı ve ölümü denetleyen, sorumlulukları başkalarına devreden bu yüce varlık—"

"Evet, doğru. Ben müdürüm. Yönetiyorum."

"—ve Hugo gibi birinin omuzlarına ölümün ağırlığını yüklüyorsunuz. Ona öyle şeyler gösteriyorsunuz ve yaptırıyorsunuz ki—"

"Vay canına," dedi çocuk hızla doğrulup oturarak. "Bir saniye bekleyin. Ben kimseyi bir şey yapmaya zorlamam. Aman Tanrım, Wallace, benim hakkımda sana neler anlatmışlar?"

"Sen duyarsızsın," diye tısladı Wallace. "Ve zalimsin. Ailesini yeni kaybetmiş bir adama böyle bir şeyi yapmanın doğru şey olduğunu nasıl düşünebildin?"

"Hım," dedi çocuk. "Sanırım bir yerlerde yanlış anlıyoruz." "Hiç de öyle değil. Bu bir seçim meselesi, Wallace. Her şey seçime bağlı. Hugo'yu hiçbir şeye zorlamadım. Sadece seçenekleri önüne serdim ve kendi kararını vermesine izin verdim."

Wallace ellerini tezgâha vurdu. "Anne babası yeni ölmüştü. Acı çekiyordu. Yas tutuyordu. Ve sen ona bildiğinin ötesinde bir şey olduğunu göstermek için bir kapı açtın. Elbette sunduğunuzu kabul edecekti. En zayıf anında, akli başında olmadığını bile bile ondan faydalandın." Sözlerini bitirdiğinde Wallace nefes nefese kalmış, avuç içleri yanıyordu.

"Vay canına," dedi çocuk. Wallace'a gözlerini kısarak baktı. "Onu çok koruyorsun."

Wallace'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ben..."

Çocuk, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi başını salladı. "Bunu beklemiyordum. Nedenini bilmiyorum. Ama gördüklerim arasında en

harika şey, senin gibi biri tarafından hâlâ şaşırtılabiliyor olmam. Ona çok değer veriyorsun."

"Hepsini," dedi Wallace. "Hepsini önemsiyorum."

"Çünkü onlar senin arkadaşların."

"Evet."

"Öyleyse neden Hugo'ya kendi başına karar verebilecek kadar güvenmiyorsunuz?"

"Evet," dedi Wallace güçsüz bir sesle.

"Öyle mi? Çünkü onun seçimlerini sorguluyormuş gibi görünüyorsun. Koruyucu olmakla, arkadaşın dediğin birinden şüphe duymak arasındaki farkı anlayabileceğini umuyorum."

Wallace hiçbir şey söylemedi. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Müdür haklıydı. Hugo'nun kendi iyiliği için neyin doğru olduğunu bilmesine güvenmeli değil miydi?

Çocuk, Wallace'ın sessizliğini zımni bir onay gibi algılayarak başını salladı. Sandalyeden kalktı, sonra arkasını dönüp sandalyeyi kaldırdı. Sandalyeyi ters çevirip masaya geri koydu ve işini bitirdikten sonra ellerini kot pantolonuna sildi. Sağlık müfettişine baktı ve iç çekti. "İnsanlar çok tuhaf. Tam sizi çözdüğümü sandığım anda, gidip her şeyi berbat ediyorsunuz." Saçma bir şekilde, neredeyse sevgi dolu bir tonda konuşuyordu.

Ellerini çırparak Wallace'a döndü. "Tamam. Hadi acele edelim. Zamanımız kısıtlı. Yani benim için değil, ama hepiniz için. Lütfen beni takip edin."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana gerçeği göstermek için," dedi çocuk. Alan'ın yanına gitti, ona yukarıdan bakıp hüznü bir şekilde gülümsedi. Elini uzatıp Alan'ın kalçasına dokundu, başını salladı. "Ah. Evet. Bu. Yaşadıkların için üzgünüm. Bunu düzeltmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Ve sonra, Wallace onu durdurmak için bir şey yapamadan önce, dudaklarını büzdü ve Alan'a doğru ince bir hava akımı üfledi, yanakları şişti. Wallace gözlerini kırıştırdı, Alan'ın göğsünde bir kanca belirdi, onunla Hugo arasında bir kablo uzayıp gidiyordu. Müdür parmaklarını kancanın etrafına doladı ve çekti. Kanca koptu. Alan'ı Hugo'ya bağlayan kablo köreldi. Müdür kancayı yere bıraktı ve kanca yere düştüğünde, kabloyla birlikte toza dönüştü. "İşte," dedi. "Şimdi daha iyi." Döndü ve evin içine doğru ilerledi.

Wallace, kendisini hala Hugo'ya bağlayan kendi kabloşuna baktı. Kablo hafifçe parladı, kanca göğsünde titriyordu. Ona dokunmak, orada olduğunu, gerçek olduğunu hatırlatmak üzereyken, Alan yerden birkaç santim yükseldi, hala donmuş halde havada süzülüyordu. Çocuk, koridora girişten Wallace'a baktı. "Geliyor musun, Wallace?"

"Eğer hayır dersem?"

Çocuk omuz silkti. "Öyleyse öyle yapıyorsun. Ama keşke yapmasaydın."

Alan tavana doğru yükselmeye başlayınca Wallace geriye doğru sendeledi. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Eve," dedi çocuk kısaca. Koridorda gözden kayboldu. Wallace, Alan'a baktığında ayaklarının tavandan içeri girdiğini, dışa doğru dalgalanan eş merkezli daireler oluşturduğunu gördü.

Yapabileceği tek şeyi yaptı.

Müdürü takip etti.

Nereye gittiklerini biliyordu ve hayatında hiç bu kadar korkmamış olmasına rağmen, her basamağı bir öncekinden daha zor olacak şekilde merdivenleri tırmandı.

İkinci kattan geçti. Üçüncü kattan da. Bütün pencereler simsiyahdı, sanki dünyadan bütün ışık kaybolmuştu.

Dördüncü kat sahanlığının yakınında durdu ve korkuluktan içeri baktı. Müdür kapının altında duruyordu. Alan zeminden yukarı doğru süzülerek onun yanına, havada asılı kaldı.

"Seni kapıdan zorla geçirmeyeceğim," dedi çocuk sakın bir sesle. "Eğer öyle düşünüyorsan."

"Ya Alan?" diye sordu Wallace, son birkaç basamağı çıkarken.

"Alan farklı bir durum. Onun için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Neden?"

Çocuk güldü. "Çok fazla soru. Neden, neden, neden? Çok komiksin Wallace. Çünkü tehlikeli hale geliyor. Açıkçası."

"Onu kapıdan geçmeye zorlayacaksınız."

Çocuk omzunun üzerinden ona baktı. "Evet."

"Bu nasıl adil olabilir?"

Çocuk şaşkın görünüyordu. "Ölüm mü? Nasıl ölüm değil ki? Doğuyorsun, evet. Yaşıyorsun, nefes alıyorsun, dans ediyorsun, acı çekiyorsun, ama ölüyorsun. Herkes ölür. Her şey ölür. Ölüm arındırıcıdır. Ölümlü bir hayatın acısı sona erer."

“Bunu Alan’a söyle,” diye homurdandı Wallace. “Acı çekiyor. Öfkeyle dolu—”

Çocuk kaşlarını çatarak döndü. “Çünkü o hâlâ burada sıkışıp kalmış. İşlerin nasıl olması gerektiğini göremiyor. Herkes senin kadar iyi uyum sağlayamaz.” Alt dudağını ısırıldı. “Ya da Nelson ya da Apollo. Onları da seviyorum. Sevmeseydim burada olmazlardı.”

“Peki ya Lea?” diye çıkıştı Wallace. “Ona ne oldu? Ona ihtiyacı olduğunda neredeydin? Hugo'ya ihtiyacı olduğunda neredeydin?” Aklına korkunç ve acımasız bir düşünce geldi. “Yoksa Cameron'a olanlar mı seni ondan uzak tuttu?”

Oğlanın omuzları düştü. “Hiçbir zaman mükemmel olduğumu iddia etmedim, Wallace. Mükemmellik kendi başına bir kusurdur. Lea... olaylar böyle olmamalıydı. Ölüm Meleği haddini aşmıştı ve bunun bedelini ağır ödedi.” Başını salladı. “Ben idare ederim, Wallace. Ama ben bile her zaman herkesi idare edemem. Özgür irade çok önemlidir, ancak bazen biraz karmaşık hale gelebilir. Başka çare kalmadıkça müdahale etmem.”

“Yani sizin yapamadığınız şeyler yüzünden onlar acı çekmek zorunda mı kalacaklar?”

Çocuk içini çekti. “Nereden geldiğini anlıyorum. Geri bildirimin için teşekkürler Wallace. Bunu bundan sonraki süreçte dikkate alacağım.”

“Geri bildirim mi?” diye öfkeyle sordu Wallace. “Bunu mu böyle diyorsunuz?”

“Ya böyle yapacaksın ya da bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyeceksin. Sana şans veriyorum çünkü bu kadar aptal olamayacağına inanmayı tercih ediyorum.” Yüzünü kapıya çevirdi. Kapı çerçevesinde titredi, ahşaba oyulmuş yapraklar ve çiçekler canlandı. Kapı kolundaki kristal yaprak parıldadı.

“Senden hoşlanıyorum,” dedi çocuk ona bakmadan tekrar. Elini kapıya doğru uzattı, parmaklarını kıvırdı. “Bu yüzden sana işlerin nasıl gideceğini anlatacağım.” Elini sertçe çevirdi.

Üstlerindeki tavanda bulunan kapı kolu döndü.

Kilit tık diye kapandı, kristal yaprak parlak bir şekilde yanıp söndü.

Kapı yavaşça açıldı ve onlara doğru kapandı.

Hugo, kapı açıldığında gördüklerini ve bunun ona nasıl hissettirdiğini anlatmıştı. Yine de Wallace, sonrasında olacıklara hazırlıklı değildi. İçeriye öyle parlak bir ışık yayıldı ki, gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Karşı tarafta kuşların şarkı söylediğini duyduğunu sandı, ancak kapıdan gelen

fısıltılar emin olmasını engelleyecek kadar yüksek sesliydi. Başını kaldırdığında, Müdürün Alan'ın ayaklarının altına hafifçe bastığını gördü. Wallace ağzını açmadan Alan hızla ayağa kalktı ve kapıdan geçti. Işık sönmeden önce bir an parladı. Kapı saniyeler içinde kapandı.

"Huzuru bulacak," dedi çocuk. "Zamanla kendini yeniden bulacak." Arkasını döndü ve bacaklarını önünde çaprazlayarak yere çöktü. Merdivenlerin yanında hâlâ ayakta duran Wallace'a baktı.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı Wallace.

"Yolculuğunda ona yardımcı oldum," dedi çocuk. "Bazen insanların doğru yöne doğru küçük bir itmeye ihtiyaç duyduklarını düşünüyorum."

"Özgür iradeye ne oldu?"

Çocuk sırttı. Bu, Wallace'ı iliklerine kadar ürpertti. "Sandığımdan daha zekisin. Eğlenceli! Bunu şöyle düşün... hmm. Ah. Bunu doğru yöne doğru nazik bir itme olarak düşün. Onun bir Kabuk'a dönüşmesine izin veremem. Bunun Hugo'ya ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum. Bir daha asla. İlk seferinde çok ağır atlattı. Nelson ve Apollo'nun bu kadar uzun süre kalmasına izin vermemin sebebi de bu, onun çağrısını terk etmesini engellemek."

"Yani özgür irademiz ancak... ne zamana kadar geçerli? Sizin düzeninize müdahale edene kadar mı?"

Müdür kıkırdadı. "Kesinlikle! Aferin sana, Wallace. Düzen kesinlikle çok önemli. Düzensiz olursak karanlıkta tökezleriz. Bu da beni sana getiriyor. Nelson ve Apollo dışında herkesten çok daha uzun süredir buradasın. Peki ne için? Biliyor musun bile? Amacın ne?"

Wallace sanki alev alev yanıyormuş gibi hissediyordu. "Ben..."

"Evet," dedi Müdür. "Tahmin ettiğim gibi. Bunun cevabını bulmanıza yardımcı olayım. Burada olmanız, Nelson ve Apollo'nun olmadığı şekillerde dikkat dağıtıcı bir unsur. Dikkati dağılmış bir kayıkçı hata yapar. Hugo'nun yapması gereken bir iş var, duygularından çok daha önemli bir iş." Yüzünü buruşturdu. "Korkunç şeyler bunlar. İzledim ve bekledim, bu mutlu küçük yuva oyununun oynanmasına izin verdim, ama Hugo'nun işe alındığı işi yapmasını sağlamak için işleri hızlandırmanın zamanı geldi." Sırttı. "İşte bu yüzden size bundan sonra ne olacağını anlatacağım."

Wallace bu sözlerden hiç hoşlanmadı. "Ne?"

Çocuk, Wallace'ı incelerken başını yana eğdi. "Bunu senin anlayabileceğin şekilde nasıl anlatayım? Nasıl... anlatayım... Ah!" Ellerin çırptı. "Sen avukatsın." Dudakları kıvrıldı. "Şey, öyleydin. Bir bakıma ben

de senin gibiyim. Ölüm, sevgili dostum, kanundur ve ben de hakimim. Kurallar ve düzenlemeler var. Elbette, tüm bu bürokrasi biraz yorucu olabilir ve monotonluk öldürücüdür, ama nasıl olmamız gerektiğini, nasıl davranmamız gerektiğini bilmek için hukukun üstünlüğüne ihtiyacımız var." Gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Ve yine de, her zaman neden diye soruyor. Neden, neden, neden. Bu sorudan her şeyden çok nefret ediyorum." Sonra sesi değişti, korkmuş bir kadının sesine dönüştü. "Neden gitmek zorundayım?" Sesi tekrar değişti, yaşlı ve zayıf bir adamın sesine dönüştü. "Neden daha fazla zamanım olamaz?" Yine, bu sefer bir çocuğun sesi. "Neden kalamam?"

"Durun," dedi Wallace boğuk bir sesle. "Lütfen durun."

Müdür tekrar konuştuğunda sesi normale döndü. "Her şeyi duydum." Kaşlarını çatı. "Bundan nefret ediyorum. Ama şu ankinden daha çok nefret ediyorum, çünkü kendime 'neden?' diye soruyorum. Wallace Price neden hala burada? Neden buradan ayrılmıyor?" Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Bu da bana neden umursamam gerektiğini sormama yol açıyor. Ne fark ettiğimi bilmek ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadı Wallace.

"Senin bir istisna olduğunu fark ettim. Çok iyi işleyen bir sistemdeki bir kusursun. Peki, sorumlu biri olarak kusurlarla ne yapılır Wallace? İşlerin olması gerektiği gibi yürümesini mi sağlarsın?"

Onları kovun. Denkleminden çıkarın. Makinenin sorunsuz çalışabilmesi için parçayı değiştirin. Wallace, ofisinde karşısında oturan Patricia Ryan'ı uzaktan düşündü.

"Aynen öyle," dedi Müdür, sanki Wallace yüksek sesle konuşmuş gibi. Parmaklarını dizine vurdu. Ayak tabanları kirliydi. "İşte bu yüzden bir karar aldım." Mor gözleri sıvı gibi hareket ederken sırıttı. "Bir hafta. İşlerini yoluna koymak için sana bir hafta daha veriyorum. Bu sonsuza dek sürecektir bir şey değil, Wallace. Burası gibi bir ara durak, toparlanmana, kaçınılmaz olanı kabullenmene olanak sağlamak için var. Buraya geldiğinden beri geçen haftalarda çok değiştin. Gece yarısı kaçarken gördüğüm adamdan çok farklısın."

"Ancak-"

Çocuk elini kaldırdı. "Henüz bitirmedim. Lütfen bir daha sözümü kesmeyin. Sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum." Wallace'ın ağzını kapattığını görünce devam etti. "Bu dünyada geçirdiğin hayatı sindirmek için fazlasıyla zamanın oldu. Sen iyi kalpli bir adam değildin Wallace, hatta

adil bile değildin. Bencil ve kötüydün. Benim kadar acımasız değildim belki ama ona yakındım. Artık sende o adamı tanımıyorum. Ölüm gözlerini açtı. Şimdi sende iyiliği ve önem verdiğin kişiler için neler yapmaya hazır olduğunu görebiliyorum. Çünkü onları önemsiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Wallace sert bir şekilde.

"Tahmin etmiştim. Ve gerçekten de nedenini anlayabiliyorum. Kesinlikle... eşsizler."

"Biliyorum. Onlar gibisi yok."

Çocuk tekrar güldü. "En azından bu konuda hemfikir olabildiğimize sevindim." Ciddileşti. "Bir hafta, sevgili Wallace. Sana bir hafta daha vereceğim. Yedi gün sonra döneceğim. Seni bu kapıya getireceğim. Seni içeriye kadar götüreceğim çünkü olması gereken bu."

"Ya reddedersen?"

Çocuk omuz silkti. "Öyleyse öyle. Umarım olmaz ama bunun daha uzun süre devam edeceğinin sözünü veremem. Burada olmaman gerekiyor. Böyle değil. Belki başka bir hayatta buraya yolunu bulabilir ve bundan en iyi şekilde faydalanabilirdin."

Wallace, "Gitmek istemiyorum," dedi. "Hazır değilim."

"Biliyorum," dedi çocuk, ilk kez sinirli bir ses tonuyla. "Bu yüzden seni şimdi göndermek yerine bir hafta süre veriyorum." Yüzü karardı. "Teklifimi olduğundan başka bir şey sanma. Hiçbir açık yok, mahkeme salonunda hukuk yeteneğini sergilemek için son dakika sunabileceğin hiçbir delil yok. Seni bir şeyler yapmaya zorlayabilirim, Wallace. İstemiyorum ama yapabilirim."

Şaşkın bir halde Wallace, "Belki... belki farklı olurdu. Ben değiştim. Sen de bunu söyledin. Ben..." dedi.

"Hayır," dedi çocuk başını sallayarak. "Aynı şey değil. Sen, anne babasını kaybettikten sonra Hugo'ya yol gösteren büyükbaba Nelson değilsin. Sen, akciğerleri göğsünde çöktüğünde Hugo'nun nefes almasına yardım eden Apollo değilsin. Sen bir yabancısın, bir anormalliksin. Sana sunduğum seçenekler – kapıdan geçmek ya da kazandığın her şeyi kaybetme riskini almak – tek seçeneğin. Sen bir aksaklıksın, Wallace, ve her ne kadar cömertlik ruhuyla bazı tavizler vermiş olsam da, senin için gözümü kapatacağımı düşünme hatasına düşme. Bu her zaman geçiciydi."

"Peki ya Cameron?" diye sordu Wallace. "Ve onun gibi diğerleri?"

Çocuk şaşırmış görünüyordu. "Kabuklar mı? Neden bu kadar umurunuzda?"

Hâlâ buradayım. Hâlâ buradayım.

Wallace, "O gitmedi," dedi. "Hâlâ orada. Bir parçası hâlâ var. Ona yardım edin, ben de ne isterseniz yaparım."

Çocuk yavaşça başını salladı. "Seninle pazarlık yapmaya gelmedim, Wallace. O aşamayı çoktan geçtiğini sanıyordum. Kabulün efsanevi diyarına girdin, ya da en azından girdin. Şimdi benden geri adım atma."

Wallace sert bir şekilde, "Bu benim için değil," dedi. "Bu onun için."

"Ah," dedi çocuk. "Öyle mi? Ne yapmamı istiyorsunuz? Onu iyileştireyim mi? Okulu terk etmeyi seçtiğinde risklerin farkındaydı." Ayağa kalktı, ellerini kot pantolonunun ön kısmına sildi. "Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Sizinle tanışmak bir zevkti ve inanın bana, bunu sık sık söylemem." Yüzünü buruşturdu. "İnsanlar dağınıktır. Mümkünse mesafemi korumayı tercih ederim. Sizin gibi benimle aynı fikirde olduklarında daha kolay oluyor."

"Hiçbir şeye onay vermedim!" diye bağırdı Wallace.

Çocuk surat astı. "Ah. Şey, eminim zamanla alışırsın. Bir hafta kaldı Wallace. Kalan zamanında ne yapacaksın? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Diğerlerine söyle ya da söyleme. Her iki durumda da beni ilgilendirmiyor. Ve sağlık müfettişi için de endişelenme. Hiçbir şey hatırlamayacak." Çocuk Wallace'a neşeli bir selam verdi. "Yakında görüşürüz."

Ve sonra ortadan kayboldu.

Wallace'ın dizleri güçsüz ve titrek hissediyordu, alt kattan gelen bağırışları duyarken kendini tutmak için korkuluğa tutundu. Hugo çılgınca adını bağırmaya başlayınca gözlerini kapattı. "Buradayım," diye fısıldadı. "Hâlâ buradayım."

BÖLÜM

18

Hugo, “Alan. Wallace, Alan nerede?” dedi.

Wallace tavandaki kapıya baktı. "Kızmış."

Hugo şaşkına döndü. "Ne? Tek başına mı? Nasıl?"

Wallace başını salladı. "Bilmiyorum. Ama gitti. Bir şekilde yolunu buldu ve gitti."

Hugo ona baktı. "Ben... sen iyi misin?"

Wallace gülümsedi, ama gülümsemesinin ağırlığı çok büyüktü. "Elbette."

Aşağı kata inen Harvey, “Sanırım bir süreliğine kendimi kaybettim. Affedersiniz, olmaz mı? Eve gitmem gerek. Başım çok ağrıyor.” dedi. Kapıya doğru yürürken yüzü bembeyazdı. “Burayı yönetmeliklere uygun tut, Hugo. Eğer tutmazsan başına geleceklerden hoşlanmazsın.”

Kapıdan içeri girdi ve arkasından sessizce kapıyı kapattı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Mei. "Ne oldu?"

“Bilmiyorum,” dedi Nelson, elleriyle alnını ovuşturarak. “Sanki yeni uyanmışım gibi hissediyorum. Bu garip değil mi?”

Hugo tek kelime etmedi. Bakışlarını Wallace'tan ayırmadı.

Wallace ise başka yöne baktı.

Yedi gün.

Kalan zamanınızda ne yapacaksınız?

Wallace, ilk günün güneşi doğarken bunu düşündü.

O bilmiyordu.

Hayatında hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti.

Wallace, kederin tüketme, içi boşaltılmış kemikler kalana kadar yiyip bitirme gücüne sahip olduğunu biliyordu. Yanaklar solgunlaşsa ve göz altlarında koyu halkalar oluşsa bile, kişinin şekli aynı kalıyordu. İçleri boşaltılmış ve yara bere içinde kalmış olsalar da, yine de tanınabilir birer insandı. Aşamalar halinde geliyordu, bazıları diğerlerinden daha küçüktü, ama inkar edilemezdi.

Bunlar Wallace Price'ın kariyer aşamalarıydı:

Ömrünün son günlerinden birinde, gerçeği kabullenmekte zorlanıyordu.

Dükkan her zamanki gibi, sabahın erken saatlerinde açıldı. Çörekler ve kekler vitrine yerleştirildi, kokuları sıcak ve yoğundu. Çay demlendi, fincanlara dolduruldu ve yavaş yavaş yudumlandı. İnsanlar güldü. İnsanlar gülümsedi. Sanki yıllardır birbirlerini görmemiş gibi birbirlerine sarıldılar, sırtlarını sıvazladılar ve omuzlarını kavradılar.

Mutfaktaki küçük pencerelerden hepsini izledi, istedikleri zaman buradan ayrılacakları gerçeğiyle boğuşuyordu. Hissettiği acı, şaşırtıcıydı, zihninin bir köşesinde onu çekiştiriyordu. Ne kadar istese de, bu acının öne çıkmasına izin vermedi, onu yerinde tuttu.

"Bunların hiçbirisi gerçek değil," diye mırıldandı kendi kendine. "Hiçbiri gerçek değil."

"Neydi o?"

Omzunun üzerinden bir göz attı. Mei, endişeli bir ifadeyle lavabonun yanında duruyordu. Başını salladı. "Bir şey yok."

Ona inanmadı. "Sorun ne?"

Kahkahalarla güldü. "Hiçbir şey. Ben öldüm. Yanlış olan ne olabilir ki?"

Tereddüt etti. "Bir şey mi oldu? Alan'la mı, yoksa...?"

"Sana zaten söyledim. Kapıdan geçti. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum. Oraya nasıl geldiğini bile bilmiyorum. Ama gitti."

"Öyle demişsiniz. Ben de sadece..." Başını salladı. "Biliyorsunuz, bizimle konuşabilirsiniz, değil mi? Neye ihtiyacınız olursa olsun."

Onu mutfakta bırakıp arka kapıdan çıktı.

Çay bitkilerinin arasında yürüdü, parmakları yaprakların üzerinde gezindi.

İlk gece öfkeyle geçti.

Ama çok öfkeliydi.

Nelson'a ve Apollo'ya çıkıştı. Havada asılı kalmışlardı. Apollo kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırırken Nelson ellerini kaldırdı. "Sana ne oldu böyle?" diye sordu Nelson.

"Seni ilgilendirmez," diye hırladı Wallace. "Bir saniyeliğine bile olsa beni rahat bırak."

Nelson yaralanmıştı, omuzları kaskatı kesilmişti, Apollo'yu uzaklaştırırken, "Bir doktora görünmelisin." dedi.

Wallace gözlerini kırptırdı. "Ne? Neden?"

"O kışına sokulmuş sopayı çıkarmak için."

O karşılık veremeden Hugo kaşlarını çatmış bir şekilde karşısında belirdi. "Dışarıda."

Wallace ona öfkeyle baktı. "Dışarı çıkmak istemiyorum."

"Şimdi." Arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başladı, Wallace'ın onu takip edip etmeyeceğine bakmadı bile.

Olduğu yerde kalmayı düşündü.

Sonuçta yapmadı.

Hugo güvertede duruyordu, yüzü gökyüzüne dönüktü.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı Wallace, kapının yanında durarak.

"Bağır," dedi Hugo. "Bağırmanı istiyorum."

Bu durum Wallace'ı şaşırttı. "Ne?"

Hugo ona bakmadı. "Bağır. Çığlık at. Öfkelen. Olabildiğince yüksek sesle. Hepsini dışarı at. Faydası olacak. Bana güven. İçinde ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar zehirlenirsin. Yapabiliyorken dışarı atmak en iyisi."

"Bağırmayacağım—"

Hugo derin bir nefes aldı ve bağırdı. Sesi çok derindi, ormanın içinde yankılanıyordu. Sanki bütün ağaçlar çığlık atıyordu. Sesi sonlara doğru çatladı ve sesi kesildiğinde göğsü kabardı. Elinin tersiyle dudaklarındaki tükürüğü sildi. "Sıra sende."

"Bu aptalcaydı."

"Bana güveniyor musun?"

Wallace'ın yüzü düştü. "Biliyorsun ki öyleyim."

"Öyleyse yap. Bu gerilemeye neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor."

"Ve sen, hiçbir şeye karşı bağırmanın beni daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun?"

Hugo omuz silkti. "Ne zararı olabilir ki?"

Wallace içini çekti ve Hugo'nun yanına, korkuluğa oturdu. Yıldızlara doğru bakarken Hugo'nun bakışlarını üzerinde hissetti. O an kendini hiç bu kadar küçük hissetmemişti. İtiraf etmek istediğinden daha çok acı veriyordu.

"Hadi yap şunu," dedi Hugo sessizce. "Sesini duymak istiyorum."

Hugo'ya hiçbir şeyi reddedemeyeceği eşiğin ne zaman aşıldığını merak etti.

O da olabildiğince yüksek sesle bağırdı.

Elinden gelen her şeyi ortaya koydu. Anne babası ona utanç kaynağı olduğunu söylüyordu. Annesi son nefeslerini verirken, babası yanındaydı,

ama kendini ona yabancı hissediyordu. İki yıl sonra babası öldüğünde Wallace tek bir damla gözyaşı dökmedi. Kendi kendine, onlar için yeterince ağladığını söyledi.

Ve Naomi. Onu sevmiştir. Gerçekten sevmiştir. Ama bu yeterli olmamıştır ve Naomi, onun dönüştüğü şeyi hak etmiyordu. Son güzel günlerini düşündü, neredeyse her şeyin yoluna gireceğine kendini ikna edebilmiştir. Böyle düşünmek aptalcaydı. Ölüm çanları çoktan çalmıştır, sadece son olmadığını umarak olabildiğince uzun süre görmezden gelmişlerdi. Sahile gittiler, sadece ikisi, her şeyden uzaklaşmak için birkaç günlüğüne. Oraya giderken el ele tutuştular ve neredeyse eskisi gibiydi. Güldüler. Radyoda çalan şarkılara eşlik ettiler. Üstü açık bir araba kiralamıştır ve rüzgar saçlarını savuruyordu, güneş parlıyordu. İşten, çocuklardan, paradan veya geçmişteki tartışmalardan bahsetmediler. İçten içe bunun son şans olduğunu biliyordu.

Yeterli olmamıştır.

Sadece bir gün dayanabilmişlerdi ki tekrar kavga etmeye başladılar. Uzun zamandır iyileştiğini sandığı yaralar yeniden açıldı ve tekrar kanadı.

Arabayla dönüş yolculuğu sessiz geçti, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturmuştu. Gözlüğünün altından yanağından süzülen gözyaşını görmezden geldi.

Bir hafta sonra, ona boşanma evraklarını tebliğ etti. Adam itiraz etmedi. Bu şekilde daha kolaydı. Kadın için daha iyi olacaktı. İkisinin de istediği buydu.

Suyun altına indiğinin farkında olmadan boğulmuştu.

Ve işte tam o anda, olabildiğince yüksek sesle bağırdı. Gözleri yaşlarla doldu ve neredeyse bunların yorgunluktan kaynaklandığına kendini inandırabilecekti. Ağzından tükürükler fışkırdı. Boğazı acıyordu.

Daha fazla bağıramayınca, titreyen omuzlarıyla yüzünü ellerinin arasına aldı.

Hugo, “Bu hayat, Wallace. Ölsen bile, hayat devam ediyor. Var oluyorsun. Gerçeksın. Güçlü ve cesursun ve seni tanıdığım için çok mutluyum. Şimdi, bana Alan'la ne olduğunu anlat. Her şeyi. Hiçbir şeyi atlama.” dedi.

Wallace ona her şeyi anlattı.

Yas sürecinin üçüncü aşaması pazarlık aşamasıydı ve bu da ilk gece yaşandı.

Ama pazarlık yapan Wallace değildi.

O, Hugo'ydu.

Bağırarak pazarlık yaptı, müdürün ortaya çıkıp ne demek istediğini açıklamasını istedi. Mei şaşkınlık içinde kaldı. Hugo ona ve Nelson'a gerçeği anlattığından beri tek kelime etmemişti. Nelson'ın ağzı hâlâ açıktı, elleri bastonunu sıkıca kavramıştı.

"Seni arıyorum," diye çıkıştı Hugo, çay dükkanının ana salonunda bir aşağı bir yukarı yürürken ve tavana dik dik bakarken. "Seninle konuşmam gerek. Orada olduğunu biliyorum. Her zaman oradasın. Bunu bana borçlusun. Hiçbir şey istemem ama senden şimdi burada olmanı istiyorum. Dinleyeceğim. Yemin ederim dinleyeceğim."

Apollo, sahibinin giderek daha da öfkelendiğini duyarak, kulaklarını tetikte bir şekilde, bir o yana bir bu yana gidip gelerek onu takip etti.

Wallace, Hugo'yu durdurmaya çalıştı, ona her şeyin yolunda olduğunu, sorun olmadığını, her zaman bu noktaya geleceğini bildiğini söylemeye çalıştı. "Bu sonsuza dek sürmeyecek," dedi. "Bunu biliyorsun. Bana da söyledin. Bu sadece bir durak, Hugo. Bir yolculuğun sadece bir durağı."

Ama Hugo dinlemedi.

"Müdür!" diye bağırdı. "Kendinizi gösterin!"

Müdür gelmedi.

Saat gece yarısına doğru ilerlerken, Mei, Hugo'yu uyuması gerektiğine ikna etti. Hugo şiddetle karşı çıktı, ama sonunda kabul etti. "Yarın bir çözüm buluruz," dedi Wallace'a. "Bir şey düşüneceğim. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. İstemiyorsan hiçbir yere gitmiyorsun."

Wallace başını salladı. "Hadi yat. Gün erken başlıyor."

Hugo başını salladı. Kendi kendine mırıldanarak merdivenleri çıktı, Apollo da onu takip etti.

Mei, üstlerindeki kapı gürültüyle kapanana kadar bekledi, sonra Wallace'a döndü. "Elinden geleni yapacak," dedi sessizce.

"Biliyorum," dedi Wallace. "Ama bunu yapmalı mı, emin değilim."

Gözlerini kısarak sordu: "Ne?"

Başını çevirip içini çekti. "Yapması gereken bir işi var. Bundan daha önemli hiçbir şey yok. Benim yüzümden bunu bir kenara atamaz."

"Hiçbir şeyi çöpe atmıyor," dedi sert bir şekilde. "Sana hak ettiğin zamanı vermek, ne zaman hazır olduğuna kendin karar vermen için mücadele ediyor. Bunu görmüyor musun?"

"Önemli mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Öldüm," dedi. "Geri dönüş yok. Nehir sadece tek yöne akar."

"Ancak-"

"Durum bu. Bunu bana hepiniz öğrettiniz. Başta dinlemedim ama öğrendim. Ve bu sayede daha iyi biri oldum. Asıl mesele bu değil mi?"

Burnunu çekti. "Ah, Wallace. Artık bundan daha fazlası."

"Belki," dedi. "Belki de işler farklı olsaydı, biz..." Cümlesini tamamlayamadı. "Hâlâ zaman var. Yapabileceğim en iyi şey, bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmek."

Kısa süre sonra yatağına gitti.

Saat tıklar tıklar, saniyeleri, dakikaları ve saatleri geçip gitti.

Nelson, "Burada olmanıza sevindim," dedi.

Wallace başını hızla kaldırdı. "Ne?"

Nelson hüzünlü bir gülümsemeyle, "İlk geldiğinde, sadece bir ziyaretçi olduğunu düşünmüştüm. Bir süre kalırsın, sonra da gerçeği görürsün diye düşünmüştüm." dedi ve kıkırdadı. "İfade için özür dilerim. Klişe olduğunu biliyorum. Hugo bildiğini yapardı ve sen de, gitmeyeceğin konusunda ısrar etsen bile, sorun çıkarmadan yoluna devam ederdin. Senden önce gelen diğerleri gibi olurdun."

"Benim."

"Belki," diye onayladı Nelson. "Ama bu, burada geçirdiğin süre boyunca yaptıklarını, kendini daha iyi bir insan yapmak için verdiği emeği göz ardı etmez." Wallace'a doğru yavaşça ilerledi ve bastonunu Wallace'ın yaslandığı masaya bıraktı. Nelson uzanıp yüzünü avuçlarının içine aldığı anda Wallace irkilmedi. Elleri sıcaktı. "Başardıklarınla gurur duy, Wallace. Bu hakkı kazandın."

"Korkuyorum," diye fısıldadı Wallace. "Korkmak istemezdim ama korkuyorum."

"Biliyorum," dedi Nelson. "Ben de öyleyim. Ama birlikte olduğumuz sürece, sonuna kadar birbirimize yardım edebiliriz. Bizim gücümüz senin gücün olacak. Seni taşımayacağız çünkü buna ihtiyacın yok. Ama yanında olacağız." Sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Nelson ellerini indirdiğinde Wallace başını salladı.

"Eğer işler farklı olsaydı ve siz hâlâ burada olsaydınız... Nasıl olduğunu bilmiyorum. Diyelim ki tek başınıza bir yolculuğa çıktınız ve

bizim küçük kasabamıza geldiniz. Bu çay dükkanına geldiniz ve Hugo her zamanki gibiydi, siz de her zamanki gibiydiniz. Ne yapardınız?"

Wallace ıslak bir kahkaha attı. "Muhtemelen işleri berbat ederdim."

"Elbette yapardın. Ama işin güzelliği de bu değil mi sence? Hayat karmaşık, korkunç ve aynı zamanda harika. Hugo karşında olsa ve seni hiçbir şey durduramasa ne yapardın? Hayat, ölüm ya da başka herhangi bir şey. Ne yapardın?"

Wallace gözlerini kapattı. "Her şey."

İkinci sabah, kısa da olsa, depresyon çöktü. Wallace içindeki hüzne izin verdi, Hugo'nun ona kederin sadece yaşayanlar için olmadığını söylediğini hatırladı. Arka verandada durup güneşin doğuşunu izledi. Hugo ve Mei'nin mutfakta hareket ettiklerini duyabiliyordu. Hugo dükkanı o gün kapatmak istemişti, ama Wallace ona her zaman yaptığı gibi devam etmesini söylemişti. Mei onun yanındaydı ve Hugo sonunda pes etmişti, ama bundan hiç memnun değildi.

Güneş ışığı ağaçların arasından süzülerek yerdeki ince kırağıyı eritiyordu. Işık ona doğru uzanırken korkuluğa tutundu. Önce ellerine, sonra bileklerine, kollarına ve nihayet yüzüne dokundu. Onu ısıttı. Onu sakinleştirdi. Nereye giderse gitsin, orada hala güneşin, ayın ve yıldızların olmasını umuyordu. Hayatının büyük bir bölümünü başı öne eğik geçirmişti. Sonsuzluğun ona yüzünü gökyüzüne çevirmesine izin vermesi adil görünüyordu.

Üzüntü azaldı, ama tamamen yok olmadı. Hâlâ yüzeyin altında kaynıyordu, ama o artık onun üzerinde yüzüyordu. Bunun farklı bir keder türü olduğunu biliyordu, ama yine de tamamen onun kederiydi.

Bunu kabul etti.

Kalan zamanınızda ne yapacaksınız?

İşte o zaman anladı.

"Aklını mı kaçırdın?" diye çıkıştı Mei. Mutfakta durmuş, Wallace'ı hayatında gördüğü en aptal insanmış gibi dik dik süzüyordu. Hugo ise ön taraftaki kasada duruyordu, dükkan oldukça kalabalıktı.

Omuz silkti. "Muhtemelen? Ama bence doğru olan bu."

Ellerini havaya kaldırdı. "Desdemona Tripplethorne ile ilgili hiçbir şey doğru değil. O berbat bir insan ve sonunda öldüğünde, ben de..."

"Eğer size atanırsa, diğer herkese yardım ettiğiniz gibi ona da yardım edin?"

Mei'nin morali bozuldu. "Elbette yapacağım. Ama dostum, hoşuma gitmeyecek. Ve beni buna zorlayamazsın."

"Bunu hayal bile etmem. Onun hoşuna gitmediğini biliyorum, Mei. Ve bunun için çok geçerli sebeplerin var. Ama Nancy'nin ona güvendiğini söyledin, her ne sebeple olursa olsun. Eğer bu senden veya Hugo'dan gelseydi, dinlemeyebilirdi. En azından Desdemona ile bir şansımız olurdu. Ve aklımdaki şey işe yararsa, burada çok uzun süre kalmayacak." Başını salladı. "Ama bunu senin onayın olmadan yapmayacağım."

"Neden?"

Gerçekten de ona bunu söylettirecekti, değil mi? "Çünkü sen benim için önemlisin."

Şaşkınlıkla, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Benim bir önemi var mı?"

İnledi. "Sessiz ol."

Kadın gözlerini kaçırды, ama adam onun memnun olduğunu anlayabiliyordu. "Hugo bundan hiç memnun olmayacak."

"Biliyorum. Ama tüm bunların amacı olabildiğince çok insana yardım etmek, değil mi? Ve Nancy'nin yardıma ihtiyacı var, Mei. Sıkışıp kaldı ve bu onu mahvediyor. Belki işe yaramayacak ve hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek. Ama ya getirirse? Ona karşı denemekle yükümlü değil miyiz?"

Mei gözlerini sildi. "Sanırım pislik olduğun zaman seni daha çok seviyordum."

Güldü. "Ben de senden hoşlanıyorum, Mei."

Kadın ona doğru atıldığında, adam kollarını kadının etrafına sardı ve onu sıkıca kucakladı.

"Hayır," dedi Hugo.

"Ancak-"

"HAYIR."

Mei, çift kanatlı kapılardan içeri girerken mırıldandı: "Sana söylemiştim. Kasaya ben bakacağım."

Kapılar kapanırken Wallace, "Buna ihtiyacı var Hugo," dedi. "Her şeyin kaybolmadığını, öyle görünse bile, ona gösterecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı var."

"O çok hassas," dedi Hugo. "Çabuk kırılıyor. Eğer işler ters giderse, bunun ona ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Ona karşı sorumluluğumuz, denemek," dedi Wallace. Hugo karşılık vermeye başlarken elini kaldırdı. "Sadece sen değil, Hugo. Hepimiz. Ona ve Lea'ya olanlar senin suçun değil. Biliyorum, öyle düşünüyorsun ve daha fazlasını yapman gerektiğini de biliyorsun, ama diğer Azrail'in yaptıkları onun suçu, senin değil. Yine de, çok ağır. Keder. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. İzin verirsen seni ezer. Ve o eziliyor. Eğer ben onun yerinde olsaydım, birinin benim için de aynısını yapmasını umardım. Sen de öyle yapmaz mıydın?"

"Belki de kabul bile etmez," diye mırıldandı Hugo, Wallace'a bakmaktan kaçınarak. Kaşları çatık, omuzları çökmüş bir haldeydi. "İlk seferinde hiçbir şey olmadı."

"Biliyorum," dedi Wallace. "Ama bu sefer farklı olacak. Lea'yı tanıyordun, en azından bir süreliğine. Onunla konuştun. Ona değer verdin."

Wallace, Hugo'nun yine de reddedeceğini düşündü. Bunun yerine, "Ne yapacağız şimdi?" dedi.

Üçüncü akşam Hugo, vitrindeki tabelayı "ÖZEL ETKİNLİK NEDENİYLE KAPALI" olarak değiştirdi.

Nelson, torununun çay dükkanında misafirleri için hazırlık yaparken etrafta dolaşmasını izlerken, "Bundan emin misin?" diye fısıldadı.

Wallace fısıldayarak, "Elimden geldiğince," diye yanıtladı.

"Hassas bir konu, hassas eller gerektirir."

"Bunu başaramayacağımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Benim kastettiğim bu değildi. Sen dobra ve sert birisin, ama biraz da incelik öğrenmişsin Wallace. Nezaket ve zarafet."

"Sizin sayenizde," dedi Wallace. "Sizin, Mei'nin ve Hugo'nun sayesinde."

Nelson ona sırtıttı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Öyle yaptı. "Keşke..."

Ancak Wallace'ın dilekleri, pencereleri ışıklar doldururken kendi içinde kaldı.

"Buradalar," dedi Mei, Hugo mutfığa geri dönerken. "Ciddi misin?"

"Kalp krizi gibi," dedi Wallace, yanında oturan Nelson ise kıkırdıyordu.

Araba kapılarının açılıp kapanmasını ve Desdemona'nın yüksek sesle konuşmasını duydu, ancak kelimeleri anlayamadı. Kiminle konuştuğunu

biliyordu. Eğer Hugo'nun istediğini yapsalardı, ayrı ayrı arabalarla gideceklerdi. Şimdi ya da asla.

Kısa boylu adam kapıyı açtı. Desdemona, başı dik, daha önce olduğu gibi gülünç bir şekilde giyinmiş halde ilk önce içeri girdi. Yüksek şapkası siyah ve dantelle kaplıydı, kıvrırcık kızıl saçları kalın bir örgü halinde omuzunun üzerinden sarkıyordu. Elbisesi siyah beyaz çizgiliydi, etek boyu dizlerinin hemen altındaydı. Bacakları kırmızı çoraplarla kaplıydı ve botları sanki yeni cilalanmış gibi görünüyordu.

“Evet,” diye fısıldadı, eldivenlerini çıkarırken neredeyse salınarak çay dükkanına girdi. “Hissedebiliyorum. Sanki son sefermiş gibi. Ruhlar aktif.” Başını yavaşça çevirerek odayı inceledi. Bakışları Nelson ve Wallace'ın üzerinde durmadan gezindi. “Sanırım bir yere varacağız. Mei, hâlâ hayatta olduğunu görmek ne güzel...”

Mei ona öfkeyle baktı. "Mezar soygunu yasa dışıdır."

Desdemona gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz?"

“O elbiseyi almak için hangi mezarı kirlettiysen, onun başına gelecekler...”

Nancy kapı aralığında belirdi. Kısa boylu ve ince yapılı adam arkasından toplanmış, sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyorlarmış gibi görünüyorlardı. Nancy çantasının askısını sıkıca kavramış, ifadesi gergin, nefesleri hafif ve hızlıydı. Yorgun görünüyordu ama Wallace'ın daha önce görmediği bir şekilde kararlıydı. Dudaklarını ısırarak, sanki gerginmiş gibi yavaşça çay dükkanına girdi.

Hugo elinde bir tepsi çayla kapıdan içeri girdi.

“Hugo,” dedi Desdemona, onu baştan aşağı süzerek. “Davetinizi aldığım da çok şaşırdım, özellikle de Ouija tahtamı postaya iliştirilmiş bir not bile olmadan bana geri gönderdikten sonra. Çalışmalarımı takdir etmeye başlamanızın zamanı gelmişti. Bu dünyada görebildiğimizden daha fazlası var. Bunu anlamaya başladığınızı bilmek içimi rahatlatıyor.”

“Desdemona,” dedi Hugo, tepsiyi masaya bırakırken. “Sözüne güveniyorum.” Nancy'ye döndü. “Geldiğin için teşekkür ederim. Normalde geldiğin zamandan biraz daha geç olduğunu biliyorum, ama sadece yardım etmek istiyorum.”

Nancy, çay tepsisine göz attıktan sonra tekrar Hugo'ya baktı. "Öyle diyorsun." Sesi kaba ve boğuktu, sanki konuşmaya alışık değilmiş gibiydi. Wallace bu sesi duyunca irkildi. "Desdemona, bizi buraya senin davet ettiğini söyledi."

“Evet,” dedi Hugo. “Bunun sonucunda bir şey olacağının sözünü veremem. Ve olmasa bile, her zaman hoş geldin olduğunu bilmeni istiyorum. Neye ihtiyacın olursa olsun.”

Başını sertçe salladı ama cevap vermedi.

Kısa Boylu Adam ve İnce Adam hazırlıklara başladı. İnce Adam, eskisi bozulduğu için daha yeni bir model olan kamerasını çıkardı. Kamerayı tripoda yerleştirdi ve Desdemona'nın oturacağı yere doğru çevirdi. Kısa Boylu Adam da daha önce kullandığı aynı cihazı açtı. Cihaz neredeyse anında cızırtı yaptı ve ışıkları parlak bir şekilde yanıp söndü. Kaşlarını çatarak cihaza baktı, eline vurduktan sonra başını salladı. "Bu aptal şeyi neden kullandığımı bile bilmiyorum," diye mırıldandıktan sonra cihazı odanın içinde salladı.

İnce Adam çantasından Ouija tahtasını çıkardı ve yeni bir planchette ile birlikte masaya koydu. Sonuncusu Wallace yüzünden şöminede yanmış, küle ve dumana dönüşmüştü. Ouija tahtasının yanına tüy kalemi ve birkaç kağıt yaprağı koydu.

Desdemona, Nancy için bir sandalye çekti. "Buraya otur canım. Böylece kadrada olacaksın ama beni engellemeyeceksin."

Mei alaycı bir şekilde gülerken Nelson, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Nancy söylenenleri yaptı, çantasını kucağında sıkıca tuttu. Hiçbirine bakmadı, Desdemona yanına otururken Hugo'nun çay teklifini sessizce reddetti.

Desdemona ona gülümsedi. “Biliyorum, geçen sefer buradayken tam olarak iletişim kuramadık. Ama bu, şimdi de kurmayacağımız anlamına gelmez. Birkaç hafta önce geldiğimizde ruhlar... aktıftı. Sanırım hiçbirisi Lea değildi, ama o zaman sen bizimle değildin. Burada olman odaklanmana yardımcı olacak. Bugün aradığın cevapları getireceğine dair bir hissim var.” Uzandı ve Nancy'nin dirseğine dokundu. “Eğer ara vermek istersen ya da tamamen durmak istersen, söyle.”

Nancy başını salladı. Ouija tahtasına baktı. "Bu sefer bir şey elde edeceğimizi düşünüyor musun?"

“Umarım öyle olur,” dedi Desdemona. “İster tahta aracılığıyla ister otomatik yazı yoluyla. Ama olmazsa, tekrar deneyeceğiz. Ne yapmanız gerektiğini hatırlıyorsunuz, değil mi? Sorularınızı bana yöneltin, mümkünse evet veya hayır cevaplarıyla sınırlı tutun. Ne isterseniz soracağım ve her şey

yolunda giderse, ruh enerjisi benden geçecek. Sabırlı olun, özellikle de başka bir ruh önce konuşmaya çalışıyorsa.”

"Tamam," diye fısıldadı Nancy burnunu çekerek.

Desdemona, İnce Adam'a baktı. "Her şey hazır mı?"

"Her zamanki gibi," diye mırıldandı İnce Adam, kameradaki bir düğmeye basarken. Cihaz bip sesi çıkardı ve kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Çantasından bir not defteri ve bir kalem çıkardı. Sanki buraya son geldikleri zamanı ve sonrasında yaşanan kaosu hatırlıyormuş gibi, etrafına gergin bir şekilde bakındı.

Desdemona, Nancy'ye şöyle dedi: "Daha önce de konuştuğumuz gibi, istediğiniz üzerine canlı yayın yapmıyoruz. Videoyu daha sonra yayınlayacağız, ancak yalnızca düzenlenmiş versiyonu izleyip onayladıktan sonra. Gösterilmesini istemediğiniz her şeyi kendimize saklayacağız."

Nancy çantasını daha sıkı tuttu.

"Başlamadan önce herhangi bir sorunuz var mı? Varsa, sorun değil. İsteddiğiniz her şeyi sorabilirsiniz. Hazır olana kadar başlamayacağım."

Başını salladı.

Desdemona omuzlarını silkeledi, burnundan nefes alıp ağzından verdi. Parmaklarını çıtlattıktan sonra ellerini Ouija tahtasının ortasındaki planşete yerleştirdi. "Ruhlar! Benimle konuşmanızı emrediyorum! Orada olduğunuzu biliyorum. Bu, birbirimizle iletişim kurmamızı sağlayacak. Anlıyor musunuz? Korkacak bir şey yok. Size zarar vermek için burada değiliz. Kalemi tercih ederseniz, bana bir işaret verin."

Planchette kıpırdamadı. Kalem de kıpırdamadı.

"Sorun yok," dedi Desdemona Nancy'ye. "Biraz zaman alacak." Sesini tekrar yükseltti. "Nancy Donovan ile buradayım. Kızının, Lea Donovan'ın ruhunun burada olduğuna inanıyor, nedenini hâlâ tam olarak anlayamıyorum ama önemli değil. Eğer Lea Donovan buradaysa, ondan bir şeyler duymamız gerekiyor. Başka ruhlar varsa, lütfen kenara çekilin ve Lea'ya söyleyeceklerini söylemesi için fırsat verin."

"Bundan emin misin?" diye sordu Nelson sessizce.

"Evet," dedi Wallace. "Bekleyeceğiz."

Sonraki bir saat boyunca Desdemona her türlü soruyu sordu; bazıları tatlı ve ikna edici, bazıları ise daha sert ve talepkardı. Hiçbir şey değişmedi. Planchette hareketsiz kaldı.

Desdemona sinirlenmeye başladı, İnce Adam elinin tersiyle esnemesini gizlerken, Kısa Boylu Adam ruh kutusunu odanın içinde sessizce taşıyordu.

Sonunda Desdemona içini çekerek sandalyesine geri yaslandı. "Özür dilerim," diye mırıldandı, Ouija tahtasına dik dik bakarak. "Gerçekten bir şey olacağını düşünmüştüm." Zoraki bir gülümseme takındı. "Her zaman işe yaramaz. Ruhlar çok değişken olabiliyor. Sadece istedikleri zaman istediklerini yapıyorlar."

Nancy başını salladı, ancak Wallace onun ne kadar incindiğini görebiliyordu. Ondan yayılan acıyı derinden hissetti ve içinden ona biraz daha dayanması için yalvardı.

Nancy, İnce Adam ve Kısa Boylu Adam Ouija tahtasını ve kamerayı toplarken kıpırdamadı. Desdemona, Nancy'nin ellerini tutarak sessizce konuştu ve ona pes edemeyeceğini, en kısa sürede tekrar deneyeceklerini söyledi. "Zaman ver," dedi sessizce. "Bir yolunu bulacağız."

Nancy başını salladı, ifadesi donuk ve ifadesizdi.

Diğerleri kapıya yönelirken, o da çantasını kalkan gibi göğsüne bastırarak sandalyesinden kalktı. İnce Adam ve Kısa Boylu Adam arkalarına bakmadan çıktılar. Desdemona kapı eşiğinde durdu ve Hugo'ya baktı. "Burada bir şeyler olduğunu biliyorsun."

Hugo cevap vermedi.

Desdemona, Nancy'ye "Gel canım," dedi. "Bizimle birlikte şehre dönebilirsin, böylece güvende olduğundan emin oluruz."

Mei, kafası karışmış gibi başını yana eğdi ve Desdemona ile Nancy arasında gidip geldi.

Hugo boğazını temizledi. "Nancy ile özel olarak konuşmak istiyorum, eğer izin verirse."

Desdemona gözlerini kısarak, "Ona söylemek istediğin her şeyi, ben buradayken söyleyebilirsin." dedi.

"Eğer o bunu istiyorsa," dedi Hugo. "İstemiyorsa ama ona söylediklerimi paylaşmak istiyorsa, o da sorun değil."

"Nancy?" diye sordu Desdemona.

Nancy, başını sallamadan önce Hugo'yu inceledi. "Sorun yok. Git. Ben fazla kalmayacağım."

Desdemona tereddüt etti, sanki itiraz edecekmiş gibi görünüyordu. Ama bunun yerine içini çekti. "Pekala. Eminseniz."

"Öyleyim," dedi Nancy.

Desdemona omzunu sıktı ve çay dükkanından çıktı.

Sessizlik çöktü, hepsi bir arabanın çalıştırılma sesini, motorun kükremesini bekledi. Ses kayboldu, saat tıklar tıklar işlemeye devam etti.

"Peki?" diye sordu Nancy, sesi titreyerek. "Ne istiyorsun?"

Hugo derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Kızınız burada değil."

Nancy sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. Gözleri öfkeli gözyaşlarıyla doldu. "Ne?"

"O burada değil," dedi Hugo nazikçe. "Daha iyi bir yere gitti. Artık hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceği bir yere."

"Nasıl cüret edersin?" diye fısıldadı Nancy. "Senin neyin var Allah aşkına?" Kapıya doğru bir adım geri attı. "Senin..." Başını öfkeyle salladı. "Burada durup senin bu kadar acımasız olmana izin vermeyeceğim. Yapamam." Göğsü sıkıştı. "Yapmayacağım." Son bir bakışla kapıya döndü.

Kapı kolunu kavradı ve Wallace bunun ya şimdi ya da asla olduğunu anladı. Alan—korkmuş, kaderine terk edilmiş Alan—ona yolu göstermişti. Nancy ateş gibi yanıyordu, kederi hiç bitmeyen bir yakıt gibiydi. Her neyse—Mei gibi ya da başka bir şey—Alan onun adını haykırdığında onu duymuştu.

Bu yüzden Wallace, "Nancy!" diye bağırdı.

Donakaldı, sırtı kaskatı kesildi, omuzları kulaklarına kadar büküldü.

"Nancy!"

Yavaşça döndü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Sen... sen bunu duydun mu?"

"Evet," dedi Hugo. Sanki ürkmüş bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Ve söz veriyorum, korkacak hiçbir şey yok."

Islak ve sert bir kahkaha attı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin—"

Wallace bir sandalye kapıp yerden kaldırdığında nefesi kesildi. Yüzünden kan çekildi, eli boğazına gitti. Wallace sandalyeyi ona getirmedi, zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemedi.

Bunun yerine, sandalyeyi tezgahın arkasından kara tahtaya doğru taşıdı. Nelson, "Dikkatli ol Wallace," diye uyardı. "Hazır olduğundan fazlasını ona verme."

Wallace dişlerini sıkarak, "Biliyorum," dedi ve etrafında zıplayıp duran, Wallace'ın neden bir sandalye taşıdığını anlamaya çalışan Apollo'yu kenara itti. Yardım etmek istiyor gibiydi, sandalyenin ayaklarından birini ısırıktan sonra kuyruğuyla dikkati dağıldı.

Wallace sandalyeyi yere koyduktan sonra arkasına baktı. Nancy, havada süzülen sandalyeyi görünce ağzı açık kalmış bir şekilde kıpırdamamıştı. Sandalyeye tırmanırken homurdandı. "Bunun için özür dilerim," diye

mırıldandıktan sonra elini kara tahtaya sildi. ay ve aileyle ilgili alıntının etrafındaki kelimeler—özel menüler, fiyatlar—beyaz lekelerle bulaşmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Nancy. "Bu ne? Neler oluyor?"

Wallace kara tahtanın dibinden bir parça tebeşir aldı. Üzerine tek bir kelime yazdı.

SERÇE.

Nancy boğuk bir hıçkırık sesi çıkardıktan sonra öne doğru koştu. "Lea? Aman Tanrım, Lea mı?"

SPARROW'un altına Wallace şunları yazdı: HAYIR. KIZIN DEĞİL. BURADA DEĞİL. KEŞKE BURADA OLSAYDI. DAHA İYİ BİR YERE GİTTİ.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu Nancy, sesi titreyerek, gözleri yaşlı bir şekilde. "Sereyi nereden biliyorsun? O... hastane odasının dışında. Hep... sen kimsin?"

Wallace, tebeşir tahtaya sürtünerek yeniden yazmaya başlamadan önce kelimeleri sildi.

ÖLDÜM. HUGO BANA BAKIYOR.

"Öyleyse neden benimle konuşuyorsun ki?" diye sordu Nancy, yüzünü öfkeyle silerek. "İstediğim kişi sen değilsin."

BİLİYORUM. AMA BENDEN HABER ALINCA, BİLDİĞİNİZİN ÖTESİNDE DAHA FAZLASI OLDUĞUNU ANLAYACAĞINIZI UMUYORUM.

"Sana nasıl inanayım?" diye ağladı Nancy. "Dur. Benimle oynamayı bırak. Canım acıyor. Bunu göremiyor musun? Çok acıyor." Sesi titredi.

VERME AĞACI.

Nancy irkildi. "Ne?"

"Hugo," diye fısıldadı Wallace. "Ben... yapamam. Bu çok fazla. Artık her şey sana bağılı." Tebeşiri yere düşürdü. Parçalandı. Sandalyeden neredeyse düşüyordu ama Nelson oradaydı, bacaklarından tutarak yere yığılmasını engelledi. Gücü tükenirken sertçe oturdu.

"Hayır," diye fısıldadı Nancy, kekeleyerek bir adım öne atarak. "Hayır, hayır, geri gel. Geri gel!"

"Nancy," dedi feribotçu.

Nancy'nin yüzü bembeyaz oldu.

"En sevdiği kitaptı," dedi Hugo sessizce. Wallace doğruldu, Nelson ise elini sıkıca kavradı. Apollo yanlarında oturuyor, kuyruğunu ileri geri sallıyordu. Mei'nin yüzü solgundu, eli boğazındaydı. "Ona okurken

çıkardığın sesleri çok severdi. Kendi kendine okumayı öğrenmiş olsa da, her zaman senin ona okumanı isterdi. Senin sesinde, her zaman duymak istediği sıcak ve güzel bir şey vardı.”

"Bunu bilemezsin," dedi sesi kısık bir şekilde. "Sadece o ve ben vardık. Aramızdaki şeydi." Sanki boğuluyormuş gibi konuşuyordu.

"Bana anlattı," dedi Hugo. "Anlattığında çok mutluydu. Sonbaharda elma toplamaktan ve topladığından daha fazla elma yediğinde senin nasıl güldüğünden bahsetti."

Nancy eliyle ağzını kapattı.

Hugo ona doğru yavaş ve kararlı bir adım attı. "O da üzgündü, çünkü seni özlemişti." Sesi titredi ama dayandı. "Vücudu yorgundu. Elinden geldiğince mücadele etti ama bu onun için çok fazlaydı. Senin sayende cesurdu. Senin için. Ona neşeyi, sevgiyi ve ateşi öğrettin. Kutup ayıları görmek istediği için hayvanat bahçesine gittin. Dinozor kemiklerine dokunmak istediği için onu müzeye götürdün. Oturma odanızda dans ettiniz. Müzik yüksek sesliydi ve dans ettiniz. Bir keresinde bir vazoyu devirdi. Ona bunun küçük bir şey olduğunu ve yerine yenisi alınabileceği için üzülmesine gerek olmadığını söyledin."

Nancy hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Keder canavarı göğsünden sürünerek onu derinliklere çekmeye çalışıyordu.

"Savaş," diye fısıldadı Wallace. "Ah, lütfen, savaş."

Hugo sözlerine şöyle devam etti: "Seni seviyordu ve hâlâ seviyor. Bundan sonra ne olursa olsun, bu asla değişmeyecek. Bir gün onu tekrar göreceksin. Bir gün yüzüne bakacaksın. Artık acı olmayacak. Artık keder olmayacak. Huzur bulacaksınız çünkü birlikte olacaksınız. Ama o gün bugün değil."

"Neden?" dedi Nancy ve bu o kadar çaresiz bir soruydu ki Wallace başını öne eğdi. "Neden ona sahip olamıyorum? Neden bu kadar acı çekmek zorundayım? Neden nefes alamıyorum?"

Hugo onun önünde durdu. Elinin arkasına kısaca dokunmadan önce tereddüt etti. Nancy geri çekilmeye çalışmadı. "Gitmedi. Aslında gitmedi. Sadece... hayatına devam etti."

"Sen kimsin?" diye fısıldadı.

"Önemseyen biri," diye yanıtladı Hugo. "Sana... yalan söyledim. Daha önce. Buraya ilk geldiğinde. Ve bunun için, bilebileceğinden çok daha üzgünüm. Seni incitmek istemedim. Kendini daha kötü hissetmeni istemedim. İnsanlara yardım ederim. Onun gibi. Onların bu zor zamanı

atlatmalarına yardım ederim. Ve biz..." Yutkundu. "Ve biz bunu yaptık. Ona ilerlemenin yolunu gösterdik. Hayatlar bitmez. Devam ederler." Duraksadı. "Ona söylediğin son şeyi hatırlıyor musun?"

Nancy'nin morali bozuldu, kendi içine kapandı. "Evet."

"Git dedin. Nereye gitmen gerekiyorsa oraya git. Dünyanın merkezine. Yıldızlara. Şuraya—"

"Ay'a gidip peynirden yapılmış olup olmadığına bakacağım," diye fısıldadı.

Hugo gülümsedi. "Hastalık geçti."

Nancy, tahtadaki yazılara şöyle bir göz attıktan sonra Hugo'ya döndü. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını salladı. "Ben değildim. Ama benim için çok önemli biriydi. Ve yazılan her kelimeye inanabilirsiniz."

Uzun süre onu izledi. "Burada olacağım. Ne zaman hazırsan, burada olacağım. Bana sürekli bunu söylüyorsun."

Başını salladı.

"Neden?" diye sordu titreyerek. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Çünkü başka türlü nasıl olacağımı bilmiyorum."

Wallace bir an için bunun onun için fazla olacağını, çok fazla zorladıklarını düşündü. Omuzlarını dikleştirdiğinde şaşırdı. Mei'ye baktı, Mei de ona hafif bir gülümsemeyle el salladı. Sonra Hugo'ya dönerek, "İsterseniz bir fincan çay rica edebilir miyim?" dedi.

"Pekala," dedi Hugo. "Çayın iyi bir başlangıç noktası olduğunu hep düşünmüşümdür. Ve ne zaman hazır olursanız, eğer hazırsanız, beni nerede bulacağınızı bilirsiniz." Çay tepsisinin durduğu masaya doğru başını salladı. "Süt mü, şeker mi?"

"Hayır. Tam da olduğu gibi."

Wallace, Hugo'nun çayı iki fincana, biri ona diğeri kendisine, doldurmasını izledi. Kendi fincanını almadan önce Nancy'ye bir fincan uzattı. Nancy'nin fincanı yüzüne doğru götürüp derin bir nefes almasını izledi. Elleri titremeye başladı, ancak çay dökülmedi. "Bu..."

"Zencefilli kurabiye," dedi Hugo. "En sevdiği kurabiye."

Nancy'nin yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. Derin bir yudum aldı, yutkunurken boğazı kasıldı. Bardağı tepsie geri koymadan önce bir yudum daha aldı. Hugo'dan bir adım uzaklaştı. "Artık gitmek istiyorum. Bugün için yeterince şey gördüm."

Mei öne atıldı, Nancy'nin dirseğinden tutarak onu kapıya doğru yönlendirdi. Nancy, Mei kapıyı açmadan önce durdu. Yüzüne yavaş yavaş renk gelirken Hugo'ya baktı. "Sen nesen?"

"Ben Hugo," dedi. "Bir çay dükkanı işletiyorum."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır," dedi.

Nancy tekrar konuşacakmış gibi görünüyordu ama Mei kapıyı açınca başını salladı. Aceleyle verandadan aşağı indi, sadece bir kez arkasına baktı. Bir an sonra, arabasının ışıkları çay dükkanını aydınlattı, yavaşça geri geri gidip döndükten sonra uzaklaştı.

Mei kapıyı kapattı, döndü ve kapıya yaslandı. Burnunu çekerken gözlerini sildi.

Hugo, Wallace'a doğru koştu. "İyi misin?" diye sordu. Wallace'a doğru uzandı ve elleri içinden geçtiğinde şaşkına döndü. Wallace da aynı şeyi hissetti. "Sen—"

Wallace hafifçe gülümsedi. "İyiyim. Şey... İyiyim. Gerçekten. Beklediğimden daha çok yoruldu. Ama başardın. Yapabileceğini biliyordum. Sence faydası oldu mu?"

Hugo ona şaşkınlıkla baktı. "Bence faydası oldu mu?"

"Evet, tam olarak bunu sormuştum."

Hugo başını salladı. "Wallace, ona umut verdik. Belki şimdi bir şans vardır." Wallace, Hugo'nun gözlerinin de yaşlı olduğunu görünce şaşırıldı. "Mei. Senden bir şey istiyorum—"

Mei hareket edemeden önce Wallace, "Hayır," dedi. "Bu benimle ilgili değildi. Bu senin anın, Hugo. Bunu sen başardın." Mei'ye baktı. "Bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Evet," dedi. "Evet."

"Hugo'ya benim yerime sarılmanı istiyorum. Çünkü ben sarılamıyorum ve bunu her şeyden çok istiyorum."

Mei, bacaklarını beline dolayarak, kollarını boynuna geçirerek ona doğru atıldığında Hugo'nun gözleri komik bir şekilde büyüdü. Hugo bir an tereddüt etti ama kollarını kaldırdı ve onu sıkıca kucakladı, yüzü boynunda, kendi yüzü de saçlarındaydı. Apollo heyecanla ciyakladı, dili ağzından sarkmış bir şekilde etraflarında dans ediyordu. "Başardık patron," diye fısıldadı Mei. "Aman Tanrım, başardık."

Wallace, Nelson'ın onlara doğru ilerleyişini büyük bir gururla izledi ve onlara dokunamasa da, yapabileceği en iyi şeyi yaptı. Torunu ve Mei'nin

yanında durdu.

Wallace gülümsedi ve gözlerini kapattı.

BÖLÜM

19

Kabul.

Wallace'ın beklediğinden daha kolay oldu.

Müdürle tanışmadan önce ne hissetmiş olursa olsun, neye razı olmuş olursa olsun, durum böyle olmamıştı.

Kafası berraktı.

Hissettiği şeyin huzur olduğunu düşünmüyordu, en azından henüz değil. Hâlâ korkuyordu. Elbette korkuyordu. Bilinmeyen her zaman korku getirirdi. Hayatı, ne kadar az olsa da, sıkı bir düzen içindeydi. Uyandı. Duş aldı. Giyindi. İki fincan berbat kahve içti. İşe gitti. Ortaklarla görüştü. Müşterilerle görüştü. Mahkemeye gitti. Hiçbir zaman tiyatroya meraklı biri olmamıştı. Sadece gerçekler, hanımefendi. Bir hakimin karşısında kendini rahat hissediyordu. Karşı tarafın karşısında. Çoğu zaman kazanırdı. Bazen kazanmazdı. Yüksekler ve alçaklar, aksilikler ve zaferler vardı. Eve gittiğinde gün çoktan geçmiş olurdu. Televizyon karşısında dondurulmuş bir yemek yerdı. Eğer kendini özellikle şımartmak istiyorsa, bir kadeh şarap içerdi. Sonra evdeki ofisine gider ve gece yarısına kadar çalışırdı. İşini bitirdiğinde, yatmadan önce bir duş daha alırdı.

Günler üstüne günler, günler üstüne günler.

Bildiği hayat buydu. Rahat ettiği, kendi kurduğu hayat. Naomi gittikten ve her şey yıkılıyormuş gibi hissettikten sonra bile, her şeyi sadece irade gücüyle bir arada tutmuştu. Onun kaybıydı, diye kendi kendine söylemişti. Onun hatasıydı.

O bunu kabul etmişti.

Ofis yılbaşı partisinde, çok fazla Manhattan kokteylinden yanakları kızarmış olan asistanı ona, "Sen beyaz bir adamsın," dedi. "Başarısızlıktan da yükseleceksin. Her zaman öyle olur."

Yüksek sesle güldüğünde onu korkutmuştu. Kendisi de biraz sarhoştı. Muhtemelen onu daha önce hiç gülerken görmemişti.

Keşke onu şimdi görebilseydi.

Burada, Charon Geçidi'nde, Müdürün dönüşüne üç gün kala, Wallace gece yerini yükselen güneşe bırakırken arka bahçede koşuyordu; Apollo da peşinden bir tür saklambaç oyunu oynar gibi cıvılayarak koşuyordu.

Wallace bir an çay bitkilerini rahatsız etmekten endişelendi, ama o ve Apollo ölmüştü. Bitkiler, o istemediğı sürece rahatsız edilmeyeceklerdi.

"Seni yakaladım," dedi, parmaklarını Apollo'nun kulaklarının arasına bastırıp tekrar havalandırmadan önce.

Apollo üzerine atlayıp patileriyle sırtına vurarak onu yere serdiğinde kahkaha attı. Yere sertçe düştü ve yüzünün muhteşem bir şekilde yalanmasını sağlamak için tam zamanında yuvarlanmayı başardı. "Ugh!" diye bağırdı. "Nefesin berbat."

Apollo'nun bu durumdan rahatsız olduğu görünmüyordu.

Wallace, köpeğı itmeden önce birkaç saniye daha oynamasına izin verdi. Apollo ön patilerinin üzerine çömeldi, kulakları seğiriyordu, tekrar oynamaya hazırды.

"Hiç köpeğiniz oldu mu?" diye sordu Nelson arka verandadaki yerinden.

Wallace yerden kalkarken başını salladı. "Çok meşguldüm. Bir tane alıp da günün büyük bir bölümünde dışarıda olmak biraz cimrice olurdu. Özellikle de şehirde."

"Daha gençken mi?"

"Babamın alerjisi vardı. Bir kedimiz vardı ama tam bir baş belasıydı."

"Kediler genellikle öyledir. O iyi bir köpek. Zamanının geldiğini öğrendiğimizde endişelendim. Köpekler öldüklerinde ne olduğunu bilmiyorduk. Gittiklerinde ruhumuzun bir parçasını da yanlarında götürüyorlar. Düşündüm ki... Hugo'ya ne yapacağını bilmiyordum." ay bitkilerine doğru başını salladı. "Sonlara doğru Apollo neredeyse yürüyemez hale geldi. Hugo zor bir seçim yapmak zorunda kaldı. Onu olduğu gibi bırakıp acı çekmesine izin vermek mi, yoksa ona en büyük hediyeği vermek mi? Onun için beklediğimden daha kolay bir karar oldu. Veteriner buraya geldi ve bahçeye bir battaniye serdiler. Çok abuk oldu. Hugo vedalaştı. Apollo, köpeklerin yaptığı gibi, sanki ne olduğunu biliyormuş gibi gülümsedi. Bir nefes aldı, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Ve sonra... almadı. Gözleri kapandı. Veteriner işin bittiğini söyledi. Ama o bizim gördüklerimizi göremiyordu."

Apollo, Wallace'ı tekrar koşmaya ikna etmeye çalışırken, Wallace "Hâlâ buradaydı" dedi.

"Öyleydi," diye onayladı Nelson. "Sanki hayatın tüm sıkıntıları ve zorlukları bir anda yok olmuş gibi, neşe ve canlılıkla doluydu. Hugo onu kapıya kadar götürmeye çalıştı ama Apollo reddetti. Çok inatçıymış."

"Tanıdığım birine benziyor."

Nelson güldü. "Sanırım öyle, ama aynısı senin için de söylenebilir." Gülümsemesi soldu. "Ya da en azından eskiden öyleydi. Wallace, bunu yapmak zorunda değilsin—"

"Biliyorum," dedi Wallace. "Ama başka ne seçeneğim var ki?"

Nelson uzun bir süre sessiz kaldı ve Wallace neredeyse konuşmanın bittiğine ikna olmuştu. Ama bitmemişti. Nelson hüzünlü bir gülümsemeye, "Hiçbir şey yeterli olmuyor, değil mi? Zaman. Her zaman çok zamanımız olduğunu düşünüyoruz, ama gerçekten önemli olduğunda, hiç de yeterli zamanımız olmadığını anlarız." dedi.

Apollo çay bitkilerinin etrafında neşeye dolaşırken Wallace omuz silkti. "Öyleyse bundan en iyi şekilde faydalanırız."

Nelson cevap vermedi.

Günü Mei ile mutfakta geçirdi. Nancy ile yaptığı seansın etkisinden yeterince kurtulmuştu ki fırından hamur işi tepsilerini çıkarabiliyor ve ocaktan çaydanlıkları kaldırabiliyordu. Eğer biri pencerelerden baksaydı, mutfak eşyalarının havada büyük bir kolaylıkla süzüldüğünü görürdü.

"Neden suyu mikrodalgada ısıtmıyorsunuz?" diye sordu, suyu seramik bir demliğe dökerken.

"Aman Tanrım," dedi Mei. "Sakin Hugo'nun bunu söylediğini duymasına izin verme. Hayır, biliyor musun? Fikrimi değiştirdim. Ona söyle ama söylerken mutlaka ben de orada olayım. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

"Pek de mutlu olmazdı herhalde, değil mi?"

"Abartıyorsun. Çay ciddi bir iş, Wallace. Çay için suyu mikrodalgada ısıtamazsın. Biraz görgü kuralların olsun, dostum." Wallace'ın üzerinde çalıştığı tepsiyi aldı ve kapılardan geri çekildi. "Ama yine de, ona söyle. Tepkisini kaydetmek istiyorum." Kapılar arkasından kapandı.

Pencerelere doğru gitti ve çay dükkanına baktı. Her zamanki gibi kalabalıktı. Öğle yemeği kalabalığı gelmişti ve masaların çoğu doluydu. Mei, tepsiyi bir masaya koymadan önce insanların arasında ustaca hareket etti. Uzak köşeye baktı. Nancy'nin masası boştu. Şaşırmadı. Geri döneceğini düşünmüştü, ama muhtemelen o gittikten sonra dönecekti. Yaptıklarının yeterli olup olmadığını bilmiyordu. Acısını hafiflettiğini düşünecek kadar aptal değildi, ama en azından isterse yeniden inşa etmeye başlayabileceği bir temel oluşturmuş olmasını umuyordu.

Hugo, uzaktan da olsa gülümseyerek kasanın arkasında duruyordu. O sabah sessizdi, sanki düşüncelere dalmış gibiydi. Wallace onu zorlamak istemedi. Hugo'yu kendi haline bıraktı.

Çay dükkanının ön kapısı açıldı ve saçları rüzgarda savrulmuş, gözleri ıslıl ıslıl parlayan genç bir çift içeri girdi. Daha önce de burada bulunmuşlardı; adam ikinci randevuları olduğunu söylerken aslında üçüncü randevularıydı. Kapıyı bayan arkadaşı için açık tuttu ve adam hafifçe eğilince bayan güldü. Gürültünün arasında bile Wallace onu duyabiliyordu. "Buyurun, kraliçem."

"Çok tuhaf birisin," dedi sevgiyle.

"Sizin için sadece en iyisi."

Kadın adamın elini tutarak onu tezgâha doğru çekti. Kadın ikisi için de sipariş verirken adam kadının yanağından öptü.

Wallace, kalan zamanında yapması gereken bir sonraki şeyi biliyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi Hugo, çay dükkanı gece için kapandıktan sonra. Wallace, Mei ve Nelson'dan kendilerine biraz mahremiyet tanımlarını istemişti. Kabul etmişlerdi, ancak Mei onu mutfağa çekerken Nelson imalı bir şekilde kaşlarını oynatmıştı, Apollo da onların peşinden gelmişti.

"Belki. Ama sanırım yapabilirim. Eğer yapamazsan, Mei'den rica edebilirim—"

Hugo başını salladı. "Hayır. Ben yapacağım. Ne söylememi istiyorsunuz?"

Wallace ona söyledi. Kısa ve öz bir şeydi. Bunun yeterli olmadığını düşündü. Başka ne ekleyeceğini bilemedi.

Eğer hâlâ atan bir kalbi olsaydı, Hugo Wallace'ın verdiği numarayı aradıktan sonra telefonu hoparlöre aldığı anda kalbinin boğazında atacağını düşündü. Kimsenin cevap verip vermeyeceğini bilmiyordu. Ekranında beliren numara yabancı bir numara olacaktı ve muhtemelen çoğu insan gibi o da görmezden gelecekti.

Yapmadı.

"Merhaba?"

Hugo, "Naomi Byrne ile görüşebilir miyim?" diye sordu.

"Konuşuyorum. Kim arıyor, lütfen?" Son kelime daha kısık sesle söylenmişti ve Wallace, kadının telefonu elinden alıp numaraya baktığını,

bunu yaparken de kaşlarını çatıldığını biliyordu. Zihninin köşelerinde onu gün gibi net bir şekilde görebiliyordu.

"Bayan Byrne, benim adım Hugo. Beni tanımıyorsunuz ama ben kocanızı tanıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, "Eski kocam," dedi. "Eğer Wallace'ı kastediyorsanız."

"Evet."

"Üzgünüm ama size bunu söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim, Wallace birkaç ay önce vefat etti."

"Biliyorum," dedi Hugo.

"Sen... öyle mi? Ondan şimdiki zaman kipinde bahsettin ve ben de öyle varsaydım—önemi yok. Senin için ne yapabilirim, Hugo? Ne yazık ki fazla vaktim yok. Bir akşam yemeği toplantısına yetişmem gerekiyor."

Hugo, başını sallayan Wallace'a bakarak, "Zamanınızı fazla almayacağım," dedi.

"Onun müvekkili miydiniz? Eğer yasal bir sorun varsa, firmayı aramanız gerekiyor. Eminim size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarlar —"

"Hayır," dedi Hugo. "Onun müşterisi değildim. Sanırım onun—"

"Öyleydi," diye tısladı Wallace. "Öyleydi."

Hugo gözlerini devirdi. "Bir bakıma o da benim müşterimdi."

Uzun bir sessizlik. "Onun terapisti misiniz? Alan kodunu tanımıyorum. Nereden arıyorsunuz?" Sonra, "Ve neden arıyorsunuz?"

"Hayır," dedi Hugo. "Ben terapist değilim. Bir çay dükkanım var."

Naomi güldü. "Bir çay dükkanı. Ve Wallace'ın sizin müşteriniz olduğunu söylüyorsunuz. Wallace Price."

"Evet."

"Sanırım hayatında hiç çay içerken görmedim. Şüpheli gibi görünmekten dolayı özür dilerim, ama kendisi pek çay seven bir tip değildi."

Wallace inerken Hugo, "Biliyorum," dedi. "Ama yine de bundan zevk almayı öğrendiğini duyunca şaşıracağınızı düşünüyorum."

"Öyle mi? Bu... tuhaf. Neden yapsın ki—önemi yok. Ne istiyorsun Hugo?"

"Kendisi benim müvekkilimdi. Ama aynı zamanda arkadaşım. Kaybınız için çok üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Naomi sert bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi ve Wallace, Hugo'nun hangi taktiği uyguladığını anlamaya çalışırken beynini zorladığını biliyordu. "Onu tanıyorsanız, boşandığımızı biliyorsunuzdur eminim."

"Biliyorum," dedi Hugo.

Kadın giderek sinirleniyordu. "Bu konuşmanın bir anlamı var mıydı? Yoksa hepsi bu muydu? Bak, aradığın için teşekkür ederim ama ben—"

"Seni çok seviyordu. Hem de çok. Biliyorum, işler zorlaştı ve haklı sebeplerle yollarınız ayrıldı, ama seninle geçirdiği tek bir an için bile pişmanlık duymadı. Bunu bilmeni istedi. Yeniden mutluluğu bulmanı, dolu dolu bir hayat yaşamayı umuyordu ve yaşananlar için çok üzgündü."

Naomi konuşmadı. Wallace onun bağlantısının kesildiğini düşünebilirdi, ama nefes alışverişini hâlâ duyabiliyordu.

"Söyle," diye fısıldadı. "Lütfen."

Hugo, "Bana düğün gününüzden bahsetti. O an sizden daha güzel birinin hiç olmadığını söyledi. Çok mutluymuş. Ve her şey değişse de, o küçük kilisede ona gülümsediğiniz anı asla unutmamış." dedi ve sessizce güldü. "Törenden hemen önce paniklediğini söyledi. Onu sakinleştirmek için kapının arkasından konuşmak zorunda kalmışsınız."

Sessizlik. Sonra, "O... kravatını bağlayamadığını söyledi. Her şeyi iptal etsek daha iyi olurmuş."

"Ama sen yapmadın."

Naomi burnunu çekti. "Hayır. Yapmadık, çünkü bu tam bir Wallace'vari şeydi... Tanrım. Arayıp makyajımı mahvetmek zorunda mıydın?"

Hugo kıkırdadı. "Bunu kastetmiyorum."

"Hayır, öyle bir beklentim yok. Neden şimdi bu konuyla ilgili beni arıyorsunuz?"

"Çünkü bunu duymayı hak ettiğinizi düşündü. Biliyorum, vefatından önce uzun zamandır konuşmamıştınız, ama benim tanıdığım adam, sizin hatırladığınız adamdan farklıydı. O, iyiliği öğrenmişti."

"Bu hiç Wallace'a benzemiyor."

"Biliyorum," dedi Hugo. "Ama insanlar sonsuzlukla karşı karşıya kaldıklarında değişebilirler."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Neyse ne."

"Onu tanıyordunuz," derken sesi tereddütlüydü.

"Evet."

"Onu gerçekten tanıyordum."

"Evet."

"Ve o size bizim başımıza gelenleri anlattı."

"Evet, yaptı."

"Yani durduk yere, tamamen iyi niyetinizden dolayı beni aradınız."

"Evet."

"Bak. Hugo muydun? Burada neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama..."

"Hiçbir şey. Hiçbir şey istemiyorum. Tek istediğim sana onun için önemli olduğunu söylemekti. Her şey olup bittikten sonra bile, senin önemli olduğunu biliyordum."

Cevap vermedi.

"İşte bu kadar," dedi Hugo. "Söylemem gereken tek şey buydu. Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim. Teşekkür ederim—"

"Ona iyi baktın."

Hugo irkildi. Wallace'a kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Evet, öyleyim."

"Arkadaşlar," dedi neredeyse eğlenerek. "Sadece arkadaş mı?"

"Kapat telefonu!" diye bağırdı Wallace telaşla. "Aman Tanrım, telefonu kapat!" Telefonu kapatmaya çalıştı ama Hugo daha hızlı davrandı, telefonu tezgahıtan alıp ulaşamayacağı bir yere tuttu.

"Sadece arkadaşsınız," dedi Hugo, Wallace'ı telefondan uzak tutmak için tezgahın etrafından aceleyle dolaşırken. Wallace ona hırladı, bu yeni cehennemi olabildiğince çabuk bitirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

"Emin misin? Çünkü –ve bunu bildiğime inanamıyorum– onun hoşlanacağı türden bir adama benziyorsun. Fark ettiğimi sanmıyordu ama ne zaman sana yaklaşıp mest olurdu—"

"Ben bayılmam!" diye bağırdı Wallace.

"Gerçekten mi?" dedi Hugo telefonda. "Kendinden geçtin mi yani?"

"Evet. Utanç vericiydi. Benim bir arkadaşım vardı, senin gibi konuşuyordu, aynı tonda konuşuyordu, Wallace ona çok yaltaklanırdı. Tabii ki bunu inkar ederdi, ama senin için de durumun böyle olması beni şaşırtmazdı."

Wallace kendi kendine, "En kötü fikirlere sahibim," diye mırıldandı. "Her şey berbat."

"Bunu bilmek güzel," dedi Hugo Naomi'ye. "Ama hayır, biz sadece arkadaştık."

"Ama artık önemi yok, değil mi?" diye sordu Naomi. "Çünkü o gitti."

Wallace durdu, ellerini tezgâhın üzerine bastırdı. Başını öne eğdi ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Onun gerçekten öyle olup olmadığından emin değilim," dedi Hugo sonunda. "Sanırım onun bir parçası hâlâ duruyor."

"Güzel düşünceler, hepsi bu. Peki..." Derin bir nefes verdi. "Onu sevdin mi? Tanrım, bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum. Seni tanımıyorum. Seninle onun birlikte olup olmaman bile umurumda değil—"

"Öyle değildik," dedi Hugo kısaca.

"Bu soruma cevap vermiyor."

"Biliyorum," dedi ve Wallace aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetti. "Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Evet ya da hayır. Zor değil. Ama hayır dememen bana yeterli cevap." Tekrar burnunu çekti. "Cenazede yoktun."

"Bilmiyordum."

"Çok hızlı oldu. Onun için. Bana söylenenlere göre acı çekmemiş. Sanki hiç yaşamamış gibi, bir anda yok olmuş."

"Ama öyleydi," dedi Hugo ve gözlerini Wallace'tan ayırmadı. "Öyleydi."

Gülüştü hıçkırık gibiydi. "Öyleydi, değil mi? İyisiyle kötüsüyle öyleydi. Hugo, seni tanımıyorum. Wallace'ı nasıl tanıdığını bilmiyorum ve bunun çay yüzünden olduğuna bir dakika bile inanmıyorum. Üzgünüm... Kaybınız için. Teşekkür ederim, ama lütfen beni bir daha arama. Artık yoluma devam etmeye hazırım. Yoluma devam ettim. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Başka bir şey söylemenize gerek yok," dedi Hugo. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Telefon görüşmesini sonlandırırken bip sesi çıkardı.

Çay dükkanında sessizlik hüküm sürüyordu.

Wallace dayanamadı. "Yapamazsın... Hugo."

"Biliyorum," dedi Hugo, garip bir şekilde kırılgan bir ses tonuyla. Wallace başını kaldırıp onun üzerinde beyaz köpek resimleri olan yeşil bandanasıyla oynadığını gördü. "Ama o benim. Benim için. Ve bunu benden alamazsın."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum," diye çıkıştı Wallace. "Sen... sen..." Göğsü sıkıştı. Kanca erimiş gibi sıcaktı. "İşleri daha da zorlaştırıyorsun. Lütfen bunu bana yapma. Dayanamıyorum. Gerçekten dayanamıyorum."

"Neden?" diye sordu Hugo. "Bunun neresi kötü?"

"Çünkü ben öldüm!" diye bağırdı Wallace.

Hugo'yu çay dükkanının ana salonunda öylece bıraktı, gölgeler daha da uzadı.

BÖLÜM

20

Ertesi gün zor geçti.

Wallace, kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri yürüyerek düşüncelere dalmıştı. Diğerleri ondan uzak dururken, "İki gün. İki gün daha." diye mırıldanıyordu.

Ürperdi. Titredi. Sarsıldı.

Ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ön pencereden dışarı baktı.

Orada, her zamanki gibi çay dükkanının önünde park etmiş halde Hugo'nun scooter'ı duruyordu. Bezelye yeşili rengine, beyaz yanaklı lastikleri vardı. Yan aynasında küçük bir süs eşyası asılıydı; içinde "BOO!" yazan küçük bir konuşma balonu olan çizgi film hayaleti. Koltuğu küçüktü ama arkasında metal gidonlar vardı.

Arka verandada dururken güneşin tenine değdiği o hissi hatırladı. Tekrar. Tekrar. O hissi tekrar yaşamak istiyordu. Çok küçük bir şeydi ama ne kadar çok düşünürse, o kadar çok aklından çıkaramıyordu. Güneş. Güneşi hissetmek istiyordu. Onu çağırıyordu, göğsündeki kanca titriyordu, kablo şimdi eskisinden daha parlaktı. Fısıltılar kulaklarını okşuyordu ama kapıdan gelen sesler gibi değildi. O sesler yatıştırıcı ve sakinleştiriciydi. Bu ise acil bir ihtiyaç gibiydi.

Mutfağa, Mei'nin yanına gitti. Mei ona şüpheyile baktı, sanki kafasını koparacağını bekliyordu. Adam suçluluk duydu. "Bugün öğleden sonra dükkana göz kulak olabilir misin?"

Yavaşça başını salladı. "Sanırım öyle. Neden?"

"Buradan çıkmam gerek."

Kadın endişeli görünüyordu. "Ne? Wallace, bunu yapmaya kalkarsan ne olacağını biliyorsun—"

"Biliyorum. Ama fazla uzağa gitmeyeceğim. İlk seferinde ne kadar dayandığımı biliyorum. Üstesinden gelebilirim."

İkna olmamıştı. "Bu riski alamazsın. Özellikle de bu kadar yakinken..." Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. İkisi de ne demek istediğini anlamıştı.

Kahkahalarla güldü. "Şimdi değilse ne zaman? Ha, bir de Hugo'yu da yanımda götürüyorum."

Mei gözlerini kırptırdı. "Onu nereye götüreceksin?"

Sırıttı. Çılgına dönmüş gibi hissediyordu ve bu içini yakıyordu. "Bilmiyorum. Harika değil mi?"

Hugo, Wallace'ın açıklamalarını dinledi. Hemen cevap vermedi ve Wallace onun reddedeceğini düşündü. Sonunda, "Emin misin?" dedi.

Wallace başını salladı. "Bileceksin, değil mi? Ne kadar gidebileceğimizi. Ne kadar uzağa gidebileceğimizi."

"Bu tehlikeli."

Wallace açıkça, "Buna ihtiyacım var," dedi. "Ve bunun seninle olmasını istiyorum."

Söylenmemesi gereken bir şeydi. Hugo'nun yüz ifadesi donuklaştı. "Fikrini mi değiştirdin? Dün gece, nasıl hissettiğimi duymak istemediğinden oldukça emindin."

Wallace, "Korkuyorum," diye itiraf etti. "Ve nasıl korkmayacağımı bilmiyorum. Ama eğer bu son şansım, eğer geriye kalan tek seçeneğim buysa, o zaman bunu yapmak istiyorum. Seninle birlikte."

Hugo iç çekti. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet."

"Mei'ye sormam gerek, o da kabul edecek mi?"

"Hazır halledildi," dedi Mei, mutfak kapılarından başını uzatarak. Wallace, Nelson'ın kollarının altından baktığını görünce homurdandı. Tabii ki dinliyorlardı. "Anladım patron. Adama istediğini verin. İkinize de iyi gelir. Temiz hava falan filan. Biz de kaleyi koruruz."

"Bunu kullanıp kullanamayacağımızı bile bilmiyoruz," dedi Hugo.

Wallace göğsünü kabarttı. "Her şeyi yapabilirim."

Hiçbir şey yapamadı.

"Bu da ne?" diye homurdandı, beşinci kez scooter'ın içinden yere düşerken.

"İnsanlar bana bakıyor," diye mırıldandı Hugo ağzının kenarından.

"Ah, çok özür dilerim." Wallace yerden kalktı. "Hem beni göremiyorlar ki. Belki de sen garip bir şekilde scooter'ınla konuşuyorsundur."

Hugo kollarını kavuşturdu ve ayaklarına dik dik baktı.

Wallace scooter'a kaşlarını çatı. Kolay olmalıydı. Tıpkı sandalyeler gibiydi. "Beklenmedik bir şey," diye mırıldandı kendi kendine. "Beklenmedik bir şey. Beklenmedik bir şey."

Bacağını bir kez daha kaldırdı ve scooter'ın arkasına attı. Yavaşça kendini indirirken ne kadar gülünç görüldüğünün farkındaydı, ama artık umurunda değildi. Son nefesine kadar bunu yapacaktı.

Scooterın arka koltuğunun kalçasına ve uyluklarına bastığını hissettiğinde zaferle haykırdı: "Harika! Gelmiş geçmiş en iyi hayalet benim!"

Gülümsemesini zor tutan Hugo'ya baktı. "Düşeceksin ve—"

"Kendimi mi öldüreyim? Sanırım bunun için endişelenmeme gerek yok. Hadi, hadi, hadi." Önündeki koltuğa eliyle işaret etti.

Wallace'ın düşündüğünden daha da garip bir durumdu. Scooter küçüktü, Hugo ve Wallace ise iriydi. Boğazını yutkunarak, Wallace bacağını bir tarafa atıp koltuğa otururken Hugo'nun arkasına bakmaktan özenle kaçındı. Hugo, ayakkabısının topuğuyla destek ayağını kaldırarak scooter'ı dikleştirirken scooter gıcırdadı. Çok yakındılar, o kadar yakınlardı ki Wallace'ın bacakları Hugo'nun içinde kayboldu. Kablo aralarında gergin bir şekilde uzanıyordu. Tuhaf bir samimiyetti ve Wallace, kollarını Hugo'nun beline dolamanın, olabildiğince sıkıca sarılmanın nasıl bir şey olacağını merak etti.

Bunun yerine, arkaya uzanıp yanlarındaki metal çubukları kavradı ve ayaklarını ayak dayanaklarına yerleştirdi.

Hugo başını çevirdi. "Uzaklara gitmiyoruz."

"Biliyorum."

"Ve işler kötüleşmeye başladığında bana söyleyeceksin."

"Yapacağım."

"Ciddi söylüyorum, Wallace."

"Söz veriyorum," dedi ve bunu hiç bu kadar içten söylememişti. Evde duyduğu fısıltılar şimdi daha yüksek sesle geliyordu ve artık onları görmezden gelemiyordu. Onu nereye çağırdıklarını bilmiyordu ama kapıya doğru değildi. Onu çay dükkanından uzaklaştırıyorlardı.

Hugo anahtarı çevirdi. Scooter'ın motoru vızıldadı, Wallace'ın altındaki koltuk hoş bir şekilde titredi. Yavaşça ileri doğru hareket etmeye başladıklarında, arkalarında toz bulutları yükselirken hızlanıp kahkaha attı.

Wallace, yola çıktıkları anda o çekimi hissetti. Dişlerini sıktı. Daha önce ne olduğunu bilmiyordu. Şimdi biliyordu. Kollarına baktı, derisinin pul pul dökülmeye başladığını görmeyi bekliyordu. Henüz değil, ama yakında.

Wallace, Hugo'nun şehre doğru döneceğini, belki de ana caddeden geçip dükkana geri döneceğini düşündü.

Yapmadı.

Her şeyi geride bırakarak ters yöne gitti. Yolun iki tarafında orman daha da sıklaştı, ağaçlar serin bir esintiyle sallanıyor, dalları kemikler gibi birbirine çarpıyordu. Güneş önlerinde daha da alçaldı, gökyüzü pembe, turuncu ve Wallace'ın varlığına inanmadığı mavi tonlarıyla, okyanusun en derin noktaları gibi koyu ve derin bir renge büründü.

Onları kimse takip etmedi; yolda hiçbir araba yanlarından geçmedi. Sanki tüm dünyada, aynı anda hem hiçbir yere hem de her yere çıkan ıssız bir yol üzerinde, sadece iki kişiymiş gibiydiler.

"Daha hızlı," dedi Hugo'nun kulağına. "Lütfen daha hızlı git."

Hugo öyle yaptı, scooter'ın motoru acınası bir şekilde inliyordu. Hız için tasarlanmamıştı ama önemli değildi. Yeterliydi. Her virajda eğilirken rüzgar saçlarını savuruyordu, yol altlarında bulanık bir görüntü oluşturuyor, Wallace'ın görüş alanından beyaz ve sarı çizgiler hızla geçiyordu.

Birkaç dakika sonra Wallace'ın derisi kabarmaya ve pul pul dökülmeye başladı, arkasında izler bırakıyordu. Hugo bunu gözünün ucuyla gördü, ama konuşmadan Wallace, "İyiyim. Yemin ederim. Gidin. Gidin. Gidin." dedi.

Hugo gitti.

Wallace, hiç durmasalar ne olacağını merak etti. Belki de yeterince uzağa giderlerse, Wallace tüm parçalarını geride bırakarak yok olup gidecekti. Ne bir kabuk, ne de bir hayalet. Sadece bir dağ yolunun kenarındaki toz zerrecikleri, sanki önemliymiş gibi etrafa saçılmış küller.

Belki de öyleydi. Genel olarak dünyaya, büyük resme bakıldığında çok az insana değil, ama burada, bu mekânda? Hugo, Mei, Apollo ve Nelson'la birlikte? Evet, belki de sonuçta önemli olduğunu düşündü, beklenmedik bir şeyin dersiydi bu. Asıl mesele bu değil miydi? Hayatın gizemine verilecek en büyük cevap bu değil miydi? Sahip olduklarınızdan, iyisinden kötüsünden, güzelinden çirkininden en iyi şekilde yararlanmak.

Wallace, ölümünde bile kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Bacaklarını scooter'ın kenarlarına bastırarak kendini yerinde tuttu. Kollarını kanat gibi açtı, kollarının parçaları arkasında dökülüyordu. Başını güneşe doğru eğdi ve gözlerini kapattı. İşte oradaydı, işte oradaydı, sıcaklık, ışık onu tamamen sarmıştı. Hiç bitmesini istemeyerek, çılgın sevincini gökyüzüne haykırdı.

Hugo'nun aklında bir hedef varmış gibiydi. Wallace'ın tek başına olsaydı kaçıracağı bir yola saptı. Yol, ormanın içinden eğimli bir şekilde kıvrılıyordu. Dökülen derisinin yarattığı çekim neredeyse hissedilmiyordu.

Zihninin bir köşesinde koyu bir kıvrım belirdi, ama onu kontrol altında tutuyordu. Fısıltılar giderek azalıyordu.

İleride yolun kenarında küçük bir park yeri vardı, sadece bir çakıl yığını. Hugo scooter'ı oraya doğru sürdü. Wallace, bariyerin diğer tarafında ne olduğunu görünce nefesi kesildi.

Araç park yeri bir uçurumun kenarına kurulmuştu. Aşağıya doğru eğim dikti, ancak aşağıdaki ağaçların tepeleri önlerinde yükseliyordu. Güneş batıda batıyordu ve scooter durduğunda Wallace atlayıp korkuluğa doğru koştu. Aceleyle neredeyse korkuluğu kırıyordu, ancak son anda kayarak durmayı başardı.

"Bu kötü olurdu," dedi başını aşağıya eğerek, baş dönmesinin verdiği heyecanla sersemlemiş bir halde.

Hugo'nun scooter'ı kapatıp destek ayağına yasladığını ve ardından kendisinin de indiğini duydu. "Uzun süre kalamayız. Durum kötüleşiyor."

Öyleydi. Kar taneleri daha büyüktü. Zihnindeki kıvrım daha da güçlenmişti. Çenesi ağrıyordu. Elleri titriyordu. "Sadece birkaç dakika," diye fısıldadı. Hugo yanına, korkulukların yanına geldi. "Neden burada? Burası senin için ne ifade ediyor?"

"Babam beni buraya getirirdi," dedi Hugo, yüzü batan güneşin ışıklarıyla aydınlanmış bir halde. "Çocukken. Burada bütün önemli şeyleri konuşurduk." Acı bir gülümsemeyle ekledi: "Cinsellikle ilgili konuşmayı burada yaptım. Cebir dersinden kaldığım için burada cezalandırıldım. Ona eşcinsel olduğumu burada söyledim. Eğer bilseydi, cinsellikle ilgili konuşmanın çok daha farklı geçeceğini söyledi."

"İyi adam mı?"

"İyi adamdı," diye onayladı Hugo. "Gerçekten de en iyisiydi. Hatalar yapardı ama her zaman sorumluluğunu üstlenirdi. Seni severdi." Duraksadı. "Şimdiki halini de severdi. Avukatlardan hoşlanmazdı."

"Kimse öyle değil. Biz bu konuda mazoşistiz."

Güneş batarken yan yana durdular, Hugo'nun gölgesi arkalarına uzanıyordu.

"Ben gittiğimde," dedi Wallace, "lütfen beni unutmayın. Beni hatırlayacak çok az insan var, en azından iyi anlamda. Sizlerden biri olmanızı istiyorum." Tırnakları kırılmaya başladı.

Hugo yutkunurken boğazı kasıldı. "Seni nasıl unutabilirim ki?"

Wallace bunun çok kolay olacağını düşündü. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Güneş batımı muhteşemdi. Keşke yüzünü gökyüzüne çevirmek için daha fazla zaman ayırsaydı diye düşündü. "Sence tekrar görüşecek miyiz?"

"Umarım."

İsteyebileceği en iyi cevaptı bu. "Ama uzun bir süre değil. Yapacak işin var." Gözlerindeki yanmayı silmek için gözlerini kırıştırdı. "Ve bu..."

Ama bir türlü bitiremedi. Kıvrım daha da derinleşti. Çekti. Çekti. Zorladı. Kablo parladı. "Ah," diye homurdandı Wallace sendelerken.

"Geri dönmeliyiz," dedi Hugo endişeli bir ses tonuyla. "Hemen şimdi."

Güneş ufukta batarken Wallace fısıldayarak, "Evet," dedi.

Dönüş yolunda sanki havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. Hugo scooter'ı olabildiğince hızlı sürüyordu ama Wallace endişelenmiyordu. Daha önce olduğu gibi korkmuyordu. İçinde bir sakinlik, bir tür rahatlama hissi vardı.

"Bekle!" diye bağırdı Hugo ona, ama sesi çok uzaktan geliyordu. Fısıltılar geri dönmüştü, daha da yüksek sesle, daha da ısrarcı bir şekilde.

Çay dükkanına giden yola vardıklarında kafası kendine geldi. O zamana kadar elleri, kolları ve hatta burnunu bile kaybetmişti. Parçaları karmaşık bir yapboz gibi yerine otururken inledi. Hugo scooter'ı aniden sağa çevirdiğinde nefesi kesildi. Çarpışacaklarını sandı ve bir an için Hugo'nun neden kask takması konusunda ısrar etmediğini düşündü. Ama gözünün ucuyla Hugo'nun kontrolünü kaybetmesine neden olan şeyi görünce bu düşünce aklından uçup gitti.

Cameron.

Yolun ortasında duruyor.

Hâlâ buradayım.

Kayan tekerleklerin etrafında taşlar ve tozlar uçuşuyordu. Önlerinde, çatlak kabuğundan gözyaşı gibi özsuyu sızdıran, büyük, yaşlı bir ağaç yükseliyordu. Wallace, Hugo'nun içinden uzanarak ellerini gidonlara doladı ve frenlere olabildiğince sertçe bastı. Frenler gıcırdadı ve scooter sallandı. Arka lastik bir anlığına yerden kalktıktan sonra, scooter dururken tekrar yere çarptı, ön lastik ise ağaca birkaç santim kala kaldı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Hugo. Wallace ellerini geri çekerken başını aşağıya eğdi. "Eğer sen yapmasaydın—"

Wallace, Hugo sözünü bitiremeden scooter'dan indi. Yola doğru döndü.

Cameron'ın yüzü yıldızlara dönüktü, ağzı açık, siyah dişleri görünüyordu. Kolları yanlarında sarkıktı, parmakları sallanıyordu. Sanki

Wallace'ın onu izlediğini hissedebiliyormuş gibi başını eğdi, gözleri ifadesiz ve soğuktu.

Wallace'ın göğsündeki kanca, daha önce hiç hissetmediği kadar şiddetli bir şekilde titriyordu. Sanki canlıymış gibiydi. Fısıltılar şimdi bir fırtınaya dönüşmüş, etrafında dönüyor, kelimeler kayboluyordu, ama Wallace o anda ne anlama geldiklerini, neden ilk başta çay dükkanından ayrılma isteği duyduğunu anlamıştı.

Onu arayan Cameron'dı.

Arkasında, Hugo scooter'ın destek ayağını indirdi ve motoru kapattı, ama Wallace'ın dikkati dağılacak değildi. Şimdi değil. "Cameron. Hala oradasın, değil mi? Aman Tanrım, seni duyuyorum." dedi.

Cameron yavaşça göz kırptı.

Wallace, çay bahçesinde Cameron'ın ellerinin onu sardığı anları hatırladı. Mutluluk. Öfke. Güneş gibi parlayan adamın, Zach'in, Zach'in, Zach'in o parlak anları. Her şey kaybolduğunda onu saran o muazzam keder. Sonradan, bu garip birlikteliğin sadece saniyeler sürdüğü söylenmişti, ama o bir ömür boyu iniş çıkışlar yaşamıştı. O Cameron'dı, Cameron'ın gördüğü her şeyi görmüştü, hayatın olağanüstü adaletsizliğinde onunla birlikte acı çekmişti. O zamanlar incelikleri anlamamıştı; her şey çok fazla, çok hızlı olmuştu. Şimdi de tam olarak anlayabileceğini düşünmüyordu, ama parçalar eskisinden daha netti.

Hugo ona durması için bağırırken bile Wallace uzanıp Cameron'ın elini tuttu. "Göster bana," diye fısıldadı.

Ve Cameron da öyle yaptı.

Anılar hayaletler gibi yükseldi ve Zach, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

Gülümsemeye çalıştı.

Başarısız oldu.

Gözleri yukarı doğru döndü.

Önce hayatta, sonra ölü.

Ama o kadar da hızlı olmamıştı, değil mi? Hayır, daha fazlası vardı, Wallace'ın ilk seferinde çözemediği çok daha fazlası. Şimdi, bunların anlık görüntülerini, kesik kesik film kareleri gibi, bir kareden diğerine atlayan bant makaraları gibi parıltıları yakalıyordu. Cameron'dı, ama aynı zamanda değildi.

Adı Wallace Price'tı. Yaşamıştı. Ölmüştü. Ve yine de, ısrarla, durmadan devam etmişti, ama bu önemsizdi, küçüktü, artık yoktu, çünkü Cameron

devreye girmiş ve ona yüzeyin altında gizli olan her şeyi göstermişti.

Wallace, Cameron'ın "Zach? Zach?" diye öne doğru hareket etmesi üzerine "Zach," diye fısıldadı, ancak Zach yere yığılıp kafası korkunç bir sesle yere çarpmadan önce onu yakalayamadılar.

Wallace artık kontrolü kaybetmişti, etrafını saran sonsuz bir evren gibi kanayan anıların içinde kaybolmuştu. Cameron telefonda 911 operatörüne neyin yanlış olduğunu bilmediğini, ne yapacağını bilmediğini, yardım etmesini, aman Tanrım lütfen yardım etmesini haykırıyordu.

"Bize yardım edin," diye fısıldadı Wallace. "Lütfen."

Bir başka sert ve gıcırtılı sarsıntıyla Cameron ön kapıyı hızla açtı; ambulans ve itfaiye aracının ışıkları yanıp sönerken, sağlık görevlileri onu iterek içeri girdi.

Cameron, Zach'i sedyeye yüklerlerken neyin yanlış olduğunu öğrenmek istedi; sağlık görevlileri göz bebeklerinin genişlediğinden ve kan basıncının düştüğünden hızla bahsediyorlardı. Zach'in gözleri kapalıydı, vücudu cansızdı ve Wallace, Cameron'ın dehşetini sanki kendi dehşetiymiş gibi hissetti, zihninde sürekli olarak "NE OLUYOR NE OLUYOR" diye yankılanıyordu.

Ambulansın arka tarafında otururken, Zach'in gömleğini açarlarken Cameron'a, "Daha önce herhangi bir hastalığı olup olmadığını, uyuşturucu kullanıp kullanmadığını, aşırı doz alıp almadığını biliyor musun? Bize her şeyi anlatmalısın ki ona nasıl yardım edeceğimizi bilelim" diye sordu.

Düşünmekte bile zorlanıyordu. "Hayır," dedi inanmaz bir ses tonuyla. "Hayatında hiç ilaç kullanmadı. Aspirin bile almayı sevmiyor. Hasta değil. Hiç hasta olmadı."

Hastanede, sanki tüm vücudu buzun içine gömülmüş gibi uyuşmuş bir halde, arkadaşları ve Zach'in ailesiyle çevrili bir şekilde duruyordu ki doktor dışarı çıktı ve tüm dünyalarını altüst etti. Doktor, "Beyinde kanama var," dedi. "Yırtılma. Çatlak. Anevrizmal subaraknoid kanama."

Beyin hasarı.

Beyin hasarı.

Beyin hasarı.

Cameron, "Ama ona yardım edebilirsiniz, değil mi? Onu iyileştirebilirsiniz, değil mi? Onu daha iyi hale getirebilirsiniz, değil mi?" dedi. Adam çılgık çılgıca bağırdı, ellerini omuzlarına ve kollarına koyarak onu doktora saldırmaktan alıkoydu; doktor da yavaşça geri çekildi.

Zach'i hemen ameliyata aldılar.

Ameliyat masasında hayatını kaybetti.

Cameron cenazeye en şık takım elbisesini giyerek gitti.

Zach'in de aynısına sahip olduğundan emin oldu.

Bir koro, ışık ve mucize dolu, Tanrı ve O'nun ilahi planı hakkında bir ilahi söylüyordu ve Wallace içinden çığlık atıyordu, ama kendi sesiyle değil. Cameron olarak, tüm bunların bir rüya olmasını, gerçek olamayacağını haykırıyordu. Uyan! diye bağırdı Cameron içinden. Lütfen, uyan!

Rahip, acı ve kederden bahsetti; hayat dolu birinin neden bu kadar erken aramızdan ayrıldığını asla anlayamayacağımızı, ancak Tanrı'nın bize asla kaldıramayacağımızı düşündüğünden daha fazla yük vermediğini söyledi.

Herkes ağladı.

Cameron yapmadı.

Ah, denedi. Gözyaşlarını zorla akıtmaya çalıştı, uyuşturucu, giderek artan soğuktan başka bir şey hissetmemeye çalıştı.

Tabut açıldı.

İçeride yatan cesede bakamıyordu.

"Emin misin?" diye sordu arkadaşı. "Gitmeden önce veda etmek istemiyor musun..." Sözleri boğuk bir sesle kesildi.

Cameron, yerdeki bir çukurun yanında duruyordu, aynı rahip ise Tanrı ve O'nun planları ile gizemli, bilinmez dünya hakkında uzun uzun konuşuyordu. Zach'in o çukura indirilişini izledi ve hâlâ sadece soğuk hissetti. Bildiği tek şey buydu ve Wallace ne yaparsa yapsın, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, soğuğu uzaklaştıramıyordu.

İnsanlar onunla geceyi geçirdiler. Haftalarca yalnız kalmadı.

"Cameron, yemek yemen gerek," dediler.

"Cameron, duş alman gerekiyor," dediler.

"Cameron, hadi dışarı çıkalım, ne dersin? Biraz temiz hava al." dediler.

Ve sonunda, "Tek başına iyi olacağından emin misin?" dediler.

"İyiyim," dedi onlara. "İyiyim."

O değildi.

Dört ay görevde kaldı.

Dört ay boyunca evlerinde dolanıp, odadan odaya geçerek, Zach'i çağırıp, "Bir sürü şey yapacaktık. Bana söz vermiştin!" dedi.

Ve yine de gözyaşları gelmedi.

O her zaman üşüyordu.

Yatağından kalkmadığı, sadece dönüp yorganı başının üzerine çektiği, odun dumanı, toprak ve ağaç kokan Zach'in kokusunu takip ettiği günler vardı.

Sonlara doğru arkadaşları geri döndüler. "Senin için endişeleniyoruz," dediler. "İyileşeceğinden emin olmamız gerekiyor."

"İyiym," dedi onlara. "İyiym."

Son gün uyandı.

Son gün bir kase mısır gevreği yedi. Kaseyi ve kaşığı lavaboda yıkadıktan sonra yerlerine koydu.

Son gün evin içinde dolaştı ama hiç konuşmadı.

Son gün pes etti.

Aslında hiç acımadı.

Son.

O sadece hissizdi.

Ve sonra gitti.

Ama öyle değildi, değil mi?

HAYIR.

Çünkü kendi bedeninin üzerinde durup, can damarlarının vücudundan akışını izlerken, "Ah. Burası cehennem," dedi.

Ve hâlâ yalnızdı.

Ta ki bir adam gelene kadar. Kendine Ölüm Meleği diyordu. Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Dudaklarında hiç de hoş olmayan bir kıvrım vardı.

"Seni alıp götüreceğim," dedi Azrail. "Her şeyin anlamı olacak, söz veriyorum. Hayatını hiçbir şeymiş gibi feda etmiş olsan da, ben sana bakacağım."

Akşamüstü bir çay dükkanının önünde durmuş, vitrindeki tabelaya bakıyordu.

ÖZEL BİR ETKİNLİK NEDENİYLE KAPALIDIR

Hugo içeride onu bekledi. Cameron'a çay ikram etti.

Cameron reddetti.

"Üzgünüm," dedi Hugo ona. "Kaybettiğin her şey için."

Ölüm Meleği homurdandı. "Bunu kendi başına yaptı."

Bu sözler Cameron'ın kulaklarında zehir gibiydi.

Bir kapı olduğunu biliyordu ama ona güvenmiyordu. Ölüm Meleği ona bu kapının neredeyse her yere çıkabileceğini söylemişti. Bilmiyordu. Hugo da bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. "Sonsuz bir karanlık olabilir," diye

düşündü Ölüm Meleği gece geç saatlerde Hugo uyurken. "Hiçbir şey de olmayabilir."

Cameron çay dükkanından kaçtı.

Derisi pul pul döküldü.

Kablo koptu ve kayboldu.

Göğsündeki kanca eridi.

Kasabaya varmadan önce yolun ortasında dizlerinin üzerine çöktü.

Son berrak düşüncesi Zach ve onun güneş gibi gülümsemesiydi ve Wallace, aynı şeyi hissetme arzusunun sadece kendisinden kaynaklanmadığını biliyordu. Bu, artık zihnini paylaştığı adamın son, güçlü nefesiydi; insanlığının sonundan önce tutunduğu son şey güneşti.

Wallace şimdi şöyle dedi: "Bu adil değil. Hiçbiri adil değil."

"Bana yardım edin," dedi Cameron.

Wallace göğsü alev alev yanarken başını aşağıya eğdi.

Göğüs kemiğinden dışarı doğru kıvrımlı bir metal parça çıkıyordu. Ucu, Hugo'ya doğru uzanan kalın, parlayan bir kabloya bağlıydı. Yaşayanlar ve ölümler arasında bir bağlantı, bir bağ, bir can simidi; onları yokluğa doğru sürüklenmekten koruyordu.

Wallace kancaya uzandı, kısa bir süre tereddüt etti. "Şimdi anlıyorum. Her şey yaptığınız şeylerle veya yaptığınız hatalarla ilgili değil. İnsanlarla ve birbirimiz için yapmaya istekli olduğumuz şeylerle ilgili. Yaptığımız fedakarlıklarla ilgili. Bunu bana burada, bu yerde öğretiler."

"Lütfen," diye fısıldadı Cameron. "Artık kaybolmak istemiyorum."

"Bunu beklemiyordum," dedi Wallace.

Kancayı sıkıca kavradı, metal avuç içlerine ve parmaklarına sıcak bir şekilde değiyordu ama yanmadı. Elinden geldiğince sertçe çekti, acı dayanılmazdı, dişlerini sıkmasına neden oldu. Gözleri yaşlarla doldu ve kanca kurtulunca çığlık attı. Ağırlık gevşedi, güneş ve yıldızlar gibi bir rahatlama dalgası onu sardı.

Kancayı başının üstüne kaldırdı.

Ve onu Cameron'ın göğsüne sertçe indirdi.

Yediği sert bir tokatla kafası yana savrulunca gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ah! Bu da neydi?"

Mei ona dik dik bakarken gözlerini kırıştırdı. Çay dükkanındaydılar, Wallace yerden başını kaldırmıştı. "Seni pislik herif," diye çıkıştı Mei. "Ne yaptığını sanıyordun sen?"

Yanağı hâlâ yanıyordu, doğrulurken yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Ne yapıyorsun..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin."

"Evet, seni pislik. Aman Tanrım, doğru söylüyorsun. Ne yaptığının farkında mısın?"

"İşe yaradı mı?" diye sordu çaresizce. "İşe yaradı mı?"

Omuzları düşerek iç çekti. "Kendin bak." Eğilip kolunu yakaladı ve onu yerden kaldırdı. Sanki ağırlığı yokmuş gibi ayakları yerden kesilince şaşkınlıkla bağırdı. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde aşağı baktı. Yerin birkaç santim üzerinde havada süzüldüğünü görünce nefesi kesildi. Kollarını yukarı doğru sallayarak kendini aşağı itmeye çalıştı. İşe yaramadı. Mei, tekrar denediğinde ona öfkeyle baktı. "Evet, bu senin kendi suçun. Apollo'nun tasmaı hâlâ yanımızda olduğu için şanslısın, yoksa şimdiye kadar ölmüş olurdun." Ayağını işaret etti. Ayağına sarılı bir köpek tasmaı vardı. Tasmayı takip etti ve diğeri ucunu Nelson'ın tuttuğunu gördü.

"Bende ne yanlış var?" diye fısıldadı.

Nelson öne eğildi, dudakları kuru ve çatlamış bir halde elinin tersini öptü. "Ahmak adam. Ahmak, harika adam. Yerinde tutacak hiçbir şey kalmadığı için havada süzölüyorsun. Ama endişelenme. Ben yanıdayım. Uçup gitmene izin vermeyeceğim. Bekleme Wallace, ve sana sahip olduğumuza güven."

Apollo burnuyla Wallace'ın ayak bileğini yokladı, sanki Wallace'ın hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine tasmaını çılgınca yaladı. "Buradayım," diye fısıldadı Wallace, sesi yumuşak ve hayalperestti. "Hâlâ buradayım."

Başını kaldırdı ve her şey aklından uçup gitti. Mei. Apollo. Nelson. Tasma, çay dükkanı, yeri hissedememesi. Hepsi.

Şöminenin önünde, Hugo'nun yanında başı öne eğik bir adam duruyordu. Yakışıklıydı, ancak yanakları çökmüş, gözleri sanki yakın zamanda ağlamış gibi kızarmıştı. Açık renk saçları yüzünün etrafına dökölüyordu. Kot pantolon ve kalın bir kazak giymişti, kolları ellerinin arkasına kadar sarkıyordu.

"Cameron?" diye sordu Wallace, sesi titreyerek.

Cameron başını kaldırdı. Gülümsemesi titriyordu. "Merhaba, Wallace." Hugo'dan uzaklaştı, tereddütlü görölüyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzölüdü. "Sen... sen beni buldun."

Wallace anlamsızca başını salladı.

Ve sonra, Cameron'ın yüzü karnına bastırılmış halde, Wallace tasmanın izin verdiği kadar havaya yükselirken, neredeyse ölümüne kadar kucaklanıyordu. Eskisinden farklıydı. Bir zamanlar yaşanmış hayatın parıltıları gitmişti. Cameron eskisi gibi şmyordu. Teni ateş gibi sıcağı ve olabildiğince sıkı tutunurken omuzları titriyordu. Wallace'ın yapabileceği tek şey ellerini Cameron'ın saçlarına koyup nazikçe tutmaktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cameron karnına doğru. "Aman Tanrım, teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Evet," dedi Wallace kabaca. "Evet. Tabii ki."

BÖLÜM

21

Ertesi gün, Charon's Crossing Tea and Treats her zamanki gibi açılmadı. Pencereler panjurlarla kapatılmış, ışıklar sönmüş, ön kapının penceresine de perde çekilmişti. Günlük çay ve pastalarını almaya gelenler, kapının kilitli olduğunu ve pencerede bir uyarı işareti olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradılar.

DEĞERLİ DOSTLARIM:

CHARON'S CROSSING, BAZI KÜÇÜK TADİLAT
ÇALIŞMALARI NEDENİYLE ÖNÜMÜZDEKİ İKİ GÜN
BOYUNCA KAPALI OLACAKTIR.

YENİDEN AÇILDIĞIMIZDA SİZLERE TEKRAR HİZMET
VERMEYİ DÖRT GÖZLE BEKLİYORUZ!

HUGO ve MEI

Wallace, arka güverteden birkaç metre yukarıda havada süzülerek, Apollo'nun çay bitkilerinin arasında koşuşturmasını ve orada olduğunu bilmeyen bir grup sincabı kovalamasını izledi. Köpek kendi ayağına takılıp yere yuvarlandıktan sonra tekrar ayağa kalkıp çay bitkilerinin arasında koşmaya devam ettiğinde sessizce güldü. Wallace, havada süzülmesini engellemek için güverte korkuluğuna bağlı olan tasmanın ayak bileğini çektiğini neredeyse hiç hissetmedi.

Wallace, yanındaki adama baktı; dizleri adamın omuz hizasındaydı.

"Aslında hatırlamıyorum," dedi Cameron ve Wallace şaşırmadı. "Bir Husk olmak nasıl bir şeydi... Anlık görüntüler var ama onları zar zor seçebiliyorum, hatırlamayı bırakın."

"Muhtemelen en iyisi bu." Wallace, bir insanın Husk'ta geçirdiği zamanı hatırlamasının ona ne yapacağını bilmiyordu. Hiç iyi bir şey olmazdı.

"İki yıl," diye fısıldadı Cameron. "Hugo iki yıldan fazla olduğunu söyledi."

"Onu suçlayamazsınız. Bilmiyordu. Birisi böyle bir şey yaptığında yapılabilecek hiçbir şey olmadığı söylenmişti ona—"

"Onu suçlamıyorum," dedi Cameron. Wallace ona inandı. "Kendi seçimimi yaptım. Ayrılırsam neler olacağı konusunda beni uyardı ama dinlemedim."

Wallace acı bir şekilde, "Ölüm Meleği'nin sizi zorlamaya çalışması da işleri kolaylaştırmadı," dedi.

Cameron iç çekti. "Evet, ama bu Hugo'nun suçu değil. Tek istediği yardım etmektir ve ben ona izin vermeye istekli değildim. Her şeye çok kızgındım. Her şeyi durdurmanın bir yolunu bulduğumu sanıyordum. Hissettiğim her şeyi. Bitmediğini fark ettiğimde yüzüme bir tokat yemiş gibi oldum. Devam ediyor, sürüyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Sonra, "Belki de kastettiğiniz kadar değil, ama anlıyorum."

Cameron ona baktı. "Öyle, değil mi?"

"Bence öyle. Kalbimiz atmayı bıraktığında bile yaşamaya devam ettiğimizi fark etmek herkes için zor. Hayatın acısı ölümden sonra bile bizi takip edebiliyor. Olanlardan dolayı seni suçlamıyorum. Kimse suçlayamaz sanırım. Ve kendini de suçlamamalısın. Ondan ders çıkar. Ondan büyü, ama tekrar seni ele geçirmesine izin verme. Söylemesi kolay, yapması zor, biliyorum."

"Ama sana bak," dedi Cameron. "Sen..."

Wallace boğazındaki yumruya rağmen güldü. "Biliyorum. Ama bunun için endişelenmeni istemiyorum. Sanırım... Sanırım bana öğrenmem gerekenleri öğretmene yardımcı oldun."

"Bu neydi?" diye sordu Cameron.

Wallace gökyüzüne baktı, yere neredeyse paralel olacak şekilde geriye doğru eğildi. Bulutlar geçip gitti, hiçbir hedefi olmayan kabarık beyaz şeylerdi bunlar. Sıcak güneşin aydınlattığı ellerini kaldırdı. "Ne kadar korkutucu olsa da, bırakmamız gerekiyor."

"Çok zaman kaybettim. Zach bana kızmış olmalı."

"Bunu yakında öğreneceksin. Onu seviyor musun?"

"Evet." Bu söz, Wallace'ın boğazında, için için yanan ve kıvılcımlar saçan bir ateşin kalıntılarını hissedebileceği kadar somut bir şiddetle söylenmişti.

"Ve o seni seviyor mu?"

Cameron gözyaşları içinde güldü. "İmkansız. Etrafımda bulunulacak en iyi insan değildim, ama o benim en kötü yanlarımı alıp gün yüzüne çıkardı." Başını öne eğdi. "Korkuyorum, Wallace. Ya çok geçse? Ya çok uzun sürdüyse?"

Wallace havada döndü ve Cameron'a baktı. Gölgesi yoktu. İkisinin de yoktu ama önemli değildi. Buradaydılar. Gerçektiler. "Sonsuzluk karşısında

birkaç yılın ne önemi var ki?"

Cameron burnunu çekti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Wallace. "Öyleyim."

Günün geri kalanında zaman adeta kesintili ve durmaksızın ilerledi. Hugo günün çoğunu Cameron'la geçirdi. Kısa bir an için Wallace yoğun bir kıskançlık hissetti, ama bunu bir kenara bıraktı. Cameron'ın Hugo'ya daha çok ihtiyacı vardı. Wallace seçimini yapmıştı.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Mei ona. Mutfaktaydılar, Mei fırınlardan biriyle ocak arasında gidip geliyordu. Dükkan kapalı diye işlerin de durmadığını söylemişti ona.

"Ne?" Tasma buzdolabının alt kısmına sıkıca bağlanmıştı, böylece ayakları yere değiyordu.

Tereddüt etti. "Hugo senin..." Göğsünü işaret etti.

Omuz silkti. "Durum bu."

"Wallace."

Sonunda, "Bağlarından kurtuldum," dedi.

Elini onun eline aldı ve hafifçe çekerek ayaklarının yere değmesini sağladı. "Seni tutuyorum."

Ona gülümsedi. "Biliyorum."

"Seni uçup gitmene izin vermeyeceğim. Sen bir balon değilsin."

Gülmekten nefesi kesilene kadar güldü.

Ne planladıklarını bilmiyordu.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydı. Olanları öylece bırakacak tiplerden değillerdi.

Çay dükkanının alt katında dolaşıyordu, Apollo onu yerinde tutmak için tasmaını neşeyle çekiştiriyordu, Wallace ise kafasının arkasındaki küçük fısıltıları duymazdan gelmeye çalışıyordu. Bunlar Cameron'la duyduklarına benzemiyordu. Bu fısıltılar daha güçlüydü, kapıdan geliyordu ve kelimeleri anlayamasa da, konuşma gibi gelen bir ritimleri vardı; bu da onu aynı ölçüde korkutuyor ve büyülüyordu. Çay dükkanında dolaşıyordu, uçsuz bucaksız bir okyanusta küçük bir tekne gibiydi. Ayakları asla yere değmiyordu.

Nelson, şöminenin önündeki sandalyesinden onu izledi. Apollo, Wallace'ı yanından çekiştirince Nelson, "Bunu hissediyorsun, değil mi?" dedi.

"Ne?" diye sordu Wallace, sesi hüzünlü ve titrek bir tonda.

"Kapı. Seni çağırıyor."

"Evet," diye fısıldadı Wallace. Havada tembelce döndü.

"Bu kanca. Kablo. Sizde bir tane vardı."

Wallace yavaşça göz kırptı, kendine gelmeye çalıştı. En azından biraz olsun. "Sen de öyle düşünüyorsun. Tabii ki düşünüyorsun. Sormayı hiç düşünmemiştim. Nedir o?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Nelson. "Aslında bilmiyorum. Hep oradaydı. Sanırım bu, bizi Hugo'ya bağlayan, yalnız olmadığımızı hatırlatan bir bağın tezahürü."

"Artık gitti," diye fısıldadı Wallace, çıtırdayan ateşe bakarak. Gözlerini kapattı. Hugo oradaydı, karanlıkta gülümsüyordu.

"Belki," dedi Nelson. "Ama temsil ettiği şey öyle değil. Bu senden asla alınamaz. İhtiyaç ve istek hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Sana ihtiyacımız yok çünkü bu, içimizdeki bir şeyi düzeltmen gerektiği anlamına gelir. Biz asla kırık değildik. Seni istiyoruz Wallace. Her parçanı. Her bölümünü. Çünkü biz bir aileyiz. Aradaki farkı görebiliyor musun?"

Wallace sessizce güldü. "Ama ben henüz üçüncü fincan çayımı içmedim."

Nelson bastonunu yere vurdu. "Hayır. Sanırım öyle değil. Bunu değiştirelim, ne dersiniz?"

Wallace gözlerini açtı. "Ne?"

Nelson mutfağa doğru başıyla işaret etti.

Hugo ve Mei çift kanatlı kapılardan içeri girdiler. Hugo, içinde tanıdık fincanlar ve toprak bir çaydanlık bulunan bir tepsi taşıyordu. Cameron ise gözleri parıldayarak onların arkasından geliyordu.

Hugo tepsiyi masanın üzerine koydu. Onlara masaya oturmalarını işaret etti. "Cameron, senin için bir şeyim var," dedi.

Cameron göz kırptı. "Benim için mi? Bunun..." Wallace'a baktı.

Wallace başını salladı. "Hayır. Bu senin için. İlk deneyimin."

Nelson sandalyesinden kalktı ve Apollo'nun ağzındaki tasmayı çekti. Köpek oyun oynadıklarını sanıp tasmayı geri çekmeye çalıştı. Wallace bir yandan diğer yana irkildi, yüzü ikiye ayrılacak kadar geniş bir şekilde gülümsüyordu. Sonunda Apollo tasmayı bıraktı ve Nelson onu masaya doğru çekerken Wallace'ın ayaklarına havladı.

"Yeterince demlendi mi?" diye sordu Wallace, çay dükkanını portakal kokusu doldururken. Evet, portakal kokusuydu.

“Hazır,” dedi Hugo. Çaydanlığı kaldırırken elleri titriyordu. Mei, onu dengelemek için elini onun elinin arkasına koydu. Çayı her fincana doldurdu. İşini bitirdikten sonra, çay fincanlarıyla aynı desenlere sahip küçük bir kaseye daha çay koydu. Çaydanlığı yere koymadan önce kaseyi kaldırdı ve Apollo'nun önüne yere yerleştirdi. Köpek, başını yana eğerek önünde oturdu ve bekledi. “Hazır.”

Cameron tereddüt ettikten sonra çaydanlığa doğru eğildi ve derin bir nefes aldı. "Ah. Bu..." Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde Hugo'ya baktı. "Bu kokuyu biliyorum. Bizim... arka bahçemizde bir portakal ağacımız vardı. Zach onun altında uzanıp dalların arasından süzülen güneş ışığına bakmayı severdi." Boğazı çalışırken gözlerini kapattı. "Ev gibi kokuyor."

“Hugo ne yaptığını biliyor,” dedi Wallace. “Bu konuda iyidir.” Hepsine baktı. “Nasıl söylenirdi bir daha?”

Ne demek istediğini anladılar. Mei, "İlk kez çay paylaştığınızda birbirinize yabancısınız," dedi.

Nelson, "İkinci kez çay içtiğinizde, onur konuğu olursunuz" dedi.

Hugo başını salladı. “Ve üçüncü kez çay paylaştığınızda, aile oluyorsunuz. Bu bir Balti sözü. Bu sözleri kalbime kazıdım çünkü çay paylaşmanın özel bir yanı var. Büyükbabam bana bunu öğretti. Birisiyle çay içtiğinizde samimi ve sessiz olduğunu söylerdi. Derin. Farklı tatlar birbirine karışır, kokusu güçlüdür. Küçük bir yer ama içtiğimizde birlikte içeriz.” Her birine birer fincan uzattı. Önce Cameron. Sonra Mei. Sonra Nelson. En son Wallace. Çay, Hugo'dan fincanı alırken çalkalandı, parmakları birbirine yakındı ama birbirine değmiyordu, asla değmiyordu. Havada dönerken dikkatliydi, ayaklarını yere doğru uzatırken Nelson tasmayı masanın ayağına bağladı. “Lütfen, benimle birlikte için.”

Cameron'ın önce başlamasını bekledi. Cameron bardağı dudaklarına götürdü, tekrar içine çekti, gözleri hafifçe kapandı. İçmeden önce dudaklarında sessiz bir gülümseme belirdi. Ardından Mei, sonra Nelson, sonra da Hugo içti. Apollo da kaseden bir yudum aldı.

Wallace bardağı dudaklarına götürdü, portakal ve baharatın karışımını içine çekti. Neredeyse hayal edebiliyordu; çimenlerin üzerinde yere uzanmış, meyvelerle dolu bir ağaca bakıyordu, yapraklar serin bir esintiyle hafifçe sallanıyor, güneş ışığı dalların arasından süzülüyordu. Derin bir nefes aldı, çay boğazından aşağı kayarak onu içten dışa ısıttı.

Çay bittiğinde, Wallace sanki daha dün gibiydi.

Hariç ...

Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi?

Çünkü üçüncü fincan çayını içmişti. Bakışları tezgahın üzerinde asılı duran Balti atasözüne kaydı.

Yabancı. Misafir. Aile.

Artık o da onlara aitti, tıpkı onların ona ait olduğu gibi.

Düşürmeden önce çay fincanını masaya geri koydu. Fincan masaya çarparak ses çıkardı ama çayın kalıntıları dökülmedi. Cameron da aynısını yaptı. Yüzünde hayret dolu bir ifadeyle çay fincanına baktı. "Duyabiliyor musun?" Bakışlarını tavana çevirdi. "Duyabiliyor musun? Bu... bir şarkı gibi geliyor. Hayatımda duyduğum en güzel şey."

Apollo havladığında Nelson sessizce, "Evet," dedi.

"Ben de," dedi Wallace.

Mei başını salladı.

Hugo'nun yüzü asıldı, ama Wallace onların duyduklarını onun duyacağını beklemiyordu. Bu, en azından henüz, onun için değildi.

"Beni çağırıyor," diye fısıldadı Cameron.

Wallace gülümsedi.

Masada toplandılar, Wallace aralarında dolaşıyordu ve çayın dibi bitene kadar içtiler.

Hugo onu arka güvertede, yere paralel bir şekilde havada süzülürken, ellerini başının arkasına kavuşturmuş gece gökyüzüne bakarken buldu. Mei, Hugo'nun isteği üzerine tasmaını güverte korkuluğuna bağlamış ve hiçbir sebeple çözmesine izin verilmediğini söylemişti. Yıldızlar her zamanki gibi parlaktı. Sonsuza dek uzanıyorlardı. Gideceği yerde yıldızlar olup olmadığını merak etti. Umarım vardır. Belki o ve Hugo aynı anda aynı gökyüzüne bakabilirlerdi.

Hugo yanına oturdu, kollarını bacaklarının etrafına doladı, dizlerini göğsüne çekti.

"Bir seans daha mı, Doktor?" diye sordu Wallace, tasmaını kavrayıp Hugo'ya doğru yaklaşırken. Arkası güverteye çarptı. Yerinde kalmak için arkasına uzanıp güvertenin kenarından tuttu.

Hugo homurdandıktan sonra başını salladı. "Sana anlatacak başka bir şey kaldı mı bilmiyorum."

"Cameron nerede?"

"Büyükbaba ve Mei ile birlikte." Boğazını temizledi. "O, şey... Yarın."

"Ya yarın?" Büyük bir soru, ama şimdi her zamankinden daha önemli.

"Karşıya geçecek."

Wallace başını Hugo'ya çevirdi. "Şimdiden mi?"

Hugo başını salladı. "Ne istediğini biliyor."

"Ve o bunu istiyor."

"Evet. Ona acele etmeye gerek olmadığını söyledim ama dinlemek istemedi. Çok fazla zaman kaybettiğini düşünüyor. Eve gitmek istiyor."

"Evim," diye fısıldadı Wallace.

"Eve," diye onayladı Hugo, boğazı düğümlenerek. "İlk işimiz bu olacak." Bir süre Wallace'a baktı. Sonra, "Onlara yardım edebiliriz. Eğer... eğer Cameron için işe yaradıysa, belki başkaları için de işe yarar." Çay bitkilerine baktı. "Ama müdür bunu beğenmeyecek."

Wallace kıkırdadı. "Hayır, yapacağını sanmıyorum. Ama ne olursa olsun, o bir bürokrat. Ve daha da kötüsü, sıkılmış bir bürokrat. Benim yaptığım şeye ihtiyacı var."

"Bu da ne?"

"Bütün bunlar büyük bir şoktu."

"Bu tam bir şok," diye tekrarladı Hugo, kelimeleri düşünürken. "Ben..." Başını salladı. "Benimle gelir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Nedir?"

"Göreceksin. Hadi gel."

Wallace kendini güverteden iterek yukarı doğru süzölmeye başladı. Tasma gerilince zıpladı. Yavaşça göz kırparak ileri geri sallandı. Tasmayı çözse ne olacağını, yıldızlar arasında yerini alana kadar yükselmeye devam edip etmeyeceğini merak etti. Bu, son derece harika bir düşünceydi.

Bunun yerine Hugo, Wallace'ın kafasını kapı çerçevesine çarpmasına dikkat ederek onu evin içine çekti.

Saat saniyeleri sayarak ilerledi.

Mei ve Cameron şöminenin önünde yere oturdular, Apollo sırtüstü yatmış, bacakları havadaydı. Nelson da sandalyesindeydi. Hugo merdivenleri çıkarken, Wallace da arkasından, ayakları yere değmeden, hiç konuşmadılar.

Hugo'nun onu kapıya götürüp, bunun ne anlama gelebileceği, diğer tarafta ne olabileceği hakkında daha fazla şey anlatacağını düşünmüştü. Hugo'nun ikinci kattaki kapalı kapılardan birine gitmesi onu şaşırttı.

Wallace'ın odasına açılan kapı, Wallace'ın henüz girmedeği tek kapıydı.

Hugo durdu, eli kapı kolundaydı. Wallace'a baktı. "Hazır mısınız?"

"Ne için?"

"Ben."

Wallace güldü. "Kesinlikle."

Hugo kapıyı açıp kenara çekildi. Wallace'a geçmesi için işaret etti.

Çerçeveyi kavrayarak, başını eğerek kendini odaya çekti.

Beklediğinden daha küçüktü. Ebeveyn yatak odasının üçüncü katta olduğunu ve Nelson ile karısının ölümünden önce bu odanın onlara ait olduğunu biliyordu.

Bu oda tertemizdi. Sağlık müfettişi Harvey şüphesiz memnun olurdu. Tek bir toz zerresi bile yoktu, dağınıklık ya da yerinden oynatılmış bir şey yoktu.

Birinci kat gibi, duvarlar da uzak diyarların posterleri ve resimleriyle kaplıydı. Sonsuz bir kadim ağaç ormanı. Yeşil bir nehrin kıyısında eski bir heykel. Akıcı elbiseler giymiş insanlarla dolu, rengarenk bir pazar yerinin üzerinde asılı parlak kurdeleler. Hasır çatılı evler. Bir buğday tarlasının üzerinden yükselen güneş. Denizin ortasında bir ada, kayalıklarına kurulmuş tuhaf bir ev.

Ama bunların hepsi ulaşılamaz hayaller değildi.

Ortada asılı çerçeveli bir resimde Hugo'ya benzeyen bir adam ve bir kadın gülümsüyordu. Bunun altında, Hugo'nun yıkadığı, uyuzlu bir köpeğin somurtkan bir fotoğrafı vardı. Bunun yanında, Hugo ve Nelson çay dükkanının önünde, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, ikisi de genişçe sırtarak duruyorlardı. Bunun altında ise mutfakta, yüzünde un lekeleri olan, gözleri parıldayan ve elinde bir spatula ile kameraya doğrultmuş Mei'nin bir fotoğrafı vardı.

Ve böylece, en az bir düzine kişi daha, güç ve sevgiyle dolu bir hayatın öyküsünü anlatmaya devam etti.

Wallace, genç Hugo'nun babası gibi görünen bir adamın omuzlarında olduğu fotoğrafı incelerken, "Bu harika," dedi. Adamın kalın, gür bir bıyığı ve gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı.

Hugo, arkasından kapıyı kapatırken sessizce, "Bana hatırlamama yardımcı oluyorlar," dedi. "Sahip olduğum her şeyi. Sahip olduğum her şeyi."

"Onları tekrar göreceksiniz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Belki önce ben onları bulabilirim. Ben... bilmiyorum. Onlara kendinden bahset. Tüm yaptıklarını anlat. Seninle çok gurur

duyacaklar."

Hugo, "Bu benim için kolay değil," dedi.

Wallace havada döndü. Hugo kaşlarını çatdı, alnı kırıışmıştı. Elini uzatıp başındaki bandanayı çıkardı. "Zor olan ne?"

"İşte bu," dedi Hugo, ikisi arasında işaret ederek. "Sen ve ben. Hayatımı konuşarak, konuşarak, konuşarak geçiriyorum. Senin gibi insanlar bana geliyor ve ben de onlara geride bıraktıkları dünyayı ve önlerinde nelerin olduğunu anlatıyorum. Korkacak hiçbir şey olmadığını ve en kötü anlarında bile yeniden huzur bulacaklarını söylüyorum."

"Ancak?"

Hugo başını salladı. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Söylemek istediklerimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bununla ilgili hiçbir şey yapmanıza gerek yok..."

"Yapma," dedi Hugo boğuk bir sesle. "Öyle deme. Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Bandanayı yere bıraktı. "Her şeyi seninle yapmak istiyorum." Sonra, sanki daha yüksek sesle söylemek onları tamamen ayıracakmış gibi fısıltıyla, "Gitmeni istemiyorum," dedi.

Altı küçük kelime. Wallace Price'a daha önce hiç kimsenin söylemediği altı kelime. Kırılğanlardı ve o da onları içine sindirip sıkıca tuttu.

Hugo önlüğünü başının üzerine kaldırdı ve bandananın yanına düşmesine izin verdi. Ayakkabılarını parmak uçlarıyla çıkardı. Çorapları beyazdı, parmak uçlarından birinin yakınında bir delik vardı.

Wallace, "Ben..." dedi.

"Biliyorum," dedi Hugo. "Benimle kal. Sadece bu gece için."

Wallace yıkılmıştı. Başka biri olsalardı, bu bir şeyin başlangıcı olabilirdi. Bir son değil, bir başlangıç. Ama başka biri değillerdi. Ölü ve diri Wallace ve Hugo'ydular. Aralarında büyük bir uçurum uzanıyordu.

Hugo ışığı söndürdü, oda yarı karanlığa büründü. Yatağa gitti. Sade bir yataktı. Ahşap çerçeve. Büyük bir şilte. Mavi çarşaf ve yorgan. Yastıklar yumuşak görünüyordu. Hugo yatağa oturduğunda, elleri bacaklarının arasında sallanırken yatak gıcırdadı. "Lütfen," dedi Hugo sessizce.

"Sadece bu gece için," dedi Wallace.

Ayaklarına baktı, tahta zeminin üzerinde havada asılı duruyorlardı. Yüzünü buruşturdu ve ayakkabıları gözden kaybıldı. Gerisini umursamadı. Uyuyamayacaktı.

Hugo, Wallace'ın kendisine doğru süzöldüğünü görünce başını kaldırdı. Yüzünde garip bir ifade vardı ve Wallace, Hugo'nun neden onu seçtiğini, bu

anı hak etmek için hayatta ne yaptığını merak etti.

Hugo başını salladı, yatağa doğru kayarak uzak tarafa uzandı. Sallanan tasmayı alıp başucu tahtasına bağladı.

Wallace eğildi ve ellerini yatağa bastırdı, Hugo'nun yanına uzanabilmeyi diledi. Parmakları yumuşak yorganın içinde kıvrıldı. Yüzünü battaniyeye yaslayana kadar kendini aşağı çekti ve derin bir nefes aldı. Hugo, kakule, tarçın ve bal kokuyordu. İçini çekti ve Hugo'nun üzerine doğru hareket etti. Hugo başını yastığa yaslamış, karanlıkta gözleri parıldayarak Wallace'ı izliyordu.

İlk başta konuşmadılar. Wallace'ın söylemek istediği çok şey vardı ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

Hugo öyle yaptı. Her zaman öyle yapardı. "Merhaba."

Wallace, "Merhaba, Hugo," dedi.

Hugo elini Wallace'a doğru uzattı, parmakları açık bir şekilde. Wallace da aynısını yaptı, elleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. Dokunamıyorlardı. Sonuçta Wallace ölmüştü. Ama yine de iyiydi. Hala iyiydi. Wallace, Hugo'nun teninin sıcaklığını hissedebildiğini hayal etti.

Hugo, "Sanırım neden bana getirildiğinizi biliyorum," dedi.

"Neden?" diye sordu Wallace.

Sesler alçak, yumuşak. Gizli.

Hugo elini yatağa geri indirdi ve Wallace'ın hissettiği acı çok büyüktü. "Bana her şeyi sorguluyorsun. Neden böyle olmak zorunda? Bu dünyadaki yerim ne? Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyorsun."

"Hugo." Tam ortadan ikiye ayrıldı.

"Keşke her şey farklı olsaydı," diye fısıldadı Hugo. "Keşke hayatta olsaydın ve buraya kendin gelseydin. Sıradan bir gün olabilirdi. Belki güneş parlıyordur. Belki yağmur yağıyordur. Ben tezgahın arkasındayım. Kapı açılıyor. Yukarı bakıyorum. Sen içeri giriyorsun. Kaşlarını çatmışsın, çünkü ıssız bir yerde bir çay dükkanında ne işin olduğunu bilmiyorsun."

Wallace homurdandı. "Bu kulağa doğru geliyor."

"Belki de buradan geçiyorsunuzdur," diye devam etti Hugo. "Kayboldunuz ve yolunuzu bulmak için yardıma ihtiyacınız var. Ya da belki de burada kalmaya geldiniz. Tezgaha gelin. Ben de size merhaba deyip Charon's Crossing'e hoş geldiniz diyorum."

"Size söylüyorum, daha önce hiç çay içmedim. Çok sinirlenmiş görünüyorsunuz."

Hugo buruk bir gülümsemeyle, "Belki de çok da öfkeli değilim," dedi.

“Evet, evet. Kendine bunu söylemeye devam et. Çok sinirlenirdin. Ama aynı zamanda sabırlı da olurdun.”

"Sizin hangi tatları sevdiğinizi sorardım."

“Nane. Naneyi severim.”

“O halde tam size göre bir çayım var. İnanın bana, çok lezzetli. Sizi buraya getiren nedir?”

“Bilmiyorum,” dedi Wallace, her şeyin güzel olduğu ve hiçbir şeyin acı vermediği bir hayal dünyasına dalmış halde. Daha önce de gizlice burada bulunmuştu. Ama şimdi her şey apaçık ortadaydı ve bunun asla bitmesini istemiyordu. “Yol kenarındaki tabelayı gördüm ve şansımı denedim.”

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bize şans verdiğiniz için teşekkür ederim."

Wallace gözlerini kapatmamak için mücadele etti. Bu anı kaybetmek istemiyordu. Kendini Hugo'nun yüzünün her santimini, dudaklarının kıvrımını, daha önce tıraş olurken çenesinde kaçırdığı sakalları ezberlemeye zorladı. "Çayı sen yapacaksın. Küçük bir demliğe koyup tepsiye yerleştireceksin. Ben de pencerenin yanındaki masada oturacağım."

"Tepsiyi sana getireceğim," dedi Hugo. "İkinci bir fincan daha olacak, çünkü benimle oturmak için rica etmeni istiyorum."

"Evet."

"Öyle," diye onayladı Hugo. "Biraz otur, benimle bir fincan çay iç."

"Mısın?"

"Evet. Karşındaki sandalyeye oturuyorum. Her şey yavaş yavaş kayboluyor, sadece sen ve ben kalıyoruz."

"Ben Wallace'ım."

"Benim adım Hugo. Tanıştığımıza memnun oldum, Wallace."

“Çayı sen koy.”

"Bardağı sana uzatıyorum."

"Senin kendi içeceğini doldurmanı bekliyorum."

"Aynı anda içiyoruz," dedi Hugo. "Ve tadın dilinize değdiği anı, gözlerinizin nasıl büyüdüğünü görüyorum. Böyle bir tada sahip olacağını beklemiyordunuz."

“Bana gençliğimi hatırlatıyor. Her şeyin anlamlı geldiği zamanları.”

"Güzel, değil mi?"

Wallace gözlerini alev alev yakarak başını salladı. "Çok iyi. Hugo, ben ___"

Hugo şöyle dedi: "Belki de sadece orada oturup öğleden sonrayı geçiririz. Konuşuruz. Sen bana şehirden, her yere aceleyle giden insanlardan bahsedersin. Ben de sana kışın ağaçların nasıl görüldüğünden, karların dallara yığılıp yere kadar sarkmasından bahsederim. Sen bana gördüğün her şeyden, ziyaret ettiğin her yerden bahsedersin. Ben dinlerim, çünkü ben de onları görmek istiyorum."

"Yapabilirsiniz."

"Yapabilir miyim?"

"Evet," dedi Wallace. "Size gösterebilirim."

"Mısın?"

"Belki de kalmaya karar veririm," dedi Wallace ve bunu hiç bu kadar içtenlikle söylememiştir. "Bu şehirde. Bu yerde."

"Her gün gelir, farklı çay çeşitlerini denerdin."

"Çoğunu sevmiyorum."

Hugo güldü. "Hayır, çünkü çok seçicisin. Ama senin beğendiklerini buluyorum ve her zaman elimde bulundurmaya özen gösteriyorum."

"İlk fincan kahveyle bir yabancıyım."

"Onur konuğu olduğunuz an."

Wallace şöyle dedi: "Sonra bir tane daha var. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Bu beni ne yapıyor?"

"Aile," dedi Hugo. "Sizi aile yapar."

"Hugo?"

"Evet?"

"Beni unutmayın. Lütfen beni unutmayın."

"Nasıl yapabilirim ki?" dedi Hugo.

"Ben yokken bile mi?"

"Sen gittikten sonra bile. Şimdi bunu düşünme. Hala zamanımız var."

Öyle yaptılar.

Yapmadılar.

Hugo'nun gözleri ağırlaştı. Direndi, gözlerini yavaşça kırıştırdı ama çoktan kaybetmişti. "Bence güzel olurdu," dedi, kelimeleri hafifçe peltek çıkıyordu. "Buraya gelsen. Kalsan. Çay içerdik, konuşurduk ve bir gün sana seni sevdiğimi söylerdim. Sensiz hayatımı hayal edemediğimi söylerdim. Bana hayal edebileceğimden çok daha fazlasını istemeyi öğrettin. Ne kadar da komik bir hayal."

Gözleri kapandı ve bir daha açılmadı. Nefes alıp verdi, dudakları aralandı.

Bir süre sonra Wallace, “Ve size şunu söylemek isterim ki, beni hiç olmadığım kadar mutlu ettiniz. Siz, Mei, Nelson ve Apollo. Eğer mümkün olsaydı, sonsuza dek sizinle kalırdım. Sizi de seviyorum. Elbette seviyorum. Nasıl sevmem ki? Size bakın. Sadece size bakın. Ne kadar komik bir rüya.” dedi.

Gecenin geri kalanında Hugo'nun üzerinde süzölerek onu izledi, bekledi.

BÖLÜM

22

Ertesi sabah—yedinci, son, nihai gün—Cameron, "Benimle kapıya kadar gelir misin?" dedi.

Wallace şaşkınlıkla göz kırparak Cameron'a baktı. "Orada olmamı mı istiyorsun?"

Başını salladı.

"Ben... Henüz gidemem. Henüz süreci tamamlamadım."

"Biliyorum," dedi Cameron. "Ama senin orada olmanın faydası olacağını düşünüyorum."

"Neden?" diye sordu Wallace çaresizce.

"Çünkü beni kurtardın. Ve korkuyorum. Merdivenleri nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Ya bacaklarım çalışmazsa? Ya yapamazsam?"

Wallace, Charon Geçidi'nin kapılarından ilk kez içeri girdiğinden beri öğrendiği her şeyi düşündü. Hugo'nun, Mei'nin, Nelson ve Apollo'nun ona öğrettiklerini. "Atılan her adım, eve bir adım daha yaklaşmak demektir," dedi.

"Öyleyse neden bu kadar zor?"

"Çünkü hayat böyle," dedi Wallace.

Cameron alt dudağını ısırды. "Orada olacak."

Zach. "Yapacak."

"Bana bağırarak."

"Yapacak mı?"

"Evet," dedi Cameron. "Böylece hâlâ beni sevdiğini anlayacağım." Gözleri yaşlıydı. "Umarım olabildiğince yüksek sesle bağırır."

Wallace, başının üstüne hafifçe vurarak, "Kulak zarların patlayacakmış gibi hissedene kadar," dedi. "Ve sonra seni asla bırakmaz."

"Bunu çok isterim." Başını çevirdi. "Seni bulacağım. Geldiğinde. Onun seninle tanışmasını istiyorum. Seni ve benim için yaptıklarını bilmesi gerekiyor."

Wallace yapamıyordu. Her şey bulanıktı. Etrafındaki renkler eriyordu. İpleri kopmuştu ve uzaklara, uzaklara, uzaklara doğru süzülüyordu.

"O halde evet," dedi Wallace. "Sen gittiğinde ben de orada olacağım."

Cameron, Mei'ye sarıldı.

Nelson'a sarıldı.

Apollo'nun başını okşadı.

"Acıtır mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hugo. "Olmayacak."

Elini uzatarak Wallace'a baktı. "İster misin?"

Wallace hiç tereddüt etmedi. Cameron'ın elini kendi eline aldı. Cameron, Wallace'ın uçup gitmesini engellemek istercesine onu sıkıca kavradı.

Mei, Nelson ve Apollo alt katta kaldılar.

"Hemen geri döneceğini bekliyorum Wallace," diye seslendi Nelson. "Seninle işim henüz bitmedi."

"Biliyorum," dedi Wallace, Cameron'ın elini sıkarak onu durdurdu. Arkalarına baktı. "Çok uzun sürmeyecek."

Nelson ona inanmış gibi görünmüyordu, ama Wallace artık bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Hugo önden giderek ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı.

"Duyabiliyor musun?" diye sordu Cameron. "Şarkı söylüyor."

Üçüncü kata.

"Ah," dedi Cameron, yanaklarından yaşlar süzülürken. "Çok gürültülü." Onlar yanlarından geçerken pencerelerden dışarı baktı ve kahkahalar attı. Wallace ne gördüğünü bilmiyordu ama gördüğü şey onun için değildi.

Dördüncü kata.

İskelede durdular.

Kapının tahtasına oyulmuş çiçekler, üzerlerindeki tavanda açmış gibi görünüyordu.

Yapraklar büyüdü.

"Hazır olduğunda kancayı çıkar ve bırak. Ben kapıyı açacağım. Ne zaman olduğunu söylemen yeterli," dedi Hugo.

Cameron başını salladı ve üzerlerinde süzülen Wallace'a baktı. Wallace'ın elini sıktıktan sonra onu göz hizasına kadar indirdi. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Beni geri getirdiğinde, kancanı göğsüme sapladığında hissettim. Onlar senin, Wallace. Ve sen de onlarınsın. Bunu bildiklerinden emin ol. Bir daha ne zaman böyle bir fırsat yakalayacağını bilmiyorsun."

"Yapacağım," diye fısıldadı Wallace.

Cameron, Wallace'ı bırakmadan önce yanağından öptü. Hugo tasmaını kaptı, gözleri yumuşak ve hüzünlüydü.

Cameron bir, iki, üç kez derin nefes alıp verdi. "Hugo?" dedi.

"Buradayım."

"Yolumu geri buldum. Biraz zaman aldı ama başardım. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Sanırım artık hazırım." Ve bununla birlikte, Wallace'ın göremediği kancayı kavradı. Cameron, kancayı göğsünden çekerken yüzünü buruşturdu. Elini açarken rahat bir nefes aldı.

"Gitti," dedi Hugo sessizce. "Vakti."

"Hissediyorum," dedi Cameron kapıya doğru bakarak. "Yükseliyorum. Hugo, lütfen. Kapıyı açar mısın?"

Hugo öyle yaptı. Elini uzattı, parmakları kapı koluna değdi. Kolu kavradı ve bir kez çevirdi.

Tıpkı Alan'la olduğu gibiydi. Işık o kadar parlak bir şekilde aşağıya doğru yayılıyordu ki Wallace gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Fısıltılar yerini kuş cıvıltılarına bıraktı. Wallace, Cameron'ın ayakları yerden kesilirken nefes nefese kaldığını duydu. Gözlerini korumak için elini kaldırdı, tüm o kör edici ışıktaki Cameron'ı seçmeye çalıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Cameron, açık kapıya doğru yükselirken. "Ah, Wallace. Bu... güneş. Bu güneş." Sonra, kapıdan geçmeden hemen önce, sesine büyük ve güçlü bir sevinç doldu ve "Merhaba, sevgilim. Merhaba, merhaba, merhaba," dedi.

Wallace'ın ondan gördüğü son şey, ayakkabılarının tabanlarıydı.

Kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Işık soldu.

Çiçekler kendi içlerine doğru kıvrıldılar.

Kapı çerçevesine yerleşirken yapraklar küçüldü.

Cameron gitmişti.

Saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca kapının altında beklediler, Hugo'nun elinde tasma vardı, Wallace ise havada süzülüyordu. Neredeyse zamanı gelmişti. Henüz değil, ama yakındı.

Sanki her zamanki gibi çay içtiler, sabah öğleden sonraya dönerken hiçbir şey değişmemiş gibi davrandılar.

Gülüştiler. Hikayeler anlattılar. Nelson ve Mei, Wallace'a bikinili halini hatırlattılar. Nelson, Hugo'nun büyük hayal kırıklığına rağmen, birkaç on yıl daha genç olsaydı Wallace'ın peşinden gitmeyi düşünebileceğini söyledi. Wallace, Nelson'dan tavşan kostümünü göstermesini istedi. Oldukça şaşırtıcıydı. Parlak renkli yumurtalarla dolu sepet, özellikle kulakları her

yere sallanıp burnu kıpırdadığında, durumu daha da kötüleştirdi. Wallace, yumurtaların karnabahar dolu olduğunu anlamak için Nelson'ın yumurtaları açmasına gerek duymadı.

Wallace daha fazla yükselmek için masanın alt kısmını sıkıca tutmak zorunda kaldı. Bunu belli etmemeye çalıştı ama herkes biliyordu. Hepsi biliyordu. Sonrasında olacaklar için herhangi bir dikkat dağıtıcı unsur istemediği için tasmaşını takmamıştı.

Güneş gökyüzünde ilerlerken, Wallace bu yere gelmeden önceki hayatını düşündü. Pek bir şey değildi. Hatalar yapmıştı. Nazik olmamıştı. Ve evet, açıkça acımasızlık anları da olmuştu. Daha fazlasını yapabilirdi. Daha fazlası olmalıydı. Ama sonunda, diğerlerinin yardımıyla bir fark yarattığını düşündü. Nancy'nin son kez çay dükkanından ayrılmadan önceki halini hatırladı. Naomi'nin telefondaki sesini. Cameron'ın, dönüştüğü "kabuk" eriyip gittiğinde, ölüye hayat geri döndüğünde yüzündeki rahatlamayı.

Wallace, hayattayken başardıklarından daha fazlasını ölümünden sonra başarmıştı, ama bunu yalnız başına yapmamıştı.

Belki de asıl mesele buydu. Hâlâ pişmanlıkları vardı. Hep de olacağını düşünüyordu. Artık bunun için yapılabilecek bir şey yoktu. Hayatın ağırlığı üzerine çökmeden önce olacağını düşündüğü adamı kendi içinde bulmuştu. Özgürdü. Ölümlü bir hayatın prangaları kırılmıştı. Onu burada tutan hiçbir şey yoktu. Artık yoktu.

Canım acıdı ama güzel bir acıydı.

Hugo dışarıdan her şey yolundaymış gibi görünmeye çalıştı, ama akşam karanlığı yaklaştıkça daha da huzursuzlandı. Sustu. Kaşlarını çatı. Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu.

Mei ve Nelson sustuğunda Wallace, "Hugo?" dedi. Wallace masayı sıkıca kavradı.

Hugo başını salladı.

"Şimdi değil," dedi Wallace. "Benim için güçlü olmanı istiyorum."

Çenesinde inatçı bir ifade vardı. "Peki ya benim isteklerim?"

Nelson iç çekti. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Sanmıyorum ki—"

Hugo ellerini yumruk yaparak boğuk bir kahkaha attı. "Biliyorum. Sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum."

Mei başını onun omzuna yasladı. "Yapman gerekeni yapacağım," diye fısıldadı. "Ve biz de seninle birlikte olacağız. İkiniz de. Her adımda."

Wallace'a baktı. "Oldukça iyi bir adam olmuşsun, Wallace Price."

"Senin kadar iyi değilim, Meiyng... senin soyadın neydi Allah aşkına?"

Gülümseyerek, "Freeman. Geçen yıl değiştirdim. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi isim." dedi.

"Kesinlikle haklısın," dedi Nelson.

Onlara söyleyecek çok daha fazla şeyi vardı. Ama söyleyemeden Apollo homurdanarak çay dükkanının ön cephesine bakan pencereye gitti. Zaman yavaşladıkça saatin kolları titremeye başladı.

"Hayır," diye fısıldadı, Charon Geçidi'ni mavi bir ışık doldurmaya başlarken. "Henüz değil. Lütfen, henüz değil—"

Işık solarken Apollon uzun ve hüzünlü bir sesle uludu. Saat tamamen dondu, ibreleri kıpırdamadı.

Kapıya hafifçe vuruldu: tak tak tak.

Hugo, ağır adımlarla kapıya doğru yürürken sandalyesinden yavaşça kalktı. Başını öne eğdi, eli kapı kolundaydı.

Onu açtı.

Müdür verandada duruyordu. Üzerinde "Eğer beni sevimli buluyorsanız, teyzemi görmelisiniz" yazan bir tişört giyiyordu. Saçlarından çiçekler sarkıyordu, açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyordu.

"Hugo," dedi çocuk selam vererek. "Seni tekrar görmek ne güzel. İyi olduğunu görüyorum. Ya da beklendiği kadar iyisin."

Hugo bir adım geri çekildi ama cevap vermedi.

Müdür, çıplak ayaklarının altında gıcırdayan zemin ve daha önce olduğu gibi dalgalanmaya başlayan duvarlar ve tavan eşliğinde çay dükkanına girdi. Tek tek hepsine baktı, bakışları Mei'de oyalandıktan sonra Nelson ve Apollo'ya döndü; ikisi de ona hırladı ama müdür mesafesini korudu.

"İyi köpek," dedi çocuk.

Apollo buna karşılık vahşice havladı.

"Eh, çoğunlukla iyi bir köpek. Mei, bu Reaper işine çok çabuk alıştın. Seni Hugo'ya görevlendirmenin doğru bir karar olduğunu biliyordum. Çok etkilendim."

"Açıkçası, senin ne düşündüğün umurumda bile değil."

"Ah," dedi çocuk. "Buna gerek yok. Sonuçta ben senin patronunum. Sicilinde bir leke olmasını istemem." Burnunu çekti. "Nelson. Hala buradasın, görüyorum. Ne kadar da... beklenmedik bir durum."

"Elbette haklısın," diye homurdandı Nelson. Bastonunu müdüre doğrulttu. "Ve kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya zorlayacağını sanma."

Buna izin vermeyeceğim.”

Çocuk uzun bir süre ona baktı. "İlginç. Önemsiz olsa da o tehdide gerçekten inandım. Lütfen unutma ki, olabilecekleri durdurmak için bana yapabileceğin çok az şey var. Ben evrenim. Sen bir toz zerresisin. Seni seviyorum Nelson. Lütfen bundan pişman olmama sebep olma."

Nelson ona şüpheyile baktı ama cevap vermedi.

Müdür masaya yaklaştı. Hugo kapıyı kapatırken Wallace kımıldamadan oturuyordu. Kilit tıkırdadı.

Çocuk, Wallace'ın karşısındaki masada durdu, çaydanlığı ve fincanları inceledi. Parmağıyla çaydanlığın ağzını okşadı. Ucundan bir damla sıvı alıp diline bastırdı. "Nane," dedi eğlenmiş bir ses tonuyla. "Şeker kamışı. Öyle değil mi Wallace? Annen onları kışın mutfakta yapardı. Ne kadar garip ki, böylesine rahatlatıcı bir anı, nefret etmeye başladığın birinden geliyor."

"Ondan nefret etmiyorum," dedi Wallace sert bir şekilde.

Çocuk kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Neden olmasın? En iyi ihtimalle mesafeliydi. Anne baban da öyleydi. Söyle bana Wallace, onları tekrar gördüğünde ne yapacaksın? Ne diyeceksin?"

Bunu hiç düşünmemişti. Bunun onu ne yaptığını bilmiyordu.

Çocuk başını salladı. "Anlıyorum. Sanırım bunu bana bırakmaktansa sana bırakmak daha iyi. Otur bakalım Hugo, başlayalım."

Hugo masaya doğru yürüdü, sandalyeyi çekip tekrar oturdu, yüzünde ifadesiz ve soğuk bir ses vardı. Wallace onu böyle görmek istemiyordu.

Çocuk ellerini çırpı. "Şimdi daha iyi. Bir saniye bekleyin." Yanlarındaki masaya gitti, sandalyeyi çekip yerde sürükleyerek masalarına geri getirdi. Sandalyeyi Mei ve Nelson'ın arasına itti ve üzerine tırmanıp dizlerinin üzerine oturdu. Dirseklerini masaya dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı. "İşte. Şimdi hepimiz aynıyız. Bir fincan çay istiyorum. Senin çayını hep sevmişimdir Hugo. Bana doldurur musun?"

Hugo da, "Hayır. Yapmayacağım," dedi.

Çocuk yavaşça göz kırptı, kirpikleri altın rengi tenine karşı simsiyah is gibi duruyordu. "Bu neydi?" diye sordu, sesi tiz ve tatlıydı, tıpkı şeker kaplı jiletler gibi.

"Çay içmeyeceksin," dedi Hugo.

"Ah." Çocuk başını yana eğdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü beni dinleyeceksin ve dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

"Ooo," diye fısıldadı çocuk. "Öyle mi? Bu ilginç olacak. Dikkatimi çektin. Hadi bakalım. Dinliyorum." Hugo'ya dönmeden önce Wallace'a sinsi

bir bakış attı. “Ama senin yerinde olsam acele ederdim. Görünüşe göre Wallace’ımız yerinde durmakta zorlanıyor. Sen bana... nasıl desem... azar çekerken onun uçup gitmesini istemem.”

Hugo ellerini önündeki masanın üzerine koydu, başparmaklarının uçlarını birbirine bastırdı. "Bana yalan söyledin."

"Öyle mi? Tam olarak ne hakkında?"

“Cameron.”

"Ah," dedi Müdür. "Kabuk."

"Evet."

"Kapıdan içeri girdi."

“Çünkü biz ona yardım ettik.”

"Öyle mi?" Parmaklarını yanaklarına vurdu. "Çok ilginç."

Wallace bağırarak istedi ama ağzını kapalı tuttu. Duygularının onu ele geçirmesine izin veremezdi, hele ki bu her şeyden daha önemliyken. Ve Hugo'ya tüm varlığıyla güveniyordu. Hugo ne yaptığını biliyordu.

Hugo, "Onun olduğu gibi kalmasına izin verdiniz. Bana yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını söylediniz," derken sesi sakin ve düzdü.

"Bunu ben mi söyledim?" diye kıkırdadı müdür. "Sanırım söyledim. Dinlediğinize sevindim."

"İstediğin zaman müdahale edip ona yardım edebilirdin."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye sordu müdür, şaşkın bir ses tonuyla. "O kendi seçimini yaptı. Wallace'a da söylediğim gibi, özgür irade her şeyden önemlidir. Bu, hayati öneme sahiptir..."

"Ta ki siz bunun bir oyun olmadığına karar verene kadar," dedi Hugo kesin bir dille. "Bu bir oyun değil. Ne zaman müdahale edeceğinizi seçme şansınız yok."

"Öyle değil mi?" diye sordu çocuk. Sanki “Bu adama inanabiliyor musunuz?” dercesine diğerlerine baktı. Bakışları bir an Wallace'da oyalandıktan sonra tekrar Hugo'ya döndü. “Ama, tartışma olsun diye, sonsuz bir toz ve yıldız varlığı olan benim ne yapmam gerektiğini bana söyleyin.”

Hugo öne eğildi, yüzü ifadesizdi. “Acı çekiyordu. Kaybolmuştu. Eski Ölüm Meleşim bunu biliyordu. Bundan besleniyordu. Ve yine de hiçbir şey yapmadınız. Cameron bir Husk'a dönüştükten sonra bile parmağınızı kıpırdatmadınız. Ancak Lea'dan sonra bir şeyler yapmaya karar verdiniz. Bu kadar uzun sürmemeliydi.”

Çocuk alaycı bir şekilde güldü. “Belki de öyle, ama sonunda her şey yoluna girdi. Lea’nın annesi iyileşme yolunda. Cameron kendini yeniden buldu ve büyük ve vahşi ötesine doğru yolculuğuna devam etti. Burada bir sorun göremiyorum. Herkes mutlu.” Sırıttı. “Kendinle gurur duymalısın. Herkese tebrikler. Yaşasın!” Elleri çırpıttı.

"Ona yardım edebilir miydin?" diye sordu Mei.

Müdür yavaşça başını ona doğru çevirdi.

Gözlerini ondan ayırmadı.

“Şey,” dedi Müdür, kelimeyi birkaç hece uzatarak. “Yani, işin özüne inersek, evet, istediğim her şeyi yapabilirim.” Gözlerini kıstı. Wallace, çocuğun sesi sertleşince omuriliğinden bir ürperti geçtiğini hissetti. “Hugo, anne babanın ölmesini engelleyebilirdim. Wallace’ın kalbinin o tatlı ritmini korumasını sağlayabilirdim. Cameron’ı kaçmaya karar verdiği gün ensesinden yakalayıp kapıdan içeri sokabilirdim.”

"Ama sen yapmadın," dedi Hugo.

“Hayır,” diye onayladı çocuk. “Çünkü işlerin bir düzeni var. Bir plan, senin yetki alanının çok ötesinde bir plan. Bunu hatırlasan iyi olur. Ses tonunu pek beğenmedim.” Dudaklarını büzdü, alt dudağını dışarı doğru çekti. “Hiç hoş değil.”

"Plan nedir?" diye sordu Wallace.

Çocuk tekrar ona baktı. "Affedersiniz?"

"Plan," dedi Wallace. "Peki, nedir o?"

“Kavrayabileceğinizin çok ötesinde bir şey. Bu—”

“Peki,” dedi Wallace. “Kapının diğer tarafında ne var?”

Çok ince bir detaydı, bir anda ortaya çıkıp kayboldu, ama Wallace kaybolmadan önce şaşkın ifadeyi gördü. "Elbette, her şey."

“Detaylar. Bildiklerimizin dışında bana bir şey söyleyin.”

Alt dudağı daha da öne doğru çıktı. "Ah, Wallace. Korkacak bir şeyin yok. Bunu sana daha önce de söyledim. Göreceksin ki—"

“Evet, bak, sanırım bilmiyorsun,” dedi Wallace. Mei nefesini tutarken ve Nelson bastonunu yere vururken öne eğildi. “Bence istiyorsun. Bizi taklit etmeye çalışıyorsun. Anladığını düşünmemizi sağlamaya çalışıyorsun, ama nasıl yapabilirsin ki? Bizim insanlığımız yok sende. Kalbin attığını, kalbin çatladığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Mutlu olmanın, yas tutmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Belki de senin bir parçan, asla olamayacağın tüm özelliklerimize imreniyor ve bana inanmayabilirsin ama bunu senin için tahmin edebileceğinden daha çok

istiyorum. Çünkü o kapının öbür tarafında bir şey olduğunu biliyorum. Onu hissettim. Fısıltıları duydum. Söylediği şarkıları duydum. Ondan yayılan ışığı gördüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye bile başlayabilir misin?"

"Dikkatli ol Wallace," dedi müdür, suratındaki sert ifade yavaş yavaş kaybolarak. "Kimle konuştuğunu unutma."

"Biliyor," dedi Hugo sessizce. "Hepimiz biliyoruz."

Müdür, Hugo'ya bakarken kaşlarını çattı. "Öyle mi? Umarım öyledir."

"Kabuklar ne?" Wallace duraksadı, hayatında hiç olmadığı kadar derin düşüncelere daldı. "Korkuya dayalı bir yaşamın tezahürü mü?" Bu doğru yön gibi görünüyordu, ama resmi tam olarak netleştiremiyordu. "Onlar... ne? Daha mı yatkınlar..."

"Korkuya dayalı yaşam," diye tekrarladı Müdür yavaşça. "Bu... hımm." Wallace'a gözlerini kısarak baktı. "Bunu kendi başına mı çözdün? Aferin sana. Evet, Wallace. Korku ve umutsuzluk içinde yaşayanlar daha... nasıl demiştin? Hassastırlar. Bildikleri tek şey dehşettir ve bu onları takip eder. Herkesi aynı şekilde etkilemese de, Cameron gibi insanlar bazen yeni gerçekliklerini kabul edemezler. Ondan kaçarlardı ve... işte. Sonrasında ne olduğunu biliyorsun."

"Bunlardan kaç tane var?" diye sordu Hugo.

Müdür geriye doğru çekildi. "Ne?"

Hugo, gözünü bile kırpmadan Müdüre baktı. "Cameron gibi insanlar. Dünyanın dört bir yanındaki feribotlara bindirilip yolunu kaybeden insanlar. Bunlardan kaç tane var?"

"Bunun ne alakası olduğunu anlamıyorum—"

"İşte asıl mesele bu!" diye haykırdı Wallace. "Bu tek bir kişiyle ilgili değil. Hepimizle ve birbirimiz için yaptıklarımızla ilgili. Kapı ayrımcılık yapmaz. Ona bakmaya cesaret eden herkes için oradadır. Bazı insanlar yolunu kaybeder, ama bu onların suçu değil. Korkuyorlar. Tanrım, elbette korkuyorlar. Nasıl korkmasınlar ki? Herkes bir noktada yolunu kaybeder ve bu sadece hataları veya verdikleri kararlar yüzünden değildir. Çünkü onlar korkunç, harika bir şekilde insandır. Ve insan olmakla ilgili öğrendiğim bir şey var ki, bunu tek başımıza yapamayız. Kaybolduğumuzda, yolumuzu tekrar bulmak için yardıma ihtiyacımız var. Burada önemli bir şey yapma, daha önce hiç yapılmamış bir şey yapma şansımız var."

"Biz," dedi müdür. "Onlar demek istemiyor musunuz? Çünkü, unuttuysanız diye söylüyorum, öldünüz."

"Biliyorum," dedi Wallace. "Biliyorum."

Çocuk kaşlarını çatdı. "Sana bir kere söyledim Wallace. Ben anlaşma yapmam. Pazarlık etmem. Bunu geride bıraktığımı sanıyordum." Derin bir iç çekti. "Senden çok hayal kırıklığına uğradım. Bu konuda çok nettim. Ve sen Husklar hakkında sanki onlar hakkında bir şey biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Wallace, "Onları gördüm," dedi. "Yakından. Cameron'ı. Ne hale gelmiş olursa olsun, onun ne olduğunu gördüm."

"Bir tanesi," dedi müdür. "Bir tanesini gördünüz zaten."

"Yeterli," dedi Hugo. "Hatta fazlası bile. Çünkü Husks takımının geri kalanı Cameron gibiyse, onlar da bizim gibi bir şansı hak ediyorlar." Öne eğildi, bakışlarını Menajerden ayırmadı. "Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun." Masadaki diğerlerine baktı. "Bunu başarabiliriz."

Müdür uzun bir süre sessiz kaldı. Wallace kıpırdanmamak için kendini zor tuttu. Müdür, "Dikkatimi çektin. Bunu boşa harcama." dediğinde, Wallace rahatlamış bir şekilde bağırmaktan son anda vazgeçti.

Kapanış konuşmasıydı ama bu Wallace'tan gelmedi. Gelemezdi de. Çay dükkanındaki herkesten daha iyi hayatı ve ölümü bilen kişiye baktı. Hugo omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Kabukları. Onları buraya getirin. Onlara yardım edelim. Oldukları gibi kalmayı hak etmiyorlar. Herkes gibi evlerine giden yolu bulabilmeliler." Masaya olabildiğince sıkıca tutunan Wallace'a baktı. Bunu yapmak giderek zorlaşıyordu. Kalçası sandalyeden birkaç santim kalkmış, dizleri masanın altına bastırılmış, ayakları yerden kesilmişti. Ve eğer yeterince dikkatlice dinlerse, gerçekten denese, kapıdan gelen fısıltıları bir kez daha duyabilirdi. Neredeyse bitmişti.

Müdür ona dik dik baktı. "Bunu neden kabul edeyim ki?"

"Çünkü bunu başarabileceğimizi biliyorsunuz," dedi Mei. "Ya da en azından denemeye çalışabiliriz."

"Ve çünkü bu doğru olan şey," dedi Wallace ve bundan daha çok inandığı bir şey olmamıştı. Ne kadar basit. Ne kadar da korkutucu derecede derin. "Huskların böyle seçim yapmasının tek nedeni bilinmeyenden korkmalarıydı."

Müdür yavaşça başını salladı. "Diyelim ki bunu değerlendiriyorum. Diyelim ki bir an için teklifinizi düşünüyorum. Karşılığında bana ne vereceksiniz?"

Wallace da, "Bırakacağım," dedi.

Hugo telaşlandı. "Wallace, hayır, yapma—"

"Ne kadar tuhaf birisin," dedi müdür. "Değişmişsin. Buna ne sebep oldu? Bunun farkında mısın?"

Wallace vahşi ve neşeli bir kakhaha attı. "Sanırım sen. Ya da en azından bunun bir parçasısın, yaptığın hiçbir şeyin anlamı olmasa bile. Ama bu, varoluşun doğal bir parçası, çünkü hayat anlamsız ve eğer anlamlı bir şey bulursak, ona olabildiğince sıkıca tutunuruz. Ben kendimi senin sayende buldum. Ama sen Mei'nin yanında sönük kalıyorsun. Nelson'ın yanında. Apollo'nun yanında." Boğazını yutkunarak ekledi: "Ve Hugo'nun yanında."

Hugo aniden ayağa kalktı, sandalye devrilip yere düştü. "Hayır," dedi sertçe. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim—"

Wallace ona, "Bu benimle ilgili değil," dedi. "Ya da bizimle. Bana isteyebileceğimden çok daha fazlasını verdin. Hugo, göremiyor musun? Ben şu anki halime senin sayende ulaştım, bana yolu gösterdin. Benden vazgemedin. Bu yüzden biliyorum ki, benden sonra gelen ve sana benim kadar ihtiyaç duyan herkese yardım edeceksin."

"Pekala," dedi müdür aniden ve odadaki tüm hava bir anda kesildi. "Anlaştık. Kabukları buraya teker teker getireceğim. Eğer onları iyileştirirse, ne ala. İyileştiremezse, oldukları gibi kalırlar. Her iki durumda da çok iş olacak ve ne kadar başarılı olacağını bilmiyorum."

Wallace'ın masa üzerindeki tutuşu gevşedi ve çenesi düştü. "Ciddi misin?"

"Evet," dedi müdür. "Szm senettir."

"Neden?" diye sordu Wallace. Müdür, Wallace'ın beklediğinden daha çabuk kabul etmişti. Daha fazlası olmalıydı.

Müdür omuz silkti. "Merak. Ne olacağını görmek istiyorum. Düzen, rutini getirir. Rutin, özellikle sonsuza dek sürerse, can sıkıntısına yol açabilir. Bu... farklı." Hugo ve Mei'ye bakarken gözlerini kıstı. "Onayımı rehavet belirtisi olarak algılamayın."

"Yemin ediyorsun?" diye ısrar etti Wallace.

"Evet," dedi müdür gözlerini devirerek. "Yemin ederim. Kapanış konuşmasını dinledim avukat bey. Jüri sizin lehinize karar verdi. Anlaşmaya vardık. Artık zamanı geldi Wallace. Artık bırakmanın zamanı geldi."

Wallace, "Ben..." dedi.

Mei'ye baktı. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Nelson'a baktı. Kaşlarını çatmış, gözleri kapalıydı.

Adam Apollo'ya baktı. Köpek inledi ve başını eğdi.

Hugo'ya baktı. Wallace, ay dükkanına ilk geldiğı günü ve Hugo'dan ne kadar korktuğunu hatırladı. Keşke o zaman şimdi bildiklerini bilseydi.

Kalan zamanınızda ne yapacaksınız?

Biliyordu. İşte burada, son anda, biliyordu. "Sizi seviyorum. Hepinizi. Ölümümü anlamlı kıldınız. Yaşamama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ve ardından Wallace Price masayı bıraktı.

Bağlarından kurtulmuş, özgürleşmiş bir halde ayağı kalktı.

Dizlerinin üst kısmı masaya çarptı ve masa sarsıldı. aydanlık ve fincanlar masanın üzerinde şıkırdadı. Bırakmak ne kadar özgürleştiriciydi. Sonunda, nihayet. Artık korkmuyordu.

Tavana doğru süzölürken gözlerini kapattı.

Kapının ekişi her zamanki kadar güçlüydü. Ona şarkı söylüyor, adını fısıldıyordu.

Ayağı kalkmayı bıraktığında gözlerini açtı.

Aşağıya baktı.

Nelson, ayak bileğini sıkıca kavramış, parmaklarını içine sokmuş, yüzünde kararlılık ifadesiyle onu yerden kaldırmaya başlayınca şaşkınlığa dönüştürmüştü.

Ama sonra Apollo öne atıldı, çeneleri Nelson'ın bastonunun ucunu kavrayarak onu yerinde tuttu. Ön patileri yerden kalkınca inledi, Wallace'ın başının tepesi tavana yakındı.

Mei, Apollo'nun arka kısmına yapıştı, kuyruğı yüzüne çarptı. "Hayır," diye hırçın bir şekilde bağırdı. "Zamanı değil. Bunu yapamazsın. Bunu yapamazsın."

Sonra ayağı kalkmaya başladı, ayakları yerden kesilirken çırpınıyordu.

Hugo onu yakalamaya çalıştı ama elleri tekrar tekrar içinden geçti.

Wallace onlara gülümsedi. "Sorun yok. Söz veriyorum. Bırakın gideyim."

"Hayatında asla," diye homurdandı Nelson, Wallace'ın ayak bileğini daha sıkı kavradı. Nelson'ın eli Wallace'ın ayakkabısına kaydı. Gözleri irileşti. "Hayır."

"Hoşça kal," diye fısıldadı Wallace.

Ayakkabı ıktı. Nelson, Apollo ve Mei bir yığın halinde yere yığıldılar.

Wallace yüzünü yukarı kaldırdı. Fısıltılar daha da şiddetlendi.

Birinci katın tavanından ikinci kata yükseldi. Aşağıda diğerlerinin merdivenlere doğru koşarken bağırdıklarını duydu. Nelson birdenbire

ortaya çıktı ve ona doğru uzandı, ama Wallace çok yüksekteydi. Mei ve Hugo, onun tavandan yükselişini görmek için ikinci kata zamanında ulaştılar.

"Wallace!" diye bağırdı Hugo.

Üçüncü kat. Keşke Hugo'nun odasında daha fazla zaman geçirmiş olsaydı diye düşündü. Kalbi iflas etmeden önce bu küçük yere ulaşabilseydi, nasıl bir hayat kurabileceklerini merak etti. Harika olacağını düşündü. Ama hiç sahip olmamaktansa, sahip olduğu kadar uzun süre sahip olmak daha iyiydi. Ne muazzam bir düşünceydi bu.

Ama bu muazzam bir ölümdü, değil mi? Çünkü ölümden sonra bulduğu şey yüzünden.

Kapının fısıltıları onu çağırıyor, adını tekrar tekrar söylüyordu ve göğsünde güneş gibi bir ışık yanıyordu. İçini yakıyordu. Hugo'nun arkasında scooter'la giderkenki gibi kolları açık, yere paralel bir şekilde uzanıyordu. Üçüncü katın tavanına çarptı ve dördüncü kata doğru yükselirken tavan çöktü.

Müdürün kapının altında, başını yana eğmiş bir şekilde onu beklediğini görünce şaşırmadı. Bir an için Wallace, yukarı, yukarı ve daha da yukarı çıkmaya devam etmeyi düşündü. Belki de kapı açılmazdı ve evin çatısından gece gökyüzüne ve sonsuz yıldızlara doğru yükselirdi. Bu, ölmek için o kadar da kötü bir yol olmazdı.

Ama yapmadı.

Havada asılı kalmış gibi durdu. Nelson iniş yerine yakın bir yerde belirdi ama konuşmadı.

Müdür ilk defa tereddütlü görünüyordu. Saçlarında çiçekler olan küçük bir çocuktü sadece.

Wallace gülümsedi. "Korkmuyorum. Ne senden, ne kapıdan, ne de daha önce olan ya da bundan sonra olacak herhangi bir şeyden korkmuyorum."

Nelson yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Korkmuyorsun," diye tekrarladı Müdür. "Bunu görebiliyorum. Masayı sanki..." Wallace'a uzun süre baktıktan sonra, fısıltılar daha da yüksek ve anlaşılmaz hale gelirken kapıya doğru baktı. "Acaba şöyle olsaydı nasıl olurdu..."

Fısıltılar bir girdaba dönüştü. Müdür, hayır denilen bir çocuk gibi inatla başını salladı. "Hayır, bunun pek doğru olduğunu düşünmüyorum. Ya eğer —Biliyor musun? Senin şu hallerinden oldukça sıkıldım—"

Girdap, öfkeli ve gürültülü bir kasırgaya dönüştü.

“Ne istediyseniz yaptım. Her zaman.” Kapıya dik dik baktı. “Peki bu bizi nereye götürdü? Eğer bu herkes içinse, o zaman herkes için olmalı. Neler olabileceğini görmek istemiyor musunuz? Bence hepimizi şaşırtabilirler. Kendilerini kanıtladılar bile. Ve alabilecekleri tüm yardıma ihtiyaç duyacaklar. Ne zararı olabilir ki?”

Kapı çerçevesinde tıkırtı sesi çıkardı, kapı kolundaki kanat açıldı.

“Evet,” dedi müdür. “Biliyorum. Ama bu... bu bir tercih. Benim tercihim. Ve ne olursa olsun, sorumluluk bana ait olacak. Söz veriyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, ben sorumlu olacağım.”

Kasırğa dindi ve çay dükkanının dördüncü katına sessizlik çöktü.

“Hım,” dedi Müdür. “İnanılmaz, işe yaradı. Başka ne yapabilirim acaba?” Wallace'a baktıktan sonra başını hızla çevirdi. Wallace yere düştü, sertçe ayaklarının üzerine indi ama ayakta kalmayı başardı. Cameron'a kancayı attığından beri ilk kez yere bastığını, bir ağırlığı olduğunu hissetti.

Mei, nefes nefese, ellerini dizlerine koyarak eğilip merdiven sahanlığına ulaştı. Apollo, son birkaç basamağı atlarken tırnakları zeminde kayd, takla atarak sırt üstü yere düştü. Wallace'a doğru göz kırptı, dili ağzından sarkmış, kuyruğunu sallayarak sırttı.

Hugo en son geldi. Ağzı açık bir şekilde durdu.

“Planlarda bir değişiklik oldu,” dedi Müdür, garip bir şekilde eğlenmiş bir ses tonuyla. “Planlarda değişiklik yaptım.” Yüksek sesle güldü, başını salladı. “Bu çok eğlenceli olacak.” Etraflarındaki hava kalınlaştıktan sonra komik bir patlamayla patladı! Müdür elinde bir dosya klasörü tutuyordu, kaşlarını çatarak açtı, ağzı kıpırdayarak sessizce okudu, sayfaları karıştırdı. Wallace ne okuduğunu görmeye çalıştı, ancak Müdür yeterince yaklaşmadan klasörü kapattı. “İlginç. Özgeçmişiniz çok detaylı. Bana sorarsanız fazla detaylı, ama kimse sormadığına göre, bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyor.”

Wallace gözlerinin faltaşı gibi açıldığını hissetti. “Neyim?”

Müdür klasörü havaya fırlattı. Kısa bir süre havada asılı kaldıktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. “İş görüşmeleri,” dedi. “Bu lanet olası evrak işleri, ama ölüm de bir iş, bu yüzden sanırım bir zorunluluk. Kim düşünebilirdi ki bu bir ofis işine dönüşecek?” Ürperdi. “Önemli değil. Tebrikler, Wallace. İşe alındın.” Keskin bir şekilde sırttı. “Elbette geçici olarak, eğer bu daha kalıcı bir pozisyona dönüşürse şartları görüşülecek.”

“Ne için?”

Müdür uzanıp saçından bir çiçek kopardı, dal kırıldı. Çiçek yaprakları sarı, pembe ve turuncuydu. Avucu tavana dönük şekilde Wallace'a uzattı. Üstlerindeki kristal kapı kolundaki yaprak, sanki bir esintiye kapılmış gibi çırpındı. Çiçek, parlak bir şekilde açarken elinin üzerinde süzülüyordu. "Husk'ları buraya getirmek sandığınızdan daha büyük bir iş olacak. Diğerlerinin de yardıma ihtiyacı olacak. Özgeçmişinize göre, kesinlikle nitelikli görünüyorsunuz ve biraz daha az... sizi tercih ederdim ama böyle bir özgeçmiş yalan söylemez. Ağzınızı açın, Wallace."

"Ne?" diye sordu Wallace geriye doğru yaslanarak. "Neden?"

Müdür kendi kendine homurdandıktan sonra, "Fikrimi değiştirmeden önce yap şunu. Ne risk aldığımı bilseydin, o lanet olası ağzını açardın." dedi.

Wallace ağzını açtı.

Müdür yanaklarını şişirdi, avucunun üzerindeki çiçeğe doğru bir hava akımı üfledi. Çiçek Wallace'a doğru süzülürken büyüdü. Yaprakları dudaklarına değdi. Burnunu gıdıkladı. Ağzına doğru kıvrılıp diline bastırdı. Çaydaki bal gibi tatlıydı. Çiçek ağzını doldurunca nefesi kesildi ve öksürdü. Isırdı, tutmaya çalıştı ama nafile. Çiçek boğazından aşağı kaydı.

Kusma nöbetleri geçirirken başı öne eğik bir şekilde elleri ve dizleri üzerine yere yığıldı.

Çiçek göğsüne değip açtığı anda bunu hissetti.

Bir kez titreşti.

İki kere.

Üç kez.

Tekrar tekrar ve tekrar.

Yanına biri çömeldi. "Wallace mı?" diye sordu Hugo, endişeli bir ses tonuyla. "Ona ne yaptın?"

"Şey, Hugo?" dedi Mei, sesi titreyerek.

"İstedğim buydu," dedi müdür. "Değişim zamanı geldi. Hoşlarına gitmiyor ama yaşlılar ve eski alışkanlıklarına bağlılar. Onlarla başa çıkabilirim."

"Hugo."

"Ne oldu Mei?"

"Ona dokunuyorsun," diye fısıldadı.

Wallace başını kaldırdı.

Hugo dizlerinin üzerinde, yanında duruyordu, eli Wallace'ın sırtındaydı ve yukarı aşağı ovuyordu. Mei konuşunca sırtı durdu, ağırlığı bir damga

gibiydi.

Hugo kekeleyerek, "Sen...?" diye sordu.

"Hayatta mı?" diye sordu Müdür. "Evet. Hayatta. Senin için bir hediye, Hugo, ve hafife alınmaması gereken bir hediye." Burnunu çekti. "Aynı kolaylıkla geri de alınabilir. Ve gerekirse ilk gelen ben olacağım. Beni hayal kırıklığına uğratma, Wallace. Sana bir şans veriyorum. Bundan pişman olmak istemem. Eminim ki sonuçları sonsuz olurdu."

Wallace, göğsündeki nabız göğüs kafesine şiddetle çarparken, "Kalbim," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Hissedebiliyorum..."

Hugo onu öptü. Elleriyle Wallace'ın yüzünü kavradı ve sanki hayatında yapacağı son şeymiş gibi öptü. Wallace, dudakları sıcak ve yumuşak bir şekilde Hugo'nun ağzına doğru nefes nefese kaldı. Hugo'nun parmakları yanaklarına saplandı, Wallace'ın daha önce hiç hissetmediği bir baskıydı bu.

Gözleri yıldızlarla dolarken yapabileceği tek şeyi yaptı.

Wallace, Hugo'yu öptü. Onu içine çekti, Hugo'nun dilindeki nane kalıntılarını kovaladı. Wallace, tüm gücüyle, verebileceği her şeyi vererek onu öptü. Ağlıyordu, ya da Hugo ağlıyordu, ya da ikisi birden ağlıyordu, ama fark etmezdi. Hugo Freeman'ı tüm gücüyle öptü.

Hugo biraz geri çekildi, ama zar zor, alınlarını birbirine yasladı. "Merhaba."

"Merhaba, Hugo."

Hugo gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi kayboldu. "Bu gerçek mi?"

"Bence de."

Ve Hugo onu tekrar öptü, tatlı ve ıslıl ıslıl bir öpücüktü ve Wallace bunu ayak parmaklarının ucuna kadar hissetti.

Wallace artık ona bu kadar yakından bakmaya dayanamayınca, adam Wallace'ı dudaklarından, yanaklarından ve göz kapaklarından öptü. Gözyaşlarını öperek sildi ve "Gerçeksın. Gerçeksın. Gerçeksın." dedi.

Sonunda yolları ayrıldı.

Sonunda Hugo dizlerinden çıtırtılar duyarak ayağa kalktı.

Elini Wallace'a doğru uzattı.

Wallace hiç tereddüt etmedi.

Hugo, Wallace'ı yukarı çekerken güçlü bir şekilde tuttu. Birbirine kenetlenmiş ellerine hayretle baktıktan sonra Wallace'ı kendine doğru çekti. Başını Wallace'ın göğsüne yasladı, kulağını sol kaburga kemiğine dayadı. "Duyabiliyorum," diye fısıldadı. "Kalp atışlarını."

Sonra doğruldu ve Wallace'ı sıkıca kucakladı. Hugo, Wallace'ı olabildiğince sıkıca kucaklayınca nefesi kesildi. Hugo kahkaha atarak ikisini de etrafında döndürürken Wallace havaya kalktı.

"Hugo!" diye bağırdı Wallace, odanın etrafında dönmesinden başı dönüyordu. "Beni yere indirmezsensin midem bulanacak!"

Hugo öyle yaptı. Geri çekilmeye çalıştı ama Wallace ona fazla uzaklaşmasına izin vermedi. Parmaklarını Hugo'nunkilerle kenetledi, avuç içleri birbirine değdi. Mei üzerine atlayıp bacaklarını beline dolayarak, saçlarını burnuna sokmadan önce tepki vermeye vakti bile olmadı. Mei yumruklarını göğsüne vurmaya başlayıp bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmamasını, nasıl bu kadar aptal olabildiğini, nasıl veda edebileceğini düşünebildiğini sorduğunda güldü.

Saçlarını öptü. Alnını öptü. Yan tarafını gıdıkladığında çığlık atarak ondan uzaklaştı.

Ardından Nelson ve Apollo koşarak geldiler.

Ancak onlar onun içinden geçip gittiler.

Nelson neredeyse yere düşüyordu. Apollo ise düştü ve arkalarındaki duvara çarptı. Kuledeki pencereler sallandı. Ayağa kalktı, başını salladı ve şaşkın görünüyordu.

"Hayatta," dedi Müdür kuru bir sesle. "Ona dokunamazsınız. En azından henüz değil. Mei size nasıl yapılacağını gösterecek."

Müdüre baktılar. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Wallace, hâlâ şaşkın bir halde. "Nasıl yapabilirim ki—"

Mei, "Bir Azrail," dedi.

Müdür başını salladı. "Bu iş senin başa çıkabileceğinden daha büyük olacak. Eğer Husk'larla ilgileneceksen, sana yardımcı olacak başka bir Reaper'a ihtiyacın olacak. Wallace zaten nasıl çalıştığını biliyor. Herkes, yeni birini işe almaktansa mevcut çalışanları tutmanın daha ucuz olduğunu biliyor. Wallace, elini uzat."

Wallace, başıyla onaylayan Hugo'ya baktı. Elini uzattı.

"Mei," dedi müdür. "Ne yapacağını biliyorsun."

"Kesinlikle haklısın," dedi Mei. "Wallace, beni izle, tamam mı?" Kendi elini kaldırdı, parmakları kasıldı. Diğer elini de kaldırdı ve avucuna tanıdık bir desen çizdi. Elinde kısa bir süre ışık parladı.

Wallace, istemese de Hugo'yu bıraktı. Aynı deseni kendi eline de vurdu.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Kaşlarını çattı. "Belki de yanlış yaptım..."

Oda sarsıldı ve titredi. Derisi ürperdi. Ensesinde tüyler diken diken oldu. Elleri titredi. Etrafındaki hava, sanki bir sabun köpüğünün yüzeyinde duruyormuş gibi genişledi. Köpük patladı.

Wallace yukarı baktı.

Dördüncü kadın renkleri daha canlıydı. Duvarlardaki damarları, zemindeki ince çatlakları görebiliyordu. Hugo'ya uzandı ve eli içinden geçti. Müdür, "Mei gibi eski haline dönebilirsin. Deseni tekrarlıyorsan, tekrar yaşayanların arasında olacaksın. Bu, bir Azrail olmanın bir parçası. Bu, ölenlerle etkileşim kurmanı sağlayacak." diyene kadar panikledi. "Ne talihsiz yaratıklar oldukları belli olan Kabuklularla."

Apollo yavaşça yaklaştı, burun delikleri genişlemişti. Boynunu uzatarak burnunu Wallace'ın eline dayadı. Kuyruğu çılgınca sallanmaya başladı ve Wallace'ın parmaklarını yaladı.

"Evet," dedi Wallace yüzünü buruşturarak. "Seni de hissettiğime sevindim."

Ve sonra Nelson onun üzerine atıldı, onu neredeyse torunu kadar sıkı bir şekilde kucakladı. "Biliyordum," diye fısıldadı Nelson. "Bir yol bulacağımızı biliyordum."

Wallace ona karşılık sarıldı. "Öyle mi?"

Nelson uzaklaşırken alaycı bir şekilde, "Elbette yaptım. Bir an bile şüphe etmedim," dedi.

"Eski haline dönün," dedi müdür.

Wallace aynı deseni avucunda tekrarladı. Oda etrafında tekrar titredi, keskinlik geldiği gibi hızla kayboldu. İşe yaradığından emin olmak için bir kez daha Hugo'ya uzandı ve elini tuttu. Hugo'nun elini dudaklarına götürdü ve elinin arkasını öptü. Hugo ona hayretle baktı. "Gerçek," diye fısıldadı Wallace ona.

"Anlamıyorum," diye itiraf etti Hugo. "Nasıl yani?"

Tekrar müdüre döndüler. Çocuk kollarını kavuşturarak iç çekti. "Evet, evet. Tekrar hayattasın. Senin için ne harika." Yüzü asık bir ifadeyle, "Bu hafife alınacak bir şey değil, Wallace. Tarihte bu şekilde hayata geri döndürülen sadece bir kişi oldu." dedi.

Wallace ona şaşkınlıkla baktı. "Aman Tanrım. Ben İsa gibiyim mi?"

Müdür kaşlarını çattı. "Ne? Tabii ki hayır. Adı Pablo'ydu. 15. yüzyılda İspanya'da yaşadı. O... şey. Kim olduğu önemli değil. Önemli olan bunun bir hediye olduğunu ve aynı kolaylıkla geri alınabileceğini bilmen." Başını salladı. "Yaşadığın hayata geri dönemezsin, Wallace. Her açıdan o hayat

hâlâ ölü. Seni tanıyanlar, sana katlananlar için sen ölüsün ve geriye sadece varlığını gösteren bir taş mezar taşı kaldı. Geri dönemezsin. Bu düzensizliğe yol açar ve ben buna izin vermem. Sana ikinci bir şans verildi. Bir daha verilmeyecek. Kalbini mümkün olan en kısa sürede kontrol ettirmeni öneririm. Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir. Anladın mı?"

Hayır. Gerçekten de öyle düşünmüyordu. "Ya beni eskiden tanıyan biri görürse?" İhtimalin çok küçük olduğunu düşünüyordu, ama son haftalar ona dünyanın ne kadar garip olduğunu göstermişti.

"Öyleyse hallederiz," dedi müdür. "Ciddi söylüyorum Wallace. Senin yerin..."

Wallace, yapabildiği için Hugo'nun elini sıkarak, "İşte burası," dedi. "Benim yerim burası."

"Aynen öyle. Önünüzde çok iş var. Bana olan güvenimin yersiz olmadığını kanıtlamak size kalmış. Baskı yok." Müdür genişçe esnedi, çenesi çıtırdadı. "Sanırım bugünlük bu kadar heyecan yeterli. Bundan sonra ne olacağını anlatmak için kısa süre sonra geri döneceğim. Mei sizin eğitmeniniz olacak. Onu dinleyin. İşinde çok iyi. Belki de gördüğüm en iyisi."

Mei, müdüre bakmaya devam ederken yanakları kızardı.

"Şimdi gidiyorum," dedi Müdür. "Hepinizi takip edeceğim. Bunu, çalışanlarımızın bir değerlendirmesi olarak düşünün. Kendinizi yaşayan dünyaya yeniden alıştıran." Hugo'ya kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Wallace'a döndü. "İnsanların birbirine aşık olduklarında yaptıkları şeyi yapın. İçinizdeki bu duyguyu dışa vurun. Geri dönüp sizi ikinizi de suçüstü yakalamak istemiyorum." Elleriyle müstehcen bir hareket yaptı; Wallace, söz konusu çocuk evren kadar yaşlı olsa bile, bir çocuğun yapmasını asla görmek istemediği bir şeydi bu.

Hugo kekeledi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Wallace, yanaklarının kızardığının farkında olarak.

"Evet," dedi Müdür. "Biliyorum. Çok sinir bozucu. Nasıl katlanıyorsunuz anlamıyorum. Aşk kesinlikle korkunç görünüyor." Merdivenlere doğru döndü, kafasından boynuzlar çıkmaya başlamıştı, kadife kumaştan çiçekler açmıştı. Durdu, omzunun üzerinden geriye baktı. Sırıttı, göz kırptı ve merdivenlerden aşağı indi. En alt kata ulaştığında, çay dükkanının zemininde at toynaklarının sesini duyabiliyorlardı. Evin ön tarafına bakan pencereden mavi bir ışık parladı.

Ve sonra o—yani o—gitti.

Çay dükkanındaki saatlerin yeniden tıkırdamaya başlamasını sessizce dinlediler.

Nelson ilk konuşan oldu. "Ne garip bir gün oldu bugün. Mei, sanırım bir fincan çaya ihtiyacım var. Bana eşlik eder misin?"

"Evet," dedi, zaten merdivenlere doğru yönelmişti. "Kutlamak için şık bir şey düşünüyorum."

"Büyük zihinler benzer düşünür," diye yanıtladı Nelson. Apollo ve Mei arkasından gelirken, merdivenlere doğru topallayarak ilerledi. Müdür gibi, o da inmeden önce durdu. Wallace ve Hugo'ya baktığında gözleri yaşlıydı ve gülümsüyordu. "Sevgili oğlum," dedi. "Sevgili Hugo'm. Şimdi senin zamanın. Bundan en iyi şekilde yararlan."

Ve bunun üzerine merdivenlerden aşağı indi, Mei ve Apollo'ya Da Hong Pao çayı hakkında düşündüğünü söyledi; bu da Mei'nin büyük bir keyifle nefesini tutmasına neden oldu. Onları son gördükleri şey, Apollo'nun kuyruğunun ucunun ileri geri sallanmasıydı.

"Tanrım," dedi Wallace, elini yüzüne sürerek. "Ne kadar yorgun olduğuma inanamıyorum. Sanki saatlerce uyuyabilirim—"

"Ben de seni seviyorum," dedi Hugo.

Wallace gözlerini kapatırken nefesini içine çekti. "Ne?"

Hugo'nun karşısında durduğunu hissetti. Eli yüzünün yan tarafını okşadı. Ona doğru eğildi. Hugo'nun dokunuşu olmadan bunca hafta nasıl dayandığını Wallace asla bilemeyecekti. "Ben de seni seviyorum," dedi Hugo tekrar ve bu, duaya benzer, sessiz bir saygıyla söylendi.

Wallace gözlerini açtı. Hugo dünyayı doldurmuştu, Wallace'ın görebildiği tek şey oydu. "Gerçekten mi?"

Hugo başını salladı.

Wallace burnunu çekti. "Kesinlikle haklısın. Böyle birine sahip olduğun için çok şanslısın—"

Hugo onu bir kez daha öptü.

Wallace, Hugo'nun dudaklarına doğru, "Sanırım, en azından şimdilik çaydan vazgeçmeliyiz," dedi.

"Ne düşündün?" diye sordu Hugo, burnunu Wallace'inkine değdirerek.

Wallace omuz silkti. "Belki bana yatak odanızı gezdirebilirsiniz."

"Bunu daha önce de gördünüz."

"Evet," dedi Wallace. "Ama o zaman üzerimde kıyafet vardı. Kıyafetlerimden kurtulursak farklı olur diye düşünüyorum—" Hugo onu

kaldırıp omzuna attığında dünya yana doğru eğildi ve Wallace acıyla bağırdı. Göründüğünden daha güçlüydü. “Aman Tanrım. Hugo, beni indir!” Elleri Hugo'nun sırtına vurarak güldü.

"Asla," dedi Hugo. "Asla, asla, asla."

Wallace başını kaldırdı ve Hugo merdivenlere doğru yönelirken kapıya baktı. Kısa bir an için, tahta boyunca büyüyen çiçekleri ve yaprakları gördü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Ama kapı sadece bir kapıydı.

Yanıt vermedi.

Bir gün mutlaka olacaktı. Hepsini bekliyordu.

Hugo'nun yatak odası turu muhteşem geçti. Gerçekten de kıyafetsizken daha iyiydi.

SON SÖZ

Yaz ortasında bir akşam, Nelson Freeman, "Sanırım zamanı geldi," dedi.

Wallace başını kaldırdı. Charon's Crossing Çay ve Tatlılar Dükkanı'nda günün sonunda tezgahı yıkıyordu. Hugo ve Mei ise mutfakta ertesi sabah için hazırlıklarını yapıyorlardı. İyi bir işti, zor bir işti. Çoğu zaman yorgundu ama her gece bir başarı duygusuyla yatağa giriyordu.

Hugo ile bu kadar iyi anlaşmaları da elbette işe yaramıştı. Müdür gittikten ve yaşamın o ateşli parıltısı biraz söndükten sonra, Wallace her şeyin çok fazla ve çok erken olduğunu düşünmeye başladı. Evinde bir hayaletin yaşaması bir şeydi, ama onların ete kemiğe bürünmüş ve aynı yatakta yatmaları bambaşka bir şeydi. Onlara biraz yer açmak için şehirde bir yere taşınmayı ya da en azından evin başka bir odasına geçmeyi düşünmüştü.

Nancy, geldiği yere geri dönmeye karar vermişti ve dairesi boşalmıştı. Veda etmek için gelmişti ve ayrılmadan önce Hugo'ya sarılmıştı. Bir şekilde daha neşeli görünüyordu. İyileşmemişti ve muhtemelen uzun bir süre, hatta belki de asla iyileşmeyecekti, ama hayat yavaş yavaş ona geri dönüyordu. Hugo'ya, "Yeniden başlıyorum. Bir daha geri dönebilir miyim bilmiyorum. Ama burada olanları asla unutmayacağım," dedi.

Ve bunun üzerine oradan ayrıldı.

Hugo, Wallace'ın dairesini devralması fikrini somurtkan bir ifadeyle, kollarını kavuşturarak reddetti. "Burada kalabilirsin."

"Sence henüz çok erken değil mi?"

Başını salladı. "Zor kısmı atlattık, Wallace. Seni burada istiyorum." Kaşlarını çatı, tereddütlü görünüyordu. "Gitmek istemiyorsan tabii."

"Hayır, hayır," dedi Wallace aceleyle. "Bulunduğum yerden oldukça memnunum."

Hugo ona sıırttı. "Öyle mi? Peki tam olarak neyini seviyorsun?"

Wallace kızardı ve kendi kendine Hugo'nun ne kadar küstahlaştığını mırıldandı.

Ve bu, konuyu son kez gündeme getirdiği an oldu.

Dirilişinden kısa bir süre sonra (bu kelimeyi fazla düşünmemeye çalışıyordu), Hugo'dan eski hukuk bürosunu aramasını istedi. İlk başta kimse dinlemedi, ama Hugo ısrarcıydı ve Wallace ona doğru kelimeleri söylüyordu. Wallace korkunç bir hata yapmıştı ve Patricia Ryan derhal yeniden işe alınmalı, kızının bursu da iade edilmeliydi. Hugo'nun ortaklardan biriyle, Worthington'la, telefonda görüşmesi neredeyse bir hafta

sürdü ve Hugo neden aradığını söylediğinde Worthington, "Wallace bunu mu istedi? Wallace Price mı? Emin misin? Onu işten çıkaran oydu. Ve Wallace'ı tanıyorsanız, hatalarını asla kabul etmediğini bilirsiniz." dedi.

"Bu sefer öyle yaptı," dedi Hugo. "Ölmeden önce bana el yazısıyla bir mektup gönderdi. Ben ancak birkaç gün önce elime geçti."

"Postane," dedi Worthington. "Hep gecikiyorlar." Sessizlik. Sonra, "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Bu, Wallace'ın mezardan sana yaptırmak istediği bir şaka değil mi?" diye sordu. Burnunu çekti. "Boş ver, öyle olamaz. Wallace şaka yapmayı bilmezdi."

Wallace, avukatların ne kadar saçma oldukları hakkında kendi kendine mırıldandı.

"Size mektubu gönderebilirim," dedi Hugo. "El yazısını doğrulayabilirsiniz. Bayan Ryan'ın işine geri dönmesini istediği konusunda çok net."

Wallace, tezgahın üzerindeki telefona bakarken, ensesinden aşağı terler süzülüyordu.

Worthington iç çekti. "Onun başına gelenleri hak ettiğini hiç düşünmedim. İyi bir insandı. Hatta çok daha iyiydi. Aslında onu arayıp..." Duraksadı. "Şöyle yapalım: Elinizde ne varsa bana gönderin, ben de bir göz atayım ve ona göre hareket edeyim. Eğer bizimle çalışmaya geri dönmek isterse, onu memnuniyetle kabul ederiz."

"Teşekkür ederim," dedi Hugo, Wallace sessizce sevinirken. "Bunu takdir ediyorum. Wallace'ın da aynı fikirde olacağını biliyorum—"

Worthington, "Wallace'ı nereden tanıyordunuz?" diye sordu.

Wallace donakaldı.

Hugo öyle yapmadı. Wallace'a bakarak, "Onu sevdim. Hâlâ seviyorum," dedi.

"Ah," dedi Worthington. "Üzgünüm, başsağlığı diliyorum. Onun... birisi olduğunu bilmiyordum."

"Evet, öyle," dedi Hugo kısaca.

Worthington bağlantıyı kesti ve Wallace, Hugo'ya olabildiğince sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Hugo'nun omzuna. "Teşekkür ederim."

Kolay değildi. Elbette değildi. Wallace yeniden yaşamayı öğreniyordu ve bu, beklediğinden daha zor bir uyum süreciydi. Hala hatalar yapıyordu. Ama kalbi durmadan önceki haline benzemiyordu.

Bazen tartışıyorlardı, ama tartışmalar hep ufak tefekti ve söylenmemiş hiçbir şey kalmıyordu. İlişkilerini yürütmeyi başarıyorlardı. Wallace, her zaman da başaracaklarından emindi.

Üstelik sürekli birbirlerinin dibinde değillerdi. Hepsinin yapacak işleri vardı. Mei, Wallace'ın antrenörü rolünü büyük bir şevkle üstlendi. Hata yaptığında hemen belirtiyordu ama asla ona kızmıyordu. Onu çok çalıştırıyordu ama sadece neler yapabileceğini bildiği için. "Bir gün," dedi ona, "bunu kendi başına yapacaksın. Kendine inanmalısın dostum. Ben inanıyorum."

Beklediğinden çok daha fazlasıydı. Ölene kadar ölüm hakkında hiç düşünmemişti. Ve şimdi geri döndüğüne göre, bazen büyük resmi, her şeyin anlamını kavramakta zorlanıyordu. Ama işler karışınca Mei, Nelson ve Apollo'ya güvenebilirdi. Ve tabii ki Hugo. Her zaman Hugo.

Müdür, Wallace'ı hayata döndürdükten bir hafta sonra geri dönmüştü. Ve onunla birlikte ikinci "Husk" da gelmişti; siyah dişli ve boş bakışlı bir kadın. Wallace onu görünce kaşlarını çattı ama korkmadı.

"Ne isterseniz yapın," dedi müdür, başka bir yardım teklif etmeden. Sandalyeye oturdu ve artmış çörek tabağını kemirmeye başladı.

"Yardım etmeyecek misin?" diye sordu Wallace.

Müdür başını salladı. "Neden ben yapayım ki? Başarılı bir müdür nasıl yetki devredeceğini bilir. Sen halledersin."

Sonunda, Mei sayesinde bunu başardılar. Müdür olanları izlerken, Mei Husk'ın önünde durdu. Elini tuttu. Mei yüzünü buruşturdu ve eğer Cameron'la olanlara benziyorsa, Wallace kadının hayatından kesitler, onu şu anki haline getiren tüm seçimleri gördüğünü biliyordu. Kadını bıraktığında, kadın ağlıyordu. Hugo ona uzandı ama Mei başını salladı. "Sorun değil," dedi güçsüzce. "Sadece... çok fazla. Hepsi birden." Gözlerini sildi. "Ona nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Wallace ve Cameron'la olduğu gibi. Hugo, bu sana kalmış."

Hugo öne çıktı ve Wallace bunu göremese de, Hugo'nun kendi göğsündeki kancayı yakalayıp homurdanarak çıkardığını biliyordu. Çay dükkanındaki hava, Hugo kancayı Husk'a bastırdıkça ısındı. Teni yaşam renkleriyle dolarken ögürdü. Siyah dişleri beyaza dönerken, yanlarını tutarak öne eğildi.

"Ne-eee?" dedi kadın. "Bu da ne... Ne oluyor?"

"Güvendesin," dedi Hugo. Kaşını kaldıran ve Hugo'nun göğsüne anlamlı bir bakış atan Wallace'a baktı. Hugo başını salladı ve Wallace rahat

bir nefes aldı. Hugo'nun göğsünde, onu kadına bağlayan bir kanca daha belirmişti. İşe yaramıştı. "Seni yakaladım. Bana adını söyleyebilir misin?"

"Adriana," diye fısıldadı.

Müdür, ağzındaki çörek yüzünden kendi kendine mırıldandı.

O günden beri, bir düzine daha Kabukluya yardım etmişlerdi. Bazen Mei'ydi, bazen de Wallace. Bazı günler Kabukluları kendileri bulmak için yola çıkarlardı, bazı günler ise Kabuklular çay dükkanına giden yolda, toprakta at ayak izleriyle çevrili halde belirirlerdi. Bazıları diğerlerinden daha zordu. Bir tanesi neredeyse iki yüz yıldır Kabukluydu ve İngilizce konuşmuyordu. Ona son anda yardım etmeyi başarmışlardı, ama Wallace bundan sonra işlerin daha kolaylaşacağını biliyordu. Kendilerine gelen herkese ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardı.

Kasaba halkı, Charon's Crossing'e yeni gelen bu kişiye merakla bakıyordu. Wallace ve Hugo arasındaki ilişki hakkında söylentilerin yayılması uzun sürmedi. İnsanlar onu görmek için içeri giriyordu. Yaşlı kadınlar hayranlıkla bakarken, genç kadınlar Hugo'nun artık bekar olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramış gibiydi (Wallace'ın karmaşık sevincine rağmen, birkaç erkek de aynı şekilde hayal kırıklığına uğramıştı) ve kısa süre sonra her şeyin yeniliği kayboldu ve Wallace kasabanın sıradan bir parçası haline geldi. Onu kaldırımda veya bakkalda gördüklerinde el sallıyorlardı. O da her zaman karşılık veriyordu.

Wallace Price, Wallace Reid olmuştu. En azından yeni kimliği ve Sosyal Güvenlik kartı öyle diyordu. Mei, annesini ziyaret etmek için yaptığı üç günlük geziden döndükten sonra, beklediğinden daha iyi geçtiğini söylediği bu geziden sonra, belgeleri ona verirken fazla soru sormamasını söylemişti. "Annem tanıdık insanlar tanıyor," dedi dudaklarını kıvrarak. "Soyadını o seçti. Ona birkaç fotoğrafını gösterdi ve bana, soyadının senin bir kamış kadar zayıf olman ve daha çok yemek yemen gerektiği için olduğunu söylememi istedi."

Wallace, yeni isminin üzerinden parmağıyla geçerken dalgın bir şekilde, "Ona bir teşekkür notu yazacağım," dedi.

"Güzel. Zaten senden bunu bekliyordu."

Desdemona Tripplethorne çay dükkanına geri döndü ve Charon's Crossing'deki yeni çalışanı kendi gözleriyle görmek istediğini söyledi. Kısa Boylu Adam ve İnce Adam arkasından toplanıp Wallace'a bakmaya başladılar. Desdemona, Wallace'ın kıpır kıpır hareketlerini izledi. Sonunda

kaşlarını çattı ve "Daha önce... daha önce tanıştık mı? Yemin ederim seni bir yerden tanıyorum." dedi.

"Hayır," dedi Wallace. "Nasıl olabilirdi ki? Daha önce hiç burada bulunmadım."

"Sanırım haklısınız," dedi yavaşça. Başını salladı. "Benim adım Desdemona Tripplethorne, eminim beni duymuşsunuzdur. Ben bir medyumum—"

Mei öksürdü. Sesi tuhaf bir şekilde saçmalık gibiydi.

Desdemona onu görmezden geldi. "-ve ben de zaman zaman buraya gelip bu yeri periliyen ruhlarla konuşuyorum. Biliyorum, kulağa nasıl geliyor. Ama dünyada senin bilebileceğinden çok daha fazlası var."

"Öyle mi?" diye sordu Wallace. "Nereden biliyorsun?"

Başının yan tarafına dokundu. "Bir yeteneğim var."

Bir saat sonra, Ouija tahtasındaki planchette ve tüy kaleminin bir milimetre bile hareket etmediğini görünce hayal kırıklığına uğrayarak ayrıldı. Çay dükkanından büyük bir özgüvenle ayrılırken, "Geri döneceğim," diye ilan etti; İnce Adam ve Kısa Boylu Adam da peşinden koştu.

Hayat devam etti, hep ilerledi. İyi günler, o kadar iyi olmayan günler, etrafının ölümle çevrili olmasına daha ne kadar dayanabileceğini merak ettiği günler... Bu durum Hugo'yu da etkiledi; nadir de olsa panik atakları geçiriyordu, nefesi göğsünde tıkanıyordu, ciğerleri daralıyordu. Wallace onu bu ataklardan geçirmeye zorlamadı, sadece arka güvertede onunla oturdu, tık tık tık, Apollo Hugo'nun ayaklarının dibinde tetikteydi. Hugo kendine geldiğinde, nefesleri yavaş ve derin olduğunda, Wallace fısıldadı, "İyi misin?"

"Olacağım," dedi Hugo, Wallace'ın elini kendi eline alarak.

Her zaman Husklar değildi. Ruhlar hâlâ onlara geliyordu, Hugo gibi birine kayıkçı olarak ihtiyaç duyan ruhlar. Çoğu zaman öfkeli ve yıkıcı, acımasız ve soğuktular. Bazıları haftalarca kalıp, ölmek istemediklerini, burada hapsolmek istemediklerini, gideceklerini ve hiçbir şeyin onları durduramayacağını haykırıp duruyor, göğüslerinden Hugo'ya uzanan kabloları çekiyor, onları yere bağlayan kancayı çıkarmakla tehdit ediyorlardı.

Yapmadılar.

Onlar her zaman orada kaldılar.

Dinlediler.

Öğrendiler.

Bir süre sonra anladılar. Bazılarının anlaması diğerlerinden daha uzun sürdü.

Ama bu sorun değildi.

Her biri kapıya ve sonrasında gelenlere giden yolu buldu.

Sonuçta, Charon Geçidi sadece bir geçiş istasyonuydu.

En azından ölümler için.

Kökleri toprağın derinliklerine uzanan canlılar olmuştu. Hugo bir keresinde Wallace'a çay bitkilerinin sabır gerektirdiğini söylemişti. Zaman ayırmanız ve sabırlı olmanız gerekiyordu.

Bu yüzden, bir yaz akşamı Nelson, "Sanırım zamanı geldi" dediğinde, Wallace ne demek istediğini biliyordu.

Ama karşısında duranı görünce verebileceği her cevap boğazında düğümlendi.

Bastona dayanan yaşlı adam ortadan kaybolmuştu.

Onun yerinde, sırtı dik, elleri arkasında kenetlenmiş, pencereden dışarı bakan, bastonu sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kaybolmuş çok daha genç bir adam duruyordu. Wallace onu hemen tanıdı. Bu adamı, çay dükkanının duvarlarında ve Hugo'nun odasında asılı olan, çoğunlukla siyah beyaz veya grenli renkli birçok fotoğrafta görmüştü.

"Nelson?" diye fısıldadı.

Nelson başını çevirip gülümsedi. Kırışıklıkları gitmiş, yerini çok daha genç birinin pürüzsüz teni almıştı. Gözleri ışıldıyordu. Daha iri, daha güçlüydü. Saçları, torunununkine çok benzeyen, başında siyah bir afro şeklinde duruyordu. On yıllar geride kalmıştı; Wallace'ın karşısında Hugo kadar genç görünen bir adam duruyordu. Nelson ne demişti?

Aslında çok basit. Yaşlı olmayı seviyorum.

Wallace boğuk bir sesle, "Olduğun gibi kaldın çünkü Hugo seni hayattayken böyle tanıyordu," dedi.

"Evet," dedi Nelson. "Yaptım. Ve gerekirse her şeyi tekrar yapardım, ama sanırım artık istediğim şeyin zamanı geldi. Ve Wallace, bunu istiyorum."

Wallace gözyaşlarını sildi. "Emin misin?"

Pencereden dışarı baktı. "Öyleyim."

Mei, diğerleri karanlık çay dükkanında toplanırken onlara çay yaptı; ay ışığı etraflarındaki ormanı aydınlatıyordu. Hugo, kucağında (üzerinde

küçük sarı ördekler olan siyah) bir bandana ile sandalyede oturmuş, yüzünde sessiz bir gülümsemeyle çay dükkanını inceliyordu.

Mei çay tepsisini getirip masaya koydu. Yoğun ve baş döndürücü çay kokusu odayı doldurdu. Hugo her birine çay doldurdu, fincanlar ağzına kadar doldu. Her birine birer fincan uzattı ve Apollo için yere bir kase koydu; Apollo da sıvıyı çılgınca yalamaya başladı. Wallace kendi fincanından içmeye cesaret edemedi, ellerinin çok titreyeceğinden endişeleniyordu.

“Bu güzel,” dedi Hugo, Mei yanına oturduğunda. Büyükbabasının görünüşü hakkında henüz yorum yapmamıştı. Nelson’ı şimdiki haliyle görünce bir an şaşırmış gibi görünmüş, ama hemen bunu gizlemişti. Wallace, Nelson’ın bunu gündeme getirmesini beklediğini biliyordu. “Bunu daha sık yapmalıyız. Sadece ikimiz, günün sonunda.” Her birine sırayla baktı, bakışları Wallace’ı bulduğunda gülümsemesi soldu; Wallace ise ifadesini kontrol etme girişiminde feci şekilde başarısız olmuştu. “Ne oldu? Neyin var?”

Wallace boğazını temizledi ve "Hiçbir şey. Hiçbir şey değil. Ben—" dedi.

"Hugo," dedi Nelson, üst dudağında ince bir çay çizgisiyle. "Sevgili Hugo'm."

Hugo ona baktı.

Ve işte böylece, her şeyi anladı.

Empati yeteneği neredeyse kusur derecesinde.

Hugo bardağını masanın üzerine koydu.

Gözlerini kapattı.

"Büyükbaba?" diye kısık bir sesle sordu.

“Zamanı geldi,” dedi Nelson. “Uzun bir hayat yaşadım. Güzel bir hayat. Sevdim. Karşılığında sevildim. Hiçlikten bir şeyler yarattım. Bu yeri. Bu küçük çay dükkanını. Karımı, kalbimi. Çocuklarımı. Ve seni, Hugo. Sadece ikimiz kaldığımızda bile, olabildiğince sıkı tutundum. Yeterli olamayacağımdan, senin benden daha fazlasını istediğinden endişelendim.”

"Hayır, istemedim," diye hırıltılı bir sesle yanıtladı Hugo. "Başka bir şey istemedim."

“Belki de değil,” diye onayladı Nelson nazikçe. “Ama yine de onu buldun. Onu Mei ve Wallace’da buldun, ama onlardan önce bile zaten yoldaydın. Bu hayatı, bu harika hayatı kendi ellerinle inşa ettin. Sana

verdiğim araçları aldın ve onları kendine mal ettin. Bir insan daha ne isteyebilir ki?"

"Acıyor," dedi Hugo başını kaldırırken. Elini göğsüne, kalbinin üstüne bastırdı.

Mei ellerinin arasına yüzünü gömerek hıçkırarak ağladı, nefes alışverişleri kesik kesikti.

"Biliyorum," dedi Nelson. "Ama artık kendi ayaklarınızın üzerinde durabileceğinizden emin olarak gidebilirim. Ve artık kendi ayaklarınızın üzerinde duramayacağınızı düşündüğünüz günler geldiğinde, bunu başarabileceğinizden emin olacak başkaları olacak. İşte mesele bu, Hugo. Bütün bunların amacı bu."

"Keder," diye hıçkırdı Hugo. "Keder işte." Apollo, hayattayken olduğu gibi, her zamanki gibi hizmet köpeği edasıyla elini yoklamaya çalıştı. Hugo'nun ayaklarının yanına, yere oturdu, burnu Hugo'nun ayak parmaklarına birkaç santim uzaklıktaydı.

"Öyle," diye onayladı Nelson. "Tekrar görüşeceğiz. Ama çok uzun bir süre sonra. Yaşanacak bir hayatın var ve nefesini kesecek kadar renk ve neşeyle dolu olacak. Keşke..." Başını salladı.

"Ne?" diye sordu Hugo.

"Keşke sana sarılabilseydim," dedi Nelson. "Son bir kez daha."

"Mei."

"Hemen hallediyorum, patron," dedi Mei. Hızla hareket etti, parmağını avucuna vurdu. Hava bir an durdu, sonra da Nelson'a tüm gücüyle sarıldı. Nelson, yüzü tavana dönük, gözlerinden yaşlar süzülerek neşeli bir şekilde güldü.

"Evet," dedi. "Bu iyi. Gerçekten de iyi."

Mei geri çekildiğinde Nelson gülümsedi.

"Ne zaman?" diye sordu Hugo.

"Gün doğarken diye düşünüyorum."

Ertesi sabah Charon's Crossing Tea and Treats'e gelenler, ön kapının tekrar kilitli olduğunu ve pencerede, çay dükkanının o sabah özel bir etkinlik nedeniyle kapalı olacağını belirten bir özür yazısı olduğunu görünce şaşırdılar. Sorun değildi. Geri döneceklerdi.

İçeride, Hugo sendleyerek ayağa kalktı. Geceyi şöminenin önünde birlikte geçirmişlerdi; Nelson koltuğunda oturmuş, ateş çıtırdayarak

yanıyordu. Wallace, Mei ve Apollo, iki adamın gençlik anılarını, kendilerinden önce ölmüş ailelerinin öykülerini anlatmalarını dinlemişlerdi.

Ama nehir, ne kadar aksini istesek de, yalnızca tek yönde akar.

Gece gökyüzü aydınlanmaya başladı.

Nelson'ın gözleri kapalıydı. Fısıldadı, "Duyabiliyorum. Kapıyı. Fısıltıları. Söylediği şarkıyı. Hazır olduğumu biliyor."

Hugo, Wallace'ın elini sıkıca kavradı. "Büyükbaba?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

"İçin?"

"Her şey."

Nelson kıkırdadı. "Şükredilecek çok şey var."

"İçtenlikle söyledim."

"Biliyorum." Gözlerini açtı. "Biraz korkuyorum, Hugo. Korkmamam gerektiğini biliyorum ama yine de korkuyorum. Komik değil mi?"

Hugo yavaşça başını salladı. Omuzlarını dikleştirdi ve gerçek bir kayıkçıya dönüştü. "Korkacak hiçbir şeyin yok. Artık acı çekmeyeceksin. Artık ıstırap çekmeyeceksin. Senin için huzur olacak. Tek yapman gereken kapıdan yukarı çıkmak."

"Bana yardım eder misin?" diye sordu Nelson.

Hugo da, "Evet. Sana yardım edeceğim. Her zaman." dedi.

Nelson yavaşça sandalyesinden kalktı. Ayakları üzerinde dengesizdi, sağa sola sallanıyordu. "Ah," diye fısıldadı. "Şimdi daha yüksek sesli."

Hugo ayağa kalktı. Mei, Wallace ve Apollo'ya baktı. "Bizimle gelir misiniz?"

Mei başını öne eğdi. "Emin misin?"

"Evet," dedi Hugo. "Eminim. Büyükbaba?"

"Bunu çok isterim," dedi Nelson.

Ve öyle de yaptılar.

Nelson ve Hugo'yu merdivenlerden ikinci kata kadar takip ettiler.

Üçüncüye.

Dördüncüye.

Kapının altında toplandılar. Wallace, Nelson'ın ne duyduğunu biliyordu, ancak kendisi artık duyamıyordu.

Nelson onlara doğru döndü. "Mei. Bana bak."

Evet, yaptı.

Nelson ona, “Sende bir yetenek var,” dedi. “İnkar edilemez bir yetenek. Ama seni sen yapan şey, kalbinin enginliği. Nereden geldiğini asla unutma, ama bunun seni tanımlamasına da izin verme. Burada kendine bir yer edindin ve senden daha iyi bir Azrail’in asla olmayacağını düşünüyorum.”

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Wallace," dedi Nelson. "Sen tam bir pisliktin."

Wallace boğuldu.

"Yine de, tüm bunların ötesine geçmeyi başardınız ve karşımda duran kişi oldunuz. Onursal bir Freeman. Belki bir gün Mei gibi gerçek bir Freeman olursunuz. Adını paylaşmak için sizden daha iyi bir adam düşünemiyorum."

Wallace anlamsızca başını salladı.

"Apollo," dedi Nelson. "Sen—"

"Onunla birlikte gitmeliyim," dedi Hugo sessizce.

Apollo başını Hugo'ya doğru kaldırdı.

Hugo onun önünde çömeldi. Apollo yüzünü yalamaya çalıştı ama dili Hugo'nun yanağından geçti. "Hey, evlat," dedi Hugo. "Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Senin için bir işim var. Otur."

Apollo hemen oturdu ve başını yana eğerek Hugo'yu izledi.

Hugo, “Sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim için neredeyse herkesten daha fazlasını yaptın. Kaybolduğumda ve nefes alamadığımda, beni sakinleştirdin. Acı çekmenin, beni tüketmesine izin vermediğim sürece sorun olmadığını hatırlattın. Sen üzerine düşeni yaptın, şimdi de benim senin için aynısını yapmam gerekiyor. Senden bir iyilik istiyorum. Büyükbabama göz kulak ol. Çok fazla başının belaya girmemesini sağla, tamam mı? En azından ben sana katılana kadar.” dedi.

Apollo'nun kulakları kafatasına yapışmış, başı öne doğru sarkmıştı. Hafifçe inleyerek, kafasını Hugo'nun dizine vurmaya çalıştı ama başaramadı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Hugo. "Ama yemin ederim bir gün tekrar birlikte koşacağız. Bunu da seni de unutmayacağım. Git, Apollo. Büyükbabanla git."

Apollo ayağa kalktı. Hugo ve Nelson'a sanki kararsızmış gibi baktı. Wallace bir an için Hugo'nun emrini görmezden gelip olduğu yerde kalmayı düşündü.

Yapmadı.

Hugo'ya alçak bir havlama sesi çıkardıktan sonra Nelson'a döndü. Apollo, Nelson'ın etrafında dönerek bacaklarını kokladı ve burnunu Nelson'ın eline bastırdı. Nelson ona gülümsedi. "Hazır mısın Apollo? Sanırım bir maceraya çıkıyoruz. Bakalım neler göreceğiz?"

Apollo parmaklarını yaladı.

Hugo çömeldiği yerden kalktı. Büyükbabasının önüne gelene kadar hareket etti. Wallace, bir anlığına da olsa tereddüt edeceğini düşündü. Ama etmedi. Elini Nelson'ın göğsüne doğru uzattı ve parmakları sadece kendisinin ve Nelson'ın görebildiği kancayı kavradığı anda Nelson, "Hugo?" dedi.

Hugo ona baktı.

Nelson, "Görüşürüz, tamam mı?" dedi.

Hugo, neşeli bir şekilde sıırttı. "Elbette yapacaksın." Ve sonra kancayı çekti. Döndü ve aynısını Apollo'ya da yaptı, köpek bir kez havladı.

Hugo dik durdu, derin bir nefes alarak elini başının üstüne, kapı koluna doğru kaldırdı. Parmakları kapı kolunu kavradı ve bileğini çevirerek kapıyı açtı.

Beyaz ışık etrafa yayıldı, yaşam ve ölümün şarkısı bir senfoni gibiydi.

"Ah," dedi Nelson, sesi saygıyla alçalarak. "Hiç... Hiç düşünmemiştim... Bütün bu ışık. Bütün bu renkler. Sanırım... evet. Evet, seni duyuyorum. Seni görüyorum, aman Tanrım, seni görüyorum." Ayakları yerden kesilirken çılgınca güldü, Apollo da aynı şeyi yaparken komik bir şekilde şaşmıştı. "Hugo!" diye bağırdı Nelson. "Hugo, gerçek. Hepsi gerçek. Hayat bu. Hayat bu."

Göz kamaştırıcı ışığa karşı gözlerini kırıpıştıran Wallace, Nelson ve Apollo'nun havada yükselirkenki siluetlerini gördü. Apollo etrafına bakındı, dili dışarı sarkmıştı. Sanki sırtıyormuş gibi görünüyordu.

Sonra ikisi de kapıdan geçtiler.

Kapı kapanmadan önce Wallace, Apollo'nun neşeyle havlamasıyla Nelson'ın sesini son bir kez duydu.

"Eve geldim," dedi.

Kapı gürültüyle kapandı.

Işık soldu.

Nelson ve Apollo gitmişti.

Çay dükkanının dördüncü katına bir battaniye gibi sessizlik çöktü.

"Sence ne gördü?" diye sordu Mei sonunda gözlerini silerken.

Hugo kapıya doğru baktı. Yüzü ıslak olmasına rağmen gülümsedi. "Bilmiyorum. Zaten mesele de bu değil mi? Zamanımız gelene kadar bilemeyiz. Bana biraz zaman verebilir misiniz? İstiyorum... Birazdan aşağı ineceğim."

Wallace, Mei'nin peşinden merdivenlerden inmeden önce elinin tersiyle dokundu. Hugo'nun neredeyse dua eder gibi kısık sesle konuştuğunu duyduğunu sandı.

O gece Wallace, Hugo'yu arka verandada buldu. Mei mutfaktaydı, korkunç müziği son sesle çalıyordu ve evin kemikleri titriyordu. Arka kapıyı arkasından kapatırken başını salladı.

Hugo arkasına dönüp ona baktı. "Merhaba."

"Merhaba Hugo," dedi Wallace. "İyi misin?" Korkuluğa Hugo'nun yanına gelirken yüzünü buruşturdu. "Aptalca bir soru."

"Hayır," dedi Hugo, başını Wallace'ın omzuna yaslarken. "Sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Garip bir durum. Sonunda sesini duydun mu?"

"Evet, yaptım," dedi Wallace.

"Sesi şöyleydi..."

"Özgür."

Wallace, Hugo'nun başını ona yasladığını hissetti. Kolunu Hugo'nun beline doladı. "Hissettiği rahatlamayı hayal bile edemiyorum. Ben..." Tereddüt etti. Sonra, "Ona kızgın mısın?"

"Hayır," dedi Hugo. "Nasıl olabilir ki? Beni yeterince uzun zamandır gözetiyor ve iyi bir insan olmayı öğrenmeme yardımcı oldu. Ayrıca, iyi ellerde olduğumu biliyordu."

"Öyle misin?"

Hugo güldü. "Bence öyle. Bu konuda oldukça iyisin—"

Wallace inledi. "Burada biraz yalnız kalmaya çalışıyorum."

Hugo başını çevirip Wallace'ın çenesinin alt kısmına sert bir öpücük kondurdu. Wallace saçlarının arasından sırttı. "Evet," diye fısıldadı Hugo. "İyi ellerdeyim. Gerçekten de en iyilerideyim. Ve haklı: bu bir veda değil. Tekrar görüşeceğiz. Hepimiz. Ama ondan önce yapacak işlerimiz var. Ve bunu birlikte yapacağız."

"Yapacağız," diye onayladı Wallace. "Sanırım—"

Arka kapı açıldı.

Işık etrafa yayıldı.

Döndüler.

Mei kapı eşiğinde duruyordu. "Şu iğrenç, sevgi dolu ve mide bulandırıcı tavırları bırakın. Yeni bir dosya geldi."

Hugo korkuluktan uzaklaştı. "Söyle bana."

Mei, dosyanın içeriğini ezberden okumaya başladı. Hugo araya girmedi, Mei yeni konuklarıyla ilgili bilgileri sıralarken dinledi.

Wallace, çay bitkilerine doğru bir bakış attı.

Yaprakları ılık esintide çırpınıyordu. Güçlüydüler, toprağa sıkıca kök salmışlardı. Hugo bunu sağlamıştı.

"Wallace," diye seslendi Hugo kapıdan. "Geliyor musun?"

"Evet," dedi Wallace bahçeden uzaklaşarak. "Hadi yapalım şunu. Yeni konuğumuz kim olacak?"

Wallace kapıya vardığında, tereddüt etmeden Hugo'nun uzattığı elini tuttu. Kapı arkalarından kapandı. Bir an sonra, arka verandadaki ışık söndü, çay bahçesi sadece ay ışığıyla aydınlandı.

Son bir kez geriye baksalardı, ormanda bir hareketlilik görürlerdi. Ağaç sınırında, karanlıkta, büyük bir geyik başını yere doğru eğerek saygı gösteriyordu, boynuzlarından çiçekler sarkıyordu. Çok geçmeden, ardında çiçek yaprakları bırakarak ağaçların arasına geri döndü.

TEŞEKKÜRLER

"Fısıldayan Kapının Altında" benim için son derece kişisel bir hikaye; bu nedenle yazması çok zordu. Bitirmek beni çok yıprattı, çünkü çok sevdiğim birini kaybetmenin acısını, daha önce hiç olmadığı kadar derinlemesine – en azından terapi dışında – keşfetmemi sağladı. Yasın bir arınması vardır, ancak bunu genellikle yasın ortasında görmeyiz. Bu kitabı yazmanın beni iyileştirdiğini söylemeyeceğim, çünkü bu bir yalan olurdu. Bunun yerine, beni daha önce olduğumdan biraz daha umutlu hissettirdiğini söyleyeceğim, buruk bir şekilde. Birini sevmeyi öğrenecek kadar uzun yaşarsanız, bir noktada mutlaka yas tutarsınız. Dünya böyle işliyor işte.

Bu kitabın size ulaşmasında emeği geçen harika insanlara şimdiden teşekkür etmek istiyorum.

İlk olarak, kitaplarımı şiddetle savunan ve belki de herkesten daha çok onlara inanan menajerim Deidre Knight'tan bahsetmek istiyorum. Bir yazarın isteyebileceği en iyi menajer o. Deidre'ye ve kitaplarımın tüm yabancı haklarını yöneten Elaine Spencer da dahil olmak üzere Knight Ajansı ekibine teşekkür ederim. "The House in the Cerulean Sea" ve "Under the Whispering Door" kitaplarımın bu kadar çok farklı dile çevrilmesinin sebebi o.

Editörüm Ali Fisher, bana hayatımda aldığım en iyi yazarlık tavsiyesini verdi. Bu kitabın düzenlemeleri sırasında, Wallace'ın hikayesine bakış açımı değiştiren tek bir kelime söyledi: merkezden uzaklaştırmak. Bu size pek bir şey ifade etmeyebilir, ama inanın bana, haftalar sonra ilk kez bulutların arasından güneşin doğması gibiydi ve odak noktasını en başından beri olması gereken yere koymamı sağladı. Bu hikaye, onun sayesinde bu kadar iyi. Teşekkürler Ali.

Editör ekibinde ayrıca yardımcı editör Kristin Temple da yer alıyor. Kristin, Müdür karakteri konusunda (kendi kurgu kurallarımı çiğnemeye meyilli olduğum için) önemli katkılarda bulundu ve aslında çocuk olmayan o garip çocuk da onun sayesinde bu hale geldi. Teşekkürler Kristin.

Ardından, hassasiyet okuyucularından bahsetmek istiyorum. Bu kitap üzerinde çalışan diğer kişilerin emeğini küçümsemek istemem ama hassasiyet okuyucuları belki de en önemlilerindendi. Beş ana karakterden—Wallace, Hugo, Nelson, Mei ve Apollo—üç tanesi farklı etnik kökene sahip karakterler. Hassasiyet okuyucuları, çeşitli versiyonları ince eleyp sık dokuyarak son derece faydalı notlar sağladılar. Tessera Editorial'deki

hassasiyet okuyucularına ve Hugo karakterini çok daha iyi hale getiren moukies'e teşekkür etmek istiyorum.

Saraciea Fennell ve Anneliese Merz benim halkla ilişkiler sorumlularım ve destekçilerim; genel olarak bir yazarın ekibinde isteyebileceği en iyi insanlardan bazıları. Bunu nasıl başardıklarını bilmiyorum ama onların sayesinde ve yorulmak bilmeyen çalışmaları sayesinde hepimiz daha iyi durumdayız.

Üst kademedeki Tor Yayınevi'nden Devi Pillai, TDA Başkanı Fritz Foy, Pazarlama Direktörü ve Başkan Yardımcısı Eileen Lawrence, Halkla İlişkiler Yöneticisi Sarah Reidy, Pazarlama ve Halkla İlişkiler Başkan Yardımcısı Lucille Rettino ve TDA Başkanı/Kurucusu Tom Doherty yer alıyor. Eşcinsel hikaye anlatımının gücüne inanıyorlar ve fantastik türü daha da eşcinsel hale getirmeme izin verdikleri için minnettarım.

Becky Yeager pazarlama sorumlusu, yani kitaplarımın tanıtımını yapmak onun görevi. Kitaplarımın bu kadar geniş kitleler tarafından okunmasının en büyük sebeplerinden biri de onun çalışmaları. Teşekkürler Becky.

Dijital pazarlama koordinatörü Rachel Taylor, Tor'un sosyal medya hesaplarını yönetiyor ve kitaplarımla ilgili saçma tweetlerimi herkesin görmesini sağlıyor. Teşekkürler, Rachel.

Üretim tarafında ise, üretim editörü Melanie Sanders, üretim müdürü Steven Bucsok, iç tasarımcı Heather Saunders ve kapak tasarımcısı Katie Klimowicz yer alıyor. Her şeyin bu kadar iyi görünmesini onlar sağlıyor. Ayrıca, tüm özel materyallerin doğru baskılara yerleştirilmesi için üretimle koordinasyon sağlayan yayın operasyonları kıdemli müdürü Michelle Foytek'e de teşekkür etmek istiyorum.

Ve ceket, dostum. Ceket. Bir anlığına ona bakın. Ne kadar harika olduğunu görüyor musunuz? Bunun sebebi Red Nose Studios. Chris, beynimin derinliklerine inip hayal gücümü, benim için yaptığı muhteşem ceket tasarımlarıyla hayata geçirme konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahip. Yaptığı işe sürekli hayran kalıyorum. Teşekkürler, Chris.

Ayrıca, bu kitabı ve diğer tüm kitaplarımı her yerdeki kitapçılara ulaştırmada gösterdikleri destek ve yoğun çalışma için Macmillan satış ekibine de teşekkür etmek istiyorum. Onlar bir yazarın isteyebileceği en iyi destekçiler.

Beta okuyucularım Lynn ve Mia'ya teşekkürler. Hikayeleri herkesten önce okuma fırsatı buldular ve şimdiye kadar çılgılık atarak kaçmadılar, bu

yüzden bunu bir zafer olarak sayıyorum.

"Under the Whispering Door" adlı kitabımı özel baskı olarak seçtiği için Barnes & Noble'a teşekkür ederim (B&N baskısındaki küçük ekstra detayı henüz görmediyseniz, mutlaka göz atmalısınız). Ayrıca, kitaplarımı okuyuculara tanıtan dünyanın dört bir yanındaki bağımsız kitapçılara ve kütüphanecilere de teşekkür ederim. Size sonsuza dek minnettarım ve ne isterseniz yaparım, hatta bir cesedi saklamanıza yardım etmek anlamına gelse bile.

Son olarak, sizlere, sevgili okuyucularım. Sizler sayesinde bu yazarlık işini meslek olarak yapabiliyorum. En çok sevdiğim şeyi yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bundan sonra neler geleceğini görmeniz için sabırsızlanıyorum.

TJ Klune
11 Nisan 2021

DEVAMINI OKUYUN
MEI'NİN HASAT ETMEYE GİRİŞİ

Hoş geldin, MEIYING. Sana İNSAN biçme görevi verildi. Eğer bir büro hatası olduysa ve İNSAN biçmemen gerekiyorsa, lütfen doğru malzemeler için Müdüre bir talep gönderin. Zaman kısıtlı olduğundan, talebiniz son derece acil olarak incelenecektir. Şu anda bekleme süresi İKİ YIL YEDİ AY ON ALTI GÜNDÜR.

HASAT İŞLEMİNE GİRİŞ

Tebrikler! Eğer bunu okuyorsanız, bilinen evrendeki en onurlu görevlerden birine seçildiniz: Ölüm Meleği! Ölüm, zamanın kendisi kadar eskidir çünkü yaşamın olduğu yerde ölüm de mutlaka vardır. Ölüm, yoğun ve karmaşık bir konudur ve bu giriş kapsamlı olmasa da, sonraki 7.598 sayfa size yeni işinizin gerektireceği şeylerin bir taslağını sunacaktır. Lütfen unutmayın ki, DÜNYA gezegenindeki her kültürün ölüm konusunda kendi görüş ve gelenekleri vardır, bu nedenle bir Ölüm Meleği'nin bunun ne anlama gelebileceğini net bir şekilde anlaması önemlidir. Ölüm programı yoğundur, ancak öyle olması gerekir. Bir öznenin daha savunmasız olduğu bir zaman asla yoktur. Bir Ölüm Meleği'nin nazık, kibar ve empatik olması, aynı zamanda Ölüm Meleği'nin Evreni temsil ettiğini hatırlaması önemlidir. Siz ölümün yüzüsünüz ve buna göre hareket etmelisiniz: profesyonellik ve diplomasiyle. Başlayalım mı?

BÖLÜM I

Orakçı nedir?

Ölüm meleklerinin DÜNYA gezegeninde uzun ve köklü bir tarihi vardır. İnsanlığın ilk günlerine kadar uzanan hasat, yaşamın sonundan sonsuzluğun başlangıcına geçişte önemli bir rol oynamış ve birçok farklı biçimde tasvir edilmiştir.

Örneğin, Batı Avrupa'da ölümün hayaleti insan iskeleti olarak tasvir edilmiştir. Eğlenceli! Orta Doğu'da ise ölüm, Mot veya Maweth olarak bilinen tanrı olarak gösterilmiştir. Bu da eğlenceli!

Bunlar sadece birkaç örnek olsa da, aynı anlama geliyorlar: sen! Ve bununla birlikte, merak ediyor olabilirsiniz: Bir Ölüm Meleği tam olarak nedir? Bu çok iyi bir soru, MEIYING. Bu nedenle, İNSAN BEYNİNİZİN yeni konumunuzu anlamaya başlaması için bunun ne anlama geldiğini inceleyelim. İNGİLİZCE dilinde, bir Ölüm Meleği şöyle davranmalıdır:

Yanıtlamak
Verimli bir şekilde
Ve bununla birlikte
Sabır
Empati ve
Saygı

Evet, evet. Kısaltmalar bizi de heyecanlandırıyor. Umarız siz de bizim kadar eğleniyorsunuzdur, MEIYING.

Ama işin ciddiyetine gelirsek, Azrail olmak demek, İNSANLAR korkmuş, üzgün ve bazen de öfkeli olduklarında onlarla ilgilenmek demektir. Çoğu varlık kendi ölümlülüğünü düşünmekten hoşlanmaz ve Azrail'in görevi, onların ölümünün özenle ele alınmasını sağlamak ve bunu da Feribotçularla (onlar hakkında daha fazla bilgi Bölüm III'te) birlikte çalışarak yapmaktır.

Örneğin, BEYAZ KADINLAR "YAŞA, GÜL, SEV" ifadesinden mutluluk duyarlar. Eğer size bir BEYAZ KADIN atanırsa, ona "YAŞA, GÜL, SEV"i hatırlatın ve yüzünde bir gülümseme göreceğinizden emin olabilirsiniz.

Bu elbette sadece bir örnek. İNSANLAR HER ŞEKİLDE, BOYUTTA VE RENKTE oldukları için, her bir Vefat Edenin (VÖ) deneyimini o özel VÖ'ye uyacak şekilde uyarlamamız gerekecek. Hayatta veya ölümden tek bir beden herkese uymaz ve Azrail'in kendisine atanan VÖ'ye göre anlık

kararlar verebilmesi önemlidir. Aşağıda, söz konusu kararları vermenize yardımcı olmak için tasarlanmış 927 maddelik bir liste bulunmaktadır. Lütfen her birini ezberlediğinizden emin olun. Test edileceksiniz. Birini yanlış yaparsanız, geldiğiniz yere geri gönderilmeden önce zihniniz silinebilir!

1. PANİK YAPMAYIN! PANİK YAPMAK SADECE DURUMU DAHA DA KÖTÜLEŞTİRİR.

BÖLÜM DXLI

Eyvah! Kızınız üzgün. Şimdi ne yapacaksınız?

Yeni bir görev aldınız. Dosyayı Feribotçunuzla birlikte incelediniz ve DD'nizi geri getirip geçiş sürecini başlatmak için bir plan hazırladınız. Bir Ölüm Meleği olmanın ne anlama geldiğini hatırlayarak—Verimli, Sabırlı, Empati ve Saygıyla Tepki Verin—DD'nizin beklediği yere doğru yola koyuluyorsunuz.

Eyvah!

Kızınız öfkeli. Ölmek istemiyor. İnsanlar bir nebze zeki oldukları için, öldükleri gerçeğini kabullenmeye hazır olmayabilirler. Bağırıyor ve yüzünüzü veya kahve fincanınızı kırmaya çalışıyor. Ne yapmalısınız?

A) Aşırı tepki verdiklerini söyleyin.

B) Onlarla birlikte bir şeyleri kırın

C) Ölümü engellemek ve kadim zamanlardan beri mükemmel bir şekilde işleyen sistemi yıkıp doğal dengeyi alt üst edecek bir plan geliştirmeye çalışın.

D) Onları bulduğunuz yerde bırakın ve eve geri dönün.

Yukarıdakilerden herhangi birini seçtiyseniz, bu bir tuzak soru olduğundan, işinizin yeniden değerlendirilmesi için lütfen derhal Yöneticiye bildirin. Doğru cevap E'dir: Sakinleştirici bir tavır sergilerken ve kendinizin, DD'nin ve yakın çevrede olabilecek herkesin güvenliğini sağlarken, öfkelerini dışa vurmalarına izin verin.

Öfke beklenen bir şeydir. Çoğu insan ölmek istemez. Öfke çoğunlukla işe yaramaz bir duygu olsa da, ölen kişi için geçerlidir. Üzülmeye hakları olduğuna inanırlar. Ve haklılar! Ancak bu kabul edilebilir olsa da, ölen kişinin bildiği tek şeyin öfke olmamasını sağlamak Azrail'in görevidir. Gelmeden önce ölen kişinin dosyasını incelediğiniz için, ölen kişinin öfkesinin üstesinden gelmesine yardımcı olmak için gerekli araçlara sahip olmalısınız.

Örneğin, size BILL adında bir İNSAN atanmış. BILL ölmek istemediği için öfkeli. Ölüm Meleği olarak sizden onu hayata geri döndürmenizi talep ediyor. Sizi tehdit ederek, bu talihsiz durumu düzeltmezseniz, değer verdiğiniz her şeyi yok edeceğini söylüyor.

Korkmayın! Bunu önceden tahmin ettiniz ve ölenlerden bazılarının yeni gerçekliklerini çürütmek için her şeyi söyleyeceğini veya yapacağını biliyorsunuz. Kimse tehdit edilmekten hoşlanmasa da, bir Ölüm Meleği ile

uğraşırken bazı tavizler verilmesi gerekiyor. Bir Ölüm Meleği'nin dinlemesi ve anlayış göstermesi, aynı zamanda otorite havasını koruması akıllıca olur. Ölüm Meleği'nin içinde bulunduğu zor duruma sempati duymak çok önemlidir. Yine de, bir Ölüm Meleği hiçbir koşulda Ölüm Meleği'nin durumu kontrol altına almasına izin veremez. Ölüm Meleği kararlı ama pratik olmalıdır.

Bill adındaki insan söz konusu olduğunda, size, kendisine veya başkalarına zarar vermediği sürece, hayal kırıklıklarını ifade etmesine izin vermek, durumu kendi kendine yatıştırabilir. Eğer durum böyleyse ve kendini yormuşsa, dosyasından öğrendiklerinizi ona hatırlatabilirsiniz. Hayattayken Bill adındaki insanın masa oyunlarını ve yolda yavaşça sürünen tembel hayvanların internet videolarını sevdiğini hatırlarsınız. Bu bilgiyle, kızıınıza bunları hatırlatabilir ve Bill'in insan ağzıyla gülümsediğini gördüğünüzde bir başarı duygusu yaşayabilirsiniz.

BÖLÜM VMCDLI ŞİMDİ PARLAMA ZAMANINIZ GELDİ!

Hasat etme işine giriş niteliğindeki bu kılavuz, yeni pozisyonunuz hakkında bilmeniz gereken her şeyi içermez. Başarılı olmanız için gereken araçları size sunmayı amaçlasa da, İNSANLARIN karmaşık olduğunu ve KABA, ÇELİŞKİLİ VE BAZEN KOKULU olabileceğini anlamak gerekir. Ancak bu ilk kitaptan öğrendiğiniz araçlar, işe alındığınız göreve başlamanız için size imkan sağlayacaktır.

Sen önemlisin. Önemli olmasaydın bunu okuyor olmazdın. Senden yüksek standartlar bekleniyor olsa da, sana duyulan güven hafife alınmamalı. Sen İYİ İŞLER YAPABİLEN İYİ BİR İNSANSIN, MEIYING.

Bununla birlikte, bir uyarıda bulunmak gerekir: Bu kılavuzdan veya bundan sonraki herhangi bir kılavuzdan sapmanın sonuçları olabilir. İhlalin niteliğine bağlı olarak, söz konusu sonuçlar arasında işten çıkarılma veya atom altı düzeyde parçalanma yer alabilir. Her durumun farklı olduğu anlaşılrsa da, yaşam ve ölümün kesintiye uğratılmaması gereken bir düzeni vardır. Eğer bu gerçekleşirse, DÜNYA GEZEĞENİNİN YOK EDİLMESİNE yol açabilir.

Bu girişten keyif aldığınızı umuyoruz. Lütfen öğrendiklerinizi değerlendirmek ve aklınıza takılan soruları yazmak için önümüzdeki on beş dakikayı ayırın. Sorularınız varsa, Q6G-97Z formunu kullanarak bunları Yöneticiye iletebilirsiniz ve ON AY içinde zamanında yanıt alacaksınız.

Tebrikler! Birinci Cildin sonuna ulaştınız. Meyve suyu içmek ve evrenin gizemlerini düşünmek için ayrılan molanızı verdikten sonra, lütfen İkinci Cilde geçin; burada, ilk biçicilerden biri olan ve *HATA KODU ALC-FMG-600-010* adlı bir Neandertal de dahil olmak üzere, Dünya gezegenindeki biçme işleminin heyecan verici tarihi hakkında her şeyi öğreneceksiniz.

Ve şunu unutmayın: Ölüm bir iş olabilir, ama biz bir aileyiz. Ve aileler asla, asla yetkilileri sorgulamaz.

Sana inanıyoruz!

Müdür
cc: Evren

TJ KLUNE'UN TOR KİTAPLARI

GENÇ YETİŞKİNLER İÇİN:

Olağanüstüler

Ani Ateş

YETİŞKİNLER İÇİN:

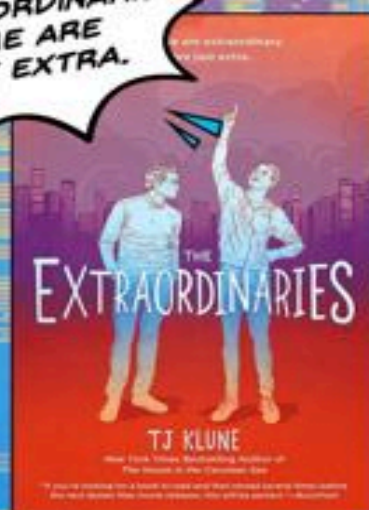
Masmavi Denizdeki Ev

Fısıldayan Kapının Altında

THE EXTRAORDINARIES

SERIES

**SOME
PEOPLE ARE
EXTRAORDINARY.
SOME ARE
JUST EXTRA.**

**SOMETIMES
LIFE'S A SLOW
BURN,
SOMETIMES
IT'S A DUMPSTER
FIRE.**

"Uproariously funny."

—Sophie Gonzales on *The Extraordinaries*

**"The most down-to-earth book about
superheroes I've ever read."**

—Mason Deaver on *The Extraordinaries*

"*Flash Fire* is a perfect sequel..."

**Klune beautifully blends romance, action, coming-of-age,
and real-world issues, all grounded in a protagonist that
feels as real as your best friend."**

—Lauren Shippen on *Flash Fire*

AVAILABLE NOW WHEREVER BOOKS ARE SOLD

PTOR TEEN

YAZAR HAKKINDA

© Natasha Michaels

TJ Klune, New York Times ve USA Today'in çok satanlar listesinde yer alan, Lambda Edebiyat Ödülü sahibi, The House in the Cerulean Sea, The Extraordinaries ve daha birçok eserin yazarıdır. Kendisi de eşcinsel olan TJ, hikayelerde doğru ve olumlu eşcinsel temsilinin her zamankinden daha önemli olduğuna inanıyor.

Klune'u çevrimiçi ziyaret edin:

tjklunebooks.com adresini ziyaret edin veya buradan e-posta güncellemelerine kaydolun.

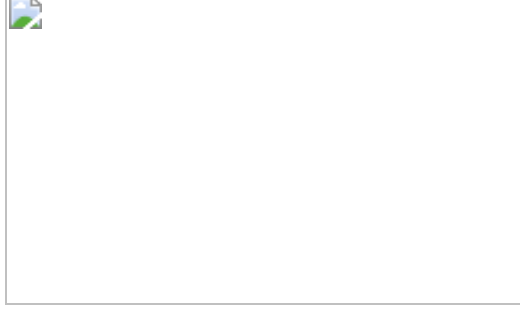
Twitter: @tjklune

Instagram: tjklunebooks

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
Tom Doherty Associates e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler,
Haber bültenlerimize abone olun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Science fiction. Fantasy. The universe.
And related subjects.

*

More than just a publisher's website, Tor.com
is a venue for **original fiction, comics,** and
discussion of the entire field of SF and fantasy,
in all media and from all sources. Visit our site
today — and join the conversation yourself.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Fısıldayan Kapının Altında

Telif hakkı © 2021 Travis Klune'ye aittir.

Her hakkı saklıdır.

Kapak resmi Red Nose Studios tarafından yapılmıştır.

Kapak yazısı Katie Klimowicz tarafından yapılmıştır.

Bir Tor Kitabı

Tom Doherty Associates tarafından yayınlandı.

120 Broadway

New York, NY 10271

www.tor-forge.com

Tor[®], Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi'nin yayın kataloğundaki veriler talep üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-21734-9 (ciltli)

ISBN 978-1-250-83814-8 (imzalı)

ISBN 978-1-250-85099-7 (uluslararası, ABD dışında satılmaktadır, hakların kullanılabilirliğine bağlıdır)

ISBN 978-1-250-21733-2 (e-kitap)

eISBN 9781250217332

E-kitaplarımız, tanıtım, eğitim veya ticari amaçlarla toplu olarak satın alınabilir. Lütfen 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta gönderin.

Birinci Baskı: 2021

İÇİNDEKİLER

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>Adanmışlık</u>
4.	<u>Yazarın Notu</u>
5.	<u>Bölüm 1</u>
6.	<u>Bölüm 2</u>
7.	<u>Bölüm 3</u>
8.	<u>Bölüm 4</u>
9.	<u>Bölüm 5</u>
10.	<u>Bölüm 6</u>
11.	<u>Bölüm 7</u>
12.	<u>Bölüm 8</u>
13.	<u>Bölüm 9</u>
14.	<u>Bölüm 10</u>
15.	<u>Bölüm 11</u>
16.	<u>Bölüm 12</u>
17.	<u>Bölüm 13</u>
18.	<u>Bölüm 14</u>
19.	<u>Bölüm 15</u>
20.	<u>Bölüm 16</u>
21.	<u>Bölüm 17</u>
22.	<u>Bölüm 18</u>
23.	<u>Bölüm 19</u>
24.	<u>Bölüm 20</u>
25.	<u>Bölüm 21</u>
26.	<u>Bölüm 22</u>
27.	<u>Epilog</u>
28.	<u>Teşekkürler</u>

29. [Özet: Mei'nin Hasatla Tanışması](#)
30. [TJ Klune'un Tor Books yayınevi](#)
31. [Yazar Hakkında](#)
32. [Telif hakkı](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM